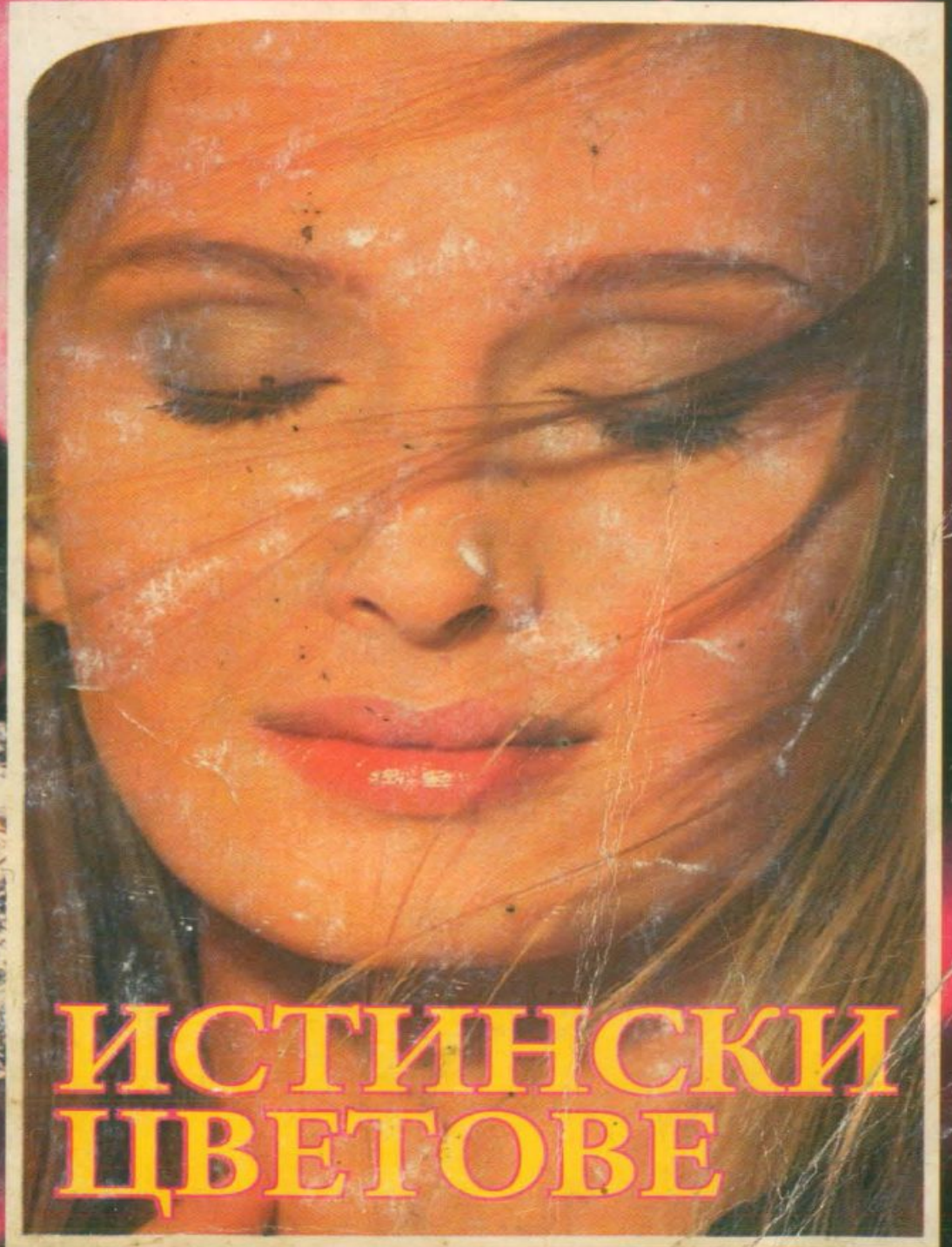

СЮЗЪН КАЙЛ

«световни автори»

ИСТИНСКИ
ЦВЕТОВЕ

СЛОВО

СЮЗЪН КАЙЛ ИСТИНСКИ ЦВЕТОВЕ

Превод: Ина Николова

chitanka.info

Авторка на повече от осемдесет книги с историческа и съвременна проблематика, надхвърлящи 60 млн. тираж, носителка на 23 престижни литературни награди, световноизвестната американска писателка най-сетне намери своето достойно място на българския книжен пазар.

Световноизвестната американска писателка Сюзън Кайл започва кариерата си като журналистка и в продължение на шестнадесет години сътрудничи на редица ежедневни и седмични издания. Първият ѝ любовен роман излиза през 1979 год. и ѝ донася огромна популярност. Понастоящем пише за три големи нюйоркски издателства: „Силует Букс“, „Фосет Букс“ и „Уорнър Букс“.

Сюзън Кайл е седемкратна носителка на Националната награда за бестселъри на „Уолдънбукс“. Повече от осемдесет нейни книги както с историческа, така и със съвременна тематика са преведени в страни от петте континента. В Япония е номинирана в престижната класация „ТОП-20“ за автори на любовни романи. Сред общо 23-те ѝ литературни отличия има четири награди „Далтън“ за най-големи продажби, три награди на критиката на списание „Романтик Таймз“, две регионални награди „Маги“, три награди „Сребърна писалка“ в клас „Affaire de Coeur“, присъждани на десетте най-добри автори според читателския интерес, две златни и една сребърна грамоти в същия клас, както и една награда „Букрак“ за любовен роман с най-големи продажби. През 1994 год. получава наградата на сп. „Романтик Таймз“ за цялостното си творчество. Всички нейни романи постоянно заемат челни места в бестселър листите за сериите любовни романи на „Уолдънбукс“.

Като утвърден автор Сюзън Кайл е представена в няколко литературно-критически изследователски труда: „Първите дами на любовта“ от Катрин Фолк, „Любовни слова“ от Айлийн Фалън, „Автори на исторически и съвременни любовни романи през ХХ век“ на „Сейнт Джеймс Прес“, „Съвременни автори“ на „Гейл Рисърч Инкорпорейтид“ и в двата международни справочника — за литература и за бизнес — „Кой кой е?“ на „Мелроуз Прес“, Кеймбридж, Великобритания. За Сюзън Кайл известният критик Джон Холдън казва: „Тя написа най-нежните страници в американската литература“.

Сюзън Кайл членува и развива активна дейност в Съюза на американските писатели. В свободното си време се занимава с градинарство и астрономия, свири на пиано, учи френски и испански езици. Омъжена е от 1972 год. за Джеймс Кайл, от брака си имат един син — Блейн Едуард — роден през 1980 год. В момента е студентка последен курс по история със специализации по антропология и

испански език в Пидмонт Колидж, Джорджия, и до края на 1995 год. ще се дипломира с бакалавърска степен по история.

Живее и твори в малко планинско градче с прекрасна природа в щата Джорджия.

ГЛАВА ПЪРВА

Мередит стоеше до прозореца и наблюдаваше как дъждът се излива над Чикаго, докато събеседникът ѝ се взираше в нея с тревожни очи. Тя знаеше, че лицето ѝ носи отпечатъка на голямото професионално напрежение; беше отслабнала. На двадесет и четири години би трябвало да гледа по-безгрижно на живота. Но товарът, който носеше, бе почти двойно по-голям от този на повечето жени. Мередит Аш Тенисън бе вицепрезидент на огромния вътрешнотърговски клон на „Тенисън интернешънъл“, ръководният ѝ пост далеч не бе символичен и тя бягаше от публичността като от чума. Притежаваше остър ум и забележителна дарба за финансови операции, които покойният ѝ съпруг грижливо бе култивирал в годините на брака им. След смъртта му тя така успешно изпълняваше неговите функции, че бордът на директорите преразгледа решението си да я помоли да се оттегли. Сега, две и половина години след като бе поела поста, печалбите на компанията растяха, а плановете ѝ за експанзия в сферата на експлоатацията на нови залежи от минерали, петрол и стратегически метали бяха в пълен ход.

Това обясняваше гордо изправената стойка на крехките ѝ рамене. Една компания от Югоизточна Монтана се бореше със зъби и нокти с тях за правата върху молибденовите находища, към които те неотдавна се бяха насочили. Но „Хардън пропъртиз“ не беше само опасен съперник. Компанията се оглавяваше от единствения мъж, когото Мередит имаше основания да мрази на този свят; един призрак от нейното минало, преследвал я през всичките безлични години, след като бе напуснала Монтана.

Само Дон Тенисън знаеше цялата история. Той и покойният му брат Хенри бяха много близки. Мередит бе дошла при Хенри като плахо, несигурно девойче и отначало Дон, за когото нямаше нищо по-важно от бизнеса, се бе противопоставил на брака им. С времето той поомекна, но и след смъртта на Хенри в отношенията му с Мередит остана известна студенина. Сега Дон беше президент на „Тенисън

интернешънъл“ и в известен смисъл помежду им съществуваше съперничество. Мередит неведнъж се бе питала дали той не негодува срещу положението ѝ в компанията. Дон съзнаваше, разбира се, че и собствените му възможности не са безгранични, а нейният блясък и компетентност бяха впечатлили и по-предубедени хора от него. Но винаги я наблюдаваше внимателно, особено когато тя се втурваше с цялата си енергия в твърде много проекти.

Битката с „Хардън пропъртиз“ действително ѝ се бе отразила. Мередит все още не се бе възстановила след един тежък пристъп на пневмония, повалил я непосредствено след опита за отвличане на петгодишния ѝ син Блейк. Ако не бе непроницаемият господин Смит, нейният бодигард, бог знае какво щеше да се случи.

Тя се бе унесла в мисли за предстоящото си пътуване до Монтана. Имаше намерение да направи едно доста особено посещение в Билингс, седалище на „Хардън пропъртиз“ и неин роден град. Внезапната смърт на осемдесетгодишната ѝ леля Мери, която бе живяла там, я изправи пред необходимостта да решава какво да прави с къщата и вещите ѝ. Мередит бе единствената ѝ жива родственица, ако не се брояха далечните братовчеди, които все още живееха в резервата на индианците Кроу, намиращ се на няколко мили от Билингс.

— Ти уреди погребението по телефона, не можеш ли да направиш същото и с къщата? — запита тихо Дон.

Тя се поколеба, после поклати глава.

— Не, не мога. Трябва да се върна там и да се изправя лице в лице срещу всичко. Да се изправя срещу тях — поправи се бързо. — Между другото, това ще е чудесна възможност да поразузная в лагера на врага, не мислиш ли? Те не знаят, че съм вдовицата на Хенри Тенисън. Аз бях най-голямата тайна на Хенри. Избягвах камерите и винаги когато се наложеше носех перуки и тъмни очила.

— Но това беше, за да запазиш Блейк — напомни ѝ Дон. — Ти струваш милиони, а последният опит за отвличане едва не успя. Да не си познат на широката публика, е безценно преимущество. Така винаги ще е по-безопасно и за теб и за детето.

— Да, но Хенри не го направи поради тази причина. А за да не може Сай Хардън да открие коя съм и къде съм, в случай че реши да ме търси.

Притвори очи, опитвайки се да прогони спомена за страха си след бягството от Монтана. Бременна, обвинена в два греха едновременно — че спи с друг мъж и че е негова съучастничка в кражба — тя бе прогонена от къщата от майката на Сай, докато самият Сай наблюдаваше всичко това с мълчаливо съгласие. Мередит не знаеше дали обвинението изобщо е било свалено, но Сай бе повярвал, че е извършила онези неща. Най-трудно ѝ бе да приеме именно това. Носила бе в себе си сина на Сай и го бе обичала така отчаяно. А той само я бе използвал. Предложил ѝ бе брак, но сега тя съзнаваше, че е било само за да ѝ достави удоволствие, докато трае връзката им. „Дали те обичам?“ — питал бе провлечено той със своя дълбок глас. Сексът бе приятно нещо, но какво друго би могъл да търси у една непохватна и плаха хлапачка? Изрекъл бе тези думи пред своята зла майка и нещо у Мередит бе умряло от срам. Тя си спомняше как избяга, заслепена от сълзи, с единствената мисъл да се махне. Старата леля Мери ѝ бе купила билет за автобуса и тя бе напуснала града. Напуснала го бе под прикритие, опозорена, преследвана от спомена за подигравателната усмивка на Мирна Хардън...

— Можеш да се откажеш от превземането на точно тази компания — предложи Дон колебливо. — Има и други, които притежават права върху подобни залежи.

— Но не и в Югоизточна Монтана — отвърна тя и меките ѝ сиви очи спокойно се спряха върху него. — А „Хардън пропъртиз“ има договори, които не можем да нарушим. За нас стана невъзможно да получим какъвто и да било достъп до ресурсите в този район.

Тя се извърна и се усмихна, овалното ѝ лице с млечнобял тен бе обгърнато от елегантно завита руса коса. Видът ѝ бе царствен, осанката — изящна. Самоувереността ѝ бе завещана от Хенри Тенисън, който ѝ бе дал много повече от контрола върху една бизнес империя. Наел бе преподаватели, които да я научат на етикет и светски маниери, а не само на бизнес и финанси. Тя бе неуморима и старателна ученичка, а умът ѝ беше като попивателна.

— Той ще се бори — рече упорито слабият оплешивяващ мъж.

Мередит се усмихна, защото Дон толкова много приличаше на Хенри, когато свиеше устни по този начин. Бе с десет години по-млад от Хенри и с десет години по-възрастен от Мередит. И трябваше да му признае, че е добър бизнесмен, макар и да не ѝ бе най-големият

приятел на света. Дон бе консервативен, а Мередит — агресивна. Неведнъж бяха кръстосвали шпаги по въпросите на политиката на компанията. Вътрешнотърговските операции бяха нейна територия и тя не искаше съвети от него как да ги ръководи. Твърдят ѝ нетрепващ поглед му каза именно това.

— Остави го да се бори, Дон. Така поне ще има с какво да се занимава, докато превзема компанията му.

— Имаш нужда от почивка — въздъхна Дон. — Блейк и без това ти създава достатъчно грижи, беше и болна.

— Грипът е неизбежен с дете в детската градина — напомни му Мередит. — Не очаквах да премине в пневмония. Между другото, приобщаването на тази компания е решаващо за плановете ми за експанзия. Независимо колко време и усилия ще ми коства, длъжна съм да го поставя на първо място. Мога да се добера до доста информация, докато решавам какво да правя с къщата на леля Мери.

— Това едва ли е някакъв проблем. Тя е оставила завещание. Но дори и да не беше, Хенри е платил къщата.

— Никой в Билингс не знае това. — Мередит се извърна от прозореца и замислено прехапа долната си устна. — Аз ѝ писах и тя идва да ме посети тук няколко пъти. Не съм била в Билингс, откакто... от осемнадесетгодишна възраст — поправи се сконфузено.

Но Дон нямаше нужда от уточнения.

— Минаха шест години. Почти седем — рече той предпазливо. — Времето лекува.

Очите ѝ потъмняха.

— Мислиш ли? Смяташ ли, че шест години или дори шестдесет ще са достатъчни да забравя какво ми причиниха Хардън? Отмъщението е нещо безсмислено за интелигентния човек. Хенри непрекъснато ми го внушаваше, и все пак не мога да се преборя с чувствата си. Обвиниха ме в престъпление, което не бях извършила, прогониха ме от Билингс опозорена и бременна. — Тя потрепери и притвори очи. — Едва не изгубих детето. Ако не беше Хенри...

— Той беше луд по Блейк и по теб — ухили се Дон. — Никога не съм виждал толкова щастлив мъж. Какъв позор беше тази катастрофа. Три години са твърде малко време в един живот, за да намери и изгуби човек всичко, на което държи.

— Бе толкова добър към мен. — Мередит се усмихна на горчиво-сладкия спомен. — Всички мислеха, че съм се омъжила заради парите му. Бе толкова по-възрастен от мен, почти двадесет години. Но не знаеха, че той не ми бе казал колко е богат, преди да ме убеди да се омъжа за него. — Тя поклати глава. — Едва не избягах, когато разбрах как точно стоят нещата. Това — посочи елегантното помещение с безценните антики, — ме ужасяваше.

— И затова той не ти каза, преди наистина да бе станало прекалено късно — продължи Дон. — Дотогава животът му бе само правене на пари и денонощен труд за компанията. Преди да се появиш ти, дори не бе знаел, че иска семейство.

— А се сдоби с готово. — Тя въздъхна. — Толкова исках да му родя дете... — Но нямаше смисъл да се връща към всичко това. — Трябва да отида в Билингс. Искан да се обаждаш всеки ден на Блейк и господин Смит, или поне през ден. Толкова съм притеснена и за двамата след опита за отвличане.

— Не би ли искала да вземеш господин Смит със себе си? — запита с надежда Дон. — В края на краищата там има индианци. И мечки гризли. Планински лъвовве. Откачени шофьори на камиони...

Мередит се засмя.

— Цената на господин Смит е колкото собственото му тегло в злато и той ще се грижи много добре за Блейк. Не е нужно да общуваш кой знае колко с него, след като не ти е приятно.

Дон не изглеждаше убеден.

— Блейк го обича — напомни му тя.

— Блейк е прекалено малък, за да осъзнае колко опасен е Смит. Мередит, знам, че господинът струва колкото собственото си тегло в злато, но ти все пак си даваш сметка, че е издирван от полицията...

— Само от полицията в някаква южноафриканска страна — рече тя. — А и това е стара история. Господин Смит е най-малко на четиридесет и пет и идва при нас от ЦРУ.

— Сигурна ли си, че не е от КГБ? — Дон безпомощно вдигна ръце. — Добре, ще ги наглеждам. Но на твое място не бих му позволявал да държи онова животно.

— Тайни живее в аквариум — опита се да го защити тя. — И е много питомна.

— Проклетата гигантска игуана — промърмори Дон.

— Игуаните са вегетарианци, а и тя не е чак толкова голяма. Поне засега. Между другото, Смит още тъгува за Дано.

Дано беше игуана, дълга пет фута.

— И това отвратително нещо наистина му беше любимец! Мисля, че то изяде кучето ми в деня, когато с Блейк ми дойдохте на гости и доведохте чудовището със себе си.

— Кучето ти избяга. Игуаните не ядат кучета.

— А сега му отглежда достоен заместник — простена Дон. — Не може ли поне да го прибира, когато ходя там?

— Ще го помоля. Става дума само за няколко седмици, докато се погрижа за собствеността на леля Мери и намеря начин да измъкна договорите за онези залежи от Хардън. Но първо ще трябва да се поогледам наоколо — добави тя. — Искам да разбера в какво положение са Хардън сега. — Лицето ѝ потъмня. — Искам да видя в какво положение е той.

— Той вероятно знае коя си сега, така че внимавай.

— Не, не знае. Поставих си за цел да разбера. В началото Хенри толкова се боеше за мен, че напълно скри самоличността ми. И тъй като оттогава се наричам Кип, твърде малко вероятно е Сайръс Хардън да знае за връзката ми с „Тенисън интернешънъл“. Той ме познава само като Мередит Аш. Ако оставя тук ролс-ройса и не подрънквам с диамантите си, няма откъде да разбере коя съм. И което е още по-важно — и майка му няма да разбере.

— Никога не съм си представял Сай Хардън като мамино синче — подметна Дон.

— Той и не е. Но мама е великият стратег, тайният манипулатор. Бях на осемнадесет и далеч не нейната представа за добра партия. Тя се отърва от мен смешно лесно. Сега е мой ред да ги манипулирам. Искам „Хардън пропъртиз“. И смятам да я получа.

Дон отвори уста за поредното предупреждение, но се отказа. Мередит бе познавала Сай Хардън като човек, дори като любовник. Но не знаеше нищо за деловите му качества и ако продължаваше да настоява за завземането на компанията, без друго щеше да си счупи главата. И други се бяха захващали с Хардън, но винаги си бе оставало за тяхна сметка. Той бе опасен противник, един от най-безжалостните в бизнеса. С Хенри се бяха сблъскали на няколко пъти. Вероятно Хардън не знаеше защо Тенисън го мрази толкова и нарочно се мъчи

да пречи на неговите сделки. Всички бяха шокирани, когато Хенри бе поканен за член на борда на директорите на „Хардън пропъртиз“. Хардън бе организиран този ход, за да държи под око бизнеса на Тенисън, но това бе изгодно и за Хенри и той прие. Естествено, Дон ходеше на заседанията, а името на Мередит никога не бе споменавано.

— Ти не смяташ, че мога да успея, нали? — запита тя с присвити очи.

— Не — отвърна Дон честно. — Компанията му е донякъде семейна. Сай държи четиридесет процента, майка му — пет. А това означава, че трябва да вземеш десетте процента от брата на дядо му и петнадесетте процента на директорите му, както и останалите дялове на акционерите, които не принадлежат към семейството. Не мисля, че някой от тях ще има достатъчно кураж да тръгне срещу Сай, независимо какво може да спечели.

— Когато дойде време за следващото заседание на техния борд на директорите, очаквам да имам тези дялове — заяви твърдо Мередит. — И ще бъде истинска изненада за господин Хардън, когато се появя с тях и с теб в заседателната зала.

— Само внимавай изненадата ти да не се превърне в бумеранг — предупреди я той. — Не го подценявай. Хенри никога не го правеше.

— О, няма — изрече провлечено тя. — Какво има в графика ни за този следобед? Трябва да направя някои покупки. — Посочи скъпия си костюм. — Малката Мередит Аш никога не би могла да си позволи подобно нещо. Не искам никой да си мисли, че съм преуспяла.

— „О, каква сложна паяжина плетем, когато за първи път се опитваме да мамим“ — изрецитира Дон сухо.

— „И в ада няма толкова ярост, колкото у една отблъсната жена“ — върна му го тя. — Не се безпокой, Дон. Знам какво правя.

Той сви рамене.

— Надявам се.

Мрачният тон на Дон преследва Мередит през целия ден. Докато опаковаше новите си дрехи в стария куфар на господин Смит, Блейк се изтягаше намръщено върху кралското й легло в дома им на „Линкълн парк“.

— Защо трябва да заминаваш? — мърмореше той, а малкото му личице бе мрачно и нацупено. — Ти винаги заминаваш някъде. Никога не си тук.

Прониза я чувство на вина. Синът ѝ беше прав. Но не можеше да си позволи да отстъпи пред настояванията му. А Блейк беше по свой начин не по-малко упорит от нея.

— Това е работата ми, миличко — отвърна усмихнато тя и го погледна с обич.

Изобщо не приличаше на нея. Целият беше на баща си, от тъмната коса до дълбоките кафяви очи и мургавия тен. И по всяка вероятност щеше да е висок като Сай. Сай... Мередит тежко въздъхна и се извърна. Толкова го беше обичала, с цялата страст на своята първа младост. Той бе грабнал целомъдрието ѝ, сърцето ѝ, а в замяна ѝ бе дал само мъка и срам. Майка му направи каквото можа, за да съсипе онова, което можеше да е една красива любов. Бог бе свидетел, че Сай винаги се чувстваше виновен заради връзката си с Мередит. И вероятно би се почувствал още по-виновен, ако знаеше, че тя е само на осемнадесет, докато той бе на двадесет и осем. Мередит го излъга, че е на двадесет. Но дори и тогава бе промърморил, че това е като да ограбиш люлката.

Колкото и да се съпротивляваше, страстта му към нея бе отчаяна и отново и отново поставяше на изпитание целия му стоицизъм и самоконтрол. Мередит често си мислеше, че Сай я мрази затова и задето го кара да се чувства уязвим.

Майка му със сигурност я бе мразила. Фактът, че Мередит живееше със старите си леля и чичо в резервата на индианците Кроу — и това, че братът на чичо ѝ бе един от уважаваните старейшини — бе истински шок за госпожа Мирна Грейнджър Хардън. Мирна принадлежеше към светския елит и не криеше снобските си претенции. Това, че синът ѝ посмя да я притесни, като се среща с племенницата на един от подчинените си, я вбеси, особено след като тя вече му бе намерила подходяща годеница — някоя си Луиз Нюли, местна дебютантка, чието семейство имаше собственост в Алберта, Канада, и можеше да проследи родословието си до кралска Англия. Мирна дори не си направи труда да попита Мередит дали е индианка. А просто реши, че е така, макар тя да бе само роднина на чичо си, Ходещия гарван, по линия на жена му.

В рода на Сай явно също бе имало мургави хора. Мирна се кълнеше, че са французи, но Мередит бе чувала, че в бащиния род на Сай имало и един чистокръвен сиукс. Много хора от равнините имаха смесен произход, но малко от тях страдаха от толкова снобизъм и предрасъдъци като Мирна Хардън.

Мередит с тревога си мислеше, че Блейк Гарет Тенисън някой ден ще трябва да научи истината за родителите си. А това никак не ѝ харесваше. Засега той бе приел, че високият рус мъж, който се смееше и му носеше подаръци, е неговият истински баща. В много отношения той наистина беше. Хенри безсрамно глезеше Мередит, придружаваше я в консултацията за бременни, държеше се така, сякаш детето бе именно негово, и я засипа с подаръци, когато Блейк се роди. Той стоя до нея в родилната зала и се разплака, когато сложиха детето в ръцете му. О, да, Хенри наистина бе баща на Блейк в много отношения. Бе спечелил това право.

Често се бе питала дали на Сай изобщо му бе хрумвало, че тя може да забременее по време на тяхната кратка афера. Сигурно жените, с които бе свикнал да си има работа, вземаха хапчета и той никога не я попита дали тя го прави. Не че изобщо бе в състояние да пита първия път или пък другите. Понякога тя го сънуваше, него и свирепото удоволствие, което я бе научил да споделя. Но никога не казваше на Хенри за сънищата си, нито пък го сравняваше със Сай. Не би било честно. Хенри бе нежен, опитен любовник, но с него никога не бе достигала онези висини, до които Сай я отвеждаше без всякакво усилие.

Блейк гушна плюшената си играчка крокодил.

— Нали Бари, алигаторът, е много хубав? — запита той. — Господин Смит ми позволи да помилвам Тайни. Казва, че трябва да ми позволиш също да си имам игуана, мамо. Те много лесно се опитомяват.

Тя леко се засмя на усилието на Блейк да говори като възрастен. Той бе почти на шест години и имаше невероятно богат речник. Щеше да е готов да тръгне на училище от следващата година. Тази година ходеше в частна детска градина до един часа всеки ден и напредваше много бързо.

Мередит знаеше, че Сай не се е оженил. В един дълъг миг тя си позволи да помисли какво ли би казала Мирна Хардън за своя внук.

Малко вероятно бе възрастната дама да пожелае да го види, след като той бе на Мередит. А и едно внуче би накърнило донякъде имиджа ѝ на жена без възраст, който тя поддържаше с толкова усилия.

— Мога ли да си имам игуана? — настояваше Блейк.

— Можеш да галиш Тайни, когато господин Смит ти позволи.

— Господин Смит няма ли първо име? — запита намръщено детето.

Тя се засмя.

— Никой няма кураж да попита.

Той също се засмя с очарователно детско безгрижие. „Дали някога изобщо съм била така щастлива, дори и като дете?“ — запита се Мередит. Преждевременната смърт на родителите ѝ бе оставила дълбока следа. Добре че бяха леля Мери и чичо ѝ, Ходещият гарван, да се погрижат за нея. Те със сигурност я бяха обичали, дори и никой друг на този свят да не я бе обичал.

Блейк въздъхна.

— Иска ми се да дойда с теб.

— Някой ден и това ще стане. Тогава ще те заведе в резервата на Кроу и ще се запознаеш с някои от индианските си братовчеди.

— Истински индианци ли? — запита той.

— Истински индианци. Искам да се гордееш с произхода си, Блейк — усмихна му се тя. — Един от твоите далечни предци е бил разузнавач на генерал Къстър преди битката при Литъл Бигхорн.

— Оу! — възкликна Блейк, ококорил очи. После се намръщи. — Кой е бил генерал Къстър, мамо?

— Няма значение. — Тя поклати глава. — Има време да го научиш, когато пораснеш. А сега трябва да си приготвя нещата.

— Блейк!

Гръмотевичният глас долетя откъм горното стълбище.

— Тук съм, господин Смит! — викна Блейк в отговор.

В предверието отекнаха тежки стъпки и един огромен, леко оплешивяващ мъж влезе в стаята. Господин Смит имаше моряшка татуировка на загорялата си ръка, носеше панталон в цвят каки и черна тениска. Той бе най-грозният и най-милият човек, когото някога Мередит бе познавала. Сигурно бе към средата на четиридесетте, но никой не знаеше на колко е всъщност. Имаше забележително служебно досие и бе дошъл на работа при Хенри Тенисън след успешна кариера

в ЦРУ. Така да се каже, след смъртта на Хенри Мередит го наследи. Той бе истинско съкровище, от големия си нос до зелените очи и ъгловатото лице. Осуетил бе опита за отвличане на Блейк. И никой не безпокоеше Мередит, когато беше с нея. Повишаваше заплатата му всяка година, без той да я моли. Заедно с Блейк господин Смит бе най-скъпият човек в личния ѝ живот.

— Време е да си лягате, господине — каза Смит на Блейк, без да се усмихва. — Направо, ходом марш!

— Тъй вярно, сър! — Блейк отдаде чест със смях и хукна към големия мъж, който го метна на раменете си.

— Аз ще го сложа да спи, Кип. — Смит присви очи. — Не бива да тръгваш. Имаш нужда от още една седмица в леглото.

— Това са глупостите на Дон — рече тя нежно и му се усмихна. — Добре съм. Както знаеш, трябва да се оправя с нещата на леля Мери. А и ще имам възможност да разузная противника.

— Да разузнаеш кого? — запита Блейк.

— Няма значение. — Тя се наведе и целуна розовата му бузка. — Спи здраво, юначето ми. — Ще дойда да те гушна после.

— Господин Смит ще ми разказва за Виетнам! — съобщи ѝ развълнувано Блейк.

Мередит направи гримаса. Военните истории от Виетнам едва ли бяха подходяща приказка преди сън за малко дете, но сърце не ѝ даваше да спори.

— Искам пак да чуя за оная змия.

Тя се намръщи.

— Какво?

— За змията. Господин Смит ми разказва за животните във Виетнам.

Мередит се изчерви. Помислила бе, че разказите му са за нещо друго.

Господин Смит забеляза смущението ѝ и почти се усмихна.

— Подхлъзнахме ли те, а? — запита той самодоволно. — Това заслужаваш, задето бъркаш в преценките си за невинни хора.

— Вие не сте невинни хора — възрази тя.

— Невинен съм поне за няколко неща. И едно от тях е, че никога не съм стрелял в някого два пъти.

Мередит вдигна очи към тавана.

— Моят бодигард, светецът.

— Ако продължаваш така, ще се върна на държавна служба — заплаши я той. — Те поне знаят как да се държат с хора като мен.

— Обзалагам се, че никога не са ти купували мокасини от ярешка кожа и твое собствено джакузи — рече високомерно тя.

— Е, да.

— И не са ти давали три седмици платен отпуск с безплатно ползване на хотел и ресторант.

— Е...

— И не са те прегръщали като мен! — възкликна Блейк и стисна силно врата на господин Смит.

Мъжът се разсмя и отвърна на прегръдката.

— Тук ме хвана — призна той. — Никой в ЦРУ никога не ме е прегръщал.

— Виждаш ли? — увери го Мередит. — Ти си забогатял, а дори не знаеш.

— О, знам — рече той. — Просто обичам да те ядосвам.

— Някой ден... — започна тя и насочи пръст към него.

— Това е знак да се оттеглим, Блейк. — Господин Смит се извърна и се отдалечи към вратата с детето в ръце. — Тя може да откара в този дух още цял час.

Мередит скри усмивката си и отново се зае с багажа.

Два дни по-късно тя пристигна в Билингс с автобус. Можеше да вземе и самолета, но това би я издало, че има пари. Билетът за автобуса бе значително по-евтин, а пък и автогарата бе само на няколко крачки от офисите на „Хардън пропъртиз“.

Тя чакаше за куфара си, косата ѝ бе спусната свободно по раменете, носеше джинси и избеляло джинсово яке, наметнато над тениската. Обула бе чифт поочукани ботуши, които иначе използваше за езда, и се бе отказала от всякакъв грим. Изглеждаше почти тъй, както преди шест години в деня, когато потегли с автобуса от Билингс. Само че този път тайната ѝ бе по-различна и тя с удоволствие щеше да я запази, докато му дойде времето.

В една от административните сгради, гледащи към автогарата, един мъж, седнал зад бюрото си, случайно забеляза пътниците, които

слизаха от автобуса. Той стана от стола, приближи се до прозореца и се взря навън с потъмнели очи, които сякаш щяха да се взривят от смесени чувства.

— Господин Хардън?

— Какво има, Мили? — запита той, без да се обръща.

— Писмото ви...

Трябваше да направи усилие, за да се отдръпне от прозореца. „Сигурно греша“ — помисли си. Не можеше да бъде тя, не и след всичките тези години. Виждаше я бе в тълпата и преди, само за да се приближи и да открие някое чуждо лице. Но му се стори, че е Мередит. Сърцето му заби с оня яростен ритъм, на който тя го беше научила. Почувства се жив за първи път от шест години насам.

Високото му стройно тяло в тъмносин костюм бе толкова внушително, че дори дългогодишната му секретарка се загледа в него. Сега той беше на тридесет и четири, но понякога слабото му лице с тъмен загар изглеждаше по-старо. Около очите му имаше бръчици, в гъстата му черна коса проблясваха сребърни нишки. Видът му бе твърде елегантен за човек от местния бизнес. А освен всичко друго притежаваше и собствено ранчо за коне и добитък.

— Остави това писмо — рече той рязко. — Намери адреса на Мери Рейвън. Мъжът ѝ беше Кроу — Джон, Ходещият гарван, но са записани в телефонния указател като Рейвън. Преместиха се в града преди две или три години.

— Да, сър. — Мили отиде да потърси адреса.

Сай остана на мястото си и се опита да чете някакви документи и проучването на единия от директорите си за договора с мините, който бе отказал да отстъпи на „Тенисън интернешънъл“. Гледаше страниците, без да ги вижда, в съзнанието му нахлуха спомени отпреди шест години, спомени за една жена, която го бе измамила и бе напуснала града, обвита от подозрения.

— Сър, тук има един некролог — каза Мили, когато се върна, и посочи нещо в местния вестник. — Видях го миналата седмица. Мислех да ви спомена. Свързан е с онова момиче, Аш, което бе замесено в кражбата преди шест години.

Сай настръхна.

— Съучастничеството ѝ никога не беше доказано.

Мили вдигна вежди, но се съсредоточи във вестника и се направи, че не го чу.

— Да, ето го. Госпожа Мери Рейвън, има и адреса ѝ, както знаете, винаги го отпечатват. Погребали са я преди два дни. Не се споменава нищо за семейството. Предполагам, във вестника не са знаели за госпожица Аш...

— Дай ми го. — Той взе вестника и се наведе над него.

Мери беше мъртва. Помнеше я от резервата на Кроу, където тя и Ходещият гарван бяха живели до смъртта на стареца преди две години. Тогава Мери се бе преместила в града. Само бог знаеше как бе могла да си позволи къща при нейните доходи. Сай не бе виждал къщата, но знаеше за нея, защото бе срещнал веднъж старата жена в Билингс. Разпитвал я бе грубо за Мередит, но тя не му каза нищо. Отговаряше уклончиво и уплашено. Той направи гримаса, припомняйки си колко отчаяно се опитваше да научи нещо за Мередит. Старицата почти избяга от него. Тогава той не я последва, но много пъти се изкушаваше да отиде и да я види. Но винаги решаваше, че това няма да доведе до нищо. Само щеше да я разтревожи още повече. Между другото, миналото беше мъртво. По всяка вероятност Мередит вече беше омъжена, с цяла къща, пълна с деца.

Заболя го от тази мисъл. Нервно въздъхна. Е, тя сигурно щеше да си дойде при това положение. Напълно бе възможно жената, която видя, наистина да е Мередит. Мери бе мъртва и все някой трябваше да се заеме с проблемите, които неизменно създаваше всяка смърт. Той знаеше, че Мередит е най-близката жива родственица на Мери.

Облегна се на стола си и се намръщи. Мередит беше тук. Знаеше го. Но не знаеше дали да съжالياва или да се радва на това. Сигурен бе единствено, че животът му отново ще бъде преобърнат из основи.

ГЛАВА ВТОРА

„Наистина е прекалено да се надявам, че Сай ще изскочи от офиса си и ще се втурне презглава към мен“ — реши Мередит, докато автобусът се приближаваше към автогарата на Билингс. Възможно бе той изобщо да не е в града. Както Хенри, а сега и като самата нея, той сигурно често пътуваше по делови срещи и съвещания. За да се сблъска с обекта на своите младежки желаниа още днес, щеше да е необходимо или невероятно стечение на обстоятелствата, или решителна намеса на благосклонната ръка на съдбата.

Тя се прехвърли на градския автобус и след няколко минути слезе до „Римрокс“. Малката къща на леля ѝ се намираше на една затворена улица и бе засенчена от няколко високи дървета. Тази къща, слава богу, не бе свързана за Мередит с никакви спомени. Когато някога живееше в Билингс, домът на леля Мери представляваше една миниатюрна като кибритена кутийка къщичка в резервата. Докато ходеха със Сай, те винаги се промъкваха в луксозния апартамент, който той държеше на последния етаж на „Шератън“, най-високата сграда в града. Споменът я накара да скръцне със зъби. Може би все пак завръщането ѝ тук наистина бе грешка. В града, където бе преминала младостта ѝ, спомените бяха още по-болезнени.

Тя отключи вратата с ключа, изпратен ѝ от господин Хемър, посредникът. Тук, в Югоизточна Монтана, септември бе хладен, а снегът не много далеч. Но се надяваше да си е тръгнала оттук, преди преспите да са я хванали в капана си.

Къщата бе студена, но за щастие Хемър се бе погрижил да не спрат водата и тока. Имаше и газова отоплителна печка. Оставил ѝ бе и някои продукти. „Типичното за Монтана гостоприемство“ — помисли си усмихнато Мередит. Хората тук се грижеха един за друг. Бяха любезни и приветливи, дори и към туристите.

Очите ѝ се спряха на старите, но функционални мебели. Всичко бе в пионерския стил, защото именно него предпочиташе леля Мери. Тя бе запазила много от съкровищата на съпруга си. Щитът му и

торбата му на лечител бяха окачени с гордост на едната стена. Изкусно украсената лула, лъкът и стрелите, подарени от неговия дядо, когато бил млад, се виждаха върху другата. В чекмеджето на масичката за кафе имаше няколко торбички, пълни със странни и загадъчни неща. Не липсваха и кожени и тъкани украшения с индиански орнаменти. Саксии с вече мъртви цветя заемаха почти всяко свободно местенце. Цветята бяха най-голямото богатство на леля Мери, но след смъртта ѝ никой не ги бе поливал и вече не можеха да бъдат спасени... с изключение на един филодендрон, който Мередит занесе в кухнята, поля и сложи на перваза.

Забеляза телефона на стената и въздъхна облекчено. Щеше да ѝ е необходим. Както и факсът и компютърът ѝ с неговия вътрешен модем. Смит можеше да донесе цялото това оборудване и библиотеката на леля Мери щеше да ѝ послужи за офис. Вратата се заключваше и щеше да запази тайната ѝ от любопитни очи в случай, че някой от семейство Хардън изобщо стигнеше дотам.

Мередит се безпокоеше донякъде колко време ще ѝ отнеме този проект, но договорите за молибденовите залежи сега бяха най-важното. Вътрешнотърговските операции просто не можеха да се развиват, ако тя не осъществеше своята програма за разширение. Захванала се бе с това и нямаше да отстъпи, колкото и време да ѝ коства. С останалата част от бизнеса си щеше да се опита да се справя чрез Дон и по телефона, като се надяваше да не стане някой провал.

Най-лошото от всичко бе, че Блейк е далеч. Напоследък той бе свръхактивен в учебните си часове. Нейният начин на живот явно му въздействаше по начин, за който тя едва ли напълно си даваше сметка. Бизнесът така властно се бе настанил помежду им, че напоследък дори не можеха да се нахранят заедно, без телефонът на няколко пъти да я вдигне от масата. Блейк беше на ръба, както и тя. Може би трябваше да се възползва от времето си в Билингс и да отхвърли повече работа, за да има време за него, когато се върне.

Тя си направи една кана кафе, усмихвайки се на спретнатостта на малката кухня с жълти стени, бели перденца и дъбови мебели. Отначало леля Мери не искаше да позволи на Мередит и Хенри да ѝ купят тази къща и да я обзаведат, но накрая те все пак успяха да я убедят. Независимо че тя имаше приятели и братовчеди в резервата, държаха да я настанят близо до приятелката ѝ, госпожица Мейбъл,

която бе предложила да се грижи за нея. Госпожица Мейбъл бе починала само няколко седмици преди Мери. Може би сега те отново бяха заедно, разменяха си модели за плетиво на една кука и клюкарстваха до някоя порта на оня свят. На Мередит ѝ бе приятно да мисли за тях по този начин.

Пръстите ѝ бяха студени и тя едва не изля кафето, докато го наливаше. Плетените покривчици на леля Мери бяха навсякъде в дневната — сложни мотиви, изработени от пъстри конци, които тя вплиташе така красиво. Би било истински срам да не ги запази и Мередит реши да ги прибере, когато дойде време да продаде къщата. Щеше да вземе и някои лични вещи, както и завещаното от чичо ѝ, Ходещият гарван, за малкия Блейк. Докато погледът ѝ обхождаше окачените по стената тотеми, тя си спомни как седеше на коленете на стария си чичо, докато той ѝ разказваше истории за старите времена на народа си и за вълнуващите конни набези над лагерите на чейените и сиуксите и обратното. Каквото и да бе чела за индианците от равнините по-късно, то все ѝ изглеждаше неточно. От разказите на чичо ѝ най-силно я бе впечатлила вярата му, че човек винаги трябва да дава от себе си, да живее и за другите — черти, вътрешно присъщи на обществото на индианците Кроу. Даването на подаръци и споделянето на придобитото бяха нещо обикновено сред тях. Егоизмът фактически почти не бе познат. Дори мистиката на Кроу бе съсредоточена върху братската любов и помощта към по-слабите. В техните селища никой не оставал за дълго гладен и на студа. Дори враговете бивали нахранвани и пускани да си ходят, ако обещаели, че никога вече няма да воюват с Кроу. Никой враг не бил нападан, ако влезел в лагера им невъоръжен и с мирни намерения, защото те се възхищавали от смелостта.

Смелостта... Мередит сръбна от кафето си. Щеше да ѝ трябва доста от нея. Лицето на Мирна Хардън се мярна пред очите ѝ и тя потръпна. Трябваше да си напомни, че вече не е на осемнадесет и бедна. Бе на двадесет и четири, почти двадесет и пет, и богата. Много по-богата от фамилията Хардън. Важно бе да не забравя, че сега им е равна в социално и финансово отношение.

Очите ѝ се спряха върху медицинската торба на чичо Ходещия гарван. Наред с всичко останало, тя съдържаше „киникиник“ — кори от върба, използвани вместо тютюн, градински чай, сив прах от

бойното поле на генерал Къстър, малък червен камък, червено перо от опашката на сокол и зъб от лос. Някога тайно я бе отворила и бе надникнала там. По-късно разпитва чичо си за съдържанието ѝ, но той каза само, че това е неговото лично „лекарство“, което го пази от злото, враговете и болестите. Каква ирония, мислеше си Мередит. Хората смятаха, че парите и властта са ключът към загадката на човешкото благополучие. Но чичо Ходещият гарван никога не се бе опитвал да притежава неща или да печели пари. Доволен от работата си като пазач в „Хардън пропъртиз“, той бе един от най-щастливите хора, които Мередит някога бе познавала.

— „Васикун“ — промърмори тя, използвайки една дума на сиуксите от равнината за белите хора. Буквално означаваше „Не можеш да се отървеш от тях“. Тя се засмя, защото ѝ се стори вярно. Думата на Кроу за белите бе „махисташеда“ — буквално „жълти очи“. Никой не знаеше защо. Може би първият бял човек, когото са видели, да е бил жълтеничав, кой знае, но това беше думата. Кроу наричаха себе си „абсарока“ — „хората на птицата с раздвоена опашка“. Мередит бе обичала огромните гарвани на Монтана като момиче. И вероятно прадедите на Кроу^[1] също ги бяха обичали.

Тя довърши кафето си и отнесе куфара в спретнатата втора спалня — тази, която леля Мери бе определила за гостна. Мередит никога не я бе използвала — прекалено много се боеше от срещата със семейство Хардън, за да си позволи да се върне в Билингс.

След като прибра нещата си, взе автобуса до един близък супермаркет и накупи цяла чанта продукти. От много години не бе вършила сама нещо подобно. В къщата си на „Линкълн парк“ имаше камериерки и икономка, които се занимаваха с домакинството. Знаеше да готви, но го правеше твърде рядко. Тя се усмихна на собствените си недостатъци. Леля Мери често я кореше, че не е добра къщовница.

Реши да се прибере пеша. Докато минаваше покрай огромния градски парк на Билингс, въздъхна пред красивата гледка. Високите памукови дървета образуваха зелен балдахин над алеята. През лятото тук свиреха оркестри и имаше сладкарници на открито. И винаги нещо ставаше. Билингс беше голям град с добре оформени широки улици и много свободни пространства, разпрострели се между „Римрокс“ и реката Йелоустоун. Железопътни линии свързваха отделните райони и опасваха цялата местност наоколо. Хората работеха най-вече в мините

и в селското стопанство. Рафинериите бяха навсякъде. Както и фермите и огромните блокове с пшеница и захарно цвекло. На запад се извисяваха Скалистите планини, на югоизток — планините Биг Хорн и Прайър. Билингс бе обграден от островърхи хълмове, които се спускаха към равнината и далеко на изток придобиваха по-меки очертания. Мередит обичаше пейзажа извън града, обичаше неговата необятност, отсъствието на бетон и стомана. Разстоянията винаги плашеха хората от Изтока, но сто мили не бяха нищо за някой жител на Монтана.

Ръцете ѝ изведнъж се впиха в дръжките на пазарската чанта, когато приближи къщата на леля Мери. „Странно — помисли си тя, — този лъскав сив ягуар го нямаше до бордюра, когато излизах.“ Може би посредникът бе дошъл да ѝ се обади.

Започна да рови в джоба на джинсите си за ключа и не забеляза застаналата в сянката на външната порта фигура, докато не стигна до стълбите. В същия миг застина на мястото си. Усети как сърцето ѝ замря, подскочи и хукна нанякъде.

Сайръс Грейнджър Хардън бе висок почти колкото господин Смит, но сравненията свършваха дотук. Сай бе тъмен и изглеждаше опасен дори в скъп сив костюм с жилетка като този, който носеше в момента. Той пристъпи в осветеното от слънцето място. Въпреки мъката на изминалите шест години, Мередит усети как топла вълна се разля по тялото ѝ в мига, в който го видя.

Изглеждаше по-стар. Няколко бръчки прорязваха издълженото му, слабо лице с високи скули. Изпод гъстите черни вежди я гледаха познатите дълбоки кафяви очи. Носът му бе прав, устата — чувствена наслада, чиито твърди очертания ѝ бяха дотолкова познати, че трябваше да направи усилие, за да отвърне очи. Върху широкото му чело арогантно бе нахлупен „Стетсън“, който покриваше коса с блясъка на гарванов гръб. Дългите мургави пръсти държаха неизгасена цигара, явно не бе успял да се откаже от този си навик, каза си тя с лека ирония.

— Помислих си, че си ти — рече Сай без всякакъв увод, дълбокият му проникващ глас бе също тъй безжалостен както ярката слънчева светлина, струяща върху тях. — Прозорецът ми гледа към автогарата.

Както се беше надявала. Значи той все пак я бе видял. Мередит си повтори като заклинание: „Вече съм зрял човек, богата съм, имам тайни и той няма власт над мен“. После си го каза още веднъж.

Пълните ѝ устни се извиха в безгрижна усмивка.

— Здравей, Сай. Не мога да повярвам, че те виждам в този бедняшки квартал.

Челюстите му се стегнаха.

— Билингс няма бедняшки квартали. Защо си тук?

— Върнах се за семейното ти сребро — отвърна тя, като го гледаше упорито. — Последният път пропуснах да го взема.

Сай се раздвижи притеснено и мушна ръце в джобовете. Тънкият плат на панталона се изпъна по силните дълги бедра и Мередит трябваше да направи усилие да не погледне натам. Необлечено, това тяло бе самото съвършенство: мощни мускули под гладката мургава кожа, тъмни косъмчета върху гърдите, които се събираха над стегнатия плосък корем.

— След като ти замина — изрече той несигурно, — Тенкли признал на майка ми, че не си имала нищо общо с кражбата.

Тони Тенкли бе „съучастникът“, за когото бе установено, че е и неин любовник. Само един ревнив глупак би могъл да си представи, че тя ще отиде от Сай при Тони, но след като Мирна бе платила на Тони да потвърди тази история, подробностите, които му бе дала, бяха безупречни. Класическият сценарий. Както и да е, Сай бе повярвал, че тя е способна не само на изневяра, но и на криминално деяние. Любов без доверие не е любов. А той дори бе признал, че Мередит го е интересувала единствено заради секса. Колко жалко, че тя нямаше майка, която да я предупреди навреме да не дава всичко на един мъж, без да мисли за последствията. Суровият урок, който получи, наистина ѝ струва много.

— Чудех се защо ли полицията не тръгна след мен — подхвърли тя небрежно.

Мощните му рамене се раздвижиха под сакото.

— Не те откриха — рече той сковано.

Нищо чудно, като се имаше предвид, че Хенри я бе скрил на един остров в Карибско море по време на бременността ѝ, с господин Смит, който я пазеше. Никой, наистина никой не знаеше истинското ѝ име. След сватбата им тя стана известна като Кип Тенисън. Сега му бе

благодарна за предпазните мерки. Бояла се бе, че семейство Хардън може да се опитат да я проследят, ако не за друго, то поне за да я тормозят.

— Приятно ми е най-сетне да го науча — каза тя с лек сарказъм, докато наблюдаваше блясъка в очите му и премести чантата с покупките от едната си ръка в другата. — Никак не ми се искаше да влизам в затвора.

Лицето му стана още по-мрачно, тъмните очи се присвиха под гъстите вежди.

— По-слаба си, отколкото те помня. Някак пораснала.

— Скоро ще навърша двадесет и пет — напомни му весело тя, но усмивката не стигна до очите ѝ. — А ти сега си на тридесет и четири, нали?

Той кимна. Погледът му обгърна тялото ѝ. И отново примря целият. Шест дълги години. Помнеше сълзите върху това младо лице и гласът, изпълнен с омраза към него. Помнеше как дълго и разкошно се любеха в леглото му, ръцете, обвити около врата му, мекото ѝ тяло като живак под пламналата му мъжественост, накъсаните стонове на удоволствието, които се отронваха във влажния му врат...

— Колко време ще останеш?

— Достатъчно дълго, за да уредя нещата с къщата.

Той вдигна цигарата към устните си.

— Няма ли да я запазиш? — Въпросът издаде собствената му уязвимост и той се ядоса на себе си.

Тя поклати глава.

— Не, не мисля. В Билингс имам прекалено много врагове, за да се чувствам добре.

— Аз не съм ти враг — заяви Сай.

Мередит вирна брадичка и се взря в него с открито предизвикателство.

— Нима? Доколкото си спомням, нещата стояха малко по-иначе.

Той се извърна и се загледа към улицата.

— Ти беше на осемнадесет. Твърде млада. Прекалено млада. Никога не съм те питал, но бих се обзаложил, че аз бях първият.

Мередит пламна. Сай наблюдаваше петната върху бузите ѝ леко развеселен — за пръв път, откакто я видя да слиза от автобуса.

— Значи съм прав — промърмори той, изтръпнал, че подозренията му се бяха потвърдили.

— Ти беше първият — изрече студено тя. — Но не и последният. Да не би да си мислил, че е невъзможно някой да те замести?

Гордостта му се надигна, но той не реагира. Довърши цигарата си и хвърли фасата през портата.

— Къде беше през изминалите шест години?

— Наоколо — отвърна неясно тя. — Слушай, тази чанта започва да ми тежи. Имаш ли наистина да ми кажеш нещо или това е само любезна визита, за да разбереш колко скоро ще можеш да ме разкараш от града?

— Дойдох да те попитам дали имаш нужда от работа — рече той сухо. — Знам, че леля ти едва ли е оставила нещо друго, освен неплатени сметки. Имам ресторант тук. Едно от местата за сервитьорки е свободно.

Това наистина бе твърде много! Сай да ѝ предлага работа като келнерка, след като тя със сигурност можеше да купи цялото му заведение в брой. „Гузна съвест или възобновен интерес?“ — запита се тя. Но и в двата случая нямаше да ѝ навреди да приеме. Имаше чувството, че така ще може да вижда доста често и двамата Хардън, а това съвпаднаше с плановете ѝ.

— Окей — съгласи се. — Трябва ли да подам молба?

— Не. Просто иди на работа точно в шест утре заран. Май си спомням, че ти работеше в едно кафене, когато се запознахме.

— Да. — Очите ѝ срещнаха неговите и за миг и двамата потънаха в спомена за първата си среща. Тя бе разляла кафе върху него и когато посегна да почисти сакото му, електричеството затанцува между тях. Привличането бе мигновено, взаимно и опустошително.

— Беше толкова отдавна — рече унесено той, очите му потъмняха от огорчение. — Господи, защо избяга? Два дни по-късно дойдох на себе си и никъде не можах да те открия, проклета да си!

„Дошъл на себе си!“ Тя не посмя да размисля върху това. Погледна го втренчено.

— Проклет да си и ти, задето послуша майка си, а не мен! Надявам се вие двамата да сте били много щастливи заедно.

Сай сви вежди.

— Какво общо има майка ми с теб и Тенксли?

Той не знаеше! Мередит просто не можеше да повярва, но изумлението в погледа му бе съвсем искрено. Сай не знаеше какво е направила майка му!

— Как го накарахте да си признае? — запита тя.

— Не аз. Казал на майка ми, че си невинна. Тя ми го каза.

Сърцето запърха в гърдите ѝ.

— Каза ли ти и нещо друго?

Сай се намръщи.

— Не. Какво друго е трябвало да ми каже?

„Че бях бременна с детето ти — помисли си тя мрачно. — Че бях на осемнадесет и че нямаше къде да отида. Не можех да остана при леля Мери с обвинение за кражба, надвиснало над главата ми.“

Сведе очи, за да не забележи той гнева в тях. Тези първи няколко седмици бяха истински ад, независимо че я бяха калили и накарали да съзрее със зловеща скорост. Наложил се да поеме пълна отговорност за живота и съдбата си и оттогава вече не се страхуваше от нищо.

— Имаше ли и нещо друго? — настоя той.

Тя вдигна очи.

— Не. Нищо друго.

Но имаше. И той го усети. В погледа ѝ просветна нещо странно, сякаш омраза. Обвинил я бе несправедливо и я бе наранил с реакцията си, но в гнева ѝ имаше нещо по-дълбоко от това.

— Ресторантът е в „Бар Ейч Стейк хауз“ — каза той. — Това е на север по Двадесет и седма улица, след „Шератън“.

Мередит усети как тялото ѝ пламва при споменаването на хотела и бързо извърна очи.

— Ще го намеря. Благодаря за препоръката.

— Това значи ли, че ще останеш поне няколко седмици? — попита намръщено той.

Очите ѝ приковаха неговите.

— Защо? Надявам се, не таиш никакви илюзии, че можем да продължим оттам, докдето бяхме стигнали. Защото, честно казано, Сай, нямам навика да се опитвам да съживявам мъртви стари връзки.

Той притихна напълно.

— Има ли някой друг?

— В живота ми, искаш да кажеш. Да.

Лицето му не издаваше нищо, но през очите му мина сянка.

— Трябваше да предположа.

Тя не отговори. Само продължаваше да се взира в него. Видя как той погледна ръцете ѝ и поблагодари на бога, че се бе сетила да свали венчалната си халка. Но годежният пръстен, който Хенри ѝ бе подарил, си стоеше на лявата ѝ ръка. Шлифован смарагд, обкръжен от малки диамантчета. Спомни си, че Хенри се бе смял на избора ѝ, защото пръстенът изобщо не беше скъп. Искал бе да ѝ подари диамант от три карата, но тя настоя на този. Колко отдавна сякаш бе всичко това.

— Сгодена ли си? — попита Сай тежко.

— Бях — поправи го тя. И наистина беше, в продължение на цяла една седмица, преди Хенри да се ожени за нея.

— А сега?

Тя поклати глава.

— Имам приятел и много държа на него. Но не желая никакви обвързвания. — Искаше ѝ се да кръстоса пръсти зад гърба си. През последните две минути бе изрекла повече лъжи и полуистини, отколкото през последните две години.

Чертите му се изостриха.

— Защо тогава приятелят ти не е тук с теб?

— Нямаше нужда. Дойдох сама, за да се разпоредя с нещата на леля Мери.

— Къде си живяла досега?

Тя се усмихна.

— Далече на изток. Извинявай, но трябва да прибера тези неща в хладилника.

Той колебливо се отдръпна.

— Ще се видим утре.

Вероятно се хранеше в ресторанта, където щеше да работи тя.

— Предполагам. — Тя го погледна. — Сигурен ли си, че ще ми дадат работа без препоръки?

— Собственик съм на проклетия ресторант — отвърна той рязко. — Не могат да си позволят да имат нещо против. Работата е твоя, ако я искаш.

— Искам я.

Мередит отвори вратата и се поколеба. Тъй като той не знаеше как стоят нещата, вероятно го правеше от съжаление или чувство на вина, но тя все пак се почувства длъжна да каже нещо.

— Много си щедър. Благодаря.

— Щедър. — Сай горчиво се разсмя. — Господи. Никога в живота си не съм давал нещо, ако не ми е било изгодно или не ме е правило по-богат. Имам целия свят. И нямам нищо. — Обърна се и тръгна към колата, оставяйки я да се взира след него с големи, тъжни очи.

Мередит влезе в къщата. Бе дълбоко разтърсена да го види след всичките тези празни години. Остави продуктите и седна до кухненската маса, а спомените я върнаха към първата им среща.

Тогава тя беше на седемнадесет, само една седмица я делеше от осемнадесетия ѝ рожден ден. Но винаги бе изглеждала по-голяма от възрастта си, а сервитьорската униформа очертаваше изящно всяка извивка на стройното ѝ тяло.

Сай се беше вторачил в нея от самото начало, присвитите му очи я следваха неотлъчно, докато тя последователно обслужваше масите си. Погледът му веднага я накара да се почувства нервна, защото той излъчваше самоувереност и някаква сякаш едва обуздана арогантност. Имаше навик да присвива едното си око и да вирва брадичка тъй сякаш обявяваше война всеки път, когато се загледаше в някого. Всъщност, както тя разбра по-късно, Сай имаше малък проблем с фокусиране на зрението си върху отдалечени обекти, но бе прекалено упорит, за да отиде на очен лекар. И се питаше дали поне някои от хората, които той плашеше с втрещения си неподвижен поглед, имаха представа какво се крие зад него.

Масата му се обслужваше от друга сервитьорка и тя го видя да се мръщи и да пита нещо момичето. Секунди по-късно той се премести на една от масите на Мередит.

Самата представа, че мъж с подобна външност би могъл да се интересува от нея, накара краката ѝ да изтръпнат. Тя се приближи към него с мила усмивка, лицето ѝ пламна от вълнение, когато той вдигна очи и ѝ се усмихна в отговор.

— Ти си нова тук — каза той. Гласът му бе дълбок и бавен, наситен с изтънчена чувственост.

— Да. — Прозвуча сякаш бе останала без дъх, както си и беше. Дори и сега си спомняше как ръцете ѝ внезапно изстинаха. —

Започнах едва тази сутрин.

— Аз съм Сайръс Хардън. Закусвам тук почти всяка сутрин.

Името ѝ беше познато. Както и на повечето хора в Билингс.

— Аз съм Мередит — промълви глухо тя.

Той вдигна вежди и усмивката му стана още по-широка.

— И още не си достигнала пълнолетие?

— Аз съм... на двадесет — излъга тя неочаквано. Инстинктивно бе усетила, че ако му каже истинската си възраст, той ще я отпрати.

— Така става. Донеси ми кафе, ако обичаш. После ще обсъдим къде ще отидем довечера.

Тя се втурна зад пангара да налее кафето и се сблъска с Тери, другата, малко по-голяма от нея сервитьорка, с която работеха заедно.

— Внимавай, пиленце — прошепна ѝ тя в един миг, когато Сай не гледаше към тях. — Флиртуваш с нещастieto. Репутацията на Сай Хардън с жените е също такава, каквато е и репутацията му в сделките. Гледай да не хлътнеш.

— Всичко е наред. Той... просто ме заговори — заекна Мередит.

— Едва ли, след като изглеждаш толкова развълнувана — възрази разтревожено Тери. — Леля ти сигурно трудно разбира сегашния свят. Сладурче, мъжете не предлагат автоматично брак на всяка жена, която пожелаят — и особено мъже като Сай Хардън. Той не е в нашата категория. Богат е и майка му ще разкъса всяка жена, която се опита да го заведе до олтара, без да притежава пари и връзки. Той е от хайлайфа. А те се женят само в своя кръг.

— Боже мой, та ние просто разменихме няколко думи — възмути се Мередит и се насили да се усмихне, а мечтанията ѝ станаха на пух и прах.

— Гледай и така да си остане. Той може да те нарани лошо.

Убедеността, с която го изрече, я накара да изтръпне, нямаше никакво намерение да се кара с колежката си, тъй че само се усмихна и взе таблата.

— Предупреди ли те? — запита Сай, когато Мередит сложи чашата на карираната покривка в червено и бяло пред него.

Тя остана без дъх.

— Откъде знаеш?

— Веднъж излизах с Тери — отвърна той небрежно. — Но нещо не се разбрахме и не се повтори. Беше доста отдавна. Не ѝ позволявай

да ти влезе под кожата, окей?

Тя се усмихна, защото вече всичко имаше обяснение. Той бе заинтригуван, а Тери просто ревнуваше. Мередит засия.

— Няма — обеща.

Сега простена, спомняйки си собствената си наивност през онези дни. Надигна се от стола, за да прибере продуктите. Как е било възможно да е толкова глупава? На осемнадесет, с твърде затворения си начин на живот, тя не можеше почти нищо. За обигран светски мъж като Сай е била прекалено лесно завоевание. Ако бе имала и най-малка представа накъде ще се обърнат нещата, не би...

Кого се опитваше да излъже? Усмихна се горчиво. Би направила абсолютно същото, защото Сай я очароваше. Дори и сега, след години мъка и болка, той си оставаше най-красивият мъж, когото бе срещала някога. Спомняше си дългите часове на блаженство в ръцете му, сякаш всичко бе вчера.

Отново се бе озовала в орбитата му и прие една работа, която изобщо нямаше нужда да приема. Щеше да живее в лъжа. Но когато си спомни причините за идването си тук, кръвта ѝ кипна. Някога Сай я изхвърли като непотребна вещ, нея и детето, което носеше. Обърна ѝ гръб и я остави да се оправя сама с надвисналото над главата ѝ обвинение в кражба.

Не се бе върнала, за да съживява една стара любовна връзка. Върна се, за да отмъсти. Хенри я бе научил, че всеки има по някоя слабост, от която можеш да се възползваш в бизнеса. А някои хора прикриваха по-успешно ахилесовата си пета от другите. Сай бе господар на миналото. И тя трябваше да бъде много внимателна, ако искаше да открие неговата.

Но Мередит щеше да има последната дума и той щеше да бъде отхвърленият. Искаше да му върне за всичко и да го постави в същото ужасно положение, в което той я постави някога. Очите ѝ се свиха при тази мисъл, студена усмивка докосна устните ѝ.

Не беше вече наивно осемнадесетгодишно момиче, отчаяно влюбено в мъжа, когото не можеше да има. Този път тя държеше всички силни карти. И когато дойдеше ред да ги разиграе, това щеше да е най-сладкото удоволствие след жарките целувки на Сай.

[1] Кроу (англ. crow) — врана, гарван. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Мередит си бе донесла някои по-стари дрехи, за да не събуди съмненията на Сай относно благосъстоянието си. Сега, докато се обличаше за новата си работа, се зарадва на предвидливостта си.

Облече една стегната дънкова пола, която вървеше добре с бялата ѝ памучна блуза. Обу леки мокасини и смени дамската си чанта от „Гучи“ с друга, от изкуствена кожа. После вдигна косата си на френска плитка и излезе от къщи, за да хване автобуса за центъра.

Билингс беше великолепен в ранното утро. Мередит се наслаждаваше на хладния утринен въздух и на витаещото в него усещане за приключение. Просторният град бе безкрайно различен от пренаселения Чикаго. Вярно, липсваха ѝ синът ѝ и дори господин Смит и Дон, но промяната бе съживила борбения ѝ дух и бе прогонила депресията. Невероятното напрежение на ежедневната ѝ работа напоследък действително бе започнало да ѝ се отразява.

Слезе от автобуса пред ресторанта. Той бе голям и изискан, прилепен до един хотел. През прозореца забеляза, че всички сервитьорки носеха безупречни бели униформи. Минало бе много време, откакто за последен път се бе притеснявала от срещата с нови хора, но тук, без пашкула на богатството, който я обгръщаше и пазеше, някак не се чувстваше на мястото си. Намери касиерката и попита за управителя.

— Госпожа Дейд току-що пристигна — рече приветливо жената и се усмихна. — Очаква ли ви?

— Предполагам.

Мередит почука на вратата и влезе, изненадана да види една жена, близо двадесет години по-възрастна от нея. Дори и несъзнателно да бе предположила, че госпожа Дейд е една от бившите любовници на Сай, сега ѝ се налагаше да ревизира мнението си.

— Аз съм Мередит... Аш — каза несигурно. Името ѝ прозвуча чуждо. Дотолкова бе свикнала да я наричат Кип Тенисън.

— О, да.

Госпожа Дейд се усмихна, стана и излезе иззад огромното си полирано бюро. Бе висока жена, червеникавата ѝ, леко прошарена коса обгръщаше широко жизнерадостно лице.

— Аз съм Труди Дейд. Приятно ми е да се запознаем. Сай ми каза, че наскоро сте загубила леля си и търсите работа. За щастие имаме едно свободно място. Имате ли някакъв опит като сервитьорка?

— Донякъде — отвърна Мередит. — Преди години работех в „Беър клоу“.

— Спомням си. Мисля, че ви познавам отнякъде. — Сивите ѝ очи замислено се присвиха. — Съжалявам за леля ви.

— Ще ми липсва — рече тихо Мередит. — Тя бе единствената ми истинска роднина на този свят.

Проницателният поглед на госпожа Дейд я обгърна, без да изпусне нито една подробност. После кимна.

— Работата не е лека, но бакшишите са добри, а аз гледам да не тормозя подчинените си. Може да започнете веднага. Ще работите до шест часа, но някои вечери ще се налага да оставате. Това е неизбежно в нашия бизнес.

— Нямам нищо против — увери я Мередит. — Нямам нужда от много свободни вечери.

Веждите на госпожа Дейд се вдигнаха.

— На вашата възраст? За бога, нима не сте омъжена?

— Не. — Мередит не го каза рязко, но в тона ѝ имаше нещо, което явно накара другата жена да се почувства неудобно.

— Никакви мъже, а? — усмихна се госпожа Дейд, но не се задълбочи повече по въпроса, а започна да разяснява на Мередит задълженията ѝ, заплатата ѝ, наред с информацията за задължителното облекло и масите, които ще обслужва. За миг бе доловила у тази млада жена някакъв оттенък на власт и изтънченост, които не се съчетаваха с дрехите, които носеше.

А Мередит се ядосваше, че не успява да се придържа стриктно към ролята, която си бе избрала. Не биваше да се превръща в Кип Тенисън всеки път, когато някой проявеше прекалено любопитство. Тя с усилие се усмихна и се заслуша в инструкциите с най-голямо внимание, докато дълбоко в себе си се питаше колко ли време ще мине, докато Сай Хардън направи следващия си ход.

Късно същия следобед Сай влезе в градината на голямото имение на Хардън. Очите му разсеяно се спряха на колоните в елински стил, украсяващи широката предна веранда. Спомняше си, че като дете играеше на тази веранда, а майка му седеше до него и го наблюдаваше. Тя винаги бе проявявала прекалено собственическо чувство и прекалено бе треперила над единственото си дете. Тази ѝ склонност по-късно едва не предизвика разрив между тях. Всъщност отношенията им се бяха сринали след заминаването на Мередит. Сай се бе променил видимо и не чак дотам видимо.

Той окачи шапката си на старинната закачалка в предверието и разсеяно закрачи из елегантната дневна в пастелни тонове и тапицерии от брокат, дебели килими и скъпи антики, които майка му толкова обичаше.

Тя седеше в креслото си и плетеше дантела. Вдигна тъмните си очи и му се усмихна малко прекалено ведро.

— Връщаш се рано тази вечер — забеляза тя.

— Приключих по-рано. — Той си наля уиски и се отпусна в своето кресло. — Ще излизам за вечеря. Петерсън са организирали някаква делова сбирка по повод на новите договори.

— Бизнес, бизнес — промърмори тя. — В живота има и други неща, освен да се правят пари. Сай, наистина трябва да се ожениш. Запознах те с две много мили млади жени...

— Няма да се оженя — рече той със студена усмивка. Вдигна чашата си с уиски в подигравателен тост. — Излекувах се от това. Не помниш ли?

Майка му стана тебеширенобяла и сведе очи към тънките си нервни ръце.

— Това... беше твърде отдавна.

— Беше вчера. — Той глътна остатъка от уискито и стана да си налее отново. Споменът беше мъчителен. — Тя се е върнала в града, знаеш ли?

В стаята се възцари гробно мълчание.

— Тя?

Думата прозвуча тъй, сякаш майка му едва не се задави.

Той се обърна.

— Мередит Аш. Дадох ѝ работа в ресторанта.

Мирна Хардън бе живяла със своята ужасна тайна и своята вина толкова дълго, че бе забравила, че и някой друг я знае. Но Мередит знаеше. По ирония на съдбата същите онези неща, които някога Мирна бе използвала, за да я прогони, сега можеха да се обърнат срещу самата нея с още по-опустошителни резултати. Скандалът можеше да я унищожи, като разруши и без това проблематичната връзка със сина ѝ. Обзе я паника.

— Не е трябвало да го правиш! — изрече тя вбесена. — Сай, не бива отново да се забъркваш с тази жена! Не може да си забравил какво ти причини тя!

Лицето му не издаваше нищо.

— Не, мамо, не съм забравил. И няма да се забърквам с нея. Веднъж беше достатъчно. Леля ѝ е починала.

Мирна нервно преглътна.

— Не знаех.

— Сигурен съм, че има да се плащат сметки, да се уреждат въпроси около наследството. Тя дойде отнякъде. И сигурно ще се върне там, когато се справи с всичко тук...

Мирна не бе така сигурна.

— Тя ще наследи къщата.

Сай кимна, вирайки се във второто си уиски. Небрежно разклати течността.

— Ще има покрив над главата си. Не знам къде е била през всичките тези години, но знам, че нямаше нищо, когато напусна града. — Лицето му се втвърди и той глътна уискито, сякаш беше вода.

— Не е вярно — рече бързо майка му. — Тя имаше пари!

Мирна ѝ бе хвърлила една купчина банкноти, които Мередит върна веднага. Мирна обаче винаги бе отказвала да повярва, че момичето не е задържало поне част от тях, за да напусне града. Тази мисъл донякъде успокояваше съвестта ѝ.

Сай наблюдаваше майка си над ръба на чашата, озадачен от изражението ѝ и страха в обикновено спокойния ѝ глас.

— Тони върна парите, които уж бе откраднала. Забрави ли?

Лицето ѝ пребледня още повече.

— Сигурна съм, че е имала някакви пари — избъбри тя, свеждайки очи от разяждащата я вина. — Сигурно.

Очите на Сай бяха горчиви и замислени.

— Изобщо не бях убеден в съучастничеството ѝ — рече той. — Тони ни сервира историята тъй, сякаш я бе научил наизуст, а Мередит ми се закле, че никога не я е докосвал, че не са били любовници.

— Момиче като нея сигурно е имало много любовници — каза Мирна и лицето ѝ пламна.

Погледът на Сай потъмня при спомена как беше с Мередит и какъв огън гореше помежду им. И сега я виждаше, разтреперана от желание. Би ли могла да е такава и с друг мъж? Та тя бе също така обсебена, както и той, влюбена до полуда. Вбесен от ревност, той бе прекалено ядосан, за да я изслуша, когато майка му я обвини. Нужни му бяха само няколко дни след заминаването ѝ, за да почне да се съмнява в участието ѝ в така наречената „кражба“. Наистина бе много удобно това, че впоследствие Тони върна всичките „откраднати пари“ и Мирна настоя да не арестуват момчето. Историята бе бързо потулена, след като Мередит напусна града. Но тя не изглеждала виновна. Изглеждала... смазана.

Не беше говорил с нея тогава. А може би трябваше да задава въпроси, но по онова време нещо в него дълбоко се съпротивляваше на отчаяното привличане към Мередит, което го правеше безпомощен. Почти бе облекчение тя да изчезне от живота му и да затвори веднъж завинаги вратата към сексуалните му ексцесии, към безразсъдната порочна страст, която разпалваше в него. Оттогава бе имал една или две кратки връзки, но никоя жена не успя да го накара да загуби контрол в такава степен както Мередит. Не бе сигурен дори дали вече е способен на подобно нещо. Сякаш всичко в него бе мъртво. Така бе изглеждала и Мередит последния път, когато я видя, застанала с наведена глава в предверието на дома му. Сякаш нещо в нея в този миг бе умряло, а обвиняващите ѝ очи се врязаха завинаги в съзнанието му. Виждаше ги дори и сега.

Извърна се.

— Всичко това вече е минало. Не е останало нищо, което да ми помогне, дори и да исках. Тя просто ме отрязва. И толкова.

Мирна си отдъхна за малко.

— Радвам се да го чуя. Наистина, Сай, една келнерка с чичо чистокръвен индианец Кроу не е партия за теб.

Очите му проблеснаха под тежките вежди.

— Това не е ли малко снобско за потомците на един британски дезертър?

Мирна буквално се задъха.

— Ние не говорим за това!

Той сви рамене.

— Защо не? Във всяко семейство има по някоя черна овца.

— Не ставай глупав. — Тя остави плетивото си. — Ще кажа на Елен, че няма да си тук за вечеря.

Тя мина покрай него, изтръпнала от страх пред новите мъчнотии, които несъмнено щяха да възникнат. Не знаеше какво да прави. Не можеше да позволи на Мередит Аш да остане в Билингс, не и сега, когато полагаше толкова усилия да ожени Сай. Подновяването на една стара любовна връзка бе последното нещо, което ѝ трябваше. Налагаше се да махне Мередит, и то бързо, преди тя да успее да предизвика съчувствието на Сай или да направи каквито и да било намеци за случилото се.

Детето... дали тя бе задържала детето, което носеше? Мирна скръцна със зъби при мисълта, че детето на Сай би могло да е дадено за осиновяване. То би било Хардън, нейна плът и кръв. По онова време не си бе позволила дори да помисли за това. Интересуваше я само какво ще е най-доброто за Сай, а бе сигурна, че Мередит не е. Изрязала бе тази жена с хирургическа прецизност от живота му и ако зависеше от нея, тя не би се върнала сега отново. Но Мирна искаше да разбере за детето. Ако Мередит не бе абортирала, сигурно имаше начин да го вземат. Трябваше да обмисли това и как да го обясни на Сай, без да въвлече отново Мередит в живота му. След като веднъж бе успяла със заплаха, тя бе уверена, че ще успее и втори път.

Денят мина бързо за Мередит. Постепенно придоби увереност в работата, а и хората, с които работеше, ѝ харесаха. Те сякаш я приеха от пръв поглед и ѝ помагаша да усвои каквото трябва, обслужваха и нейните маси, когато тя не смогваше. Особено ѝ допадна Тереза, двадесетгодишна брюнетка с гарвановочерна коса, индианка Кроу, също като стария чичо на Мередит.

По обед тълпата от хора нарасна неимоверно. Храната бе достатъчно разнообразна и на такива цени, че привличаше както

местните хора, така и гостите на града. Билингс бе център на делови срещи, и то не само на занимаващите се със селско стопанство. Посетителите харесваха семплата, но изискана храна, която се предлагаше — дори и южняците. Сутринта тя обслужи един господин от Алабама, който остана разочарован, че „гритс“^[1] не се сервира толкова на север. Но въпреки това той се появи и на вечеря, като ѝ хвърляше доста заинтригувани погледи. Тя учтиво ги парираше. Мъжете нямаха вече място в живота ѝ.

Той обаче се оказа доста настойчив. Мередит тъкмо се опитваше още веднъж да се измъкне от опитите му да я заговори, когато с крайчеца на окоето си забеляза познато лице на една близка маса. Сай. И не само Сай. Мирна Хардън също.

Мередит приложи целия си дипломатически талант, за да се освободи от господина от Алабама, и бързо донесе поръчката му. Докато го правеше, си помисли, че някога веднага би помолила някоя от колежките си да я замести на масата на Мирна Хардън. Но тези дни бяха отминали. Тя се обърна и тръгна натам със спокойна приветливост, илюзията, за която се разрушаваше единствено от хладната жестокост на очите ѝ, когато срещнаха тези на Мирна за пръв път от години насам.

— Добър вечер. Желаете ли нещо за пиене преди вечеря? — запита тя учтиво.

Тъмните очи на Мирна проблеснаха.

— Не пия — каза тя отсечено. — Както вероятно си спомняш, Мередит.

Мередит я изгледа остро, напълно пренебрегвайки Сай.

— Може да ви изненада колко неща си спомням, госпожо Хардън — рече тя тихо. — А името ми е госпожица Аш.

По-възрастната жена се разсмя, твърде високо и твърде подигравателно, за да е наистина весело.

— О, боже, наистина сте доста арогантна за келнерка! — Тя нервно си играеше с приборите върху салфетката. — Бих искала да видя менюто.

Мередит донесе две.

— Аз ще пия чаша бяло вино — каза Сай и се облегна на стола си, за да наблюдава реакциите ѝ. Враждебността на майка му го

разтревожи. Със сигурност той беше този, който имаше основания да се сърди.

— Ей сега ще го донеса — рече Мередит.

Докато стоеше до бара и чакаше напитката, тя се възползва от възможността да наблюдава двамата си противници. Сай носеше тъмен костюм с консервативна вратовръзка. Белият му „Стетсън“ бе паркиран на един стол до масата, а лъскавата му черна коса — старателно пригладена назад. Изглеждаше тъй, сякаш нищо не би могло да го смуги, лицето му бе напълно безизразно, дълбоките кафяви очи — втренчени право напред. До него майка му обаче бе видимо нервна. Мередит забеляза, че очите ѝ притеснено шареха наоколо.

За Мередит поведението ѝ бе повече от красноречиво, то бе почти равностойно на изповед. В момента, когато Мирна погледна към нея, Мередит се усмихна бавно и със студена злоба.

Безупречно гримираното лице на Мирна стана тебеширенобяло. Стори ѝ се, че в изражението на това момиче, в неговия неприязнен поглед има нещо, от което краката ѝ се подкосиха. Това не беше хлапачката, която бе прогонила от дома си. Не. Сега Мередит бе съвсем различна и в самообладанието ѝ имаше нещо почти зловещо.

Мередит занесе чашата с вино на Сай и я постави на масата пред него. После извади бележника и писалката си със съвършено спокойни пръсти, благодарейки мислено на Хенри, който я бе научил да се владее и контролира напълно.

— Не е необходимо — рече учтиво Сай и бутна менюто настрана. — Ще вечерям стек и салатата.

— Аз също — рече сковано Мирна. — Стекът да не е много препечен. Не обичам прегоряло месо.

— За мен също — добави Сай.

— Два стека — повтори Мередит, позволявайки си за миг да срещне погледа на Сай.

— Но да не са и съвсем сурови — продължи той, като явно се опитваше да отгатне мислите ѝ. — Не бих искал да се надигнат и да замучат срещу мен.

Мередит се постара да потисне усмивката си.

— Да, сър. Ще стане бързо.

Тя отиде да даде поръчката, а след малко сервира с хладна учтивост.

— Доста е сръчна, не мислиш ли? — подхвърли Мирна, докато се хранеха. — Помня как веднъж заля роклята ми с кафе, когато ти ме заведе в онази ужасна малка кръчма за обяд.

— Притесни се от теб — отвърна лаконично Сай. Споменът не му беше приятен. С язвителните си забележки майка му бе направила всичко възможно Мередит да се почувства неудобно.

— Явно вече не я притеснявам — забеляза Мирна с неясно предчувствие. Внимателно отрязва парченце от пържолата, вдигна го към тънките си устни и дълго го дъвка, преди да го преглътне. — Може да се е омъжила. Пита ли я?

Сай я изгледа втренчено.

— Нямаше защо да я питам. Очевидно не е.

Мирна се усмихна.

— Щом казваш. Странно, нали? Хубаво момиче на нейната възраст и все още само.

— Може пък да не е успяла да намери никой, който да ме замести — срязва я Сай и се усмихна по оня неприятен начин, който караше Мирна да се раздвижва неспокойно на стола си.

— Не бъди груб, скъпи. Подай ми солта, ако обичаш.

Сай приключи с яденето, но почти не усети вкуса му.

Бе някак тревожно да вижда как Мередит се движи из ресторанта наоколо, грациозна както винаги. Дори повече от преди. Придобила бе някаква нова осанка, нова увереност, сякаш освободена от всякакви задръжки. Не бе останало почти нищо от онова плахо, мило, несигурно момиче, което бе отвел в леглото си преди години. Но тя все още го караше да пламва. Реакцията му към нея бе все така мощна както винаги и той с всички сили се мъчеше да я потисне. Независимо от необяснимата враждебност на майка си към Мередит, той знаеше, че не може да позволи на младата жена отново да завладее сетивата му. Освободил се бе от нея и искаше нещата да останат така. Да бъде отново покорен, не влизаше в плановете му. Никога вече нямаше да се поддаде на тази сладка лудост.

Мередит донесе сметката и им благодари с приветлива усмивка. Дори добави, че се надява да са прекарали вечерта приятно. Но

начинът, по който го произнесе, гледайки Мирна Хардън право в очите, превърна прощалните думи в заплаха.

Мирна мълча по пътя към къщи. Не, това не беше за добро, наистина не беше. По всяка вероятност Мередит бе жена без средства, независимо че сега притежаваше къщата на леля си. Малко пари, няколко предупредителни думи може би щяха да са достатъчни да отстранят заплахата веднъж и завинаги. Щеше да се погрижи за това.

Сай караше по широките улици, без изобщо да подозира козните на майка си. Опитваше се да не мисли как кокетната униформа изящно очертаваше формите на Мередит и да потисне спомените още един път.

По времето, когато си тръгна към къщи, Мередит бе вече напълно съсипана. Беше късно и краката я боляха. Много отдавна не бе стояла на тях в продължение на цял ден.

Харесваше този град. Израсла бе извън Билингс, в една малка общност, на няколко мили северно от Йелоустоун. Родителите ѝ бяха неясни фигури в съзнанието ѝ, защото бяха загинали при корабкрушение, когато била съвсем малко момиченце. Единствените ѝ истински спомени бяха свързани с леля Мери и чичо Ходещия гарван, приели я без всякакво колебание и отгледали я като собствена дъщеря. Тъй като те живееха в индианския резерват, някои от най-ранните спомени на Мередит бяха свързани с празненствата по различни тържествени поводи и тя още виждаше чичо си, облечен в пищно одеяние на Кроу. Мередит притежаваше рокля от еленова кожа и украсена с мъниста диадема, подарени ѝ от един братовчед Кроу. Сега всичко това ѝ изглеждаше безкрайно далечно. Някога мъчителни, днес тези спомени бяха станали поносими. Миналото бе сигурно място. Непроменимо. И хубавите спомени живееха в нея както любовта, която все още изпитваше към тъмноокия мъж, на когото толкова приличаше синът ѝ.

Тя слезе от автобуса близо до къщата. Бе красива септемврийска вечер, само за разходка. Наслаждаваше се на освежителния хладен вятър. Но снегът не беше далеч, не повече от месец ги делеше от него. В тази част на света той бе нещо много повече от обикновено неудобство. Отвъд, в изолираните селски райони, можеше да бъде

смъртоносен за животните и за хората, когато огромните снежни навявания блокираха пътищата и направеха пътуването невъзможно за дълги периоди от време.

Смайващо, мислеше си тя, колко далеч бе стигнала за бедното малко момиче, живяло в къщичка — кибритена кутийка в резервата на Кроу с роднините си. Сега беше богата. Отдавна се бе сбогувала с шитите у дома дрехи и обувките втора употреба. Но независимо от това детството ѝ бе изпълнено с обич. А тя сигурно струваше повече от всички богатства на света. Споменът за хубавите дни с близките ѝ я бе накарал остро да осъзнае колко онеправдани са хората в резервата. Редовно участваше в благотворителните акции за подпомагане на индианците от равнините и често правеше подаръци на братовчедите си и техните семейства. Без обратен адрес, разбира се. Съзнаваше, че това е само капка в морето на техните нужди. Но и малката помощ бе от значение. Семейството си беше семейство.

Заклучи вратата зад себе си и уморено се отпусна на канапето. Но не можеше да си позволи да заспи. Трябваше да се обади вкъщи. Обещала беше на Блейк.

Сънливо набра номера и зачака господин Смит да се обади.

— Резиденция „Тенисън“ — поздрави я мрачният му глас.

— Здравейте, господин Смит. Как сте?

Той се разсмя.

— Блейк изтърва гуменото си пате в тоалетната. Но не се безпокой, ходих да му купя друго. Водопроводчикът отпуши канала. Всичко е наред. — Настана пауза. — А ти как си?

— Работа — отвърна тя. — Намерих си страхотно място като келнерка в един ресторант. Ще получавам минималната работна заплата плюс бакшишите. Как ти се струва, а?

Настъпи още по-дълга пауза.

— Започнала си работа?

— Само временно. Ресторантът е на Сай Хардън, разбираш ли? Близостта до противника може да е известно предимство, докато открия слабите му места.

— Гледай той да не открие твоите. — Предупреждението бе съвсем основателно. — Дон е тук. Трябваше да вземе някакви книжа от бюрото ти. Искаш ли да говориш с него?

Тя се намръщи. Странно бе Дон да се намира в дома ѝ по това време на вечерта.

— Да.

Дон се обади, звучеше малко несигурно.

— Приятно ми е да те чуя. Трябваше да взема папката „Джордан“. Ти си я занесла вкъщи.

Веждите ѝ се склжиха.

— Аз работех върху присъединяването на „Джордан“. Знаеш много добре. Защо ти е?

— Джордан и Кейн настояваха да приключим със сделката тази седмица. Освен ако не искаш да долетиш и да дооформиш нещата?...

— Не — каза тя рязко. — Разбира се, че не. Действай. Трябваше по-рано да ти се обадя, но просто ми се изплъзна от ума.

— Належащо е — рече той.

— Предполагам. И имаш нужда от подписа ми, нали?

— Да. Можеш да го изпратиш по факса...

— Нямам факс. — Тя направи гримаса. — Изпрати документите с експресна поща. Ще ги върна още същия ден.

— Добре. Но ще ти трябва факс.

— Знам. Господин Смит може да ми донесе другата седмица и да вземе и останалото ми офис оборудване. Вероятно ще остана няколко седмици, но не искам бизнесът да страда. Ще върша работата си нощем. Ще се обаждам всеки ден, за да проверявам как са нещата в службата.

— Убедена ли си, че има смисъл да отсъстваш толкова дълго? — попита предпазливо Дон.

— Да, убедена съм — отвърна тя мрачно. — Слушай, Дон, не съм някоя лековата женичка без чувство за отговорност и ти го знаеш. Хенри ме научи на всичко, което знаеше.

— Да, така е.

В гласа на Дон прозвуча горчивина. Понякога Мередит се питаше дали вътрешно той не въстава срещу факта, че част от корпорацията на брат му е в ръцете на един аутсайдер. Винаги се държеше приятно, но помежду им съществуваха неизменна дистанция, сякаш Дон не ѝ се доверяваше напълно.

— Няма да те изоставя — рече тя. — Тази сделка със залезите е най-важното нещо в дневния ми ред, независимо колко време ще

отнеме. Щом намеря слабото място в желязната хватка на Хардън върху тази собственост, незабавно ще се възползвам от него.

— Сигурна ли си, че си загрижена именно за корпорацията, а не за собственото си отмъщение?

Тя не отговори. После каза:

— Радвам се, че въпросът с Джордан ще бъде уреден. Би ли извикал пак господин Смит, ако обичаш?

Дон се изкашля.

— Разбира се. Съжалявам, ако съм бил нетактичен. Уморен съм. Беше дълъг ден.

— Да. Знам как е.

— Мередит, смяташ ли, че Смит трябва да оставя тази игуана да търчи из къщата? Животното тежи почти пет килограма, има нокти като котка и зъби като змия...

— Тайни е част от семейството — каза тя нетърпеливо. — И не безпокои никого. Просто си седи върху облегалката на стола на господин Смит, докато огладнее, а после отива в кухнята и си изяжда зеленчуците. В банята има една малка кутия, която използва, и не напада никого. Блейк също я обича.

— Неестествено е да държиш вкъщи голямо влечуго, което да пълзи навсякъде. Водопроводчикът се развика, когато дойде да отстрани аварията. Тайни седеше под душа и се къпеше.

— Бедният водопроводчик — промърмори тя, като едва не се разкиска.

— Ами да, и каза повече да не го викаме. Разбираш ли какво имам предвид? Това влечуго е истинска заплаха.

— Кажи го на господин Смит. Но аз бих го направила само иззад заключена врата.

— Разбирам те. Добре. Твоя къща, твои проблеми.

— Къщата можеше да е и твоя, Дон — рече тя неочаквано. — Съжалявам, че нещата се развиха по този начин. Ти си брат на Хенри, единственият му близък роднина. Голямата част от имението трябваше да бъде твоя.

Дон въздъхна.

— Хенри бе в правото си да се разпореди както иска с него. — Враждебността неочаквано изчезна от гласа му, заменена от нещо

близко до съжаление. — В края на краищата ти бе негова жена. Той те обичаше.

— Аз също го обичах — каза тя. И наистина го мислеше.

Хенри бе нейното убежище в онази ужасна буря от мъка, в която я бе захвърлил Сай. Не бе същата любов, която изпитваше към Сай, но все пак беше любов. Ако имаше достатъчно време и Сай изчезнеше трайно от живота ѝ, тя може би щеше да се научи да обича Хенри също тъй пламенно, както и той нея.

— Този монопол върху залежите, който имат Хардън — рече Дон и гласът му прозвуча някак странно. — Сигурна ли си, че искаш точно това? Хардън е страхотен бизнесмен. Може би рискуваш повече отколкото предполагаш.

— Експанзията без риск е като хляб без масло. Няма никакъв вкус. Не се безпокой, Дон. Искам да говоря пак с господин Смит, моля те.

— Окей. Ще го извикам. И внимавай.

— Разбира се.

Господин Смит се обади отново.

— Дон си отиде — рече той рязко. — Не му вярвам, Кип. Ти също не би трябвало да му вярваш. Смятам, че замисля нещо.

— Бих се обзаложила, че си най-подозрителният човек на света. Работата в ЦРУ явно е повлияла на мозъка ти. Всичко е наред с Дон.

— Той каза да държим Тайни навън.

Мередит се засмя.

— Тайни ще е нещастен навън. Това е моята къща. И докато е моя къща, Тайни ще живее вътре. Окей?

— Окей — отдъхна си Смит. После издаде някакъв неясен звук. — Благодаря.

— Искам да дойдеш тук следващата седмица. — Тя му издиктува списъка на нещата, които щяха да са ѝ необходими. — Извикай Блейк, моля те — добави накрая. — Мразя да съм разделена от него толкова дълго. Но поне ще можем да си говорим по телефона. Знам, че е късно, но искам да му кажа „здрости“.

— И той много ще се радва. Вече му липсваш.

Тя въздъхна.

— Пътувам много, нали? Прекалено много понякога.

— Ммм, що се отнася до Тайни...

— Ще намеря друг водопроводчик — обеща тя. — Не се безпокой.

Синът ѝ се обади само след няколко секунди.

— Мамо, кога ще си дойдеш? — запита той сънливо. — Патето ми падна в тоалетната и господин Смит го изхвърли. Купи ми друго. Ти ще ми донесеш ли подарък? Вече мога да броя до двадесет и да си пиша името...

— Много хубаво. Гордея се с теб, синко. Ти ще дойдеш скоро да ме видиш и тогава ще имам подарък за теб. — Тя кръстоса пръсти. Тогава наистина щеше да има.

Настана кратка пауза.

— А ще може ли да оставаш при мен и да си играем понякога? Майката на Джери го води в парка да гледат патиците. Ти никога не ме водиш никъде, мамо.

Наложи ѝ се да стисне зъби, за да не каже нещо остро за необходимостта да работи.

— Когато се върна у дома, ще поговорим за това.

— Винаги казваш така, а после отново заминаваш — промърмори той ядосано.

— Блейк, сега не е време да спорим — каза тя твърдо. — Чуй ме. Господин Смит ще те доведе тук съвсем скоро. Има какво да се види, дори и истински каубои, и ще имаме време да сме заедно.

— Наистина ли? — запита той толкова радостно, че тя отново се почувства виновна.

— Да.

— Добре, мамо. Може ли да доведем и Тайни? Чичо Дон казва, ме би трябвало да я изядем. Чичо Дон го казва, де.

— Е, е, стига. Няма да ядем Тайни. Господин Смит може да я вземе, когато дойдете тук да ме видите. Но не веднага, нали разбра?

— Окей. — Той въздъхна тъжно. — Тайни може ли да седи с мен, докато пътуваме?

— Кутията, в която пътува Тайни, може да бъде до теб — поправи го тя. Спомняше си съвсем ясно последния път, когато господин Смит бе взел игуаната на едно пътуване с лимузината. Момчето на бензиностанцията в едно малко градче отказа да им налее бензин, когато Тайни залепи муцуна на предното стъкло, за да го разгледа. „Хората не би трябвало да возят чудовища в колите си“, заяви

сърдито той. Господин Смит слезе от колата, за да отвърне на тази обида, но момчето вече беше изчезнало. Оттогава, по настояване на Мередит, Тайни пътуваше в кутия.

— Обичам те, мамо — рече Блейк.

— И аз те обичам, миличко. Утре пак ще ти се обадя. Слушай господин Смит и бъди добро момче.

— Добре. Лека нощ.

— Лека нощ.

Тя затвори и внимателно постави слушалката. Блейк беше най-важното нещо в нейния свят. Понякога горчиво съжаляваше за времето, което бе пропуснала да бъде с него заради бизнеса. Той растеше, а тя изпускаше някои от най-скъпоценните мигове в живота му. Дали щеше да възроптае срещу това, когато пораснеше? Дали бе честно по отношение на него да не позволи на Дон да се заеме с по-голяма част от вътрешните операции или пък да назначи някой друг от служителите на компанията, за да ѝ помага? Може би собствената ѝ гордост усложняваше проблема, защото се чувстваше длъжна да следва ролята, която Хенри бе предначертал за нея. Но дали Хенри би я накарал да поеме чак толкова отговорности, ако знаеше, че те ще са за сметка на отношенията ѝ с Блейк?

Не, отговори си сама. Той щеше да се постарее да ѝ осигури повече време за сина ѝ. И самият той също щеше да бъде с тях, да играе с Блейк, да го води на различни места, да окуражава любопитството му към света наоколо. Той толкова обичаше Блейк.

Тя се отдалечи от телефона. Понякога животът без Хенри беше много труден. Запита се какво ли би било, ако Сай Хардън бе пренебрегнал обвиненията на майка си и ѝ бе повярвал и оженил за нея. Щяха да бъдат заедно, когато се роди Блейк, и може би радостта, че има син, би привързала Сай към нея.

Тя се усмихна студено. О, сигурно! Блейк би стоплил коравото му сърце, той би се влюбил безумно в нея и би изритал коварната си майка.

Всичко отново се завъртя в съзнанието ѝ и я заслепи. Напрежението от работата, възмущението и недоволството на Блейк от отсъствието ѝ, новото присъствие на Сай Хардън в живота ѝ. Тя зарови пръсти в гъстите си руси коси и си спомни нещо, което бе чела за „Терапията на първичния крясък“. Запита се какво ли щяха да си

помислят съседите, ако излезеше на улицата и се разкрещеше с цяло гърло. Щяха да я арестуват и тогава кой щеше да се грижи за Блейк, да сключва нови договори и да се разправя със Сай Хардън и злобната му майка?

Качи се в спалнята си и взе успокоително. Не го правеше често, но понякога напрежението бе така ужасно, че не можеше да се справи сама. Алкохолът, слава богу, никога не я бе привличал. Както и хапчетата. Вземаше ги само когато нямаше никакъв друг избор. Какъвто беше случаят и тази вечер.

С дълга въздишка се отправи към банята и се приготви за сън. Нямаше никакъв смисъл да продължава да се измъчва с безплодни умувания. Хенри я бе научил и на това. Единственият начин да се справиш със ситуацията бе да действаш, а не да правиш умствени гимнастики.

Легна и затвори очи. Успокоителното отпусна нервите ѝ, събитията отплуваха, оставяйки я в някакъв унес. Чувала бе, че един здрав сън понякога е всичко, което отделя измъчения човек от самоубиеца. Тя нямаше намерение да се самоубива, но забравата бе сладка и означаваше почти същото.

[1] Гритс (англ.) — ястие от олющено, натрошено жито. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Първите утринни лъчи свариха Мередит сънливо отпусната в леглото в безупречно чистата спалня на леля Мери. Спомняше си... Хладното високомерие на Сай, разгорещените обвинения на Мирна, признанията на Тони... Още помнеше колко ѝ прилоша, докато тичаше от дома на Хардън към къщата на леля Мери. Дори не можеше да каже на разтревожената стара жена и на чичо си какво бе станало. Бе прекалено срамно, за да го сподели с когото и да било.

Събрала бе багажа си и бе отишла право в банката, за да изтегли жалките си спестявания от работата си в кафенето. После си купи автобусен билет за Чикаго, без да има никаква представа какво ще прави там, целуна разтревожените си роднини и мълчаливо се сбогува със Сай.

Дори тогава, докато чакаше автобуса, все се надяваше, че той ще тръгне след нея. Надеждата бе упорито нещо, а и носеше детето му. Надявала се бе дори Мирна да се смили и да му каже истината, защото Мирна знаеше за бременността ѝ. Беше ѝ дала да го разбере малко преди Сай да влезе в стаята онази сутрин преди толкова години. Но никой не дойде. Никой не се втурна в последната минута, за да я спре.

На автогарата в Чикаго, където пристигна, цареше невероятна блъсканица. Стиснала износения си куфар в ръка, Мередит се опита да потисне инстинктивния страх, че е сама на света и без почти никакви средства. Разбира се, ако не успееше нищо друго, винаги можеше да се обърне към Християнската асоциация на младите жени. Все някак щеше да я открие. Но ѝ беше зле и се боеше да не би Мирна да продължи да я преследва заради уж откраднатите пари.

Първите три нощи прекара почти само в плач в един от домовете на Християнската асоциация на младите хора, задавена от скръб по Сай и по всичко, което можеше да бъде. После ѝ казаха за един от другите им домове, в момента само с няколко наематели. Тя реши да опита късмета си там, надявайки се на малко повече уединение, за да

изплаче мъката си, далеч от любопитните или съчувствени погледи на другите отхвърлени жени в приюта.

Спомняше си как излезе на улицата и тръгна сякаш безцелно, студеният зимен вятър шибаше дългата коса около бледото ѝ, изпито лице. Усещаше хладния допир на снежинките върху бузите и клепачите си и се питаше какво ли ще прави по-нататък.

Съдбата взе нещата в свои ръце, когато в унеса си тя слезе от тротоара, препъна се и се озова просната върху платното пред една много скъпа лимузина.

Минута по-късно едно съдържано, интелигентно лице се появи в полезрението ѝ, лице с дълбоки сини очи и тънки устни, високи скули и тъмноруса коса.

— Добре ли сте? — запита един кадифен глас. — Толкова сте бледа.

Доколкото Мередит можеше да прецени, гласът имаше определен нюйоркски акцент. Чувала го бе достатъчно често в кафето, когато идваха туристи. Тя се усмихна.

— Добре съм. Май че паднах.

Очите на мъжа просветнаха.

— Май че така стана. Но и ние като че ли помогнахме малко, а, господин Смит?

Появи се още един мъж. Истински гигант с пооредяла тъмна коса и дълбоки зелени очи, с внушителен нос и сурови черти. Носеше униформа на шофьор.

— Не можах да спра достатъчно бързо — каза той. — Съжалявам. Вината беше и моя.

— Не — отвърна едва чуто Мередит. — Аз припаднах. Бременна съм...

Двамата мъже си размениха многозначителни погледи.

— А съпругът ви? — запита първият мъж. — Той с вас ли е?

— Нямам... съпруг — прошепна тя и сълзи напълниха очите ѝ. — Той не знае.

— О, боже. — Хенри нежно приглади назад дългата ѝ, разбъркана коса. — Като че ли ще е най-добре да дойдете с нас.

В своята наивност Мередит винаги бе свързвала големите черни лимузини с организираната престъпност. Този тип можеше и да е

убиец, а придружителят му във всички случаи приличаше на гангстер. Не бе избягала от една беда, за да налети на друга.

— Не мога да го направя — избъбри тя, а големите ѝ очи казваха много повече, отколкото съзнаваше, докато ги местеше от единия към другия.

— Ще помогне ли, ако се представим? — усмихна се слабият мъж. — Аз съм Хенри Тенисън. А това е господин Смит. Аз съм напълно порядъчен бизнесмен. — Той се приведе над нея, очите му ѝ се усмихваха ласкаво. — И дори не сме италианци.

Достатъчен ѝ бе само един поглед в това ведро лице и всичките ѝ опасения изчезнаха.

— Така е по-добре. Помогни ми да я сложим в колата, Смит. Струва ми се, че ставаме център на внимание.

Мередит със закъснение забеляза, че са блокирали движението. Другите шофьори даваха израз на раздражението си, като натискаха клаксоните. Тя позволи да я настанят на задната седалка на лимузината заедно с Хенри Тенисън, докато страховитият господин Смит прибра куфара ѝ в багажника.

Огледа се в луксозния интериор на колата. Истинска кожа. Без да се споменава барът, телевизорът, мобифонът и някакъв странен компютър с принтер.

— Вие сигурно сте изключително богат — изтърва тя, без да се замисли.

— Така е — отвърна замислено Хенри. — Но нещата не са точно както изглеждат на пръв поглед. Аз съм роб на работата си.

— Всичко си има цена, нали? — запита тъжно Мередит.

— Вероятно. — Той се облегна назад и скръсти ръце пред себе си, докато господин Смит маневрираше с колата из натовареното движение, оставяйки надутите клаксони зад себе си. — Разкажете ми за бебето.

Без изобщо да разбира защо му се доверява, тя започна да говори. Каза му за Сай и за началото на тяхната история, гласът ѝ бе тих и бавен, когато от страстта стигна до намесата на майка му и за бързото си и позорно заминаване.

— Сигурно ви звучи като някоя уличница — заключи тя.

— Не говорете глупости — каза той нежно. — Аз не съм някой впечатлителен хлапак. Има ли вероятност бащата да тръгне след вас?

Тя поклати глава.

— Той повярва на майка си.

— Лошо. Е, поне засега можете да дойдете у дома. Не се безпокойте. Не съм развратник, дори съм заклет ерген. Ще се грижа за вас, докато стъпите на краката си.

— Но аз не мога...

— Ще трябва да ви купим някои дрехи — продължи той гласно мислите си. — А и косата ви също се нуждае от малко грижи.

— Но аз не съм казала, че...

— Делия, моята секретарка, може да се погрижи за вас, докато отсъствам. Ще ѝ наредя да се премести у дома. Ще имате нужда и от добра акушерка. Делия ще се погрижи и за това.

Мередит остана без дъх от начина, по който той се разпореждаше с живота ѝ.

— Но...

— На колко години сте?

Тя преглътна.

— На осемнадесет.

Той присви очи и се вгледа в измъченото ѝ лице.

— Осемнадесет — промърмори той. — Твърде млада, но все пак ще стане.

— Кое ще стане?

— Няма значение. — Той се приведе напред и я погледна право в очите. — Вие все още го обичате, нали?

— Да.

Той кимна.

— Е, ще прекося и този мост, когато му дойде времето. — После отново се облегна назад. — Обичате ли „квиши“?

— Какво?

— „Квиши“. Един вид френски яйчен пай. О, няма значение. Ще ви го покажа, когато отидем у дома.

„Домът“ бе луксозен апартамент на последния етаж на един от най-скъпите хотели в Чикаго. Мередит, която никога не бе виждала нещо по-великолепно от малката къщичка на леля Мери, бе шокирана и очарована от лукса. Бе застанала на входа на дневната и я съзерцаваше смаяно.

— Не позволявай да те изплаши — каза усмихнато Хенри. — Ще свикнеш просто за нула време.

Колкото и да бе невероятно, стана точно така. Без изобщо да разбере как, тя стана притежание на Хенри Тенисън. Само няколко седмици по-късно се озова пред брачния олтар, а след това бе изведена с кораб от страната и настанена в една от къщите му на Бахамските острови, близо до Насау. Името ѝ вече беше Кип Тенисън. Хенри се зае с нейното образование. В сгъстени срокове заедно с бизнес стратегиите тя усвояваше и уроците за млади майки, давани ѝ от една професионална акушерка, наета от Хенри, която живееше с тях в къщата. През всичкото това време той чакаше бебето с цялата радост на истинския баща, глезеше младата си жена и сякаш се подмлади с двадесет години покрай нейната бременност.

Тя въздъхна, припомняйки си всичко. Бавно лицето на Хенри бе започнало да измества това на Сай от вътрешния ѝ взор, бе започнала да вярва на съпруга си и да му се доверява. Постепенно се привърза към него. Когато се роди бебето, той бе при нея, в родилната зала в Насау, а когато сложиха мъничкото вързопче в ръцете му, очите му се изпълниха със сълзи.

Много по-късно тя откри, че Хенри е стерилен и не може да има деца. Затова и беше останал ерген, на тридесет и осемгодишна възраст — никога не бе молил жена да се омъжи за него, преди да се появи Мередит. Но бащинството му стоеше съвсем естествено и той се отнасяше към Блейк като към свое собствено дете, като към собствена плът и кръв.

През всичките месеци, докато чакаха Блейк, той нито веднъж не докосна Мередит. Не че тя би му отказала. Никой никога не се бе държал толкова мило с нея през целия ѝ живот. Хенри я обожаваше и тя постепенно започна да отвърща на чувствата му и да очаква времето, когато ще бъдат заедно.

И тогава, почти неизбежно, той дойде при нея една нощ. „Сякаш никога досега не съм бил с жена“ — каза ѝ нежно, докато я любеше. И макар това да не беше дивата страст, която бе споделяла със Сай, в никакъв случай не ѝ бе неприятно. Хенри я обичаше и тя бе склонна да проявява снизхождение към него. Той бе внимателен, опитен любовник и докосванията му не ѝ действаха отблъскващо. Дори да бе заподозрял, че понякога зад затворените си клепащи тя вижда Сай, когато му се

отдава, никога не го изрече. Защото в много отношения двамата с Мередит си подхождаха чудесно. Отнасяха се един към друг с респект и дълбока привързаност, а Блейк беше техният свят.

Но всичко се срути, когато Хенри тръгна на едно поредно делово пътуване и самолетът му падна в Атлантика. Предишната нощ Мередит бе почувствала с него нещо, появило се за първи път откакто бяха женени. Някакво усещане за сливане докрай, за единство на телата и душите, което я остави задълго разплакана в ръцете му. Сгушила се бе до него и не му бе позволила да си отиде. Когато научи за нещастиято, поне знаеше, че той е доживял този миг. В онази нощ за първи път му каза, че го обича. Ако бе жив...

На погребението стоеше с такава мъка в очите, че дори девер ѝ, Дон, който по правило странеше от нея, я съжали, съзнавайки колко искрена е мъката ѝ.

Хенри вече го нямаше. Но той бе добър учител, а Мередит — отлична ученичка. Тя не спря да учи след смъртта му и се зае с контрола над вътрешните операции. Надарена с вроден остър ум, скоро усвои механизма на преговорите. През своя първи месец в корпорацията смая директорите със способността си да предприема бързи и успешни ходове без всякакъв излишен шум. Въпреки първоначалното си желание да я изритат, те станаха нейни ентузиазирани почитатели за най-голямо разочарование на брата на Хенри, който вътрешно негодуваше, че властта ѝ расте от ден на ден.

Без да забелязва недоволството му, Мередит напредваше в бизнеса като кадифен булдозер. За първи път в живота си се наслаждаваше на властта. Влюбена бе и в ролята си на майка, която изпълняваше в живота на Блейк. И през всичкото време, докато силата ѝ растеше, тя не преставаше да мисли за Сай Хардън и отровната му майка. Дон беше прав поне в едно. Интересът ѝ към „Хардън пропъртиз“ надхвърляше далеч придобиването на права върху залежите. Тя искаше да притисне Сай в ъгъла и да го нареже на парченца, пред очите на майка му, която безпомощно ще гледа отстрани. Искеше Мирна Хардън да страда заедно със сина си. За Мередит нещата с фамилията Хардън бяха отишли толкова далеч, че единствено отмъщението можеше да има значение. Независимо дали това харесваше на Дон или не, тя нямаше да напусне Билингс, докато не поставеше Хардън на колене, каквото и да ѝ коства това.

Стана и се облече, после си направи чаша кафе, преди да напусне къщата. Госпожа Дейд не желаше служителите ѝ да закусват на работното място. Тя беше добър началник и което бе по-важно — изглеждаше почтена.

Телефонът иззвъня и Мередит се прозя лениво, докато го вдигаше.

— Добре че те сварих вкъщи — каза господин Смит. — Дон ми нареди да долетя в Билингс за подписа върху онези документи на Джордан. Каза, че експресната поща е прекалено бавна. След пет минути съм при теб.

— Добре. — Бе изненадана. Не беше в стила на Дон да изпраща самолета на корпорацията само заради някакви рутинни документи. Може би сделката бе по-сложна, отколкото предполагаша.

Посрещна господин Смит на вратата с чаша силно черно кафе. Той се ухили и го пое от нея.

— Ето. — Подаде ѝ документите, после бързо извади от кашоните компютъра и принтера, факса и кутиите с хартия.

Мередит му каза да ги отнесе в библиотеката и след това я заключи.

— Е, вече нямам оправдания да не работя. — Едва сега си даде сметка колко свободна се бе чувствала, преди да пристигне това ужасно оборудване.

— Как е Блейк?

— Чудесно. Тази сутрин го оставих на Перил. Ще се върна, преди да му е домъчняло за мен. Донесох ти и това. — Показа един кашон с кутии портокалов сок. — Ще ти трябва много витамин С, за да се възстановиш.

Тя се засмя.

— Е, предполагам, че това също е част от екипировката.

— И то доста съществена, ако смяташ да останеш по-дълго в Билингс. — Той отпиваше от кафето, докато тя подписваше документите. — Научи ли нещо за Хардън?

— Той и майка му вечеряха снощи в ресторанта.

— И как беше?

Мередит го погледна унило.

— Мъчително е. Но се надявам крайният резултат да си струва усилията.

Зелените му очи се присвиха, докато изучаваше лицето ѝ.

— Не позволявай да те хванат отново. На господин Тенисън не би му харесало да бъдеш повторно наранена.

Мередит му се усмихна при спомена как я глезеше Хенри. Господин Смит правеше същото, разбира се. Когато той беше наблизо, бе почти същото като да е с Хенри.

— Много сте добър към мен, господин Смит.

Той сякаш се притесни и отвърна очи.

— Не е трудно да бъдеш добър с някой като теб. Подпиши тези документи, моля те, защото трябва да тръгвам. Девер ти нямаше търпение да види сделката приключена.

— Разбирам.

Тя зачете внимателно протоколите, изпълнена с подозрение към нетърпението на Дон. Но книжата бяха съвсем рутинни и не съдържаха никакви изненади. Не разбираше защо е било толкова спешно. После ѝ хрумна, че Дон буквално измъква сделката от ръцете ѝ и всичко дойде на мястото си. Явно искаше да я разобличи по този начин.

— Май нещо не е наред — забеляза господин Смит.

Тя сви рамене и му подаде документите.

— Никога не съм се бояла, че Дон може да ме засенчи.

— В клана Тенисън винаги е имало конкуренция.

— Да. Странно е, че не съм го разбрала по-рано, не мислиш ли?

— И без това бе заета с прекалено много неща — отвърна той уклончиво. — Не се престаравай. Може би шефът просто се опитва да ти помогне. На всеки може да му се наложи някога. Прекалено много се натоварваш.

— Така ли? — погледна го замислено тя.

— Работиш по много и с голямо напрежение. И пак си отслабнала.

Тя се ухили.

— В такъв случай трябва да ме изпратиш в тренировъчната зала.

— Бих искал да го направя. — Той тръгна към вратата и спря с ръка върху бравата. — Пази се откъм гърба. По високите места е доста опасно.

— Забелязала съм — съгласи се Мередит.

Господин Смит отвори вратата и излезе на верандата.

Мимоходом забеляза една кола, която сякаш се поколеба дали да спре, минавайки покрай къщата. „Любопитни съседни“ — помисли си той подигравателно и тръгна към таксито.

— Ще ти се обадя довечера — подвикна му Мередит. — И кажи на Блейк, че го обичам.

— Той го знае.

— Но няма нищо лошо пак да му го кажеш, нали?

Усмехнат, Смит се качи в таксито.

— Окей.

Мередит проследи с поглед колата, докато тя се отдалечаваше. Господин Смит бе като член от семейството. След заминаването му отново се почувства сама. „Също като някога“ — каза си тя и се върна в къщата.

Почукването на вратата десет минути по-късно я сепна. „Може би господин Смит е забравил нещо“ — помисли си, докато ставаше да отвори.

Но на прага стоеше неочакван посетител. Мирна Хардън, облечена в черно, с остро лице, върху което недвусмислено бяха изписани презрение и неприязън.

— Очаквах ви — изрече Мередит с ледено спокойствие. — Влезте.

Мирна влезе в къщата и високомерно огледа обстановката. Взе най-хубавия от столовете в дневната, кръстоса крака и стисна чантичката си в скута.

— Да говорим направо — произнесе тя нервно и извади един чек. Подаде го на Мередит. — Това би трябвало да е достатъчно, за да ви накара да напуснете Билингс за ваше добро.

Мередит не го взе. Само се усмихна отсъстващо.

— Желаете ли кафе?

— Благодаря, не — отвърна сковано Мирна и размаха чека. — Това са десет хиляди долара. Вземете ги и си вървете.

Мередит седна на канапето и спокойно кръстоса крака.

— Веднъж вече си тръгнах.

— И защо не останахте там, където бяхте? — Лицето на Мирна се изопна още повече. — Какво искате? Синът ми не се интересува от

вас! Ако нещата стояха другояче, някога той щеше да тръгне след вас, не мислите ли?

Да, разбира се, Мередит си даваше сметка за това, и старата болка почти я накара да трепне.

— Леля ми почина — изрече тя с достойнство.

Доброто възпитание все пак накара Мирна да реагира на това напомняне.

— Не знаех. Съжалявам. Но сигурно вече са ви предложили нещо за къщата...

— Не искам да продавам къщата. С нея са свързани много скъпи спомени. И не желая веднага да напусна Билингс — добави Мередит тихо, но със стоманена твърдост, на която я бе научил Хенри. Погледна Мирна право в очите, стойката ѝ бе открита и заплашителна, лицето ѝ не издаваше никаква слабост. — Ще ви струва повече от десет хиляди, за да ме махнете от Билингс. Ще ви струва повече, отколкото изобщо имате.

Мирна се задъха.

— Ти, арогантно селяндурско изчадие...!

— Без обиди, моля — рече небрежно Мередит. Тя спокойно изучаваше набразденото от бръчки лице. — Струват ми се доста състарена. Не съм изненадана. Сигурно е ужасно да понесеш товара на подобна вина.

— Вие бяхте дете, което си играеше с живота ни — каза раздражено Мирна.

— Бях влюбена млада жена, бременна с вашето внуче. — Мередит произнесе думите с точността на безпощаден скалпел. — Вие излъгахте — обвини я открито, очите ѝ бяха студени и пълни с презрение.

— Трябваше да го направя! — извика Мирна. — Не можех да позволя на сина си да се ожени за някоя като теб.

— И никога не казахте на Сай истината, нали? — настоя Мередит.

Мирна преглътна.

— Ще ти дам двадесет хиляди долара.

— Кажете му истината.

— Никога!

— Това е моята цена — каза Мередит и стана. — Кажете на Сай какво ми сторихте и ще си замина без нито едно пени.

Възрастната жена изглеждаше съвсем съсипана. Победена. Тя се надигна, устните ѝ трепереха.

— Не мога да го направя — изрече съкрушено.

— Ще пожелаете да сте го сторила, още преди да приключа тук. — В очите ѝ се бе настанил студеният поглед на Хенри Тенисън. — Наистина ли смятахте тази история приключена завинаги?

С треперещи пръсти Мирна измъкна от чантата си една кърпичка и нервно попи ъгълчетата на устните си. Бе съвсем преbledняла.

— В наше време не е кой знае какъв проблем да се направи аборт — рече тя. — Дадох ти достатъчно средства. Дадох ти достатъчно, за да се махнеш.

— А аз ви върнах всичко, заедно с подаръците, които ми бе направил Сай, забравихте ли?

Мирна се смути, но не отговори.

— Казахте на Сай, че съм ограбила компанията, че съм съучастница на Тони. Накарахте Тони да лъже, че сме били любовници, че съм го мамила.

— Това бе единственият начин да се отърва от теб. Иначе той нямаше да ти позволи да заминеш. Беше луд по теб.

Мередит се изсмя презрително.

— Луд — да, наистина. Но това беше всичко. Той не ме обичаше. Ако беше обратното, вие и всичките ви интриги не биха имали абсолютно никакво значение.

В очите на Мирна просветна задоволство.

— Значи го знаеш, така ли?

Мередит кимна, лавата на отдавна потискания гняв се разля в нея.

— Наивна бях, съгласна съм. Дори не си давах сметка колко съм била наивна, преди да ме прогоните оттук.

— Нещата май не са се развили най-зле за теб? — запита Мирна. — Изглеждаш добре. Все още си млада.

— Имаше бебе, Мирна.

— Да. — Мирна се приближи, очите ѝ станаха пресметливи. — Роди ли го? За осиновяване ли го даде? Ще ти дам всичко. Сай изобщо не бива да знае. Детето няма да е лишено от нищо.

Мередит я погледна смаяно.

— Представете си, че някой би ви направил подобно предложение, когато сте носила Сай.

Нещо стана в очите на Мирна. В тях се появи израз, който Мередит не бе виждала никога досега. Някаква несигурност. Тревога.

— През всичките тези години... Вие никога не узнахте къде съм или пък какво трябваше да направя, за да се погрижа за себе си, и изобщо не ви интересуваше — каза Мередит. — А сега пристигате в дома ми и се опитвате да ме подкупите да напусна града. Дори имате нахалството да се опитате да си купите внучето, за което пет пари не давахте преди шест години.

— Не е вярно — Мирна сведе очи. — Аз... аз се опитах да те открия.

— Само защото сте се чувствала виновна, задето сте оставила един Хардън да бъде даден за осиновяване — рече Мередит с подигравателна усмивка, а възрастната жена виновно се изчерви. — Точно както и предполагах.

— Значи го даде за осиновяване, така ли? — настоя Мирна. — Все още бихме могли да го открием. Него или нея. Кое от двете е?

— Това е нещо, върху което може да разсъждавате, докато сте жива. Дали съм направила аборт, дали съм родила бебето и съм го дала за осиновяване, или пък нещо друго. И можете да си приберете парите. Боя се, че все още не мога да бъда купена. — Мередит стана.

Мирна също се надигна от стола си, нервна и съсипана.

— Всеки си има цена — каза тя. — Дори и ти.

— Така е, наистина — съгласи се Мередит. — А вие вече знаете каква е моята, нали?

Възрастната жена понечи да заговори, но Мередит отвори вратата по начин, който бе повече от красноречив.

На прага Мирна спря.

— Мъжът, който те посети, изглеждаше доста опасен, не мислиш ли? С него ли живееш?

Мередит не можа да отговори достатъчно бързо. Мирна се усмихна отровно.

— Сигурна съм, че за Сай ще е интересно да научи, че вече си му намерила заместник. Приятен ден.

Нямаше нищо, което би могла да каже или да направи, за да попречи на Мирна да отнесе новината за посещението на господин Смит на Сай. Не че това имаше някакво значение. Само щеше да потвърди мнението му за нея. А вероятно то не би могло да стане лошо. Неведнъж я бе обвинявал, че не му е вярна, не само с Тони. Мирна Хардън бе казала, че тя спи с Тони, и на Тони му беше платено да не го отрича. Сай я бе помислил за уличица. Нямаше причина да смята, че мнението му се е променило през годините.

Тя отиде на работа и за щастие денят ѝ бе доста натоварен. Нямаше време да мисли. Но вечерята доведе Сай за втори път, а видът му обещаваще единствено неприятности.

— Да ти донеса ли нещо за пиене? — запита учтиво Мередит, с безизразни черти и празна усмивка.

Тъмните очи на Сай се втренчиха в нея, лицето му бе неподвижно като стена.

— Кой е бил мъжът, когото съседите са видели да излиза рано сутринта от къщата ти?

— Не са били съседите — отвърна тя безгрижно. — А майка ти.

Той се намръщи. Явно Мирна не бе му казала за посещението си при нея. Мередит се усмихна.

— Тя не ти ли спомена, че дойде да ме види? Жалко. Предложи ми десет хиляди долара, за да напусна града.

— Това е лъжа — изрече студено той.

Мередит сви рамене.

— Окей. Какво ще искаш за ядене?

Лицето му се втвърди.

— Няма нужда майка ми да ти плаща, за да напуснеш града. Мога да се отърва от теб, когато поискам.

— Наистина ли можеш? — запита Мередит с искрен интерес. — Би било чудесно да видя как го правиш.

— Не вярваш ли? — Усмивката му стана пресметлива. — Например бих могъл да откупя ипотеката върху къщата на леля ти и да те лиша от право на ползване.

— Къщата няма ипотека — каза спокойно Мередит. Наистина нямаше. Хенри я бе платил, анонимно, чрез една посредническа

компания в Илинойс.

Сай беше изненадан. За миг нещо прехвъркна през ума му, но той бързо го отхвърли.

— Бих могъл да те уволня.

— Ще си намеря друга работа. Дори и ти не можеш да контролираш всички предприятия в Билингс. Случайно си спомням, че имаше и врагове. Мога да си потърся работа при някой от тях.

Очите на Сай проблеснаха.

— Опитай само.

— Защо не попиташ майка си защо иска да си замина?

— Знам защо. Тя мисли, че отново ще се промъкнеш в живота ми и ще ме оставиш целия в рани както преди години.

Мередит се усмихна.

— Изобщо не си бил целият в рани. Ако е било така, би бил чисто злато или сребро.

— Ти ме измами и помогна на един друг мъж да ме окраде. И ти си тази, която е готова на всичко за пари, а не аз.

— Така ли мислиш? — Болката и мъката от миналото изкривиха чертите ѝ, очите ѝ потъмняха. — Значи онова, което ти и майка ти ми причинихте, няма никакво значение?

— Ние не сме ти направили нищо — рече той рязко. — Макар че бихме могли. Можех да те пратя в затвора за кражба.

Тя поклати глава.

— Едва ли, защото всеки добър адвокат би накълцал Тони на парчета на банката на свидетелите. Къде е това мило момче сега?

— Не знам — отвърна студено Сай.

— Нито знаеш, нито те интересува. — Тя кимна. — Е, това е твърде лошо. Харесвах Тони, независимо какво ми причиниха той и майка ти.

— Майка ми нищо не ти е сторила.

Погледът на Мередит бе спокоен и твърд.

— Нищо ли? — Тя се приведе напред. — Попитай я. Само я попитай. Защо съм тук и защо не искам да си ида. Накарай я да ти каже истината.

Очите му проблеснаха.

— Знам истината. Не настоявай. Ти си тук само защото те търпим. — Той хвърли салфетката, стана и се надвеси над нея. — Този

път няма да ме намериш толкова уязвим.

— Обратното също е вярно — рече тя тихо. — И можеш да кажеш на майка си, че моята цена вече не е по джоба ѝ.

— Внимавай, миличка. Сега ти си на моя територия и ще се боря докрай.

— Тогава е време да започнеш да лъскаш меча си. Защото този път още първият ти удар ще бъде решаващ. Приятна вечер.

Тя се извърна и се отдалечи към съседната маса, без да ѝ трепне окото.

ГЛАВА ПЕТА

Мирна Хардън не яде нищо тази вечер. Разговорът ѝ с Мередит изобщо не протече така, както го бе предвиждала. Не искаше да изрича заплахи, но младата жена я изплаши. Това не бе плахото момиче, което някога се бе свило като ударено от студения ѝ тон, бе победено и отпратено да си върви. Тази нова Мередит бе непозната величина и след като Мирна не успя да разруши самообладанието ѝ, изрече неща, които изобщо не бе мислила да изрича.

Искаше да каже на Мередит колко отчаяно я е търсила и колко разстроена е била от собствените си неразумни действия. Не бе желала да остави едно младо и бременно момиче на милостта на безсърдечния свят и когато Мередит ѝ бе изпратила обратно парите, заедно със скъпите подаръци на Сай, се бе изплашила още повече. Роднините на Мередит едва ли бяха в състояние да ѝ помогнат. А едно младо момиче, само и бременно в големия град, би станало лесна жертва на всеки, който би пожелал да го нарани.

Шокирана и ужасена от онова, което бе извършила, Мирна бе наела частни детективи без знанието на Сай, в отчаян опит да открие следите на Мередит и да се погрижи за нея. Мисълта, че собственото ѝ внуче е било абортирано или дадено за осиновяване на чужди хора, я бе преследвала години наред. Но всичките ѝ усилия останаха напразни. Не откриха никаква следа от Мередит. Момичето сякаш бе изчезнало от лицето на земята.

Мирна се отказа от вечерята си и бутна чинията настрана. Тази вечер бе сама, както доста често, между впрочем. Сай бе казал, че отива някъде по работа. Дори и неговото отношение се бе променило през годините. Той вече не беше внимателният, силно привързан син. Заминаването на Мередит бе прекършило нещо в него, направило го бе суров и непочтителен, дори жесток понякога. Той обвиняваше момичето, докато манипулациите на Мирна бяха истинската причина за болката му. Тя притвори очи. Мередит бе отгатнала чувството ѝ за вина и тя не искаше да го отрича. Вината, срамът, тревогата, всички

тези неща. Тази вечер собствената ѝ подлост сякаш се стовари върху нея с цялата си тежест, ведно със спомените. Умоляващото лице на Мередит, упоритата неотстъпчивост на Сай, наивното съучастничество на Тони — всичко това отново се върна, за да я измъчва. После Сай се бе затворил в стаята си и бе пиянствал дни наред, като отказваше да излезе и дори да говори с майка си. Когато най-сетне дойде на себе си, се превърна в плейбой от най-лошия тип и месеци наред работата му страдаше.

Бурята бе преминала, но той вече не беше същият. Мирна горчиво се засмя. И тя не беше същата. Интригите ѝ бяха причинили толкова трагедии, че дори ужасният страх, който бе в основата на действията ѝ, не би могъл да ги оправдае. Замисли се за детето и си пожела да знае дали Мередит го е родила или не. Дали то бе на сигурно място? Дали бе щастливо? Дали бе в ръцете на добри хора или на садисти, които го малтретираха? Тези мисли я бяха мъчили години наред, без да ѝ дават покой. Тя стана от масата, остави прислужницата да почисти и безцелно закрачи из дневната. „Истински мавзолей“ — помисли си, загледана в изискания декор. Погребана бе като в храм сред всичкия този лукс, без истински приятели и без живи роднини, освен сина си. Беше сама, както вероятно заслужаваше да бъде.

Дългите ѝ пръсти докоснаха една ваза върху страничната масичка, галейки красотата на избледнелите ѝ цветове. Помисли си, че тя самата прилича на нея — стара, избледняла и крехка, въпреки всичките си опити да изглежда опасна. Мередит я мразеше и тя във всички случаи го заслужаваше. Всъщност не бе очаквала да се размине наказанието за греховете ѝ. На никого не се разминаваше. Разплатата можеше да се отложи и с двадесет години, но рано или късно собствените ти прегрешения се стоварваха върху теб. Дори и да бе сторено от най-благородни подбуди, нараняването на един невинен човек не можеше да остане безнаказано. Години, отпуснати по милост. Няколко милостиви години. После всичко те връхлита отново, с двойна сила, за да те разруши и да съсипе живота ти по същия начин, по който ти си съсипал нечий друг живот.

Мирна потръпна, усещайки приближаващата буря. Мередит не можеше да бъде купена и не можеше да бъде сплашена. Нямаше начин да я накара да си тръгне, а ако останеше, бе повече от вероятно Сай да научи истината. И то цялата.

Очите ѝ се притвориха от ужас. Синът ѝ щеше да я намрази, ако научеше какво е сторила.

Тя неспокойно се приближи към тъмния прозорец и се взря в студените голи силуети на дърветата на хоризонта. В далечината, до Йелоустоун, като сигнални огньове проблясваха светлините на рафинерията. Не, не можеше да признае престъплението си. Все още не. Трябваше да изчака някакъв благоприятен случай. В миналото ѝ имаше толкова неща, които Сай не знаеше, и най-вече причините, поради които тя така отчаяно се бореше за обществения престиж. Заради това се бе и омъжила за Франк Хардън, макар че не го обичаше. Мъжът, когото наистина обичаше, бе заминал за Виетнам, потресен от користните ѝ интриги, и бе убит там. Това също тежеше на съвестта ѝ. През целия си живот бе жертвала любовта заради богатството и властта, за да се въоръжи с нещата, които биха защитили сина ѝ от опустошителното детство, което бе имала самата тя.

Никой, дори нейният стар чичо, който единствен ѝ бе останал, не знаеше какво бе трябвало да изтърпи тя като малко момиче заради майка си. И никой нямаше да разбере. Но за кошмара, в който се бе озовала сега, си бе виновна сама. Душата я болеше от раните, останали от онова, което бе причинила на Мередит, на Сай и на мъжа, когото бе обичала.

Но все още имаше време да си спести унижението Сай да научи какво бе сторила. Ако опиташе, може би все пак щеше да измоли съчувствието на Мередит и да я отпрати от Билингс, преди да е станало късно. Злото бе сторено, детето беше изгубено. Сега вече бе почти сигурна, че Мередит го е дала за осиновяване. Единственият възможен начин на действие бе да я убеди, че отмъщението е безсмислено, и да я помоли да ги пощади.

Това щеше да прекърши гордостта ѝ, но може би бе по-малко, отколкото заслужаваше. Наранила бе толкова хора заради натрапчивата си идея да ожени Сай за момиче с подходящ произход. Тя горчиво се засмя. Свирепата ѝ амбиция за високо обществено положение вероятно щеше да ѝ струва всяка надежда за внуци, защото Сай вече изобщо отказваше да обсъжда идеята за брак. Единственото внуче, което изобщо някога бе имала, бе загубено за нея заради собствената ѝ арогантност. Затвори очи и потръпна. „Изгубеният рай“ — помисли си

с болка. Колко студени бяха мъртвите мечти на миналото. Бавно се извърна и се върна в дневната, за да седне.

Не беше късно, когато Мередит напусна ресторанта. Сай си бе тръгнал веднага след краткото им спречкване. Колко глупаво беше от нейна страна да очаква, че той би поискал да научи истината от Мирна, щом бе вярвал на майка си от самото начало.

Единствената ѝ утеха в случая можеше да бъде само несигурността на Мирна за съдбата на внучето ѝ. Но и тя бе твърде съмнителна и примесена с горчивина, защото Мередит не обичаше да наранява хората — дори и хора като Мирна. Толкова мъки, толкова тревоги, и за какво? Мирна бе искала Сай да се ожени за една госпожица от местния хайлайф, с която се бе срещал от време на време, но явно нищо не беше излязло. Сай все още си беше ерген и като че ли нямаше никакво намерение да става нечий съпруг. Сега у него имаше някакъв студен цинизъм, който Мередит не познаваше, някакво коравосърдечие, напълно засенчило чувствителността, която тя помнеше. Той се бе променил, както и тя самата. Само Мирна си бе останала същата: студена, арогантна и сигурна, че ще постигне своето. „Но не и този път!“ — каза си Мередит. О, не, този път не! Тя нямаше да напусне града преди Сай да научи истината, независимо какво щеше да ѝ коства това. А имаше и няколко изненади за него, преди да дойдеше този ден.

Обади се в офиса веднага щом се прибра в къщата на леля Мери. Работата успокояваше наболялото ѝ сърце, възстановяваше самочувствието ѝ. Свърза се със своите сътрудници и ги осведоми за онова, което бе научила за „Хардън пропъртиз“. Сай все трябваше да има някое слабо място. Забелязала бе, че повечето от служителите на компанията се хранеха в ресторанта, където сега работеше. Усмихна се на тази ирония на съдбата. Той ѝ бе дал работа на най-доброто място за подслушване, свързано с неговия бизнес. Как ли щеше да се почувства, запита се самодоволно, когато научи?

През следващите няколко дни Мередит си постави за цел да бъде особено учтива към служителите на компанията и почти се сприятели с тях. При това положение те бяха далеч по-малко предпазливи в разговорите си, а и не предполагаха, че би разбрала нещо. От всичко,

което дочуваше, тя можа да си направи извода, че един от директорите на Сай тайно действа против него. И дори се опитва да спечели на своя страна по-голямата част от акционерите, като по този начин отстрани Сай от собствената му компания. Спомена го по телефона на Дон още същата вечер. Той се съгласи да намери директора и да го обработи.

Откъслечи от разговори, подхвърлени клюки, дочути спорове подхранваха тайните ѝ проучвания и я насочваха към най-удачните подходи за превземането на компанията на Сай.

От вечерта на спора им той не бе идвал в ресторанта — факт, който тя посрещна с облекчение. Същото важеше и за Мирна. Мередит започна да се чуди дали не кроят нещо.

Междувременно обаче госпожа Дейд забеляза интереса на Мередит към служителите на „Хардън“ и късно една вечер я покани в офиса да поговорят по въпроса.

— Вие сте добра сервитьорка — заяви управителката със стоманен поглед, — но не ми харесва прекаленото внимание, с което обграждате служителите на Сай Хардън. Не само че не изглежда добре отстрани, но се zlepоставяте и пред останалия персонал.

Мередит вдигна вежди.

— Не си давах сметка, че им оказвам някакво специално внимание, госпожо Дейд. Те дават толкова добри бакшиши... — Последното изрече с пресметлив поглед и с удоволствие установи, че е създала желаното впечатление.

Госпожа Дейд се усмихна.

— Разбирам.

„Така и предполагам“ — каза си Мередит с мълчаливо задоволство.

— И все пак — продължи госпожа Дейд, — не би трябвало така явно да показвате предпочитанията си. Не изглежда добре. А няма да ми е приятно да се разделя с вас.

„Интересно“ — помисли си Мередит. Запита се какво ли би правила госпожа Дейд, ако я уволнеше и Сай го научеше. По всяка вероятност самата управителка на ресторанта щеше да се намери на улицата, защото Сай не обичаше никой да прекроява замислите му.

— Ще се постарая да не се повтаря, госпожо — обеща Мередит.

По-възрастната жена се усмихна.

— Окей. Не е станало нищо лошо. Знам колко много младите момичета зависят от бакшишите, за да се държат на повърхността. А и ти си вършиш много добре работата, Мередит.

Мередит потисна желанието си да направи реверанс.

— Благодаря, госпожо.

— Е, в такъв случай, до утре заран.

Отпратена, Мередит взе лекото си сако и излезе на автобусната спирка, като тихичко се смееше. Какво ли би казала строгата госпожа, ако знаеше коя е нейната най-нова работничка? Бе като да имаш тайна самоличност и играта определено ѝ харесваше. Разбира се, нямаше да е добре за нея да изгуби от поглед причините, поради които бе тук, напомни си тя и усмивката ѝ угасна. Придобиването на правата върху онези залежи беше най-важното и нито за миг не биваше да го забравя. А ако Сай и майка му излезеха с разкъравени носове от схватката, това ни най-малко не би я притеснило. Но тя държеше юздите на вътрешните операции в компанията на Хенри и не биваше да разрешава нещата да стават прекалено лични. Трябваше да се постарее да остане обективна и да не позволи на миналото да я отвлича прекалено. Работата на стотици служители на „Тенисън интернешънъл“ зависеше от решенията ѝ. Това бе огромна отговорност и ѝ оставяше твърде малко свобода за лично отмъщение. Не биваше да го забравя.

Появи се вятър и стана хладно. Мередит притвори очи и подложи лице на свежия бриз. Дори не си бе давала сметка колко ѝ бе липсвал той, преди да се върне в Билингс. И въпреки дългите часове работа на крака, това тук беше като ваканция, като предпазен вентил от огромното напрежение, което напоследък заплашваше здравето ѝ. Последниците от пневмонията — слабостта и кашлицата — вече бяха изчезнали. От ден на ден се усещаше по-силна, може би защото отново откриваше корените си. Приятно бе да се върнеш у дома, само дето Блейк ѝ липсваше така ужасно.

Автобусът закъсняваше, а Мередит бе единствената, която го чакаше. Когато един лъскав светлосив ягуар спря до бордюра пред нея със свалено стъкло, едва не подскочи от страх. После позна шофьора и стисна зъби.

— Не би трябвало да стоиш сама тук по това време на нощта — рече учтиво Сай. — Опасно е.

— Това е Билингс, а не Чикаго — отвърна му, без да се замисли.

Той се намръщи, а сърцето ѝ се сви, защото бе издала нещо за себе си, което държеше на всяка цена да премълчи.

— Познаваш Чикаго, така ли? — запита той меко.

Тя се усмихна предизвикателно.

— Познавам много големи градове. Също и Чикаго. Всъщност, всички градове си приличат, ако знаеш на кои улици има най-добър улов.

Очите му проблеснаха, когато намекът ѝ стигна до съзнанието му.

— Така ли?

Мередит отхвърли назад дългата си коса и се взря в него с празен поглед.

— Какво искаш да кажеш?

Лицето му се втвърди още повече. Призляваше му само при мисълта, че е излязла на улицата, за да оцелее на осемнадесетгодишна възраст, а увереността, че именно той е бил причината, правеше нещата още по-ужасни. Трябваше да прогони от съзнанието си виденията за други ръце, които я докосваха...

— О, за бога — каза тя остро, прибягвайки до един от любимите евфемизми на Хенри. — Не съм станала момиче от занаята.

Сай видимо си отдъхна, а тя се ядоса на себе си, задето бе реагирала на оня ужасен израз в очите му. Трябваше да го остави да мисли каквото си ще.

— Качвай се — рече той с глас, натезжал от облекчение. — Ще те закарам до къщи.

Мередит не започна да спори. Нощта бе тъмна и пуста, а и никога не бе обичала да е сама навън след смрачаване. Обикновено не ѝ се налагаше. Господин Смит винаги беше някъде наблизо.

— Кой е той? — попита Сай, когато мощната кола се отлепи от бордюра и пое по дългата и широка улица.

— Той?

— Не ме разигравай. Мъжът, който е излязъл от къщата ти тази сутрин.

— Името му е господин Смит.

— Любовник ли ти е?

Мередит се облегна назад с дълбока въздишка.

— Не е ли прекрасна вечер? — произнесе замечтано. — Винаги съм харесвала Билингс нощем.

— Не ми отговори — напомни ѝ нетърпеливо Сай.

— Нямам и намерение да го правя. — Извърна се към него с обвиняващи очи. — Нямах право да задаваш каквито и да било въпроси за моя личен живот. Не и след всичко, което ми причини.

Сай не погледна към нея. Дланите му стиснаха волана.

— Защо не тръгна с него?

— Той работи в Чикаго — каза Мередит. — А аз работя тук. Засега.

Тъмните му очи ядно се присвиха.

— Сериозно ли е?

Раменете ѝ се надигнаха и отпуснаха.

— Всъщност не. Той е само приятел.

Сай си пое дъх.

— Защо това изобщо трябва да те интересува? — запита раздранено тя. — Онова... между нас... свърши много отдавна.

Той се извърна към нея, докато чакаха на светофара; погледът му бе бавен и собственически.

— Пламвам всеки път, когато те видя — изрече рязко. — Целият съм болка по теб. Не е имало нито една жена, която да ме накара да те забравя дори за пет минути.

Лицето ѝ пламна.

— Това е само похот. — Произнесе съвсем отчетливо думата. — За теб винаги е било само това. Ти ме искаше. И не можеше да ми се наситиш. Би станал дори от смъртното си легло, за да дойдеш при мен, ако те помолех, и двамата го знаем. Но никога не ни е било достатъчно, нито тогава, нито сега.

— Не си спомням да си имала чак толкова морални скрупули — подхвърли подигравателно Сай.

Мередит сведе очи.

— Наистина нямах никакви. Бях влюбена в теб.

Той трепна. Простичките ѝ думи явно го шокираха. Никога не се бе замислял сериозно върху мотивите на Мередит за тяхната връзка. Винаги бе предполагал, че и тя изпитва същото безпомощно и яростно желание като него.

— Несъмнено — каза след малко с груб глас. — И затова толкова бързо се озова в леглото с Тони.

Тя рязко се извърна и се усмихна студено.

— Бях девствена, когато дойдох при теб. И бях така запленена от чара ти, че не бих могла да се отдам на друг мъж дори и пияна до припадък.

— Може би така си го спечелила за съучастник в кражбата на онези пари — продължи да настоява Сай, присвил очи.

Тя се разсмя.

— Но Тони върна всички пари, нали? И ако ти го бе притиснал както трябва, той нямаше начин да не ти каже, че не е имало нито заговор, нито изневяра.

Сай гледаше право напред.

— Кажете ми, Мередит — рече неочаквано тихо.

— Да ти кажа какво?

— Истината. — Той я погледна. — Кажете ми всичко.

Тя се усмихна, очите ѝ не трепнаха.

— Предложих ти я още преди шест години, но ти не пожела да я чуеш.

— Сега искам.

— Тогава питай майка си. Попитай Мирна Хардън какво стана тогава.

— Няма да стигнеш до никъде, като се опитваш да въвлечеш майка ми във всичко това. И двамата знаем, че тя не те одобряваше.

— Тя ме мразеше — поправи го Мередит. — Аз имам роднини индианци, забрави ли? Произхождам от бедно семейство, нямам забележителен произход. Родителите ми имаха малка фермичка, преди да умрат и си спомням, че все нямаха пари да ми купят обувки и че носех дрехи втора употреба, преди леля и чичо да ме приемат. Но дори и тогава далеч не притежавах положението и парите, които майка ти би искала за теб. Не бях подходяща. На нея ѝ трябваше синя кръв.

Той зави по улицата, която водеше към къщата на леля ѝ. Лицето му бе изопнато от едва овладени чувства.

— Повечето майки искат най-доброто за децата си.

Мередит си помисли за Блейк и кимна.

— Да. Но не всички майки се намесват дотам, че да вземат решения вместо тях. Поне аз никога не бих го направила.

Той спря до къщата, изключи мотора и фаровете и се извърна да я погледне на светлината на уличната лампа.

— Защо все още си тук? — запита той тихо. — Ако някакъв мъж те чака в Чикаго, защо не се върнеш при него?

Тя го погледна в очите и всичко се върна отново — тревогата, желанието да го отблъсне, любовта ѝ.

— Имам си причини — отвърна тя.

Ръката му се плъзна по облегалката и платът на сивото сако се изопна по мускулестото му тяло. Ухаеше на одеколон и сапун. Мередит си спомни какво бе да е в ръцете му с нищо помежду им, което да ги разделя, освен капчиците пот по разтопените им от страст тела.

Той сякаш усети тези спомени. Гласът му бе дрезгав, когато заговори.

— Първият път бе под едно дърво при езерото в ранчото ми — припомни си той тихо, сякаш четеше мислите ѝ. — Бяхме излезли на езда, но и двамата вече изгаряхме един за друг. Свалих блузката ти и ти ми позволи. Повалих те на тревата и ти ми позволи. Съблякох те, после и себе си, и дори не можах да изчакам да те възбудя както трябва. Обладах те... — гласът му стана по-дълбок, той се премести по-близо — с един-единствен силен тласък.

Тя се изчерви.

— Недей!

— Това смуцава ли те? — Сай я притисна и я прикова до гърдите си. — Беше стегната и изплашена и когато конвулсиите ме разтърсиха, попита дали ме боли. — Той се приведе, като шепнеше в ухото ѝ, а после до устните ѝ. — Но вторият път аз те целувах от главата до петите и хапах бедрата и гърдите ти и когато те взех, ти вече бе готова за мен. Вторият път и двамата стигнахме до края, тръпняхме, стенехме. Отделихме се един от друг, защото аз бях напълно обезумял и ти не успяваше да ме следваш, а после дойде върху мен, за да свършиш. Гледах те. — Дъхът му я изгаряше, езикът му следваше думите в меката тъмнина.

Сълзи пареха очите ѝ, когато ръцете ѝ се протегнаха и обвиха врата му. Спомените заслепиха съзнанието ѝ.

— Да — простена тя.

Устата му настойчиво се разтвори, ръцете му търсеха под блузата меката топлина на тялото ѝ. Тя не мислеше за промените, които той

несъмнено щеше да открие. Някога Сай познаваше тялото ѝ не по-зле от нея самата. И нямаше начин да не забележи по-зрелите ѝ форми. Дланта му нежно обхвана гърдата ѝ. Вдигна глава и очите му изгориха нейните.

— По-едри са.

— По-стара съм — отвърна му дрезгаво.

Той направи някакво движение и преди тя да разбере какво става, вече бе измъкнал блузата и сутиена през главата ѝ и я гледаше. Дъхът му спря при вида на твърдите ѝ заоблени форми, на нежния им цвят.

— О, мъничката ми — прошепна той.

Устните ѝ се разтвориха от благоговението в тона му.

— Не съм вече... малко момиче — промълви тихо.

— Господи, знам го. — Той отново вдигна очи. — Ти стана жена в ръцете ми. Нима си допускала, че мога да го забравя? — Пръстите му галеха гърдите ѝ и тя се разтрепери.

— Мередит... — шепнеше той дрезгаво. Сведе глава и устните му поеха напрегнатото връхче на едната гърда, дъхът му я стопли.

Блясък на фарове и рев на мотор го накараха да се изправи сепнато. Мередит се възползва от този миг, за да навлече дрехите си и да се отдръпне от ръцете му. Когато другата кола изчезна от погледа им, тя вече беше навън.

Сай успя да я хване, когато стигна верандата, жилавите му ръце властно я обърнаха.

— Искам те — прошепна той. Гласът му бе съвсем накъсан.

— Знам — отвърна тя остро. — И съм също толкова уязвима, колкото бях на осемнадесет. Несъмнено оглупявам по същия начин, когато се приближа до теб. Но това няма да се повтори. Няма да ти стана любовница за втори път. Скъпо платих за урока си.

Той дишаше тежко, очите му бяха леко замъглени от желанието.

— Ти все още ме искаш. Бих могъл да те лиша от всякакъв избор. Бих могъл да те поставя на колене и да те накарам да ме молиш. — Усмихна се високомерно. — Всъщност, веднъж го направих, помниш ли?

Тя помнеше. Беше малко преди майка му да напълни главата му с лъжите за Тони; последният път, когато се любиха диво, преди сблъсъка с Мирна. Той я бе унижавал и възхвалявал едновременно, а тя бе прекалено влюбена и прекалено слаба, за да му устои. Не бе

знаела, че Тони и Мирна вече са я продали. Отстъпила бе, защото го обичаше и защото мислеше, че и той е влюбен. Но не беше. Нито тогава, нито сега. Използвал я бе с една-единствена цел. Искаше я само в леглото.

— Помня. — Тя се отдръпна, когато Сай се опита да я притисне към тялото си. — Пусни ме.

Гласът му стана по-дълбок.

— Не искаш точно това, нали?

— Така иска майка ти — хвърли тя и последната си карта. Надяваше се това да отвлече вниманието му, защото жлезите я предаваха. Искаше го до болка, но не биваше да отстъпва.

Той се поколеба, когато усети отдръпването ѝ.

— Да не би да си забравил за майка си, Сай? — запита студено Мередит. — Нищо не се е променило. Тя все още ме мрази.

— Тя не е длъжна да обича жената, с която спя. — Опитваше се да бъде жесток, за да превъзмогне безсилието и болката си.

— Но аз не спя с теб, Сай. — Тя вдигна чантата пред гърдите си, сякаш да се защити.

Той стоеше надвесен над нея и се мъчеше да диша нормално. Бе също като преди, също като в старите времена. Отново се заплиташе в паяжината ѝ и я искаше толкова много, че не виждаше начин да се спаси. Гледаше я и изгаряше от болка като момче.

— Кажй, че не ме искаш, Мередит, ако можеш — изрече подигравателно.

Тя се отдалечи към вратата и зарови в чантата за ключа.

— Изобщо не става дума какво искам — отвърна уморено. Отключи вратата и се извърна, очите ѝ бяха големи и тъжни. Сай изглеждаше не по-малко съсипан.

— Не желая отново тази лудост, също както и ти. Върви си у дома, Сай. Сигурна съм, че майка ти ще се зарадва на компанията ти.

— Тя не е идвала при теб, нали? — опита той. — Това беше лъжа.

— Смайва ме това — Мередит съсредоточено изучаваше лицето му, — че дори и сега ти автоматично решаващ, че ако при някого нещо не е наред, това винаги съм аз. Мирна би трябвало да се гордее. Успяла е да те научи, че единствената истина може да бъде само нейната.

— Е, поне на това е способна — призна Сай.

Мередит се усмихна.

— Някога си мислех, че ме обичаш. Но в мига, когато взе страната на майка си, разбрах, че е било само желание. Любовта и доверието са двете страни на една и съща монета. Едното е нищо без другото.

Той стисна зъби.

— Не можеш да приемеш факта, че и майка ми има някои добродетели, нали?

— Не знаеш какво ми причини тя — отвърна студено Мередит. — Защото не желаеш да научиш истината. — Усмихна се многозначително. — Но някой ден и това ще стане. Кълна ти се. И когато разбереш какво е причинила на теб, ще се молиш на бога да си ме послушал. Лека нощ, Сай.

Влезе и заключи вратата, преди той да успее да отговори. Изобщо не се изненада, че цялата трепери.

Навън Сай закрачи към колата си, кипящ от гняв и безсилие. Както винаги, тя бе накарала коленете му да омекнат. Бе страхотна жена и откликът му бе мощен и незабавен.

Когато стигна до дома си, вече се бе отърсил от чувствения унес, но нещо, което Мередит бе казала, все още го тревожеше. „Не знаеш какво майка ти е причинила на теб“, бяха думите ѝ. Той се намръщи, докато влизаше в къщата. Дали имаше пред вид парите? Или нещо нематериално? Може би говореше за любовта си. Но той знаеше колко вероломна бе тя. Бе го измамил. Но дали наистина?

Не му се искаше да се впуска в разсъждения в тази посока. Влезе в дневната, все още потънал в мисли.

— О, дойде ли си? — Мирна се надигна от канапето. — Чаках те. Прекалено беше зает през последните няколко дни. Мислех си... че може би искаш да поговорим.

— За какво? — сряза я той.

Тя преглътна.

— За онова, което те безпокои.

Той пристъпи в стаята, тъмните му очи станаха заплашителни.

— Ходила ли си при Мередит?

Това не беше точно въпросът, на който би искала да отговори. Би могла да излъже, но ако пък някой от съседите я беше видял? Щеше да е рисковано.

— Да... ходих — отвърна неохотно.

Той се намръщи.

— Защо?

— Знаеш, че не одобрявам Мередит — каза бързо Мирна. — Просто се опитах да я убедя, че връщането на старите спомени няма да донесе добро на никого от двамата ви. Помолих я да си иде.

— Аз ѝ дадох работа — напомни ѝ Сай.

Мирна сплете ръце, лицето ѝ бе бледо и измъчено.

— О, Сай, тя не е за теб! Не прави всичко по-лошо, отколкото е.

— Какво да правя по-лошо? — настоя синът ѝ. — Какво знаеш ти, което аз не знам?

Майка му действително пребледня.

— Сай...

Той пристъпи напред, решен да измъкне истината. Но точно в мига, когато паниката я обзе, телефонът иззвъня и отвлече вниманието му. За щастие бе един от неговите бизнес партньори. Мирна бързо се извини и му пожела „Лека нощ“. Когато стигна в стаята си, сърцето ѝ биеше до пръсване. Всичко бе като в някакъв кошмар. Защо още някога не предвиди последиците от онова, което бе сторила? Не виждаше как ще оцелее, ако не махне по най-бързия начин Мередит от града.

ГЛАВА ШЕСТА

Блейк беше ядосан, когато Мередит се обади в Чикаго.

— Защо не си идваш у дома? — произнесе той заповеднически.
— Ти каза само няколко дни, не помниш ли?

— Нещата се проточиха повече отколкото очаквах — опита да се защити тя. Чувстваше се зле, защото Сай отново възпламени физическите ѝ желаня и защото напредваше толкова бавно. — Не ме притеснявай, Блейк. Знаеш, че щях да си бъда у дома, ако можех. Трябва да работя за нас, млади човече. Трябва да изкарвам прехраната.

Той въздъхна.

— Знам. Но ми е мъчно за теб, мамо.

Тя притвори очи.

— И на мен ми е мъчно.

Истина бе, че той от ден на ден ѝ липсваше все повече. Да вижда Сай бе като да гледа един пораснал Блейк. Напрежението от усилието да движи бизнеса си от разстояние, отсъствието на детето и разправиите с двамата Хардън бяха опънали нервите ѝ докрай.

— Виж какво ще ти кажа — рече тя след минута. — Секретарката ми напомни преди малко по телефона, че в събота вечер трябва да съм на едно празненство в Чикаго. Смятам да пристигна в петък вечер и ще прекараме почивните дни заедно. Какво ще кажеш?

— О, мамо, страхотно е!

Той вече говореше като типично момче на деветдесетте години, помисли си тя и се засмя.

— Предполагам, това означава, че се радваш на пристигането ми. А сега повикай господин Смит, ако обичаш.

— Да, госпожо.

— Вярно ли е, че се връщаш у дома? — запита весело господин Смит.

— Само за почивните дни. Трябва да си взема още дискети за компютъра и да посетя лично някои клиенти, които могат да останат с впечатление, че са пренебрегнати. — Последното каза по повод думите

на секретарката, че тези клиенти са засегнати от забележката на Дон, че Мередит е заминала във ваканция. Напълно в негов стил бе да пропусне, че пътуването ѝ е във връзка с делата на компанията. Сигурно бе прозвучало така, сякаш тя се развлича в ущърб на работата. — Нека някой от самолетите ме вземе в шест часа вечерта в петък от „Римрокс“. Ще изляза по-рано от работа.

— През почивните дни не може да се свърши кой знае какво — промърмори Смит.

— Само стой и гледай. Или вече си забравил, че Хенри заформяше най-големите си удари по коктейлите и партитата? — Тя се усмихна на себе си. — Семейство Харисън дават този банкет в чест на сенатор Лейн в събота вечер и Дон обеща да се отбие там. Същевременно можем да обсъдим новите компютърни операции и промените в персонала. Напомни на Дон.

— Добре. Но ми е много интересно как смяташ да осъществиш този проект с превземането на компанията, като в същото време се съсипваш от работа като келнерка?

— Не преувеличавай — отвърна тя, но бе трогната от неговата загриженост за здравето ѝ. — Ще се видим в петък.

Мередит затвори телефона, преди Смит да започне да спори. Напрежението действително бе голямо. Но пък какво друго, освен напрежение бе видяла тя след смъртта на Хенри? А и преди това. Беше млада и силна, и волева. Е, това все пак не можеше да продължава вечно. Нещата щяха да се успокоят поне за известно време, когато сложеше ръка върху договорите. Вече започваше да ѝ се струва, че единственият начин да го постигне бе да получи достатъчно дялове от акционерите на Сай и да превземе контрола над компанията му, като го принуди да се откаже от тези права. Тъй като се бе убедила, че няма друг начин, вече бе предприела първите действия в тази насока. А мисълта да изхвърли него и майка му от бизнеса до такава степен я амбицираше, че ѝ помагаше да преодолее дори раздялата с Блейк.

Сай не бе идвал при нея от нощта, когато я докара вкъщи. Но в сряда вечер той влезе в ресторанта за вечеря. Не беше сам. Придружителката му бе красиво червенокосо момиче с дълги крака и рокля, която вероятно струваше повече отколкото можеше да се изкара за една седмица в ресторанта. Той си връщаше на Мередит, задето го бе накарала да загуби контрол. Тя го разбра моментално. Не че това

повдигна особено самочувствието ѝ или пък намали болката от факта, че го вижда с друга жена. Слушала бе достатъчно за репутацията на Сай по отношение на жените, откакто почна работа. Бе потискащо, защото някога той изобщо не беше женкар.

Мередит се въоръжи с най-обаятелната си усмивка и не позволи на чувствата да се прокраднат върху лицето ѝ, докато поздравяваше новодошлите и им подаваше менюто.

— Ще желаете ли нещо за пиене, докато чакате вечерята? — последва учтивият въпрос.

— За мен една немска бира — рече небрежно червенокосата. — И се погрижете да не сменят бирата с пяна, моля ви. Не обичам да ме минават.

— Да, госпожо — рече приветливо Мередит. — А вие какво ще желаете, сър?

— Бяло вино — отвърна рязко Сай, без да я погледне.

Слънчевият поздрав на Мередит напълно бе сринал замисъла му. Довел бе Лара тук, за да накара Мередит да ревнува. И се бе държал на разстояние с надежда, че ще започне да ѝ липсва. Вече не бе сигурен дори в собствените си мотиви, знаеше единствено, че я желае до болка. Искаше я повече от всякога, но тя бе заела твърда позиция и не отстъпваше нито сантиметър. Предстоеше му трудна битка, за да я върне отново в ръцете си. Присъствието на Лара сякаш изобщо не я смути. Предишната Мередит сигурно би се обляла в сълзи.

Тя им сервира с безупречния самоконтрол, на който я бе научил Хенри. С всяка изминала минута Сай ставаше все по-мрачен и изнервен, наблюдавайки с какво удоволствие тя играе ролята на келнерка, желаеща на всяка цена да угоди на шефа си. Лара преглътна всичко и дори настоя той да остави голям бакшиш. Но Сай само гледаше втренчено Мередит, а очите му обещаваха отмъщение. Тя едва се удържаше да не му закрепчи. Знаеше какво прави той, но това не помагаше на наранените ѝ чувства.

Искаше да ѝ демонстрира, че привлича и други жени, красиви жени. Но по ирония на съдбата това ѝ помагаше да овладее собствения си копнеж по него. Нищо не се бе променило. Той бе само един плейбой, който не желаше никакво обвързване. Щеше да е за нейно добро да помни винаги как я хвърли на вълците предния път, за да не допусне това да се повтори.

В петък вечер тя помоли една друга сервитьорка да я замести — с разрешението на госпожа Дейд, разбира се — и повика такси, за да я откара на летището. Дегизира се с черна перука и скъпо палто, така че никой да не разпознае в нея Мередит Аш. Това бяха елементарни предпазни мерки в случай, че някой познат я видеше да се качва в самолета на „Тенисън интернешънъл“. Сай вероятно дори не знаеше, че тя ще отсъства през уикенда, а и едва ли го интересуваше. Напоследък той подчертано я избягваше, явно за да си отмъсти. Но за всеки случай Мередит щеше да се постарее да я видят на автогарата в Билингс в неделя следобед.

Бързо се качи в малкия самолет и само след минути вече летеше към Чикаго.

Блейк чакаше на „О’Хеър“ заедно с господин Смит. Хукна към нея, разпознал я под дегизировката, и изпревари от вълнение дори придружителя си.

— Мамо! Мамо! — викаше той.

Мередит го сграбчи и го вдигна високо, после го завъртя около себе си, докато двамата се заливаха от смях. Изминалите десетина дни бяха толкова потискащи, а Блейк й бе липсвал така ужасно.

— Добре дошла у дома, парцаливке. — Господин Смит огледа критично тъмната перука, изтърканите джинси и тениската под разтвореното палто на Мередит.

— Е, нямаше как да ходя на работа в някой от оригиналите на Лиз Клеборн, не мислиш ли? — запита тя с палава усмивка.

— Ясно. Деверът ти все още е извън града, но обеща да се върне за банкетата утре вечер.

— Много добре. А сделката „Джордан“?

— Мина без всякакви проблеми.

— О, мамо, не говори за работа! — изхленчи Блейк, докато се качваха в колата.

Тя го притисна към себе си си го целуна.

— Окей, ще се опитам. До утре вечер ще правим само каквото ти искаш.

— Наистина ли?! Страхотно!

Докато не изгуби позорно на компютърната игра срещу Блейк, тя сякаш все още не си даваше сметка колко много е пропуснала през времето, когато не е била с него. Дори и простичка игра като тази — в която Мередит бе направо отчайваща — им достави огромно удоволствие. Блейк се смееше и ликуваше от превъзходството си в координацията на окото и ръката, докато Мередит се търкаляше по пода, заливайки се от смях пред собствения си неуспех.

След вечеря гледаха заедно някакъв природонаучен филм, а после Мередит му чете приказки в леглото в продължение на половин час. Когато Блейк заспа в ръцете ѝ, тя се загледа в него с безкрайна нежност. Никога нямаше да бъде сама, не и щом имаше него. Това дори намаляваше болката от загубата на Сай. Толкова много бе общото между малкото личице на Блейк и това на баща му, мислеше си тъжно. Приликата наистина бе поразителна, особено когато отвореше тъмните си очи. Нейното дете... нейното и на Сай. Не че Сай някога би повярвал, ако му каже.

Мередит зави сина си и слезе в някогашния кабинет на Хенри, който сега беше неин. Мина покрай компютъра и факса и седна зад бюрото си. Започна да прехвърля договори, докладни записки и писма, които сякаш нямаха край. Продължаваше да гледа на изминалите десетина дни като на ваканция. Дори физическото натоварване в ресторанта не бе нищо в сравнение със съсипващото умствено напрежение на обичайната ѝ работа. Факт бе, че промяната ѝ поддържа доста ободряващо.

Работи до късно през нощта по текущите сделки, но без да успее истински да се увлече. Най-важното, което свърши, бе да отговори на неотложните писма по диктофона, за да може на следващия ден секретарката ѝ да ги напечата, а Дон да ги подпише. Останалото щеше да се наложи да вземе със себе си в Билингс. С помощта на факса и телефона щеше да се опита да навакса всичко по-важно. Или поне се надяваше да успее. Защото при повечето сделки решаващо бе личното участие. Е, ако не станеше както го мисли, можеше да се измъкне със самолета на корпорацията и да отиде на срещите. Но това бе рисковано. Прекалено честото появяване на машината на „Тенисън интернешънъл“ на „Римрокс“, където се намираше летището на Билингс, би могло да събуди подозрение у Сай Хардън и да го накара да провери какво става. А именно това тя не желаше.

На другата сутрин Блейк поиска да отидат в парка. Мередит го облече топло и го заведе на детската площадка недалеч от жилището им. Господин Смит завършваше процесията. Той никога не ги оставяше сами. Мередит знаеше, че просто полудява при мисълта, че не може да бъде в Билингс и да се грижи за нея. Бе също толкова лоялен, колкото и достоен за доверие.

Мередит и Смит седнаха на една дървена скамейка и се загледаха в играта на слънчевите лъчи по обширната повърхност на езерото Мичиган.

— Как вървят нещата? — запита той, докато Блейк се люлееше на люлките.

Мередит се облегна назад и се уви плътно в кашмиреното палто.

— Оцелявам. Не че е лесно. Опитах се да се добера до някои от служителите и едва не ме уволниха за фамилиарничене.

Той се усмихна — нещо, което правеше рядко. Суровото му лице бе осеяно с белези, спомени от някогашния му твърде бурен живот. Един от директорите на компанията бе казал веднъж на Мередит, че лицето му било напълно разкъсано и той се разминал на косъм от смъртта при един рейд на командосите, а после буквално трябвало да слепват физиономията му парче по парче. Изглеждаше й напълно вероятно. Той бе грубоват и невероятно упорит. Винаги се чувстваше сигурна с него, както някога със Сай.

— Няма ли да се откажеш? — подкачи я Смит.

Тя го погледна и се ухили.

— А ти как мислиш?

Зелените му очи спокойно изучаваха лицето й и се задържаха там само секунда по-дълго, преди да ги извърне.

— Мисля, че Дон е прав. Имаш опасен противник. Няма нищо срамно в това да предотвратиш загубата, като се откажеш.

— Та аз още дори не съм започнала — напомни му тя. — Накарах Макгий тайно да изкупува дяловете. Всичко, което правя в момента, е да отвличам вниманието на боса, докато те свършат работата.

— Не мисля, че нещата стоят точно така — отвърна Смит.

Мередит скръсти ръце и се загледа в Блейк, който искаше да ѝ покаже колко високо може да се засили.

— Добре — рече най-сетне. — Вярно е, че се приближих доста до огъня и си поизгорих пръстите. Но няма да повторя отново същата грешка.

— Надявам се. Не съм забравил колко съсипана беше в деня, когато те намерихме.

Тя го погледна развълнувано.

— Вие спасихте живота ми.

— Та аз едва не ти го отнех тогава. Изобщо не разбрах как се озова пред колата — отвърна той.

— Казвала ли съм ти някога, че ти и Хенри ме накарахте да поискам да живея отново? Ти даже идваше с мен в детската консултация, когато Хенри бе на път след раждането на Блейк. Толкова много неща ни свързват. — Очите ѝ станаха тъжни. — Той толкова ми липсва.

— Както и на мен. Даде ми работа, когато никой друг не искаше да го направи. Бях заподозрян в убийство. Никой нормален работодател не би наел такъв човек. Но Хенри повярва, че съм невинен. След като ме нае, ми намери най-добрия адвокат в града и бях оправдан.

— Знам. Хенри ми е разказвал.

Той я погледна накриво, после захапа една клечка за зъби и започна да я дъвче.

— Отначало ти се криеше от мен.

— Мислех, че си от мафията. — Тя се разсмя. — Но след време, особено след раждането на Блейк, вече те смятах за член на семейството. Дори не бях си представяла, че можеш да сменяш пелени и да къпеш бебе.

— Нито пък аз си бях представял подобно нещо допреди шест години. — Погледът му се смекчи, когато се спря върху Блейк. — А сега не мога да си представя как не бих го правил. Нямам си никого — добави замислено. Но не я погледна.

— Не, имаш си. — Гласът ѝ бе топъл и загрижен. За миг докосна голямата му ръка. — Имаш Блейк и мен.

Той развълнувано си пое дъх и Мередит видя пукнатина в тази непробиваема броня. Приятно ѝ бе, че господин Смит се трогна, и ѝ се

стори забавно, че се опитва да го скрие на всяка цена. Но лицето ѝ не издаваше мислите ѝ. Както и неговото всъщност. Но бяха достатъчно дълго заедно, за да виждат през маските си.

— Момчето има някои проблеми с хулиганите — бързо смени темата той. — Позволих си да започна да го тренирам по бойни изкуства.

Тя вдигна вежди.

— Имаш намерение да учиш моя син как да убива хора?

— Имам намерение да науча сина ти как да не убива хора — поправи я Смит. — И също така ще го науча на хватки и агресивност, които ще откажат хулиганчетата да го закачат. Той ще знае да се концентрира и да побеждава. Но преди всичко ще разбере какво е това дисциплина. Кое е доста важно за едно момче.

Мередит си отдъхна.

— Да, знам, че е така. — Тя го изучава в продължение на една минута, преди да отмести очи към Блейк. — Окей. Нямам нищо против.

Беше голяма победа, защото Кип мразеше насието. Той се ухили, доволен от себе си.

Вечерта Дон дойде да я вземе рано. Поздрави я с най-любезната си усмивка. Във вечерен смокинг, тъмен панталон и копринена бяла риза той изглеждаше много елегантен. Не чак толкова елегантен като Хенри, но все пак доста добре. Дон вечно бе засенчван от великолепия си по-голям брат и Мередит винаги малко го бе съжалявала. Но след смъртта на Хенри той все пак беше единствената ѝ опора и усетът му към бизнеса ги бе измъквал неведнъж от доста заплетени ситуации.

— Изглеждаш чудесно — каза ѝ той.

Тя се усмихна. Носеше тоалет, парижки оригинал — смарагдовозелено кадифе и коприна в модерна кройка, която подчертаваше стройната ѝ фигура. Цветът отиваше чудесно на русите коси и зелените ѝ очи.

— Благодаря, Дон. Същото се отнася и за теб.

— Чете ли записката ми за закупуването на „Камфийлд компютърс“?

— Да, както и другите неща.

Той я придружи до колата, където Ейб, един от оперативните работници на господин Смит, ги чакаше, за да ги откара.

— Много си добър, когато се заемеш с нещо, Дон — каза сериозно Мередит. — Дори и в най-напрегнати ситуации си оставаш спокоен и педантичен. Хенри би се гордял с начина, по който успя да ни измъкнеш от тази каша.

Дон я погледна изненадано.

— Не мислех, че забелязваш какво правя.

— И всъщност не би трябвало, нали? — рече замислено тя. — В края на краищата външните сделки не са моя работа. Но винаги съм се възхищавала на таланта в бизнеса. Знам какво се говори за теб в компанията. Твоите хора биха те последвали дори и в ада.

Той се усмихна слабо.

— Висока похвала.

— Но заслужена. — Тя зае мястото си на задната седалка до него. Ейб затвори вратата и седна зад кормилото. — Нима никога не се изморяваш, Дон?

Веждите му трепнаха.

— Всъщност не. Бизнесът е целият ми живот. Сигурно обичам предизвикателствата. — Той я погледна проникателно. — А ти?

— Понякога ми се иска да имам повече време за Блейк — призна Мередит, като си играеше с чантичката си. — Не че не обичам работата си. Но има моменти, когато ми идва твърде много.

Дон извърна очи.

— Би трябвало да делегираш с отговорности и други.

— Хенри не би одобрил.

— Хенри е мъртъв — рече студено той.

Тя се сепна от тона му и го погледна изненадано.

— Да, знам. Но аз му дължа всичко, не разбираш ли?

Дон понечи да възрази нещо, но се отказа и продължи спокойно:

— Знам, че си му благодарна за онова, което направи за теб. Но не забравяй, че и ти направи много за него. Той беше сам, абсолютно сам, преди да се появиш. И буквално се убиваше от работа. Ти го промени, ти и Блейк. Хенри умря като щастлив човек.

Мередит бе трогната.

— Ти знаеш, че го обичах — каза честно. — Не от самото начало, макар че му бях ужасно благодарна за онова, което направи, и много държах на него. Но с времето... той стана целият ми свят.

Дон я погледна внимателно.

— Смъртта му наистина бе нелепа. Аз трябваше да съм в оня самолет. Тогава той тръгна вместо мен.

— О, Дон, недей. — Тя докосна ръкава му, като се усмихваше тъжно. — Аз съм фаталистка. Мисля, че всяка секунда от нашия живот е предопределена, смъртта също. Ако не бе самолетната катастрофа, сигурно е щяло да е нещо друго. Той не е страдал. Станало е бързо. Ако имаше избор, именно това би поискал.

— Предполагам. — Дон бавно си пое дъх. — Предполагам.

— Ти нямаш нищо против мен, нали? — запита неочаквано тя и изненадата от думите ѝ предизвика върху лицето му израз, който я озадачи.

— Какво да имам против теб? — запита той някак напрегнато.

— Че получих такъв голям дял от корпорацията, който при други обстоятелства би останал при теб.

— Не... разбира се, че нямам нищо против теб.

Мередит не му повярва. Дон не посмя да я погледне в очите.

— Независимо от всичко, съжалявам — каза тя. — Но такава беше волята на Хенри.

— Знам — каза Дон сковано. После кръстоса дългите си крака. — Как напредва проектът „Хардън“?

Смяната на темата я изненада, но тя се овладя и започна да разказва.

— Единственият начин е да го елиминираме на заседанието на борда. Ще се наложи да изкупя достатъчно дялове, за да го принудя или да се откаже от правата върху дяловете, или да рискува да го свалят от президентското място на собствената му компания. Все още работя по дяловете. Сай Хардън сякаш не забелязва масовата акция по изкупуването им, нито пък факта, че акционерите му, които не са от града, са упорито ухажвани. — Мередит се усмихна с малко хищническа усмивка. — Надявам се да нанесе удара, преди да осъзнаят какво ги е сполетяло.

— Винаги е грешка да се смесват личните истории с бизнеса — рече тихо Дон. — Дори и ако подбудите са съвсем благородни.

— Нещата не са чак толкова... лични — опита се да се защити тя. — Тези права върху залежите ми трябва за моята програма за разширение.

Дон се усмихна многозначително.

— Да, но можехме да получим тези метали от Аризона, Уайоминг или дори Колорадо. Не беше задължително да е Монтана.

— Ние ли? — запита тя с известно високомерие и се втренчи в него така, че страните му порозовяха. — Вътрешните операции са моя територия, Дон — изрече тихо, но властно. — И тук аз вземам решенията. Така пожела Хенри. — Мередит вирна брадичка и стисна чантичката си, като си спомни, че той вече бе казал на някои клиенти за „ваканцията“ ѝ. Очите ѝ се присвиха. — Има и още нещо — добави тя. — Някои от нашите общи клиенти са останали с впечатлението, че си позволявам ваканция в ущърб на фирмените интереси.

— Чудя се откъде ли им е хрумнала подобна идея? — запита Дон с празен поглед.

— Нямам представа — раздвижи се неспокойно на мястото си Мередит, ядосана, че не успя да го притисне до стената. — Както и да е, но докато не решиш да ме изправиш пред борда на директорите с обвинение за погрешен мениджмънт, нямаш право да поставяш под въпрос решенията ми.

Той замълча.

— Не говори глупости — каза най-сетне.

Тя го погледна.

— Експанзията винаги е свързана с известни рискове. Хенри бе като мен, той винаги настояваше да се върви напред. Ти си консервативен. Никога не бихме успели да съгласуваме стратегиите си и точно затова Хенри бе разделил корпорацията на две самостоятелни звена. Аз ще направя пари, когато придобия правата върху залежите. Няма нужда да одобряваш, Дон, но аз ще ги получа, дори и ако това означава да изхвърля Сай от компанията му.

— Може да се окаже, че готвиш капан, в който да попаднеш ти самата — изрече той бавно, като я гледаше право в очите. — Вече ти казах, че Хардън е твърд играч. Не се заблуждавай, че можеш да скриеш какво вършиш зад гърба му. Той е играл тези игри, когато ти още си ходила на училище, а в бизнеса не можеш да имаш доверие на никого. Още ли не си го научила?

— Но със сигурност мога да имам доверие на теб, Дон — рече тя с пресметлива усмивка.

Той извърна лице.

— Разбира се, че можеш — дойде резкият отговор. — Семейството си е семейство.

— Знам.

Той се раздвижи и ѝ хвърли бърз преценяващ поглед.

— Права си. Не ми е работа да те уча как да ръководиш твоя дял от корпорацията. Тъй че ако имаш нужда от помощ във връзка с акциите, бих могъл да се свържа с хората от Източното крайбрежие вместо теб.

Мередит се усмихна. Това бе маслиново клонче и тя с благодарност го пое. Дон имаше контакти, които наистина щяха да ѝ бъдат полезни. За момент се поколеба, но после реши, че той никога не би причинил вреда на корпорацията на Хенри. Както сам беше казал, бизнесът бе целият му живот.

— Ще имаш ли време?

— Ще намеря. Имаш ли списъка на акционерите?

— Имам го. Ще ти извадя копие тази вечер.

Дон изглеждаше видимо облекчен. Той не спомена повече за дяловете, нито пък факта, че излиза от своята територия, за да помогне с нещо на Мередит. А на нея за първи път ѝ се стори, че има истински съюзник.

— Благодаря ти, Дон — рече тя, когато спряха в алеята пред Харисън. Гостите слизаха от лимузините, за да улеснят шофьорите при паркирането.

— На твоя страна съм, Кип — отвърна той спокойно. — И ти го знаеш.

Но не го каза много убедително и разговорът продължи да се върти в главата ѝ и през останалата част от вечерта.

Тя минаваше от гост на гост, но се спря малко по-дълго при сенатора Лейн, който бе ангажиран с опазването на природните ресурси. Между него и Мередит имаше много общо и той подкрепяше законопроект, облагодетелстващ една от нейните компании. Харисън трябваше тактично да го измъкнат от нея, за да не лишат и останалите гости от компанията му.

Тя тръгна да търси Дон и неочаквано се озова до него. Без да иска дочу част от разговор, който я озадачи.

— А, Кип — рече той малко прекалено високо, когато я забеляза. — Това е Франк Докинс — представи той събеседника си. — Контролира „Камфийлд компютърс“.

Тя усмихнато протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем. За първи път имам възможност да ви кажа колко сме доволни, че се присъединихте към нас. Дон без съмнение ви е споменал, че ще прехвърля някои от най-квалифицираните компютърни специалисти на „Тенисън“ при вас. Искаме преходът да мине възможно най-плавно.

— Хм, да — отвърна господин Докинс, като се изкашля. — Дон тъкмо ми говореше за това. Вие ръководите вътрешните операции, така ли?

Мередит кимна, усмихвайки се на акцента му. „Камфийлд компютърс“ беше много британска индустрия, а независимо от времето, прекарано в Щатите, господин Докинс все още успяваше да запази отчетливата дикция на своите сънародници.

— Хенри ме подготви за това — обясни тя. — Той откри, че имам вродена склонност да намирам компании, които биха се вписали в корпоративната структура, както и известни качества на финансист. И се постара да ги развие. А мен самата смяташе за една от най-сполучливите си придобивки.

Господин Докинс също се засмя.

— Дон казва, че имате малък син. Нима стресът не прави домашния ви живот прекалено труден?

— Повече, отколкото може да си представите — отвърна Мередит, усещайки изпитателния поглед на Дон. — Справям се, струва ми се, но като че ли пропускам детството на Блейк. Изглежда не съм най-добра в делегирането на отговорности. Трудно се доверявам на хората. С изключение на девер ми, разбира се — добави с усмивка.

Дон леко се намръщи и отмести поглед.

Господин Докинс неспокойно се раздвижи.

— Чудесно парти. Познавате ли сенатор Лейн?

— Не много добре. Но гласувах за него — разсмя се Мередит. — Той е роден и израсъл на изток. Истински джентълмен и се е издигнал с много труд.

— Истина е, че работи много. Подпомага природозащитното движение. И е неподкупен — добави Дон. Той се разсмя на изражението на Докинс. — А не, не искам да кажа, че го знам от собствен опит.

Англичанинът също се разсмя и странното напрежение изчезна, сякаш изобщо не се бе появявало.

Мередит се отдалечи, за да довърши малкия си коктейл, а спомените я отнесоха към първото ѝ парти.

Тогава тя дори не знаеше как да използва приборите. Хенри ѝ подсказваше, като леко притискаше ръката ѝ под масата, а сините му очи проблясваха.

— Не се безпокой — бе прошепнал той. — Ще те преведа през това.

Тя се бе усмихнала и изразът му се бе променил, бе станал по-сърдечен.

— Изглежда е вярно онова, което казват за бременните жени — че излъчват някакво сияние. Красива си, Кип. Ти промени живота ми. Ти и бебето.

Ръката му леко бе докоснала меката извивка на корема ѝ, очите му настойчиво търсеха нейните.

— Мое е — бе прошепнал той. — Независимо от факта, че не аз съм го поставил там. Ще го обичам, Кип. Ще обичам и теб, ако ми позволиш.

Сълзите бяха неизбежни. Независимо дали бе проява на лошо възпитание или не, тя обви ръце около врата на Хенри и го прегърна. Колкото и да бе невероятно, другите гости се усмихнаха одобрително на спонтанността и явната привързаност към съпруга ѝ. След тази вечер вече никой не обвиняваше Кип Тенисън, че се е омъжила за пари. Най-малко самият Хенри.

Скъпи парфюми достигаха до ноздрите ѝ, шумоленето на сатена и тихият шепот на коприната се смесваха с приглушените разговори и дискретната музика. Но Мередит бе далеч. Денят, в който Сай я бе прогонил от дома си, бе именно този, в който бе решила да му каже за бебето.

В продължение на един дълъг миг тя си позволи да се замисли как ли би реагирал. Двамата бяха сгодени, но никога не ѝ бе казал, че я обича, а децата бяха нещо, за което изобщо не бе ставало дума. Той сякаш не държеше да има собствени. Ала се отнасяше извънредно мило към малките деца на братовчедите си и Мередит предчувстваше, че щеше да иска Блейк не по-малко от Хенри, но нямаше как да е сигурна. Така и не можа да види реакцията му. Сай изобщо не научи каква цена е платил, за да излезе тя от живота му. Само Мирна Хардън знаеше, но Мередит се съмняваше, че съществува начин да изтръгне тайната ѝ. Каза бе на Мирна, че ще напусне града, ако тя каже истината на Сай, но знаеше, че това никога няма да стане. И тя щеше да напусне града, когато се сдобиеше с договорите за онези залежи, които засега бяха собственост на компанията на Сай. Тогава можеше да покаже на Мирна внучето, което бе прогонила. Тази мисъл ѝ достави известно удоволствие, за първи път през цялата вечер.

Вече у дома, преди да си легне, тя отново се загледа в Блейк. Той бе истинско копие на Сай. Мирна не можеше да не го забележи. Но нямаше как да го признае, без да признае на Сай какво е сторил. Това щеше да е нейното наказание — да види внучето, за което бе копняла толкова дълго, и да знае, че то е изгубено за нея завинаги.

Студени тръпки пропълзяха по гърба на Мередит, когато в съзнанието ѝ проблесна един цитат от Светото писание: „Отмъщението е мое“. Преглътна мъчително. Е, дори и отмъщението да бе в Божията власт, нима Бог не използваше хора да го осъществят? Тя изключи от мисълта си всякакви по-нататъшни интерпретации. Чакала бе прекалено дълго и бе страдала прекалено много, за да се откаже тъкмо сега.

В неделя следобед прегърна Блейк за сбогом и му обеща да позволи на господин Смит скоро да го доведе на гости при нея в Монтана. После сложи перуката и скъпото си палто и се качи на самолета за Билингс.

След като взе такси до автогарата, тя се шмугна в тоалетната и смени модните си дрехи и перуката с делничното облекло на Мередит Аш. Излезе от автогарата с вид на човек, току-що слязъл от автобуса и подсвирквайки си, тръгна към градската автобусна спирка.

Очите ѝ с обич обхождаха града на нейното детство. Билингс бе нещо особено за нея. През дългите години на изгнаничеството си с усилие бе потискала копнежа по него. А сега, когато най-сетне се бе върнала, ѝ се струваше, че никога не го е напускала. Безкрайната прерия, сливаща се в далечината с хоризонта, се простираше далеч отвъд града, отвъд бреговете на река Йелоустоун и железопътната линия. Не си бе давала сметка колко е привързана към това място, преди да я прогонят в Чикаго. А сега се питаше какво ли би било да може да отгледа Блейк тук в пионерския дух на предците му. И да му разказва всички онези истории, които майка ѝ, баща ѝ и леля ѝ Мери ѝ бяха разказвали за своите ирландски и холандски родове, както и историите на чичо Ходещия гарван за племето Кроу.

Независимо от всичко Монтана бе неин дом. Би ѝ се искало той да стане дом и за Блейк, но само времето щеше да покаже дали е възможно.

ГЛАВА СЕДМА

Мередит бе уморена от пътуването през почивните дни. Легна си рано, но на сутринта, когато стана да си приготви някаква закуска, все още се чувстваше като пребита.

Почукването на вратата я изненада и навя мъчителни спомени. Когато Сай идваше да я вземе преди години, той винаги използваше задната врата на къщата на леля Мери в резервата на Кроу. Така не било чак толкова официално, бе обяснил той сухо, когато тя го попита. Сега за миг се зачуди кой ли идва в такъв ранен час.

Стегна около кръста си розовия плюшен халат, тъй като в кухнята бе хладно въпреки включената газова печка, отметна назад разчорлените си коси и вдигна пердето, за да погледне навън.

Също като в старите времена, фразата се мерна в съзнанието ѝ, когато видя Сай Хардън застанал там, с буйната си черна коса и черен „Стетсън“ в голямата жилава ръка. Облечен беше за работа, в тъмен костюм и делова вратовръзка. Изглеждаше като преуспял човек. „Радвай се, докато можеш“ — помисли си Мередит.

Отвори вратата, лицето ѝ не издаваше нищо.

— Да не сме се загубили, а? — запита иронично. — Ресторантът е в тази посока. — Тя посочи към улицата.

— Знам къде е — отвърна Сай рязко. — Онова, което искам да разбера, е къде беше през целия проклет уикенд.

Сърцето ѝ подскочи. Трябваше да се сети, че той ще открие отсъствието ѝ.

— Нима искаш да кажеш, че действително си имал време да мислиш за мен? Стори ми се, че последното ти увлечение те ангажира достатъчно.

Челюстите му се стегнаха.

— Така е.

Мередит се усмихна принудено.

— Добре. И за да отговоря на въпроса ти — ходих да видя господин Смит.

Тъмните му очи пламнаха.

— Мислех, че сте само приятели.

— Е, виждаме се от време на време. Дългите пътувания с автобуса са много приятни.

— Нямам представа — присви очи той. — Обикновено летя.

— Без криле? Смайващо!

— Не се прави на чак толкова умна. Имаш ли кафе?

Той мина покрай нея, взе една чаша и си наля от каната. После седна до кухненската маса и хвърли небрежно „Стетсън“-а си на един близък стол.

— Чувствай се като у дома си — произнесе саркастично Мередит.

— Опитвам се. — Тъмните му очи я изучаваха. — Ти криеш нещо.

Тя благодари на бога, че все пак успява да запази безразличен вид.

— Така ли? Какво например?

— Не знам. Но ще разбера. — Сай отпи от кафето си, докато тя си наливаше. — Няма ли да приготвиш закуска?

— Това е закуската. — Мередит сложи чиния канелени бисквити на масата.

— Не е за чудене, че си толкова слаба.

Тя сви рамене.

— Изразходвам доста енергия.

— Както и преди — рече замислено той и за момент лицето му се смекчи. — Тогава ти просто кипеше от енергия. Не успях да те задържа на едно място дори за пет минути.

— Прекалено нервна съм, за да седя на едно място. — Мередит отхапа от бисквитата, без изобщо да усеща вкуса ѝ.

— Една от съседките ти е видяла някаква брюнетка да излиза оттук. С много шикозен вид — добави той сковано. — Носела скъпо палто, и взела такси.

Усмивката на Мередит стана още по-широка, лицето ѝ не издаваше нищо.

— Да. Това беше сестрата на господин Смит. На път за Чикаго се отби тук за една вечер.

Сай я погледна втренчено, хващайки се на лъжата.

— Доста си близка с това семейство, а?

— Много по-близка, отколкото изобщо някога съм била с твоето — изрече високомерно Мередит.

— Майка ми разбра много бързо каква си, не мислиш ли? — Гласът му бе дълбок и подигравателен. — Ти бе двулична малка крадла, която се интересуваше само от парите ми.

— Получих нещо много повече от твоите пари — каза тя, мислейки си за Блейк.

Но Сай имаше предвид съвсем друго.

— Да. Моето тяло, моето самоуважение и множество скъпи подаръци.

Мередит ги бе изпратила на Мирна Хардън при заминаването си от Билингс. Мирна, разбира се, изобщо не му беше казала.

— Нали уж се бе отказал от историята с откраднатите пари? — произнесе повлечено тя.

— Казах ти, че Тони върна парите — отвърна сковано Сай и нямаше как да не се почувства неудобно от израза на лицето ѝ. Е, по дяволите, все пак се бе опитал да я открие, нали? — Но той не пожела да ми каже кой е бил другият му съучастник.

Мередит студено се засмя.

— Не би и посмял.

— Ти нито ми писа, нито направи някакъв опит да ми кажеш истината. — Гласът му бе обвиняващ.

— Мислех, че може да ме преследват за тази мнима кражба, ако ти разкриех къде се намирам. Нямаше откъде да знам, че Тони си е признал и е върнал парите.

Лицето му придоби суров израз, очите му се изпълниха с горчивина.

— Разбира се. Не бях помислил за това.

— Но, както се оказа, заминаването ми отгук стана най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. Намерих много приятели в Чикаго.

— Търсих те в Чикаго — изненада я той. — Както и в повечето други по-големи градове. Но никъде не те открих.

— Но не си ме търсил в Насау, нали? — Очите ѝ бяха пълни с тайни. Смаяният му израз го издаде. — Което е напълно разбираемо.

Аз бях млада и бедна, и глупава. И едва ли жена, която някога ще живее в лукс.

— Като каква? Като компаньонка на някой богаташ? Това бе всичко, за което ставаше с твоя произход — рече той, засегнат от тона ѝ и обзет от желание да си отмъсти.

Тя му подари ледена усмивка.

— Как отгатна?

— Като компаньонка на господин Смит?

— Господин Смит не е богаташ — произнесе тя, без да се замисля.

Сай я изучаваше с присвити очи, подпрял лакти на масата и стиснал чашата си с две ръце.

— И си научила, че щастието не може да се купи с пари, предполагам.

— Винаги съм го знаела. — Очите ѝ с усилие се откъснаха от красивото му лице и тя направи гримаса. — О, моля те, върви си. — Гласът ѝ бе натежал от умора. — Уикендът ми бе доста натоварен, а след половин час трябва да бъда в ресторанта.

Той допи кафето.

— В четвъртък ще работиш само до обяд. Следобед ще те заведе на бойното поле на Къстър и ще ти купя нови обици.

Тя едва не трепна. Веднъж вече го беше правил, докато бяха сгодени. Обиците бяха чейенски, с жълти, оранжеви и черни мъниста — големи кръгове с дълги висулки. Още ги пазеше, скрити в кутията ѝ за бижута, заедно с диамантите и смарагдите. Но никога не ги носеше.

— Не искам никакви обици.

— Ела все пак — каза той. Очите му потърсиха нейните и изведнъж станаха също тъй уморени, също тъй изпълнени с тъга и горчивина. — Казват, че човек никога не може да върне миналото. Но само за един ден, Мередит.

Тя се колебаеше. Не смееше да му се довери.

— Приятелката ти няма ли да има нещо против? — запита тя без ирония.

Очите на Сай потъмняха.

— Тя беше, както всички други, едно краткотрайно развлечение. Никоя от тях не бе ти.

— Недей — изрече с достойнство тя. — Не съм се върнала в Билингс да раздухвам стари въглени. Просто си позволих малко почивка. Имам свой живот в Чикаго, който ме чака да приключи с ангажиментите тук.

— Позволила си си малко почивка? Като работиш в ресторант на минимална заплата? — подкачи я той леко.

Мередит за момент замълча. Почти бе разкрила картите си.

— В сравнение с работата в шивашка фабрика това наистина е почивка. — В края на краищата, вероятно наистина бе по-лесно от работата в шивашка фабрика.

Погледът му бе преценяващ, но след минута изгуби подозрителния си блясък. Той стана с небрежна грация и посегна към шапката си. Колебливо я завъртя в ръце.

— Няма отново да те притискам в ъгъла, ако това е, което те спира. Няма да ни помогне да се мъчим да съживяваме миналото. Не биваше в никакъв случай да допускам отново физически контакт. — Погледът му сега бе овладян, но изразът, който пламна в очите ѝ, го накара да се почувства неудобно. — Знам, че не си виновна за начина, по който ми реагираш, Мередит. — Опитът му за хумор прозвуча съвсем примирено. — Може и да не вярваш, но същото е и при мен. Все още те искам. И представи си, сигурно винаги ще бъде така.

— Желанието открай време е било всичко между нас — каза тя гордо. — Но в живота ми вече няма място за точно този вид физически увлечения.

— Още по-малко имаше в моя някога — отвърна Сай. — Но изобщо не бях в състояние да контролирам чувствата си. Понякога дори не успях да се владее достатъчно дълго, за да те задоволя. Господи, това бе нещо повече от страст! Не мислех за нищо друго, освен да бъда с теб!

— Същото беше и с мен. Цели книги са изписани по въпроса. Аз бях прекалено млада, за да се справя с подобно нещо, а ти все повече и повече се настройваше срещу мен.

— Отнела бе волята ми — каза той тихо. — Не можех да ти откажа нищо.

— Не съм и искала нищо — напомни му тя.

Сай мразеше да си спомня това. Обвинил я бе в кражба, накарал я бе да избяга, разрушил бе младостта ѝ. А дори не можеше да я

упрекне, че е задържала подаръците му. Тогава тя не притежаваше нищо. В онези дни бе имала всички причини да не му вярва и да негодува срещу него. И за всичко отново бе виновно собственото му безумие. Вкопчил се бе в първия възможен повод да я махне от живота си, да развали годежа. Защото бе ужасен от мисълта, че неотвратимо се превръща в безпомощен роб на страстта си към нея.

— Не съм ти дал нищо, Мередит. — Гласът му бе дълбок и измъчен. — Нищо, освен мъка.

В този миг ѝ се прииска да му каже. Да извади портмонето и да му покаже снимката на малкото момче, което толкова му приличаше. Той ѝ беше дал Блейк. Но това бе пътят към гибелта. Не биваше да забравя болката.

— Не се опитвай да ме накараш да вярвам, че изпитваш вина с такова закъснение — засмя се тя.

Сай не се усмихна.

— Чувствал съм се виновен всеки ден от живота си, след като ти напусна Билингс. И сигурно ще се чувствам така до деня на смъртта си. Ти беше невинна. Отнех ти дори и това.

Сърцето ѝ не беше достатъчно кораво, за да пренебрегне измъчения му израз. Тя пристъпи и плахо докосна бузата му. Той хвана ръката ѝ и я притисна, очите му, тъмни и настойчиви, срещнаха нейните.

— Не си ме лишил от нищо — рече тя нежно. — Аз също не бих могла да спра онова, което се случи между нас, Сай. Толкова много те исках.

Той дишаше тежко.

— А сега?

Пръстите ѝ се плъзнаха към твърдите му устни и се притиснаха там.

— Не мога да си позволя да те искам. — Тя си спомни за отговорностите си и какво бе длъжна да стори, за да се справи с тях. Очите ѝ се сведоха към силната му челюст. — О, Сай, прекалено късно е...

Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и той неустойимо я привлече към себе си. Не се опита да я целуне или дори да я прегърне интимно. Ръцете му се склучиха около нея, той опря буза в меките ѝ коси и притвори очи.

— Не се отдръпвай, миличка — прошепна, когато усети, че тя се раздвижи. — Дай ми поне това.

Мередит се подчини, вцепенена от усещането за бавната му, но неотвратима гореща възбуда.

— Добре — промълви той най-сетне и се отдръпна. — Знам, че не ти е приятно да го усещаш, но нищо не мога да направя. Проклетото нещо не може да мисли.

Мередит се разсмя въпреки желанието си.

— Върви на работа — промърмори тя.

— И това ще стане — съгласи се със съжаление той. После нахлути „Стетсън“-а над едното си око и бе толкова порочно красив, че тя трябваше да стисне зъби, за да не се хвърли на врата му.

— Сай.

Той се извърна от вратата.

— Ще дойда с теб на бойното поле в четвъртък.

Очите му за миг проблеснаха. Но той само кимна и си тръгна без нито дума.

Няколко секунди тя не помръдна, вдъхвайки уханието, което бе оставил след себе си. Най-сетне довърши кафето си и започна да се облича.

Беше дълга седмица. Госпожа Дейд бе неприкрито любопитна за нейния „изгубен уикенд“, но бе достатъчно мила да не задава нетактични въпроси. Мередит работеше повече часове, отколкото предната седмица, но най-много я уморяваше онова, което вършеше, след като напуснеше ресторанта. Стоеше будна до един или два часа през нощта, изпращаше посланията си по факса, отговаряше на оферти, проучваше статистики. На два пъти ѝ се наложи да се измъкне от ресторанта и да телефонира на Дон по въпроси за сделките с чужбина, на които нямаше отговор. Напрежението си казваше думата. Към четвъртък вече бе съвсем съсипана и направо заспиваше права.

Сай я взе от ресторанта и се намръщи на апатичния ѝ вид.

— Уморена си до смърт — промърмори той, когато потеглиха. — Искаш ли да се отбием у вас да се преоблечеш?

Тя огледа джинсите и блузата на червено райе, която носеше с една бяла тениска отдолу. Когато работеше, бе с бяла униформа, която

после прибираше в шкафчето си.

— И това ще свърши работа. Може ли да се отбием в Хардин и да пийнем нещо топло? В ресторанта нямах време дори за едно кафе.

— Яла ли си?

Тя поклати глава.

— Нямах време.

— Не съм имал намерение да те уморя от глад — промърмори той. — Ще спрем в някой ресторант...

— Не, моля те. Не съм чак толкова гладна. Малко пържени картофи или един хамбургер ще са ми напълно достатъчни.

— Добре тогава.

Пътят до Хардин беше дълъг и покрай него нямахше кой знае какво да се види, освен безкрайната тревиста равнина, житните полета и хълмовете. Монотонността на пейзажа се нарушаваше единствено от стадата добитък, разпръснати тук-там, и нефтените сонди. Хоризонтът се сливаше с безкрая, не се виждаха почти никакви дървета, това наистина бе страната на голямото небе. Мередит обичаше нейната необятност, отсъствието на огромните човешки тълпи, дори фактът, че тук рядко се срещаха хора.

— Какъв простор — забеляза унесено тя.

Сай я погледна.

— Затова и стоя тук. Мразя тълпите.

Мередит кимна, но не каза нищо.

— С какво си изкарва хляба господин Смит? — запита Сай с тиха злоба.

— Той е професионален бодигард. — Това поне си бе чиста истина и Мередит леко се усмихна.

— След като очевидно няма нужда да работи за теб, кой тогава го е наел?

Мередит трябваше да потисне смеха си. Тази тайнственост ѝ бе още по-приятна от факта, че Сай неизбежно щеше да научи за кого работи господин Смит.

— Наемат го различни хора — отвърна тя. — Пътува много.

— Не се съмнявам, ако работи за тузарите.

Не му харесваше мисълта за господин Смит. Сай измъкна една цигара от джоба на ризата си и я запали. Този ден носеше джинси,

синя спортна риза и късо каубойско палто. В студения ден бе приятно, че парното в колата работи.

— Още ли пушиш? — запита Мередит.

— Спрял бях за известно време — отвърна той, без да уточнява, че пропуши отново, когато Мередит за втори път се появи в живота му. Открехна триъгълното прозорче и издуха облаче дим навън.

— Как върви бизнесът ти? — запита безгрижно тя, макар очите ѝ да бяха нащрек.

— Добре — промърмори той.

— Хубаво е да нямаш сенки на хоризонта.

Той остро се изсмя.

— Не съм казал това. Винаги има проблеми в една голяма компания. Напоследък прекарваме по-голямата част от времето си, като се мъчим да парираме опитите да ни глътнат.

Сърцето ѝ подскочи.

— Какво? — направи се, че не разбира тя.

— Конкурентни компании явно са ни хвърлили око и се опитват да ни превземат — обясни търпеливо той.

— Е, сигурно не могат да ви глътнат просто така.

— Не. Но изкупуват дялове и се опитват да склонят акционерите ни да се съюзят с тях.

Сай се намръщи при мисълта за слуховете около новата заплаха откъм „Тенисън интернешънъл“. Хенри Тенисън беше мъртъв, но брат му Дон си бе съвсем жив, а се говореше и за вдовицата, която имала невероятни делови качества и нерви от стомана. Странно, мислеше си понякога той, че нейната снимка никога не се появяваше в „Енюъл рипорт“. Говореше се, че дори изобщо не позволявала да я снимат. Натоварил бе един от директорите си, Бил Марсън, да провери тези слухове. Бил го увери, че в тях няма нищо вярно, но напоследък Бил оспорваше всяко решение, което той предложеше на борда. Сай тежко въздъхна. Толкова бе нервен напоследък, че започваше да вижда призраци. Хвърли поглед към Мередит. Напоследък бизнесът му бе изместен от нея на втори план. Прекалено много време отделяше, за да умува върху новото ѝ присъствие в живота му.

— Значи не си се връщала тук? — запита той неочаквано. — Нито веднъж, след като замина?

Тя поклати глава, взирайки се навън с празни очи. Болката все още бе в нея, макар и добре прикрита.

— Исках. Толкова ми бе мъчно за леля Мери. Писмата и телефонните обаждания съвсем не ми бяха достатъчни.

— Никога ли не й каза защо не се връщаш?

— Не. Нямахме смисъл и само щеше да я разстрои.

— Това не би спряло повечето жени да се изплачат на рамото й.

Мередит го погледна твърдо.

— Аз не съм като повечето жени. И не виждам защо трябва да наказвам други хора с проблемите си.

Лицето му придоби суров израз.

— Това намек ли е?

— Ти реши, Сай. Никога не беше щастлив от начина, по който се чувстваше с мен. Мразеше властта, която имах над теб, и не желаше никакво обвързване. Струва ми се, че просто търсеше повод да ме изхвърлиш през вратата. Тони ти го поднесе на тепсия. С малко помощ.

— От кого?

— Не бива аз да го казвам.

Мередит се облегна назад и се запита дали Мирна Хардън все пак не е помислила върху предложението й. Вероятно не, реши тя. Мирна щеше да крие главата си в пясъка колкото е възможно по-дълго с надеждата, че в края на краищата Мередит все пак ще си тръгне. Със сигурност не я бе потърсила втори път.

— На майка ми не й е приятно, че си в Билингс — каза след малко Сай.

— Не съм изненадана. Но тя не може да ме махне. Не и този път.

— Какво искаш да кажеш с това „този път“?

Тя му се усмихна и не отговори.

— Ходил ли си на бойното поле след новите археологически разкопки?

— Да. Пожарът, който помете мястото, свърши и нещо полезно. Последвалите разкопки хвърлиха нова светлина върху действителната битка. Както знаеш, Къстър изпратил съобщение на Бентийн да върне обратно товарните мулета с допълнителните амуниции. Това било последното, което някой чул за него, докато не минали няколко дни след битката и телата били намерени.

— И затова никой не знае как точно Къстър е разположил хората си и какви са били позициите им, когато започнал атаката срещу обединените сили на сиуксите и чейените — добави Мередит.

Чичо ѝ Ходещият гарван бе неизчерпаем източник на сведения за битката. Един от неговите предци бил разузнавач на Седма кавалерия по времето на битката при Литъл Бигхорн. Когато бе малка, той често водеше Мередит на бойното поле и я омагьосваше с историите си за старите времена. Но най-живо тя си спомняше времето, когато бе идвала тук със Сай.

— Точно така — съгласи се сега той. — Оцелелите разузнавачи Кроу свидетелствали, че в един момент Къстър бил предупреден за голям брой сиукси и чейени, разположени на лагер около Литъл Бигхорн. Но явно не обърнал внимание на предупреждението. Дори когато видял лагера, сигурно е забелязал само жени и деца там. Вероятно си е мислел, че бойците са някъде далеч на лов и че ще успее да ги изненада.

— Но както изглежда, индианците са изненадали него — забеляза Мередит.

— Да. Неговите разузнавачи Кроу и арикара по-късно казвали, че индианците имали многократно числено превъзходство над хората му.

— Повечето офицери не наемали ли по двама преводачи, когато разговаряли с индианците, за да са сигурни, че няма да станат грешки при дешифрирането на индианския език на знаците? — запита Мередит.

— Да, така е. Но за Къстър се знае, че се е справял доста добре с този език.

— Смайващо.

— Цялата тази история наистина е смайваща. Никога не се уморявам да обикалям музея и бойното поле.

Те се отклониха от магистралата преди Хардин и поеха по тесния павиран път. На пропуска платиха таксата, която им позволяваше един ден престой на историческото място. Паркираха и закрачиха към последния павилион. Няколко гроба с големи бели кръстове бяха събрани в един голям квадрат с ограда от ковано желязо.

На върха на хълма бе паметникът с имената на загиналите в битката. Някога там бил общият гроб на всички мъртви от Седма кавалерия, но тялото на Къстър било отнесено и погребано в Уест

пойнт. От другата страна на музея, под големите папратови дървета, се намираха гробовете на много други мъже, включително и на ветерани от войната във Виетнам. Майор Маркус Рено също бе погребан тук.

— А капитан Бентийн? — запита Мередит.

— Той е починал и погребан в Атланта, Джорджия — отвърна Сай. Наведе се над оградата и се взря далеч надолу по хълма към пресъхналото корито на реката.

— Доста път има дотам — забеляза Мередит. — Спомням си, че го изминахме един неделен следобед през лятото и беше ужасно горещо.

Той я погледна. Това бе в най-хубавите дни на връзката им, когато просто не бяха в състояние да съществуват поотделно.

— А помниш ли какво правихме, когато се върнахме в апартамента ми? — запита дрезгаво.

Тя много добре си спомняше. Сай съблече и двама им и я отнесе в банята. Сложи я под хладната вода на душа и после влезе при нея. Обърна я така, че струите я доведоха до внезапна и мощна кулминация, и докато тръпките все още я разтърсваха, сля тялото си с нейното в един от най-мощните пристъпи на удоволствие, който двамата бяха споделяли някога. Преди изобщо да успее да дойде на себе си, той я облада отново върху пода на банята, после върху килима в спалнята и най-сетне в леглото.

Необходимите й бяха дни, за да се съвземе от това преживяване. Болеше я там, където не я бе боляло никога. Това бе само дни преди майка му да я обвини в кражбата.

Тя сведе очи.

— Бе последният път, когато се любихме — рече той тихо, взирайки се към бойното поле, а тялото му се сгърчи от спомена за почти мъчителното удоволствие. — Не можех да те имам дни наред след това, защото бях толкова ненаситен и толкова груб... И преди отново да бъдем заедно, Тони дойде при мен с онези пари...

Мередит не вдигаше очи. Не искаше да поглежда назад, не искаше да си спомня... С него всичко бе само физическо, дори и спомените.

— Ще умра, без изобщо някога да изпитам нещо подобно като в онзи следобед, Мередит. Което беше с теб, не се повтори с никоя друга жена.

— Така ли? — Гласът ѝ бе натезал от цинизъм. — Мислех, че сексът е удоволствие за мъжа, независимо от партньора.

Сай я погледна намръщено.

— А ти намери ли това удоволствие с някой друг?

Тя вдигна очи и си помисли за Хенри и колко я бе обичал той. Припомни си нощта преди катастрофата и първите любовни тръпки, които бе изпитала към своя съпруг.

— Почти — рече тя тихо, а очите ѝ потъмняха от болка.

Ревността го прониза. Не бе очаквал нито отговора, нито израза в очите ѝ, нито унеса, с който го произнесе.

— Така ли?

— Той ме обичаше — изрече тя с гордост, с благоговение пред паметта на Хенри. Погледна Сай, без да трепне. — Аз бях неговият свят. Ако не бе загинал, щях и сега да бъда там и нямаше изобщо да помисля за теб до края на живота си!

Сай пребледня. Ръката му потръпна и той изруга, в тъмните му очи светна нещо опасно.

— Хайде, удари ме — предизвика го Мередит, макар да знаеше, че той няма да го направи. — Вече не ти принадлежа. Не съм твоя робиня. Затова ме доведе тук, нали? За да видиш дали все още те обичам, да видиш дали съм уязвима. — Тя сложи ръце на хълбоците си, съзнавайки, че са съвсем сами на хълма. В този студен ден туристите бяха малко и повечето бяха останали в музея. — Да, харесва ми да те целувам, Сай. И дори бих могла да си доставя удоволствието на един следобед в леглото с теб. Но това не би ми попречило после да си отида и никога вече да не се обърна назад. — Тя се усмихна с чиста злоба, лъжейки през зъби и наслаждавайки се на факта, че той наистина вярва на думите ѝ. — Така че удари ме, ако искаш. Но това няма да промени нищо. Няма да ме накара да те обичам отново.

— Нима някога си ме обичала? — запита той грубо.

— Какво значение има сега? — Мередит мушна ръце в джобовете и се извърна към полето на битката. — Както и онова, което се е случило ей там. — Тя посочи надолу по хълма. — Всичко това са минали истории. Подробностите са потънали във времето. Миналото е мъртво, Сай. Кой се интересува при окончателния анализ как точно се е случило?

Той не отговори. Запали цигара, шокиран от силата на чувството, което все още изпитваше към нея. Собственото му поведение го караше да се чувства неспокоен.

— Би ли ме ударил? — запита тя след минута, без да го поглежда. Искаше да го накара да признае, че не би могъл.

Очите му потърсиха нейните.

— За нищо на света, мъничката ми. Би било като да ударя себе си. — Той се извърна. — Да вървим.

Тръгнаха из музея, където бе съхранено копие от последната заповед на Къстър към Бентийн, в ръкописа на неговия адютант Куук. Имаше и модел на белия костюм от еленова кожа, който Къстър носил през оня горещ юнски ден на 1876, когато тръгнал за Литъл Бигхорн начело на войската си. Индиански предмети бяха експонирани наред с части от американска военна екипировка. Пъстрите индиански облекла изглеждаха странно до приглушеното синьо на войнишките униформи — някак почти тържествено.

Тя спомена това на Сай, когато той се надвеси до нея над витрината, съдържаща различни възпоменателни вещи.

— Спомняш ли си, че когато сиуксите тръгвали на война, се обличали в най-хубавите си дрехи — или поне ги носели със себе си, за да бъдат погребани в тях, ако се наложи. Лицата и телата си изрисували със заклинателни знаци, а понякога дори и конете, и винаги носели щитовете със специална украса. Когато зареждал оръжието си, сиуксът пеел песента на смъртта. Било истинско събитие, когато войнът се отправял на бой.

Той кимна.

— Те се биели индивидуално — продължи да си спомня тя. — А не по заповед на командира както в армията.

— Войните сиукси и чейени се числели към определени военни общности. Всяка общност имала своите собствени вождове. По време на битка тези общности атакували заедно, в едно и също време. Но най-голямо значение придавали на индивидуалните усилия и за подвизите на отделните войни се говорело най-много край лагерните огньове. Затова армията толкова трудно се справила с индианците. Те воювали и като индивиди, не само като група.

— Съвсем различно от някои югозападни племена — забеляза тя, — които държали най-много на колективните достижения.

Сай я погледна усмихнато.

— Добре си си научила урока. Понякога забравям, че си израсла в резервата на Кроу. Сигурно оттам знаеш толкова много за индианците.

— Да, и съм чела доста неща. — Но не добави, че Хенри ѝ бе носил книги за американските индианци, докато очакваше Блейк, за да има с какво да си убива времето.

— Обществото на Кроу е наистина невероятно. Структурата му се основава на взаимопомощ и хармония.

Сай я отведе до една друга стъклена витрина.

— Стрелите винаги са ме очаровали — рече той и посочи един сноп. — Всяко племе е имало свой уникален начин за правене на стрели, както и всеки воин. По направата на стрелата е могло да се отгатне на кого принадлежи. Невероятно е, че един индианец бил в състояние да изстреля осем стрели, преди първата да падне на земята, и нито веднъж да не пропусне целта си. И въпреки това индианците са се прочули като най-лошите стрелци с пушка.

Тя се засмя.

— Това със сигурност беше вярно за чичо ми Ходещия гарван. Питам се защо?

— Предполагам, защото начините да се целиш със стрела и с пушка са съвсем различни.

— Чел ли си „Мемоарите на един бял индианец Кроу“ от Томас Х. Лафорж? Онези, които му е помогнал да напише доктор Маркис? — запита Мередит. — Имах един много, много стар екземпляр, останал от чичо ми. Те са като учебник за това, как някога са живели Кроу и в какво са вярвали.

— Миличка, всеки, който някога е чувал за Къстър или Литъл Бигхорн, е чел историята на Лафорж. Тя е един от най-сигурните източници за начина на живот на Кроу и индиректно — за историята около Литъл Бигхорн. Но нищо, поне по мое мнение, не може да се мери със „Син на Утринната звезда“ на Ивън Конъл, който е събрал всички известни сведения за битката. Това е монументално произведение, не само изключително богато на факти, но и интересно за четене.

— Знам — усмихна му се Мередит. — Чела съм го.

Сай се разсмя.

— Трябваше да се сетя. Погледни дръжката на този сиукски нож. Бе странно оръжие, направено от железен прът, преминаващ в триръбесто острие. Имаше също сиукски бойни тояги — големи кръгли камъни от река Йелоустоун, вързани за дървени дръжки. Чейените изглежда предпочитаха желязото, защото томаховките им бяха направени от него.

— Толкова отдавна е било.

Мередит въздъхна при мисълта как ли са се чувствали войниците при вида на огромното множество индианци, заобиколили ги отвсякъде, и надвисналата смърт. А и за самите индианци случилото се с Къстър се бе превърнало във вечна заплаха, от която по някакъв начин е трябвало да спасяват живота си.

— Много от войниците били пълни новобранци от Изтока, които никога дотогава не били виждали индианец — рече Сай. — А индианците били зловещо изрисувани, крещели бойните си викове и стреляли с плякосаните пушки и с лъковете си. Били опитни воители, свикнали с битките. И надвили новобранците още в самото начало.

— Но Къстър е бил опитен.

— О, да. С него е имало и известен брой опитни войници и офицери като Рено и Бентийн. Самият Къстър бил ветеран от гражданската война, където завоювал големи победи. Но после щастиято му изневерило. Толкова неща тръгнали на зло при него, че е било много повече съдба, отколкото стечение на обстоятелствата, че загинал тук. Оставил артилерийските части далеч назад, защото не искал да го забавят, отказал да вземе полицейските отряди на щата Монтана и твърде много подценил противника, въпреки сведенията на разузнавачите Кроу и арикара. — Сай поклати глава. — Историците сигурно вечно ще спорят какъв точно бил развоят на битката. Но само Къстър и хората му знаят какво наистина се е случило тук и дали е било неизбежно.

Мередит не каза нищо повече. Експозицията някак я натъжаваше и й беше еднакво мъчно за войниците и за индианците. Винаги я бе смайвало, че Сай знае толкова много за тази битка. В интереса си към историята и двамата имаха нещо общо, както и в доста други отношения. Но преди между тях имаше прекалено много страст за дълги разговори и за лениви следобеди извън леглото. Тя го последва в студената и ярка слънчева светлина навън и после към колата.

Пред вратите на мемориалния парк Мередит забеляза няколко малки масички, на които индианци бяха изложили стоките си.

— Чейени — ухили се Сай и кимна. — Каква ирония, а? Битката е станала върху земята на Кроу. А някога Кроу и чейените били смъртни врагове, също като Кроу и сиуксите.

— Останали са толкова малко хора от двете племена, че едва ли има смисъл да продължават да враждуват — рече Мередит. — Толкова усилия им коства да запазят малкото си права и да спасят земята си от набезите на спекулантите. Наистина има някои лобита, които работят за тях във Вашингтон, но това е доста скъпа история — завърши набързо тя, като едва не се изпусна да каже, че финансира едно от тях. Едва ли щеше да е в неин интерес.

Изминаха обратния път в почти пълно мълчание.

— Ти още не си яла — подхвърли Сай, когато спряха пред къщата на Мередит.

— Не съм гладна.

— Мога да отида и да купя вечеря. — Той изключи мотора. Тъмните му очи милваха лицето ѝ. — И да поговорим още малко.

Сърцето ѝ биеше като лудо. О, тя си спомняше, и то твърде добре, последния път, когато ходиха заедно на бойното поле и какво стана после. Трябваше да мисли за своя нов живот, за сина си.

— Мередит.

Гласът му бе кадифен. Сякаш я галеше. Тя го погледна в очите. Бе фатално. Старото електричество все още съществуваше, станало бе дори по-силно със зрелостта и годините. В очите му тя видя същия глад, който разяждаше и нея, същата отчаяна нужда, която преодоляваше всичките ѝ защитни инстинкти. Той бе единственият мъж, когото някога бе обичала. Само още веднъж, прошепна нещо в нея. Само още веднъж, докато все още има време...

— Ще... приготвя нещо — промълви тя, но казваше много повече и той го знаеше.

Със сдържани движения Сай ѝ помогна да слезе от колата и я въведе в къщата. Когато затвори вратата зад себе си и се обърна към Мередит, времето помежду им изчезна. Той дишаше тежко, имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне. Тя беше тук и вече не само сън.

Причините, поради които не биваше да я докосва, се изпариха като дим. Едва бе в състояние да понесе пулсиращата жажда, която го разкъсваше.

— Искам те — рече той грубо. — О, господи, толкова те искам.

Мередит потръпна от собственото си желание. В момента не мислеше нито за предпазни мерки, нито за последствията. През тези няколко минути нищо нямаше значение, освен Сай и отчаяната ѝ любов към него.

— Аз също те искам — прошепна тя, а очите ѝ се възхищаваха на лицето му.

— Няма утре, Мередит. — Гласът му бе натезжал от чувство, както очите, които я милваха, любеха. — Няма вчера. Има само сега.

— Да — рече тя нежно.

И той протегна ръце.

ГЛАВА ОСМА

Мередит продължи мълчаливо да си повтаря всички причини, поради които трябваше да го спре. Но когато топлите му и твърди устни се затвориха върху нейните, изминалите години се изтърколиха някъде и тя отново бе младото момиче със своята първа, единствена любов.

— Не ме отблъсквай — промълви Сай до устните ѝ, докато я вдигаше на ръце. — Не ме гони, мъничката ми. Имам такава нужда от теб.

Без всякакво усилие я отнесе в спалнята и се отпусна върху леглото до нея.

Беше както първия път. Той бе бавен и внимателен, и безкрайно нежен. Тя отстъпи напълно след един слаб протест и безволно му позволи да свали дрехите от тялото ѝ.

Сай жадно я поглъщаше с очи и откриваше малките разлики в тялото на момичето, което бе притежавал, и тялото на жената пред себе си. Леко намръщен, той докосна корема ѝ, в долната част, на който се виждаше тънката бяла линия на някакъв белег. Наложило се бе да ѝ направят цезарово сечение с Блейк, въпреки седмиците на подготовка за естествено раждане. Мередит затаи дъх, питайки се дали Сай ще разпознае какво е това.

— Някакъв проблем? — запита той меко и потърси очите ѝ.

— Операция — отвърна също тъй тихо. — Имах... един женски проблем.

— Сега добре ли си? Напълно ли си се възстановила? — настоя той.

— Да.

Големите му ръце се плъзнаха нагоре, към извивката на изящните розови гърди с твърди бледоморави връхчета.

— Винаги си била красива. Но сега си някак по-различна, по-разкошна.

Кожата ѝ настръхна, когато върховете на пръстите му я докоснаха. Някогашните усещания я разтърсиха цялата. Бе минало толкова време!

Сигурно го бе прошепнала, защото го чу да повтаря същите думи до устните ѝ. Дългото му бедро се намести между нейните в плавен, възбуждащ ритъм.

Сай бе опитен още когато тя бе момиче. Сега бе още по-умел, по-знаещ. Правеше с нея неща и ѝ шепнеше думи, които никога не бе познавала.

И докато минутите лениво се оттичаха, а устните му пиеха жадно гърдите, корема и вътрешността на бедрата ѝ, тя бавно полудяваше, устремена единствено към финала и напълно погубена за разума.

Дръпна ризата му и той се усмихна дори в свирепата си възбуда, докато ѝ помагаше да свали и последните дрехи от тялото му. Сега бе по-мускулест отпреди шест години, по-моцнен и атлетичен. Мускулите, които ръцете ѝ докосваха, бяха наедрели, тялото се бе изпълнило със зрелост. Все още бе много повече мъж, отколкото повечето жени биха могли да издържат, и тя за миг изпита гордост, че може да му даде всичко.

Той се усмихваше нежно, докато се опитваше да проникне в нея.

— Стегната си — прошепна ѝ дрезгаво. — Последният ти любовник не беше ли така надарен като мен?

— Не — отвърна тя пламнала.

— Винаги си ми пасвала като ръкавица — изрече едва чуто Сай, като възбуждащо хапеше долната ѝ устна. — Дори и първия път, когато трябваше да ти причиня болка. Ти не изрече нито дума, никога не ми каза, че съм първият мъж в живота ти. Но аз разбрах. — Той се раздвижи и внимателно повдигна бедрото ѝ. — Ето така, миличка. И опитай да се отпуснеш поне малко. Не искам да те измъчвам в никакъв случай.

— Беше... толкова отдавна — прошепна тя, но се отдръпна, когато той продължи да я завладява с блеснали очи, впити дълбоко в нейните.

— Сигурен съм. — Сай спря, за да си поеме дъх, устните му нежно погалиха влажното ѝ чело и затворените клепачи. — Искаш ли да спра и да те възбудя отново? Ще стане ли по-лесно?

Направил би дори и това. Въпреки разкъсващото желание Мередит знаеше, че е достатъчно само да го помоли. Той бе най-деликатният любовник, който изобщо можеше да си представи. И всеки път, когато бе с него, преживяването бе невероятно изтънчено.

— Не — прошепна тя. — Сега е добре.

Повдигна още повече бедрата си и леко се намръщи от болка, когато усети, че той започва да я изпълва докрай. Но този път не се отдръпна. Изви се към него и чу неволния стон на блаженство, когато го прие целия в себе си. Преди да се роди Блейк, никога не бе могла да го направи.

— Никога... — задъха се той. — Никога не е било така... Никога...!

Неочакваните ѝ движения го изненадаха и го накараха да се забрави напълно, той отчаяно затърси удовлетворение и разтърсен от конвулсии, се заизвива агонизиращо. Дрезгавото му извинение прозвуча като литания в ушите ѝ, пружините шумно заскърцаха под тежестта и бесния ритъм на гладното му тяло. Сай сграбчи желязната табла, устремен към своя връх, сякаш от това зависеше животът му, оглушал, ослепял и онемял за всичко, освен възторга на собственото си желание.

Мередит лежеше притихнала и наблюдаваше тържествуваща измъченото му изражение, когато тялото му се сгърчи конвулсивно за последен път сред порой от дрезгави стонове.

Но и в този миг на заслепение той изведнъж рязко се отдръпна от нея, за да ѝ спести риска от забременяване. Смайващо, мина през ума ѝ, че успя да направи дори това.

Само секунди по-късно Сай рухна върху влажното ѝ тяло, все още тръпнещ и потънал в пот от страстния си изблик.

— Ти нямаше време — промълви той. — Съжалявам.

Мередит не отговори. Винаги беше така. Неговата жажда сригваше всички бариери, той полудяваше напълно. Но после винаги го правеше само за нея. И бе невероятно издръжлив и щедър.

Почти веднага след това усети бавното, деликатно движение на устните му върху гърдите си. Той ги обсипваше с целувки, дразнеше ги изкусно и скоро зърната ѝ се втвърдиха от напрежение. Продължи да ги докосва и целува, докато не я докара отново до трескави височини. През цялото време ръцете му се плъзгаха по меките ѝ бедра,

влудяващо опитни, после намериха самата сърцевина на женствеността ѝ и запалиха такъв пламък в нея, че тя извика.

Първите тръпки вече пробягваха по гръбнака ѝ, и тогава той се премести нагоре и прикова тялото ѝ под своето. Отчаяно се вкопчи в раменете му и очите ѝ се безумно се разшириха в мига, когато Сай отново проникна в нея с един-единствен мощен тласък.

Хищническата усмивка върху твърдите му устни се стопи в огъня, роден от танца на телата им. Мередит се притискаше към него, дъхът заседна в гърлото ѝ, докато откликваше на ритъма на бедрата му, устремена сляпо към своето освобождение. И то дойде като удар от светкавица, понесе я нанякъде и едва не я погуби, заливайки я с горещата лава на удоволствието.

Тя се изви в ръцете му със звук, който не бе издавала от последния път с него; изплака, когато мъчителният екстаз изопна мускулите ѝ в непоносимо напрежение и изведнъж ги скъса като гумена лента.

Плака през цялото време, докато слизаше на земята, с жални сълзи, които признаваха краткостта на нирваната и издаваха черната тревога, че ще го изгуби отново. И болката от всички онези години без това...

Сай пушеше цигара, когато тя отвори очи. Чаршафът бе небрежно метнат върху бедрата му, той се взираше в пространството с празни очи. Мередит придърпа завивката върху набъбналите си, белязани с червени следи гърди, и седна. Чувстваше се евтина и достъпна, защото бе отстъпила, без да се бори.

— Не вземаш хапчета, нали? — запита Сай.

— Не. Не ми се е налагало от доста време.

— Така си и помислих. — Той сведе поглед и внезапно дръпна чаршафа от ръцете ѝ, за да види знаците на страстта, които бе оставил по коприненото ѝ тяло. Лицето му се втвърди, очите му потъмняха от спомена.

— Опитах се да те предпазя от забременяване този път. Но не мога да обещаая, че ще успея и следващия. Ще се погрижа да имам каквото трябва у себе си.

— Така ли правиш и с всичките си други жени? — запита тя с хладно достойнство.

Той се изсмя, стана и започна да се облича.

— В наше време жените са по-освободени дори от мъжете. По правило не ми се налага да се безпокоя за никакви предпазни мерки. — Той я погледна. — А и при теб не ми се е налагало. Ти никога не забременя от мен, а тогава не използвахме каквото и да било.

Наистина не бяха използвали, но тя не отговори. Играеше си с чаршафа, после отметна назад разчорлената си коса, избягвайки погледа му.

— Може и да си неплодна — подхвърли Сай и в същия миг се намрази заради думите си. И сам не знаеше защо това изобщо би трябвало да го занимава.

— Да, възможно е — отвърна Мередит, на която вече размяната на реплики бе започнала да се струва забавна.

— Както и да е, не желая никакви рискове. Не искам деца.

Тя го гледаше как закопчава ризата си.

— Изобщо ли? — запита несигурно.

Вече облечен, Сай запали цигара и вдъхна дълбоко.

— Децата значат обвързване. А още много отдавна ти казах, че обвързването не е онова, което искам.

— Спомням си. — Тя извърна очи. Е, нима трябваше да очаква, че той се е променил за шест години? Това явно бяха изгубени надежди, ако се съдеше по държанието му днес.

— Предполагам, ти също не искаш — настоя той. — Никога не си се омъжила.

Макар че беше, сега не бе моментът да го признава.

— Харесва ми да бъда сама.

— Така ли? — изсмя се студено Сай.

Една част от него все още бе на седмото небе от това, че тя продължаваше да го желае, че тялото ѝ издаде колко дълго е било лишено от секс. Но нещо в него въставаше срещу лекотата, с която му се бе отдала, а най-много от всичко го вбесяваше начинът, по който собственото му тяло реагираше на нейното. Не можеше да се контролира. Губеше себе си. Беше като младо момче, а това го караше да се съмнява в собствената си мъжественост.

— Е, след като вече получи онова, за което дойде, защо не си тръгваш? — запита тя тихо.

Той довърши цигарата си.

— Бих могъл. Но мислех, че поне ще ме нахраниш.

— Не съм гладна.

— Преди винаги беше, след като се любехме — спомни си той, докато я наблюдаваше с присвити очи. — Имаше страхотен апетит след това.

— Беше много отдавна.

Той угаси цигарата в пепелника.

— Дори и да си имала мъже през всичкото това време, те не са ти направили кой знае какво впечатление. — Сай ядосано си спомни какво бе казала за мъжа, който я обичал. Погледна я право в очите. — Направо умираше за мен.

— Обратното също е вярно, не мислиш ли? — запита ледено Мередит. — Ти дори не можа да се удържиш първия път!

Лицето му придоби свиреп израз, той не каза нито дума повече. Нахлупи шапката си и затръшна вратата, оставяйки Мередит просната върху леглото.

— Дотук с големите и опасни мъже — промърмори тя в празната стая. — Щом не можеш да търпиш горещината, не влизай в кухнята.

Стана и си взе един продължителен душ, като се опитваше да отмие уханието и усещането на ръцете му върху тялото си. Но бе безнадеждно, тъй като спомените не можеха да бъдат измити. Сай все още мразеше мисълта за брак и не искаше деца. Не че бе очаквала друго, но все пак я заболя. Той имаше такъв хубав син. И сега Мередит се питаше как ли ще реагира, когато научи за Блейк, защото това неизбежно щеше да стане.

Но най-много я тревожеше начинът, по който отстъпи пред него. Оттук нататък, без съмнение, той щеше неизменно да очаква същото лесно подчинение. Отново щеше да се опита да я използва докрай, разчитайки на желанието ѝ. Е, тя скоро щеше да коригира тази погрешна представа. Дори и да нямаше нищо по-ужасно от това да се откаже от екстаза, който само той можеше да ѝ даде.

Сай беше в ресторанта следващата сутрин, когато тя отиде на работа. Очите му я следваха със самодоволен израз на притежание и спомените от предишния ден бяха изписани върху лицето му. Явно бе простил последните ѝ думи, защото онова, което припламваше в очите му, съвсем не беше неприязън. А желание — горещо и настойчиво.

Тя му подаде менюто с обичайната си усмивка.

— Добро утро, Сай. Искаш ли да взема поръчката ти или имаш нужда от няколко минути, за да го погледнеш?

— Бих предпочел теб пред всичко останало в това меню — промърмори той.

— Мога да ти препоръчам печената шунка — рече тя учтиво, пренебрегвайки думите му. — А и кафето е чудесно. Да ти донеса ли една чаша?

Той въздъхна ядосано. Значи така смяташе да играе занапред Мередит. Върна ѝ обратно менюто.

— Да, донеси ми едно кафе. А също и бекон, яйца и препечен хляб.

— Да, сър, веднага.

Сервира му няколко минути по-късно, като го накара да чака за кафето. Той бе раздразнен и му личеше. Оплакваше се от всичко, дори и че кафето е силно. Мередит остана безупречно учтива, но нищо повече.

Той си тръгна, без да се извърне назад. И, както забеляза тя, без бакшиш. Мередит се усмихна злобничко и се върна към работата си.

Вечерта се обади у дома и говори с господин Смит и Блейк, като остави съобщение за Дон по повод едно писмо, което беше получила. Домът ѝ липсваше, особено след онова, което се случи със Сай. Искаше ѝ се да избяга, но не можеше. Играта трябваше да бъде довършена.

Почукването на вратата не я изненада особено. Очаквала бе, че Сай ще се опита да пречупи съпротивата ѝ само часове по-късно. Пусна го вътре и се намръщи, когато той измъкна една голяма кутия за рокли изпод мишницата си и я хвърли на канапетото.

— Какво е това?

— Нещо за теб. Ще те заведе на един благотворителен бал утре вечер.

Нямаше да стане, защото утре следобед господин Смит щеше да дойде с няколко спешни договора. Но не бе в състояние да му го обясни.

Отвори кутията и пребледня при вида на роклята, купена за нея. Яркочервена, украсена с пайети, с голи рамене и гол гръб и с дълъг

шлиц по дължината на бедрото. Точно рокля, която един мъж би купил на любовницата си, но не и на жена, на която държи истински.

— Това някакво послание ли е? — извърна се тя към Сай.

Очите му се плъзнаха по раздърпаната тениска и джинсите ѝ, а после отново се взряха в нейните. Изглеждаше толкова съсипана, сякаш работата ѝ я убиваше. „Не, това не е възможно — увери той себе си. — В края на краищата тя просто обслужва няколко маси.“

Но не знаеше какво прави тя след работа. А Мередит се радваше, че има при себе си компютъра, принтера и факса, които бе заключила в библиотеката, когато го чу, че идва.

— Роклята ли имаш предвид? — запита Сай. — Това е просто рокля.

— Твърде скъпа рокля — забеляза Мередит. — Такава, с каквато един мъж води метресата си на танци.

— А нима ти не беше именно това преди шест години? — запита той нагло, защото го бе накарала да се почувства неудобно.

— Преди шест години аз те обичах. И затова спях с теб.

— Глупости — подхвърли небрежно той. — Ти обичаше парите ми, лукса на моя апартамент и хубавите неща, които ти купувах.

— Вече си убеден в това, така ли?

— Та ти дори не беше порасла достатъчно, миличко — сви мощните си рамене той. — Не съм очаквал любов от някакво хлапе. Тялото ти бе всичко, което желяех.

— Това откритие ми струва доста скъпо. Би ли ме оставил сама, моля те. — Тя го погледна измъчено. — Нямахше какво да ми предложиш, но ми отне всичко ценно, което имах. Любовта, целомъдрието ми...

— От последното ти сама се отказа — каза той рязко. — Даде ми го със страст, която ме остави без дъх и без да ми се налага да те моля. Правеше какво ли не, само дето не се събличаше публично, за да привлечеш вниманието ми.

Вярно беше. Тя нямаше какво да отвърне, защото сигурно бе създавала такова впечатление. Отново сведе очи към роклята в нейната оригинална, красива кутия.

— С времето човек научава някои неща.

— Защо не искаш да вземеш роклята? — настоя той.

Тя го погледна.

— Защото не съм твоя метреса.

Той се усмихна, но очите му бяха студени и гневни.

— Не си ли? — И се приближи към нея.

Мередит отстъпи назад и протегна ръка.

— Не — заяви тя твърдо и лицето ѝ потвърждаваше думите. Само то спокойствие в гласа ѝ го спря на сред път.

— Искаш ме — каза той.

— Разбира се, че те искам, Сай. Но съм достатъчно възрастна, за да направя разумен избор. И последното, от което се нуждая, е да съживявам някаква стара връзка.

— Заради твоя скъпоценен господин Смит ли? — Гласът му стана подигравателен.

Мередит изобщо не реагира на тона му.

— Защото имам прекалено много гордост. Някога ти ме използва. Но няма да ти позволя да го направиш отново. Станалото вчера бе нежелателен инцидент. Грешка. Позволих на миналото да затъмни настоящето. Но това няма да се повтори.

Челюстите му се стегнаха.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Днес ще трябва да ме изнасилиш. — Лицето ѝ бе съвсем притихнало. — Наистина го мисля. Няма да ти дам нищо.

Той стоеше неподвижен, дланите му бяха свити в юмруци.

— Ти ме искаше.

— И сигурно винаги ще е така — призна тя. — Ние двамата сме пристрастени един към друг в леглото. Някаква тъжна прищявка на природата, за която не сме виновни. Но аз искам повече от няколко трескави часа в леглото. Някога бях като омагьосана и не мислех за бъдещето. А сега трябва.

Изглеждаше някак делова и много зряла. Сай го отбеляза за себе си, макар че думите ѝ го разгневиха.

— Но ти не си обвързана истински — опита той по-меко. — Нито пък аз.

— Ти си Хардън — отвърна тя. — Майка ти смята, че аз съм от друга каста. И ще ни раздели отново, ако преди това ти не ме захвърлиш или намериш някоя друга причина да ме отстраниш от живота си. Чувствата ми към теб нямат бъдеще, Сай. И сигурно ще съм по-щастлива с господин Смит.

Той изруга.

— Първо, майка ми никога не ни е разделяла. Собствената ти алчност направи това!

— Мисли каквото искаш — рече уморено Мередит. — Но само си върви. — Вдигна кутията и му я подаде. — И вземи това със себе си. Нямам къде да нося нещо толкова шикозно.

— Ама че си високомерна! Бог ми е свидетел, че едва ли някога си виждала толкова скъпа рокля, а я отказваш.

Ако беше въпросът, виждала бе толкова скъпи рокли. Гардеробът ѝ беше пълен с оригинали на дизайнери, далеч по-скъпи от тази, която му връщаше.

— Харесвам подаръка. Но не ми харесва онова, което той означава.

— Виж ти — изрече провлечено Сай. — Гордост у жена като теб.

Тя се вцепени. Колкото ѝ да се владееше, не можа да скрие реакцията си от думите му.

— Обиди ли се? — подметна той и грубо дръпна кутията от ръцете ѝ. — И защо? Жените без морал не могат да си позволят лукса да се приемат прекалено сериозно.

— Смяташ, че ме познаваш твърде добре? — Тя буквално трепереше от гняв.

— Познавам те. — Тонът му бе също така рязък, както и нейният. — Господи, всичко, което трябва да направя, е да те докосна и ти ще бъдеш моя!

— Обратното е също толкова вярно — прошепна тя. — И ти също го знаеш.

Очите му проблеснаха. Правеше видимо усилие да се овладее.

— Ти, уличнице — изрече той равно. — Ти, малка уличнице.

Лицето ѝ пламна. Поболяваше я да го чува да използва такива думи, след като той бе единственият мъж, на когото някога се бе отдала докрай.

— Махай се — каза заплашително.

Той още веднъж я изгледа презрително, пренебрегвайки преbledнялото ѝ лице и болката в очите.

— И без това не би трябвало да идваш на бала с мен — промърмори той. — Маниерите ти едва ли са станали по-добри през

изминалите шест години. Бих се обзаложил, че дори не знаеш как да си служиш с приборите на една прилично подредена маса.

Тя едва се владееше.

— Махай се!

Той се поколеба, но само за миг. После се изсмя студено.

— Лека нощ, Мередит. Приятни сънища. — Вратата се затвори зад него.

Но след като се качи в колата и пое към къщи, Сай се прокле за нещата, които бе изрекъл. Мередит бе също тъй безпомощна като него, когато се докоснеха, а той я изкара последна мръсница. Всъщност изобщо не бе дошъл с такива намерения. Но отказът ѝ направо го влуди. Надявал се бе да започнат отново, а тя затръшна вратата в лицето му.

Е, какво пък толкова, каза си той в опит да успокои гордостта си. Баща му му бе показал, че верността към жена е невъзможна за един Хардън. Свидетел бе как животът на майка му бавно се рушеше от бруталните изневери на съпруга ѝ. Това бе деформирало възгледите му за брака, за любовта. Нищо не беше вечно, най-малко увлеченията. А именно това го свързваше с Мередит. Просто едно увлечение.

Но при спомена за нейната страст — а и за своята собствена — тази дума някак не му се стори съвсем точна. Нуждата им един от друг бе издържала дълги години, а от начина, по който Мередит го прие в обятията си, все още му се завиваше свят. С никоя друга жена не бе изпитал онова, което чувстваше с нея. Бе като умираше, но безкрайно изтънчено и прекрасно.

Простена на глас, когато го заля споменът за удоволствието, сладко и огнено. Щеше да я изгуби отново и не знаеше как би го понесъл втори път. Защо тя не бе достатъчно съвременна да приеме онова, което им е отредено, без обещания завинаги? Нима не бе научила досега, че няма нищо вечно?

Зави към дома си, като прехвърляше думите ѝ в съзнанието си. Продължаваше да му внушава, че майка му е причинила раздялата им. Той знаеше, че не е вярно. Майка му, при всичките ѝ недостатъци, го обичаше. И никога не би сторила нещо, което да го нарани.

Роклята на седалката до него го ядосваше. Той импулсивно спря колата на моста, слезе, дръпна роклята от кутията и я захвърли далече надолу към реката. Докато я гледаше как отплава в мътната светлина

на уличните лампи, изведнъж му се стори, че пред очите му се превъртя лентата на миналото. Не биваше да казва онези неща на Мередит. Те само щяха да направят всичко още по-сложно.

Мередит седеше на канапето и обмисляше положението, в което се бе оказала. Една част от нея искаше да хване първия самолет за Чикаго и да захвърли цялата тази история. Но знаеше, че не може да го направи.

Дон ѝ бе докладвал, че е постигнал известен напредък с дяловете от Източното крайбрежие. Тя си го спомни, когато измъкна списъка с имената на хората, които притежаваха значителни дялове от акциите на Хардън. Гневът ѝ към Сай и парещата болка от обидите му подсилиха решителността ѝ.

Четвъртото име в списъка бе на един стар чичо на Сай, негов смъртен враг в бизнеса. Старият човек беше брат на дядо му и опасен противник. Той никога не се бе преструвал, че обича Сай. Разбира се, нищо не сплотяваше хората тъй как го общият враг, но Мередит не можеше да си позволи да вярва на стария господин, преди да го е видяла.

Тя вдигна телефона и набра номера. Представи се под измислено име и го запита за позицията му при гласуването. После се направи на изненадана, че той е готов да се противопостави на Сай. Възрастният човек не каза много, но все пак Мередит успя да си уговори среща с него за рано другата сутрин.

Когато затвори телефона, вече мислеше за заседанието на борда, което директорите на „Хардън пропъртиз“ бяха насрочили за след две седмици. Ако всичко станеше както трябва, тя щеше да поднесе страхотна изненада на Сай и майка му.

Не ѝ беше мъчно за тях. През годините двамата Хардън ѝ бяха причинили твърде мъка. Щеше да е проява на висша справедливост да ги види как губят всичко.

И все пак жалко, че тя и Сай никога не успяха да изградят трайна връзка. Щеше да е добре за Блейк. Но жребият вече бе хвърлен и не можеше да си позволи да се измъкне. Повече никакви романтични интермедии или ревизии на миналото. Трябваше да действа абсолютно

целенасочено, защото ѝ оставаше съвсем малко време да разпростре мрежата си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Лоурънс Хардън бе на седемдесет и две години. Живееше в малка облицована с дъски къща в ранчо от десет хиляди акра тучни пасища по пътя към планините Биг Хорн в Южна Монтана.

Той посрещна Мередит със старовремска учтивост, предложи ѝ кафе и готови сладкиши.

— Е? — рече най-сетне възрастният господин, след като се настани удобно в люлеещия си стол, а тя кацна на канапето му. — Каква е тази история около моите дялове?

Мередит се усмихна. Беше малко след разсъмване и този ден тя бе облечена в хубави дрехи — светлосив костюм и синя блуза в райе, косата ѝ бе пригладена назад и се спускаше по гърба ѝ. Изглеждаше като преуспяваща дама от бизнеса и успя да забележи, че с вида си спечели допълнителни точки при стария чичо. Разчитала бе на това.

— Мога ли да вярвам, че няма да отидете при Сай и да му го кажете? — запита тя направо.

Той кимна.

— Харесвам вашата прямота. Можете да ми се доверите. Имате думата ми.

— В такъв случай ще ви призная, че целта ми е компанията на вашия племенник. Искам я цялата и съм готова да надплатя за всеки един от дяловете. Онова, което не мога да купя, бих искала да контролирам чрез основния пакет.

— А какво смятате да правите с компанията, след като стане ваша? — запита той малко неспокойно.

— Да я инкорпорирам към моята — отвърна тя.

— Имате собствена компания? — запита възрастният господин впечатлен.

Мередит се усмихна.

— Да.

— Времената се менят.

— Така е. — Тя му обясни накратко какви са плановете ѝ относно договорите за молибденовите залежи, които сега притежаваше Сай и защо са ѝ необходими.

— Значи той не иска да ги продаде — промърмори Лоурънс Хардън. — Не е в негов стил да отхвърли подобно предложение. Никоя компания не може да си позволи да пренебрегне толкова пари.

— Сайръс Хардън вероятно също си има своите основания. Както разбрах, бордът на неговите директори не е напълно съгласен с линията, която провежда. Но аз се нуждая от правата върху тези залежи и ще направя всичко възможно да ги получа.

Лоурънс намръщено се приведе напред.

— Защо? Това не е само бизнес, нали?

— Прекалено проникателен сте. — Мередит скръсти ръце. — Не, има и нещо лично. Някога той и майка му се отнесоха много зле с мен. Прогониха ме от града и ме оставиха сама в света.

— Вие сте Мередит — каза той изведнъж.

Тя затаи дъх.

— Как разбрахте?

— Цялата фамилия знаеше, въпреки усилията на Мирна да прикрие всичко. — Старческите му очи ядосано се присвиха. — Тя ви натопи, нали? Студена, неприятна жена е тази Мирна. Вечно претендира да е нещо, което изобщо не е. Омъжи се за оня парвеню плейбой и никога не е обичала нищо, освен сина си. Една жена не бива да е толкова обсебена от детето си, това никога не извежда на добър край.

— Така казват — промърмори Мередит, мислейки колко силно е привързана самата тя към сина си и колко загрижена за неговото благополучие. Колкото и да ѝ бе неприятно да го признае, донякъде разбираше Мирна Хардън. Сега това бе по-лесно, след като вече имаше свой собствен син.

— Кой знае защо винаги съм си мислел, че някой ден ще се върнете. Мирна знае, че сте тук, предполагам?

Мередит кимна.

— Но не може да ме купи. И все пак се опита.

— Неприятна жена — повтори Лоурънс. — Някой ден ще ѝ се наложи да плати за стореното. Но дали точно вие трябва да се занимавате с това? — добави той спокойно. — Възмездие е в

божиите ръце. Опасно е сам да раздаваш правосъдие. Може да се обърне срещу теб.

— Не и ако получа вашите дялове — засмя се Мередит, без да позволява да бъде изплашена. — Какво ще кажете?

Той се замисли, очите му се присвиха.

— Окей. Ще ги имате.

— И няма да кажете на Сай или на Мирна?

— Никога не съм бил в добри отношения с нея. Сай можеше и да не стане такъв, ако Мирна не го бе отделила окончателно от мен. Смяташе, че не съм достатъчно добър, за да общувам с него. Живея сред пустошта, отглеждам добитък и т.н. Някога, в края на миналото столетие, моите хора са могли да я купят и продадат. Но днес съм само едно притеснение за нея.

— Моят чичо беше чистокръвен индианец Кроу — заяви гордо Мередит. — Имам братовчеди в резервата и те не ме притесняват.

Той се ухили.

— Това е добре. Честните роднини не могат да бъдат притеснение, независимо дали са богати или бедни. Жалко, че Мирна си е вирнала носа толкова нависоко. Знам за нея някои неща, които тя не би искала да се разчуют. Невинаги е била матрона от висшето общество.

— Казват, че греховете рано или късно те настигат — промълви Мередит. — Ще видим.

Той стана и отиде за документите.

— Ще ви подпиша книгата. Но не се опитвайте да влизате в ролята на висш съдник — предупреди я той. — Нещата могат да се завъртят в най-неочаквана посока.

— Вече го знам.

С дяловете в чантата си, тя се върна в Билингс с колата, която бе наела. Това бе доста рисковано, защото Сай сигурно я държеше под око. Но всъщност това вече не я интересуваше кой знае колко. Скоро той и без това щеше да научи тайните ѝ.

Преоблече се и отиде на работа, за да разбере от един от подчинените му, че шефът е заминал от града предния ден и ще се върне след около седмица. Всичките ѝ тревоги се оказаха напразни. Значи не го интересуваше чак толкова, че да стои тук и да я наблюдава. Но сама не знаеше дали да се чувства радостна или разочарована.

На обяд видя Мирна Хардън да влиза в ресторанта и да сядна на една от нейните маси. Явно, след като Сай го нямаше, тя се чувстваше достатъчно сигурна да атакува Мередит на собствена територия.

Мередит сложи чаша вода върху таблата и ѝ предложи менюто. До края на смяната ѝ оставаше само един час, после трябваше да тича къщи, защото господин Смит щеше да дойде с договорите.

Ръцете на Мирна трепереха, докато поемаше менюто. Облечена бе в ужасно скъпа рокля в меки пастелни тонове. Изгледа униформата на Мередит с поглед, по-красноречив от всякакви думи, а Мередит само си помисли: „Радвай се, докато можеш“.

— Искам само кафе и ябълков пай — каза Мирна и остави менюто настрана. — И искам също да разбера колко време още смяташ да останеш тук. Знам, че си ходила със Сай на бойното поле в четвъртък. Той си дойде къщи разстроен и вчера сутринта замина, без да ми каже нито дума.

— Сай е на тридесет и четири — заяви Мередит. — Достатъчно възрастен е, за да не ви иска разрешение да излезе от къщи.

Мирна вдигна очи, погледът ѝ бе едновременно презрителен и умоляващ.

— Недей — изрече тя през зъби. — Ще ти дам всичко, ако си тръгнеш. Всичко! Синът ми е единственото, което ми остана.

Мередит само я гледаше втренчено.

— Сигурно имаш нужда от пари — настояваше Мирна, вече почти френетично. — Все още си млада, ще намериш някой, в когото да се влюбиш. Можеш да се омъжиш и да създадеш семейство. Ще ти помогна да започнеш отново някъде другаде.

Мередит продължаваше да я гледа безизразно.

— Твърде късно е. Знаете условията ми.

— Не мога да кажа на Сай — дойде жалостивият отговор. — Не мога! Той ще ме намрази...

— Вие сте негова майка. Не може да ви мрази.

— Мередит, в името на бога, не ми причинявай това — молеше Мирна, а сълзите в очите ѝ бяха истински. Безупречните ѝ ръце се вкопчиха в престилката на Мередит. — Той ми е син. Исках само най-доброто за него.

— Но не и за мен.

— Ти беше само на осемнадесет. Идваше от бедността. Исках жена, която да му подхожда, да му даде стабилност, сигурност, щастливо бъдеще. Той те желаеше, но бе сляп за онова, което си всъщност — обясняваше трескаво Мирна. — Нямаше да бъде нищо трайно. Той негодуваше срещу теб. Дори не искаше да се сгодявате, но казваше, че трябва да го направи, за да бъдеш мила с него, за да не си отидеш, защото само се забавлява с теб...

Мередит трепна и притвори очи. Винаги дълбоко в себе си се бе надявала, че Сай я обича. Сега вече знаеше всичко. Било е само желание. Той никога не бе мислил за нещо трайно, независимо че ѝ предложи да се оженят.

Болката върху лицето ѝ накара Мирна да се почувства още по-неудобно. С думите си само бе влошила положението и беше отчаяна. Отпусна ръката си с тежка въздишка.

— Не си давах сметка какво извърших, преди да стане прекалено късно. Частни детективи те търсиха в продължение на цяла година, но не те откриха. Щях да се опитам по някакъв начин да поправя нещата.

— Има неща, които не могат да бъдат поправени.

— Детето. — Мирна изплашено вдигна поглед. — Роди ли го? За осиновяване ли го даде?

Мередит не отговори, а само презрително я изгледа.

— Можете да прекарате останалата част от живота си, като се опитвате да си отговорите на този въпрос. Но дори и това няма да е достатъчно, за да проумеете през какъв ад трябваше да мина заради вас.

— Да, предполагам, че е така. — За миг в очите на възрастната жена проблесна нещо като разбиране. — Изобщо не трябваше да идвам. Но Сай направо се поболя. Наистина се поболя. Ако не ти е жал за мен, пожали поне него.

— Единствената причина, поради която се поболява, е, че не го допускам в леглото си — каза грубо Мередит и видя как лицето на Мирна пламна. — Той никога не ме е обичал. И винаги е съществувало само едното бясно желание, както вие сама казахте. Щом си тръгна, той веднага ще си намери някоя друга. Точно както когато си заминах оттук.

Мирна мачкаше салфетката в ръката си.

— Той напълно се промени, след като ти замина. Имаше разни жени. Търси те навсякъде и никъде не може да те намери. Ако ти позволя да останеш, може би най-сетне това ще прегори от само себе си. Може би най-сетне ще се отегчи от теб.

— Той вече се бе отегчил от мен — каза уморено Мередит. — Търсеше причина да ме отхвърли. А вие му я дадохте, това е всичко. — Тя отметна назад кичура руси коси, паднал върху бузата ѝ. — Искате ли нещо наистина? Смяната ми свършва след двадесет минути, а си имам и доста друга работа.

— Домакинска работа, предполагам — рече Мирна с лека усмивка. — На мен вече не ми се налага да го върша, но си спомням... — Лицето ѝ се затвори. — И все пак, ако промениш намеренията си относно заминаването, бих могла да ти предоставя и двадесет хиляди — добави тя тържествено.

— Вече ви казах. Не можете да ме купите.

Мирна стана от стола си, крехка и мъничка, почти като дете.

— Никога не можах. И това е единственото нещо, което ме възхищава у теб. — Тя се усмихна несигурно. — И аз бях като теб... някога. — Вдигна чантичката си, стисна я като талисман, сребрилата ѝ, изрядно фризирана коса проблесна на светлината на полилеите. Срещна очите на Мередит с плах изпитателен поглед и действително трепна. — Ти все още го обичаш, нали? — промълви тихо, а после бързо отмести поглед, за да не вижда болката, изписала се върху лицето на младата жена. — И от това нещата стават още по-лоши...

Тръгна си, преди Мередит да успее да разгадае тези толкова странни думи. Никога не бе смятала Мирна за проникателна, но явно не бе права. Но тя не обичаше Сай. Мразеше го. Продължи да си повтаря това по пътя към къщи, до самия момент, когато господин Смит се появи на прага ѝ с куп папки под мишница.

— Така, така, убий ме с бумащини, погребете ме под статистиките — простена тя, докато той стоварваше книгата върху масичката ѝ за кафе.

— Ти беше тази, която настояваше на всяка цена да запазиш поста си на изпълнителен директор — напомни ѝ той.

— Така е. Как е моето момче?

— Липсваш му, разбира се. — Смит ѝ подаде един подпечатан плик. — Дон каза да ти предам това. Докладът по дяловете, които е

успял да изкупи. И поръча да ти кажа, че Хардън има отлична информация за кампанията срещу него. И знае откъде идва тя.

Мередит пребледня.

— А знае ли за мен?

— Не би могъл — отвърна господин Смит. — Кип Тенисън за него е само име, както и за повечето други хора. Никой навън не знае как изглеждаш.

— Надявам се да си прав. — Тя разпечата плика и прочете списъка на имената и дяловете, които Дон бе успял да изкупи. — Ще ти напиша една бележка за Дон. Успях да получа значителен брой семейни дялове от стария чичо на Сай. Мисля, че с тях ще прескочим петдесетте процента. Онова, от което имам нужда сега, е Дон директно да се свърже с един от членовете на борда на Сай на име Бил. Той действа срещу Сай. Дон познава директорите. Все още не смея да си пъхам носа там.

Господин Смит си играеше с дипломатическото куфарче, зелените му очи бяха тъжни.

— Кога е това годишно събрание?

— След две седмици. — Тя измъкна бележника и писалката от чантата си и надраска една бележка до Дон.

— Госпожа Хардън направи всичко възможно да ме подкупи — подметна развеселено, сменяйки темата. — Последното ѝ предложение беше двадесет хиляди.

— Дребна работа, но тя не знае, нали?

Мередит поклати глава и разсеяно подписа бележката.

— Почти ми е жал за нея. Когато Сай разбере какво е сторила, никога няма да ѝ прости.

Господин Смит взе бележката и я сложи в един плик. После се загледа в него, без да каже нищо.

— Ти не одобряваш, нали? — Сивите ѝ очи се присвиха, сякаш четеше мислите му.

— Не. — Той я погледна. — Отмъщението е нещо глупаво и струва твърде скъпо. Пропилени чувства. И тъй, ще принудиш майка му да признае всичко и ще разрушиш връзката със сина ѝ. Ще му отнемеш компанията и ще го оставиш на улицата. И после какво?

Мередит се намръщи.

— Какво искаш да кажеш с това: „И после какво?“.

— Какво ще правиш, след като го поставиш на колене?

— Ще имам удовлетворението, че той и майка му са платили за онова, което направиха с живота ми! — избухна тя.

— А ти какво направи, за да не стане така? — контрира я той, виждайки шока в очите ѝ. — Ти избяга. Не се опита да се защитиш, не се опита да се пребориш със старата дама. Не даде изобщо възможност на Хардън да научи за Блейк или да се разкае за онова, което е сторил. Не казвам, че Хенри не ти помогна да прикриеш всичко, но той имаше свърх лични мотиви да не иска Хардън да те намери.

— Опитах се да кажа на Сай — промълви тя и се извърна. — Но той не искаше да ме слуша.

— Майка му едва ли е щяла да позволи. Мога да разбера защо искаш да я смажеш, но ми се струва, че в случая Хардън е повече жертва.

— Сай?! — изрече Мередит с хладно високомерие.

— Той има петгодишен син, за когото изобщо не знае — каза ѝ Смит направо. — А когато разбере, ако изобщо разбере някога, ти и старата госпожа ще трябва да си потърсите някоя по-дълбока дупка, за да се скриете.

Мередит не бе обмисляла нещата от тази гледна точка. Опитва се да си представи как ли ще се почувства Сай и съзна, че господин Смит е прав. Превземането на компанията щеше да е последна грижа, ако той научеше за бременността ѝ, хвърлила я в обятията на Хенри Тенисън. Фактът, че Блейк бе официално осиновен от Хенри, само щеше да направи нещата още по-лоши.

— Помисли си добре, преди да хлътнеш окончателно в тази история — посъветва я внимателно господин Смит. — Ако толкова много искаш компанията, вземи я. Но най-добре е да оставиш миналото на мира, ако не държиш да пожертваш Блейк пред олтара на отмъщението. Или не допускаш, че Хардън ще се бори срещу теб с всички сили, щом открие, че има син?

Разбира се, че щеше да го направи. Тя пребледня. Сай бе човек, с когото хората се съобразяваха, той имаше връзки и влияние. Разбира се, вероятността съдът да даде Блейк на него, дори и да успееше да докаже бащинството си, бе твърде малка. Но и Мирна щеше да помогне с каквото може. Смятала бе, че държи всички козове в тази

игра, но господин Смит успя да я убеди, че със своя план само е на път да пусне злия дух от бутилката.

— И какво да правя сега? — запита тя, за пръв път напълно объркана.

Той се приближи, зелените му очи бяха изпълнени със странно съчувствие.

— Измъквай се, докато още можеш.

Мередит поклати глава.

— Нещата вече са в ход. Няма как да спра. Твърде късно е.

— Тогава поне се отдръпни на безопасно разстояние. И остави миналото на мира.

Само при мисълта за това ѝ стана зле. Миналото беше Сай, а тя трябваше да напусне Билингс и да се върне към живота, в който нямаше нищо друго, освен придобиване на все повече пари и власт. Отмъщението я бе заслепявало твърде дълго. Сега бъдещето зейна пред нея със своята огромна пустота, в която само Блейк щеше да ѝ помага да запази разума си.

Тя затисна челото си с ръка.

— Разстроих те. Съжалявам. — Господин Смит се пресегна и докосна русата ѝ коса; нещо, което правеше твърде рядко. Той не обичаше да показва чувствата си. — Кип, не искам да те видя съсипана. Ти през цялото време подценяваш Хардън. Той в никакъв случай не е глупак. Помисли как да се опазиш. И се измъквай.

Тя се усмихна тъжно.

— Окей. Мога да използвам дяловете, за да го принудя да ми отстъпи правата върху залежите — да го заплаша, че ще му взема компанията и дори ще го направя, ако се наложи. Но Мирна ще оставя на спокойствие.

— Добро момиче. — Той взе дипломатическото куфарче. — Хората плащат за грешките си — рече той нежно. — Такъв е законът. Нараниш ли някого, и ти ще бъдеш наранен?

— Хората никога ли няма да престанат да се нараняват? — Тя мислеше за безпомощната си любов към Сай. Но дори и сега всичко, което той искаше от нея беше секс, а не любов. Никога не я беше обичал.

— Не знам — отвърна господин Смит. Погледна я някак странно и се извърна към вратата. — Но едва ли. И яж повече. Отслабнала си.

— Уморена съм. — Мередит скръсти ръце. — Две работи наведнъж биха направили от всекиго само кожа и кости.

— Би могла да се откажеш от работата в ресторанта.

— И от минималната заплата ли? Да не си го помислил!

Той се засмя на палавия ѝ поглед. Понякога тя изглеждаше много по-млада от своите двадесет и четири години.

— Окей. Никакви съвети повече. Ще държим връзка.

— Благодаря, господин Смит.

Той сви рамене.

— Вие сте единственото семейство, което имам. И трябва да се грижа за вас.

Тръгна си, а тя трябваше да преглътне сълзите. Той държеше на нея. Това бе единствената причина, поради която не го разкъса, когато разкри пред очите ѝ цялата лудост на онова, в което се бе впуснала.

Затвори вратата и стомахът ѝ се сви при мисълта за последиците от действията ѝ. Не можеше да изгуби Блейк, в никакъв случай! Самата мисъл бе в състояние да я унищожи. А знаеше колко безпощаден може да бъде Сай. И че е способен на непозволени удари. Мирна го бе научила.

По зловеща ирония на съдбата заплахата ѝ да унищожи Мирна можеше да рикошира и да съсипе собствения ѝ живот. Ако Мирна го проумееше, нищо нямаше да я спре. Старата жена можеше да изпитва вина и съжаление, но за нея нямаше нищо по-страшно от това да бъде разрушена връзката със сина ѝ. Разбира се, напомни си Мередит, Мирна не знаеше за Блейк. Дори не бе сигурна, че има дете.

Тя започна да се успокоява. В краен случай, съществуваха и други държави. Би могла да отведе Блейк навсякъде по света, някъде, където Сай не би могъл да ги намери. Да. И не би трябвало да се тревожи за родителските си права, след като имаше финансова възможност да отвърне на удара. Добре че Хенри се бе погрижил за това.

Усмихна се облекчено. Само дето се бе паникьосала. Щеше да се справи. Всичко щеше да е наред.

Работи до късно през нощта, благодарна, че задълженията я отвлякоха от грижите ѝ. Обади се до вкъщи, за да поговори с Блейк, и когато най-сетне си легна, само се въртеше неспокойно и почти не можа да заспи.

Следващият ден бе неделя и тя се събуди към обед. Обикновено, когато си бе у дома в Чикаго, водеше Блейк на църква. Но не бе посещавала служба, откакто дойде в Билингс. Имаше нещо неясно смущаващо в това да ходиш на църква, след като си поел отмъщението в свои ръце.

Направи си кана кафе и тъкмо прибираще разчорлените си коси с една червена панделка, когато чу почукване на задната врата. Нервно оправи розовия си анцуг и спря неподвижно, като се питаше дали може да не отвори. Но чуването се повтори и потрети и тя разбра, че не може да го пренебрегне.

— Неделя е — каза Сай с жестоко свити устни. — И както виждам, не си ходила на църква. — Той явно току-що идваше оттам, защото бе облечен в много изискан тъмен вълнен костюм.

— Майка ти не е ли с теб? — запита Мередит.

— Изпратих я вкъщи на обяд с една от нейните приятелки. — Тъмните му очи се плъзнаха по нея с чиста злоба. — Няма ли да ми предложиш поне кафе?

— Кафето е единственото, с което разполагам. — Тя се постара гласът ѝ да прозвучи твърдо, макар че коленете ѝ трепереха. После се отдръпна встрани. — Влез.

Очите му безмълвно обходиха спретнатата кухничка, докато тя му наливаше кафето и го слагаше на масата.

— Търсиш ли нещо? — запита го любезно.

Той свали „Стетсън“-а си и се протегна на стола, елегантен и напълно спокоен, докато я изучаваше през масата.

— Всъщност не. Ти си добра домакиня. Винаги си била. Мери добре те е научила, нали?

— Тя ме научи и да готвя.

Сай надигна чашата си с дълбока въздишка. По лицето му се бяха появили нови бръчки и нови сребърни нишки в тъмната коса.

— Изглеждаш уморен — отбеляза неволно тя.

Той горчиво се засмя.

— Не мога да спя. — Тъмните му очи я приковаха със студена злост. — И единственото, за което мисля, е как да легна с теб.

Мередит стисна зъби.

— Да, ти никога не си искал нищо друго. Това вече го знам.

Той изпъшка, измъкна една цигара и я зачака да му подаде пепелника. Машинално извади запалката от джоба си и Мередит сепнато я разпозна. Бе същата, която му подари преди шест години — евтина и нищо особено, защото тогава нямаше кой знае какви пари. Смайващо бе, че той все още я използва, макар и явно да бе забравил откъде е дошла.

— Ти все още се изчервяваш — каза той тихо, забелязал леката руменина по бузите ѝ. — Някога беше толкова плаха. Така невинна и щедра.

— Невежа и прекалено увлечена — поправи го тя с хладна усмивка. — Все неща, от които ти ми помогна да се освободя.

— Сарказмът не ти отива.

— Ще се учудиш какво смъртоносно оръжие може да бъде той в определени моменти — отвърна му и нещо в израза и в блясъка на очите ѝ го накара да се замисли.

— Понякога си доста странна — забеляза той с присвити очи. — Имам чувството, че изобщо не те разбирам.

Мередит се разсмя.

— Наистина ли? Може би просто съм се променила.

— Променила си се, със сигурност. И то по начин, който не ми е напълно ясен. — Той издуха облаче дим и се взря в нея. — Никога не съм ти разказвал за баща си. Той беше само две години по-голям от майка ми, ловък бизнесмен с инстинкт за големия удар, както се говори. Не е имало нещо, което не би направил за пари. Израснал в бедност и бил решен да умре като богат човек. — Сай кръстоса дългите си силни бедра, като продължаваше да наблюдава лицето на Мередит. — Не разбираш защо ти разказвам това. Но ще разбереш. Баща ми смяташе, че няма нищо нередно в това да спи с жената на някой високопоставен служител, ако по този начин ще извлече облаги. Не се спираше пред нищо, за да върви напред, понякога бе съвсем безскрупулен. И изобщо не го интересуваше какво причинява на майка ми с всичко това.

— И все пак тя е останала с него — забеляза Мередит.

— По нейно време богатите жени не работели. Разводът бил позорно нещо. Не мисля, че го е обичала. Семейството ѝ било бедно и именно успехът му ги накарал да я тласнат към него, когато видели, че

е заинтригуван. Вероятно и тя не успяла да му устои, както и повечето други жени, защото съм се родил един месец по-рано.

Това бе шокиращо. Кой знае защо, Мередит не можеше да си представи праволинейната Мирна Хардън да направи нещо толкова непристойно като да забременее преди венчилото.

— Аферите в живота на баща ми следваха една след друга и той умря в ръцете на една от любовниците си — продължи Сай с горчивина. — Всички го знаеха. Скандалът едва не разруши напълно живота на майка ми. Ако изобщо нещо ѝ е останало, това е нейната гордост, която я крепи вече цели двадесет години.

Мередит се взираше в него, без да го вижда. Питаше се какво ли е да имаш съпруг без абсолютно никакъв морал и как ли би понесла тя подобно нещо. Би станала като Мирна, цялата лед отвън и отвътре, напълно неспособна на никакви чувства.

— Значи затова не си се оженил — каза внезапно.

Сай сви рамене.

— Не точно. Никога не намерих жена, с която да пожелая да прекарам живота си. — Каза го с убийствена сериозност, като продължаваше да я фиксира. — Научих по най-жестокия начин, че верността не съществува. И не мисля, че бих могъл да спра, дори и самата мисъл за обвързване да не ми се струваше чак толкова отблъскваща.

Мередит сведе очи към широките му гърди.

— Разбирам.

— В старите времена никога не съм говорил с теб за тези неща. Ти бе такова дете, мъничката ми. Твърде млада, за да разбереш колко жесток може да бъде животът. И искаше да бъдеш вечно щастлива.

— Докато ти искаше само секс и никакво обвързване — отвърна тя с уморен цинизъм. — Какво неразбиране от моя страна. И точно затова ми направи и предложение, нали? Защото знаеше, че ще спрем да се виждаме, ако разбере, че искаш само една краткотрайна афера.

Той понечи да каже нещо, но се отказа. Зае се отново с цигарата си.

— Ти беше нещо особено. По-особено, отколкото изобщо можеш да си представиш.

— Но ти нямаше какво да ми дадеш. — Тя допи кафето и разсеяно започна да играе с чашката. — През всичките тези години те

обвинявах за начина, по който се отнесе с мен и ме превърна в играчка за секс и нищо друго. Но едва ли някога съм се опитала да видя нещата от твоята гледна точка.

Истина беше. Мирна ѝ бе отворила очите за истината. Тя вдигна поглед към него.

— Аз бях обикновено селско момиче без възпитание, без маниери и, както вероятно ти се е струвало, без морал. Не бих паснала в твоя свят дори след един милион години.

— Както и сега — рече той грубо. — Извинявай, не исках да бъда надменен. Но ти нямаш никаква представа от моя начин на живот, от това как протича ежедневието ми. Ти беше топла и сладка и аз те исках. И продължавам да те искам. Това никога няма да свърши. Но не съм настроен за брак повече отколкото преди шест години. Не искам трайни връзки. Държа на свободата си повече от всичко. Дори — добави тихо — повече, отколкото на желанието си към теб.

— Разбирам.

— И нямаш никакви възражения?

Тя сви рамене.

— Аз също нямам какво да ти дам, Сай. Нищо, освен онова, което преживяхме преди няколко дни, а то е самоунижаващо и безсмислено. Прекалено възрастна съм за този вид връзки едnodневки.

— Да. — Великолепният спомен изопна ума и тялото му.

В продължение на няколко минути никой от двамата не продума. Мередит се усещаше толкова съсипана, сякаш вече не бе способна на никакво чувство. Той ѝ бе отнел всичко. Вече просто не знаеше какво да каже. Току-що ѝ бе признал, че не изпитва към нея нищо друго, освен похот, която го връща към миналото, откъдето бе дошла, и че никога няма да може да спре. Знаела го бе, но надеждата умираше трудно. Най-съкровениите ѝ мечти да събере Сай и Блейк в семейство загиваха пред очите ѝ.

Сай видя помръкналото ѝ лице и се почувства виновен. Атакуваше я по непозволен начин, също както бе направил преди шест години. Тя можеше да го завладее, можеше да го притежава с много по-малко усилие, отколкото би си представила. Но той трябваше да го осуети, трябваше да го предотврати, защото Мередит можеше да стане животът му. Веднъж я бе загубил и едва бе оцелял. Знаеше, че никога не би могъл да я пусне да си отиде отново. И бе по-добре да не започва

неща, които няма да завърши. Тя никога не би могла да стане част от неговия свят.

— Исках да разбереш — рече той неочаквано и вдигна очи. — Не трябваше да те принуждавам да спиш с мен оня следобед, когато бяхме на бойното поле. Нямах право.

Това беше ново — той да се чувства виновен, че я е прелъстил. Преди сякаш никога не го бе възприемал като прелъстяване.

— Вината не беше само твоя. — Тя извърна очи. — Аз също те исках много.

— Едно умопомрачение, което и двамата споделяме. Но което за съжаление няма бъдеще. Не биваше изобщо да те докосвам.

— За това трябват двама. — Тя се облегна назад и се загледа в него, обхваната от неясно чувство за вина за онова, което му готвеше. Мисълта за отмъщение, която само преди месец ѝ се струваше толкова сладка, ставаше все по-отблъскваща с всяка изминала минута.

— Ще предадеш ли на майка си нещо от мен?

Сай се намръщи.

— Какво?

— Кажй ѝ, че няма за какво да се безпокои. Не ме питай нищо — добави тя, когато той понечи да заговори. — Това е нещо лично. Просто ѝ го предай. Тя ще разбере. — Стана, изглеждаше някак крехка и слабичка. — Довиждане, Сай.

Той също стана и се надвеси над нея. Целият беше болка — нещо, което толкова добре си спомняше от миналото. Устните му се свиха.

— Изгубеният рай — рече дрезгаво. Очите му, натежали от желание, измъчено се плъзнаха по тялото ѝ. — Ще съжалявам за теб през целия си живот. Но би било лудост да започнем отново.

— Да. — Тя отиде с него до вратата и я отвори. Но не вдигна поглед. — Няма... да остана в града още дълго.

— Къде ще отидеш? — запита той мрачно.

— Не съм решила още.

— При мъжа, който те чака в Чикаго? — Гневът се надигна при мисълта, че някой друг би ѝ дал онова, което той не можеше — брак, деца.

Сарказмът в гласа му я засегна.

— И защo не? На този свят има достатъчно мъже, които предпочитат трайните връзки.

— Глупаци.

— Не. Просто обикновени мъже, които са се уморили да живеят сами.

— На мен не ми се налага да бъда сам, миличка — рече той със студена усмивка. — Достатъчно е само да щракна с пръсти.

— Знам. — Тя се вгледа изпитателно в суровото му лице. — И така ще е, докато имаш пари. Но кой би останал при теб, ако си беден и болен? Кой би ти чел, ако си сляп, кой би държал ръката ти, ако умираш?

Той за миг притвори очи, болката бе почти непоносима. Мередит би правила всички тези неща, защото тя го обичаше. Но той не можеше, той просто не бе способен да отвърне на този вид чувство. Или не смееше...

— Трябва да тръгвам — каза рязко.

Не погледна назад. Отиде до колата си, качи се и злобно затръшна вратата. Мередит проследи с поглед отдалечаването му, преди да затвори входната врата. Вероятно трябваше да му бъде благодарна, че той предизвика скъсването. Можеше да продължи с плановете си, с живота си, без повече да мечтае за невъзможни неща. Сега вече напълно се бе убедила, че те действително са неосъществими.

Трябваше на всяка цена да се махне оттук за ден или два, а и някой срещи с клиенти не търпяха отлагане. Тя позвъни на госпожа Дейд у дома ѝ и я помоли да я освободи в понеделник, за да се занимае с продажбата на къщата на леля Мери. Все пак това бе достатъчно убедителен претекст да я освободят от работа.

Няколко минути по-късно се свърза с компанията, за да изпратят самолета да я вземе. След два часа, дегизирана с перуката и скъпото палто, извика такси и отиде на летището. Същия следобед благополучно пристигна къщи и здраво притисна Блейк до сърцето си. Имаше време, поне малко време, за да се справи с окончателния отказ на Сай. Защото смяташе да се възползва от него по най-добрия начин.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Блейк седеше в скута на Мередит същата вечер, докато тя гледаше борсовите новини по телевизията, а умът ѝ бързо регистрираше пазарната ситуация и движението на квотите на компаниите. Нейният син. Почувства се топла и женствена само като го погледна. Сай беше казал, че не иска деца. Колко жалко. Той никога нямаше да изпита радостта да види поколенията на своя род продължени в лицето на Блейк или пък обичта на едно дете. Сега Мередит обожаваше сина си повече от всякога. Той бе всичко, което някога щеше да има от Сай.

— Мамо, защо гледаш това скучно нещо? — запита Блейк.

Тя леко се сепна от прекъсването на мислите и се засмя.

— Тези скучни неща ми помагат да се справям с работата си, миличко, също като моя „Уол стрийт джърнъл“ и списанията „Форбс“ и „Форчън“, за които съм абонирана.

— Ти бизнесмен ли си, мамо?

— Не, аз съм бизнес дама. Знаеш, че така е по-правилно.

— Сигурно. Имам отличен по правопис — похвали се той. — Но хвърлих един блок по Бети и трябваше да отида в кабинета на господин Дод.

Мередит подсвирна.

— Той ли те повика?

— Той повика господин Смит — премигна Блейк. — Господин Смит му каза две лоши думи и че ако Бети пак ме удари, ще хвърля още един блок по нея. И каза на господин Дод, че ако отново прави на въпрос, че съм отвърнал на удара, ще го смели на кайма. Господин Дод беше много ядосан на другия ден.

Мередит едва потисна смеха си. Господин Смит произвеждаше именно този ефект върху повечето нормални хора.

— И все пак не е редно да удряш момичетата.

— И защо не, ако те първи са ме ударили?

Телефонът извънтя и ѝ спести отговора, а Смит си подаде главата на вратата.

— Господин Макгий е. Иска да знае дали ще бъдеш утре в офиса.

— Кажу ми, че да, и го попитай... Няма значение. Аз сама ще го питам — промърмори тя и внимателно отмести Блейк. Разроши косата му. — Почакай ме за минутка, приятелче.

— Разбира се — въздъхна той, убеден, че ще е за по-дълго.

Накара бѣ Макгий, нейният първи заместник, да ѝ насрочи срещи с някои от служителите и важни клиенти, тъй като бѣ твърдо решена да използва максимално времето си в Чикаго.

На следващата сутрин бѣ в офиса си преди официалното работно време. Видът ѝ бѣ самата деловитост — от тъмния костюм и бялата копринена блуза до строгите черни обувки с високи токове и кожената чанта. Косата бѣ вдигната в семпъл кок, съдържаният грим и малките обици допълваха усещането за изчистена елегантност, фриволното или пък прекалено разкошното облекло бѣха в състояние да съсипят авторитета на една жена. Специално бѣ проучвала как да се облича и да се държи една жена в предимно мъжко общество. И наученото наистина ѝ бѣ помогнало. Никой не смяташе Кип Тенисън за празноглава кукличка. С изключение, разбира се, на един джентълмен от Монтана, който скоро щеше да бѣде освободен от това впечатление.

Мередит седна зад огромното си дъбово бюро и прочете последните отчети за добива на молибден и за разширените нужди от него във военната индустрия в резултат на последните открития за свръхпроводимостта му. Тя се усмихна. Моментът бѣше добър да се върнат към производство; корпорацията се бѣ отказала от мините си в един момент на пресищане на пазара с молибден. Тогава това бѣ добър ход, но сега бѣ дошло време стрелката да се завърти в обратна посока. Договорите за залежите на Сай бѣха придали на корпорацията устойчивост в очите на военните ѝ контрагенти. И при ситуацията в Средния Изток едва ли би навредило да се намесят в тукашното производство на петрол и да инвестират повече в проучванията на алтернативни източници на гориво.

Докато работеше и отговаряше на телефонните обаждания, които сякаш следваха всяка втора минута, тя отново си спомни малката реч

на Сай. Той се отказваше от нея, защото не би могла да докаже себе си в неговия свят. Позволи си една малка усмивчица. Какво ли би казал, ако научеше, че той самият вероятно не би паснал в нейния?

Вероятността неговият отказ да отстъпи договорите да предизвика превземането на цялата му компанията започна да я безпокои. Само за отмъщение ли го правеше? Дали това бе най-доброто за корпорацията и за самата нея? И ако ѝ се наложеше да принуди Сай да се откаже от компанията, която бе създавал през целия си живот, нима после би могла да живее с тази мисъл? Дон ѝ каза, че може да сключи подобни договори навсякъде, и вероятно бе точно така. Но онова, за което не бе помислил, бяха производствените разходи. В Монтана, където корпорацията притежаваше земя и промишлена база, разносните всъщност щяха да се сведат само до транспортните разходи. Железницата минаваше през тяхната собственост и през местата, които тя искаше да получи, стигаше почти до преработвателното предприятие. Ако решаха да добиват молибден в някой друг щат, това щеше да наложи да делят печалбите си с друга преработвателна компания или пък да транспортират суровината до своите заводи в Монтана. А с подобни разходи щяха да излязат на червено. Дон може би не го знаеше, но Мередит бе наясно. Не бе оставила нищо на случайността при предварителното проучване на проекта си.

Не, Дон не беше прав. Нямахме друг избор, освен да действа. Вложила бе твърде много в идеята, за да отстъпи сега.

Макгий, висок оплешивяващ мъж с мозък като стоманено острие, почука и влезе, като внимателно затвори вратата след себе си.

— Колко дълго ще можем да те задържим? — запита той направо.

— Днес. И може би утре, ако се обадя, че съм болна. Няма значение — добави тя, когато той се намръщи и понечи да попита защо трябва да се обажда, че е болна. — Имам клиенти, които ще дойдат в единадесет, един, два, три и четири. А ти какво искаш?

— Да разбере дали си даваш сметка колко време твоят девер прекарва в този офис и какво измъква от файловете ти.

— Имаш ли представа какво намекваш?

— Напълно. Твърдя, че Дон Тенисън работи против теб при всеки удобен случай. Ти просто му даде коз с тази битка за „Хардън

пропъртиз“ и той ще ти духне под опашката, ако не внимаваш.

Сивите очи на Мередит се присвиха. Значи подозренията ѝ не са били съвсем неоснователни.

— Кажи ми нещо повече.

— Той всячески се опита да те zlepостави по време на отсъствието ти. Казваше на клиентите, че си във ваканция, прехвърляше проблемите към неговия сектор, подкупи предишната ти секретарка да отиде да работи за него, а в свободното си време ухажва служителите ти по коктейлите. И успя да се свърже с всички акционери на „Хардън пропъртиз“, а не само с онези, за които ти го помоли.

Тя едва чуто въздъхна.

— Питам се с каква цел?

— Мисля, че знаеш — отвърна мрачно Макгий. — Смятаме, че на следващото заседание на директорите той ще поиска да ти се гласува вот на недоверие. И би могъл да използва тази история с „Хардън пропъртиз“, за да набере още точки в своя полза.

— И би ли получил този вот на недоверие? — настоя тя.

— Не и от мен. Печалбите ти са безспорни, макар и тази история с молибденовите залежи да е малко под въпрос. Аз съм с теб. Както и петима други. Но Дон има доста голямо влияние над останалите, тъй че бъди внимателна.

— Ще бъда. — Тя стана и се загледа през прозореца към потъналия в мъгла град. — Договорите ни трябва — продължи след малко. — Работих върху една докладна, за да обясня позицията си. Ще ти я оставя. Погрижи се всички директори да получат по едно копие. Не искам никой да мисли, че го правя само за отмъщение. — Извърна се към него. — Имах причини да искам да отстраня Сай Хардън. Но това свърши. Сега е само бизнес. Единствено бизнес. Той ми отказа договорите, от които имаме нужда, за да отговорим на изискванията на военната индустрия. Транспортните разходи от другите щати биха били огромни, ако трябва да излезем извън Монтана. Освен това Хардън няма законна причина да ми отказва тези права и директорите му го знаят. Мога да го притисна да се откаже от тях. И ще го направя, независимо какво е мнението на Дон.

Макгий се ухили.

— Добре тогава. Никога не съм мислил, че търсиш само отмъщение. Ти си твърде разумна за подобно нещо.

Слава богу, че не знаеше всичко. Но беше вярно, че тя изгуби вкуса си към отмъщението. Съзнаваше колко много щеше да изгуби и вече нямаше желание да види Сай или Мирна унижени. Просто искаше всичко да свърши. Уморила се беше да мами, да прикрива истинските си знамена под маската на предполагаема бедност и лишения. Време беше да започне да се бори открито. Чувстваше се уморена. Толкова уморена. Уморена до смърт.

— Отслабнала си — промърмори Макгий и се намръщи.

— Сигурно. Винаги отслабвам, когато се застуди. Донеси ми сведенията по сделката с „Камфийлд компютърс“, моля те.

Макгий направи гримаса.

— Не са у мен. У Дон са.

Мередит вдигна вежди.

— Но ние му дадохме хора, които да подпомогнат приобщаването на новата фирма. И без съмнение имаме право да знаем подробностите по договора.

— Ще видя какво мога да направя. Не можеш да си представиш доколко той е намесен във всичко, което правим тук. Твоето отсъствие, дори и да е било наложително, му даде отдавна търсената възможност да идва тук и да си навира носа в работите ни.

Мередит затаи дъх. Сякаш и тя, и хората, които работеха за нея, вече се бяха омотали в паяжината, изплетена от Дон.

— В такъв случай — рече сковано, — ако научим какво точно знае той, можем да му поставим клопка.

Макгий засия.

— Каква по-точно?

— Надявам се, че още си ерген.

Той вдигна вежди.

— Моля?

— Така ли е?

— Ами, да.

— И секретарката на Дон все още е много мила с теб?

Макгий пребледня.

— О, боже, не може да искаш това от мен!

— Мога — дяволито се усмихна Мередит. — Заведи я в най-луксозния ресторант, за който се сетиш, и я накарай да се разприказва. Тя ще ти каже всичко, което знае.

— Не е етично — промълви той.

— Не, не е — съгласи се Мередит. — Както и това, че Дон се промъква тук и се опитва да ме изрита от собствената ми компания. На огъня се отвърща с огън. Направи го.

Макгий безпомощно вдигна ръце.

— Добре. И какво друго?

Тя бавно се усмихна.

— Направи още един списък на акционерите на „Хардън пропъртиз“ и се срещни лично с всеки от тях, който живее в Чикаго. Черпи ги и ги ухажвай и на всяка цена ги убеди какви големи печалби можем да им осигурим. Но не казвай на Дон, ако успееш да получиш пълномощията по дяловете им. Аз ще направя същото в Билингс. Намери още един директор, на когото можеш да се довериш, и му повери останалите акционери, до които можем да имаме достъп. Трябва да действаме бързо, но се надявам да успеем въпреки опитите за намеса от страна на Дон. С мен ли си?

— Какъв глупав въпрос. И аз съм тук, готов да пожертвам себе си за онази госпожица Сандърсън в името на корпоративните интереси, а ти все още се съмняваш в лоялността ми! Виждала ли си я?

Мередит я беше виждала.

— Възхищавам се от смелостта ти — увери го тя. — Ще те предложа за медал за смелост при изпълнение на служебния дълг.

— Не, благодаря. Имам някакво ужасно предчувствие за мястото, където имаш намерение да го окачиш — промърмори той. После изведнъж осъзна какво е казал и му стана неудобно. — Нещо друго? — запита, когато тя се ухили.

— Нищо. Благодаря, Макгий.

— Няма защо.

Мередит прекара останалата част от деня в разговори по телефона, срещи с колеги и клиенти, съгласуване на юридически клаузи по договорите, подписване на писма и отговаряне на безкрайни запитвания и — освен всичко друго — в тревоги около Дон.

Блейк вече си беше легнал, когато се върна вкъщи. За нещастие бе забравила да телефонира и на госпожа Дейд. Е, щеше да го направи

утре. Строполи се в леглото и заспа в мига, когато главата ѝ докосна възглавницата.

Следващият ден бе повторение на предишния. Успя да убеди госпожа Дейд, че умира от някакъв особен грипен вирус, и помоли жената да не изпраща никого да я навести, защото е заразително. Извоюва си този ден и още един с това извинение. Доколкото може да научи, Сай все още бе извън града. За момента така беше добре.

Но към края на третия ден се почувства напълно съсипана. И това, че Дон същата вечер се отби у дома ѝ, за да получи подписа ѝ върху още един договор, който би трябвало се придвижи от нейния сектор, съвсем не ѝ помогна.

— Ти се занимаваш доста с това, а? — запита тя, след като надраска подписа си върху документа.

— С кое по-точно? — запита невинно той.

— Да сключваш договори по вътрешните сделки.

Дон сви рамене.

— Теб те нямаше тук — рече притеснено. — Просто се опитах да помогна.

— Бордът на „Хардън“ се събира следващата седмица. Ще разчитам на присъствието ти в този ден — каза тя твърдо. — Не ме разочаровай. А междувременно държа да бъда информирана за всичко, свързано с вътрешните сделки, и то от моите хора. Държа да се съветват с мен дори по въпросите на закупуването на тоалетна хартия или пък за софтуера от някоя второстепенна компютърна фирма. Ясно ли е?

Дон бе имал и други възможности да види Мередит в бойна форма. Усети, че потръпва от леда в гласа и в очите ѝ. В такива моменти тя изненадващо много приличаше на Хенри и Дон за миг се изплаши от онова, което бе замислил. Но, слава богу, тя едва ли имаше представа за плановете му. Получил бе гаранции за някои от основните дялове на компанията на Хардън и имаше намерение да получи още. Всъщност, той вече бе разговарял със Сай и го бе предупредил какво става, като в същото време му предложи помощта си. Сай не знаеше за Мередит. Дон не посмя да разкрие тази страна от историята, но Хардън с готовност се съгласи да му сътрудничи. А това щеше да е краят му. Дон имаше твърдото намерение да грабне всички пълномощия и да отстрани Хардън. Щеше да контролира компанията и

правата върху залежите чрез свои хора и когато успееш да докаже, че Мередит е направила всичко само за отмъщение, щеше да прибави към трофеите си и нейния скалп. И тогава корпорацията щеше да е само негова, както би станало, ако Мередит не се бе появила на сцената. Всичко, което трябваше да направи, бе да успее да държи поне още малко Мередит и Хардън на тъмно.

— О, ясно — съгласи се сега той. — Занапред ще се опитвам да не навлизам в твоята територия.

— Съмнявам се — рече тя. Но не се усмихна.

Малко по-късно Дон си тръгна, без напрежението помежду им да се разсее. Това се случваше за първи път.

Блейк се разплака, когато Мередит обяви, че трябва да се върне в Билингс.

Тя избърса сълзите му.

— Работата ми там почти приключва. Ти и господин Смит ще дойдете с мен. Заминаваме утре заран.

Лицето му светна.

— И аз ли мога да дойда?!

Всъщност не бе мислила предварително за това. Боеше се, че Мирна Хардън или някои от съседите могат да го видят. Боеше се, че Сай може да го види. Но Блейк беше разстроен. Не можеше да го остави в такова състояние. А и вече бе все едно. Заседанието на борда бе в понеделник. Оставаха й само още два дни да ходи на работа, а след това щеше да поднесе своята малка изненада на Сай и на борда. А после и на Дон. Научила си бе урока. Оставаше да издържи изпита.

На другата сутрин тя, господин Смит с Тайни в специална кошница и Блейк се качиха в самолета на „Тенисън“ с багажа си. Стръвта бе хвърлена. И сега трябваше да чакат плячката да захапе.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Краят на седмицата се проточи. Мередит прекара два дни в ресторанта, а вечер се връщаше в къщата на леля Мери, където господин Смит се грижеше за храната и наглеждаше Блейк. Освободили го бяха за една седмица от градината, за да могат да бъдат заедно.

Да укрие Блейк и господин Смит в къщата не беше лесна работа. Наетата кола бе паркирана наблизко с разрешение на съседите. Блейк можеше да играе само в задния двор, който имаше висока ограда. Не биваше да го виждат дори на прозореца. Това създаваше напрежение, но Мередит бе толкова радостна да го има при себе си, че успя да подреди нещата с възможно най-малък стрес.

Вечер тя сядаше на бюрото в библиотеката и сверяваше онова, което Макгий бе научил от госпожица Сандърсън, с информацията от собствените си източници. Сай бе предаден от Дон и от един от своите директори на име Бил, но това можеше да чака. Точно сега договорите за залежите бяха прекалено важни, за да си позволи каквото и да било разсейване. Трябваше да действа бързо, за да получи всички пълномощия преди бордът на директорите да се събере.

Говореше със своя офис от къщата на Мери през обедната почивка и вечер и успяваше да отхвърли поне половината от рутинните си задължения. Разговаряше с клиенти по хода на различни проекти, а после четеше приказки на Блейк. Мередит и синът ѝ бяха еднакво щастливи от усещането за близост помежду работата ѝ, което не им се бе случвало дотогава. Въпреки всичко в Билингс ритъмът бе успокоен и ѝ бе приятно, че има време за детето си. Понякога се унасяше в мисли какво ли би било да живее тук и да отгледа Блейк в града, където бе израснала. Независимо от всичко, в много отношения детството ѝ беше щастливо. Смъртта на родителите ѝ още преди да тръгне на училище бе мъчителна, но леля Мери и чичо Ходещия гарван в голяма степен успяха да ги заместят. Те я обичаха и закриляха и продължаваха да ѝ липсват дори сега.

Слава богу, Сай бе отсъствал от града по същото време, когато и тя. Все още не се бе появил, когато се върна на работа. Но Мирна дойде в събота и на Мередит ѝ костваше голямо усилие да се приближи към масата ѝ, сякаш нищо не бе станало.

Мирна нямаше вид да злорадства. На нея също не ѝ беше лесно да срещне погледа на Мередит.

— Защо променихте намеренията си? — запита тя.

— Защото Сай не ме иска вече — отвърна грубо Мередит. Нямаше как да признае собствените си страхове за това какво би могло да стане, ако той научеше за Блейк.

Мирна вдигна поглед.

— Той сякаш не е на себе си — каза тя. — Миналата седмица всичко стана още по-лошо. Гледа ме и сякаш не ме вижда. Изобщо не чува какво му говоря. — Тя прехапа устни. — Каза ми... че ти е говорил за баща си.

Значи това беше. Мирна се боеше Мередит да не се раздрънка и да не накърни о, така безупречната репутация на семейство Хардън.

— Няма причина да се безпокоите — каза тя хладно. — Покойниците от семейството ви не ме интересуват дотам, че да тръгна да клюкарствам за тях.

Мирна леко се намръщи.

— Нима не дойдохте именно затова? — запита Мередит по-възрастната жена. — За да се уверите, че няма да кажа нищо?

Мирна понечи да отговори, но преди да успее, Сай влезе в ресторанта под ръка с червенокосата си красавица и се запъти към масата на майка си. Опитваше се да изглежда колкото е възможно по-влюбен в Лара. В този момент Мирна изглеждаше не по-малко изненадана от Мередит, но Мередит не я погледна и не го забеляза.

— Значи тук си била — обърна се рязко Сай към майка си, като едва удостои с поглед Мередит. — Трябваше да обядваш у дома с Лара и с мен. Очакват ни.

— О!

Мирна бе смаяна. За първи път ѝ се случваше да забрави подобен ангажимент. Разбира се, тази Лара, която напоследък Сай разхождаше насам-натам, едва ли беше нещо по-добро от Мередит. В никой случай не можеше да бъде причислена към местната аристокрация. Вярно че имаше пари, но ѝ липсваха маниери, а езикът ѝ бе остър и

безцеремонен. Мирна изобщо не я харесваше. И не бе в състояние да го скрие, макар че се подчини на Сай и му позволи едва ли не да я измъкне от ресторанта.

Мередит проследи излизането му със свито сърце. Е, знаеше, че той се среща с Лара, защо трябваше да я боли толкова. Имаше далеч по-важни неща, за които да мисли.

Оплака се от главоболие и напусна ресторанта. Вече ѝ бе все едно дали госпожа Дейд ще я уволни. И без това бяха последните ѝ дни тук. Работата ѝ бе необходима само в един определен момент, за да отклони подозренията от себе си.

В елегантния дом на Хардън Сай настани Лара в един стол до майка си и сам се отпусна срещу тях. Прислужниците сервираха, а той хвърляше гневни погледи към гостенката си, която се оплакваше от слабото кафе.

— Защо беше в ресторанта? — попита подозрително майка си.
— Все още ли се опитваш да ме контролираш?

— Не, аз... аз... — заекна Мирна.

— Мислех, че ще ходим в панорамния ресторант на обяд — промърмори Лара, пренебрегвайки натегнатата атмосфера около себе си. — А ти изобщо не спомена, че ще идваме тук, докато не видя колата на майка си в града.

Мирна се изненада. Значи, не тя беше забравила. Запита се защо ли Сай постъпва така и дали в основата на всичко не е желанието му да сблъска Мередит и Лара.

— Няма значение, скъпа — рече Сай на червенокосата. После хвърли сърдит поглед на майка си. — Отговори ми. Защо беше там? Какво криете с Мередит?

— Искам само една салата — заяви високомерно Лара на прислужницата, вперила недоволен поглед в блюдата с бифтек, картофи и боб върху безупречно бялата ленена покривка. — С гарнитура от малко сирене. Но да не е настъргано отгоре, а сложено отстрани. За пиене ми донесете една минерална вода.

— Ще умреш от глад така — забеляза тихо Сай.

— А ти ще надебелееш — контрира го Лара. — Бифтекът не е полезен за теб. Не би трябвало да го ядеш.

Сай скръцна със зъби.

— Изглежда си забравила, че все още имам ранчо?

— Колко жестоко. И се обзалагам, че дамгосваш животните си. Аз съм член на няколко организации за защита на животните...

— Не сега. — Заплахата в тъмните му очи спря Лара по средата на изречението. — А между другото, няма да напълнея от някоя друга пържола. Вече не съм хлапе.

— О, понякога си — измърка възмутено Лара.

Мирна изглеждаше ужасена.

Сай се взираше в Лара със студен гняв. Всъщност не бе имал намерение да я води тук. Не бе имал намерение да я води дори в ресторанта. Пожелал бе Мередит да помисли, че има връзка с нея, но това не беше вярно. Не бе докосвал жена, откакто Мередит дойде в Билингс. Не можеше. Но сега вече нямаше начин да го признае, макар горчиво да съжаляваше за думите си миналата неделя. Единственото, за което бе способен да мисли оттогава насам, бе как ли ще се чувства, когато тя отново си отиде от живота му. Заведе Лара в ресторанта в отчаян опит да провокира още веднъж чувствата на Мередит и да разбере дали тя все още държи на него въпреки обидите му. Само един знак, един намек за интерес от нейна страна би бил достатъчен да пренебрегне всичките ѝ недостатъци и да даде реален шанс на връзката им. Но Мередит изглежда нито забеляза, нито пък я интересуваше, че Лара е с него.

Мислите му бяха прекъснати от ледения поглед на майка му.

— Трябва да се погрижа за поканите за благотворителния чай, който давам — рече тя и се надигна. — Приятен обяд, Сай. Надявам се... някой път пак да се видим, Лара. — И ги остави с тревожни очи.

Сай проследи оттеглянето на майка си със смесени чувства.

— Много бих искал да знам какво, по дяволите, става.

— Ти просто я постави в неудобно положение — засмя се Лара. — Нима не знае, че спиш с жени?

— Поне с теб не спя и ти го знаеш адски добре — произнесе заплашително Сай. После стана. — Ще те изпратя до вкъщи.

— За бога, та аз само казах... — опита се да възрази Лара, когато той хвана ръката ѝ.

— Да вървим — промърмори Сай.

Визитата на Мирна Хардън тревожи Мередит през цялата останала част от деня. Питаше се какво ли бе искала да ѝ каже възрастната жена. Но това вече нямаше значение. Единственото, което искаше сега, бе Сай да падне в клопката и тя да се махне от Билингс. Изразходвала бе прекалено много енергия и време за един план, който едва ли щеше да повиши рейтинга ѝ във фирмата. Хенри би се срамувал, че е позволила личните чувства да се намесят в бизнеса, независимо че накрая се бе вразумила. Но слабостта ѝ можеше да даде шанс на Дон да я атакува на заседанието на техния собствен борд и да завземе контрола върху вътрешния сектор.

Обади му се в неделя вечерта.

— Нали ще дойдеш на заседанието утре? — запита тя.

— Такъв е планът. Имам пълномощията по онези дялове и направих някои сондажи при директорите. Почти съм убеден, че ще спечелим гласуването.

Мередит се надяваше, че той няма намерение да предаде едновременно и нея, и Сай на заседанието. По този въпрос просто разчиташе на късмета си.

— И все пак трябва да сме готови за най-лошото — каза тя. — Но ако успеем чрез гласуването да се доберем до правата върху залежите и принудим Сай да се съгласи, ще бъда напълно доволна.

Настъпи дълга пауза.

— Мислех, че целта ти е да погълнем „Хардън пропъртиз“.

— Сега това вече не ми се струва толкова важно. Не и ако за да го постигна, ще трябва да жертвам половината от печалбите на вътрешния сектор. Правата върху залежите са всичко, от което действително се нуждаем, а доколкото можах да проуча, Сай се ползва с доверието на директорите си. Дори да успее да получи контрола, няма да мога да го отстраня напълно и да наложа собствени хора в ръководството. — Тя направи пауза, за да може Дон да асимилира чутото. То би могло да го разколебае в ходовете му и тя определено да спечели от това. — Между другото, компанията му е в добро финансово състояние и може да устои на атаката по превземането ѝ. Действаме малко на тъмно. Акциите му имат добра пазарна цена, компанията има репутацията на напълно платежоспособна.

— Свършила си добра работа — забеляза Дон. — Да, всичко това е вярно. И ако решим да изкупим акциите, ще ни се наложи да даваме за всяка от двадесет до тридесет долара над пазарната цена. А при сегашното рязко падане на цените на собствените ни акции това едва ли ще е най-разумният ход.

— Съгласна съм. Но ако разширим възможностите си за преработка, бихме могли да компенсираме дефицита и дори да спечелим. Научните ни екипи вече работят по новите начини за използване на молибдена. Ако успеем да сложим ръка върху мините, ще сме готови за старт веднага щом започне търсенето. Точно сега производството на молибден е твърде ниско, но все пак „Конкорд майнинг къмпани“ продължава да го произвежда. Ако успеем да вземем правата върху старите мини „Уелингтън“, които сега са собственост на „Хардън пропъртиз“, ще направим голям удар.

— Сигурна ли си, че искаш да минеш през всичко това, Кип? — запита тихо Дон.

— Не — каза тя. — Обаче вложих прекалено много сили и време, за да се откажа. Но вече не е вендетата, ако това би те успокоило. Не държа на всяка цена да получа главата на Сай Хардън. Просто искам правата върху молибдена.

Настъпи напрегната пауза.

— В такъв случай, може и да се получи. Утре ще бъда на линия. Да ти донеса ли нещо?

— Не, благодаря. Ще се видим тогава.

Следващия ден се точеше толкова бавно, че на нея ѝ се струваше, че брои секундите.

Мередит излезе в задния двор, където господин Смит и Блейк си подхвърляха една топка на студения вятър.

— Не е ли страхотно тук, мамо? — запита я засмяно Блейк. — Има истински двор. А господин Смит казва, че има и парк. Може ли да идем там?

— Не днес — каза Мередит, без да се усмихне. — След ден или два.

— О, жалко — промърмори той. — Окей.

Тя се усмихна на раздражението му. Нямаше как да обясни, че не може да рискува да го видят точно сега. Сай не знаеше за него. И

трябваше да намери начин да го измъкне от Билингс, преди Мирна да надуши нещо.

Погледна часовника си и направи гримаса. Дон щеше да пристигне след по-малко от час. Трябваше да свърши някои неща.

Качи се в спалнята и внимателно подготви дрехите си. Тази вечер трябваше да бъде безупречно елегантна, овладяна и делова. Но устата ѝ бе пресъхнала, а краката ѝ трепереха.

Атмосферата стана малко напрегната след пристигането на Дон, особено когато Тайни пропълзя в дневната, за да види кой е новодошлият.

— Защо не вържеш това нещо? — промърмори Дон.

Господин Смит хвана Тайни, сложи го на рамото си, изгледа сърдито Дон и се качи при Блейк на горния етаж.

— Тонът ти не беше най-дипломатичен — забеляза Мередит, докато наблюдаваше Дон.

— Мразя това нещо — отвърна остро той и хвърли поглед към часовника си. — Не трябва ли вече да се обличаш?

— Да — съгласи се тя неохотно. — Странно, колко особено се чувства човек при постигането на нещо, което винаги е искал и винаги е чакал. А когато дойде моментът, всичко има вкус на пепел.

Дан я погледна с любопитство.

— Но като че ли нямаше друг избор. Хардън те тласна към всичко това, когато ти отказа правата върху залежите. Четох доклада ти — добави той малко притеснено. — И трябва да се съглася, че не би било рентабилно да търсим молибден където и да било другаде, освен в Монтана. Защото тук ще имаме възможност да го преработваме.

Мередит бе поразена.

— Изненадана съм.

Той сви рамене.

— Мога да оценя добата сделка, когато изникне възможност за нея. Дори и първоначалните ти мотиви да не са били най-похвални, ти имаш вярно чувство откъде може да се спечели. „Хардън пропъртиз“ би била чудесна придобивка като компания.

— Да, така е — рече Мередит, но не го мислеше. Всъщност не искаше компанията на Сай. А Дон? Тя присви очи. Наистина трябваше да го държи под око, и то отблизо. Може би дължеше това на Сай, ако не за друго, поне заради спомените.

Тя взе душ и облече съвършено нов светлосин копринен костюм на Ги Ларош с фино бродирана блуза. Носеше обувки от естествена кожа с високи токове, а косата ѝ бе вдигната във висок, елегантен кок и прикрепена с гребени. Погледна се в огледалото и одобри вида си.

Блейк също носеше костюм и я изгледа смаяно, когато влезе. Господин Смит беше в шофьорската си униформа и невъзмутимо придружи Дон Тенисън надолу по стълбите.

— Защо трябва да нося костюм, мамо? — промърмори Блейк. — Не искам да излизам. Искам да гледам телевизия.

— Съжалявам, скъпи, но имам нужда от господин Смит и не можеш да останеш тук сам. — Тя се наведе и развълнувано го целуна. — Ще се погрижа през следващите дни да бъдем колкото е възможно повече заедно. Окей?

Той направи гримаса.

— Окей.

Дон кимна, като внимателно я наблюдаваше.

— Ще се справиш — рече той. — Ти си самият бизнесмен, тип „Тенисън“.

Мередит се усмихна.

— Радвам се, че одобряваш вида ми. — Тя хвърли поглед към украсения си с диаманти „Ролекс“. — Е, приближава седем. — В стомаха ѝ затанцуваха пеперуди. — Ще тръгваме ли?

— Би трябвало. Предполагам, не държиш да присъстваш на първата част от заседанието?

— Няма нужда. Както ти каза, ще ни се обадят, когато стане време да гласуват по нашия въпрос. Ще представим пълномощията си, ще направим офертата и ще видим какво ще стане.

— Напълно почтено.

Сградата на „Хардън пропъртиз“ беше цялата в светлини. Сай Хардън и Мирна вече седяха в заседателната зала след почерпката в разкошно заредения бюфет, подготвен от доставчиците. От баща си Сай беше научил, че е добре да нахраниш хората си, преди да поискаш да умрат в името на твоята фирма. Така че бе продължил тази традиция.

Сега той мислеше за Мередит. Раздялата само още повече изостри копнежа му. Вече знаеше, че и дума не може да става за заместители. Нямаше никога да се освободи от нея. И бе решил да действа, щом приключеше тази абсурдна история по превземането на компанията му. Първото нещо, което щеше да направи, бе да се опита да си върне Мередит. С надежда да започнат отново.

Но преди да успее да отиде при нея и да ѝ го каже, неотложни дела го принудиха да замине извън града. А когато се върна, вече бе под заплаха да бъде превзет от „Тенисън интернешънъл“. Прехвърляни бяха пълномощия и изкупени голяма част от дяловете. Положението на компанията бе станало твърде несигурно и усилията да парира атаката погълнаха всичкото му време.

— Успя ли да се свържеш с Дон Тенисън? — попита той единия от директорите си.

— Ще бъде тук — дойде тихият отговор. — Знаеш ли кой стои зад всичко това?

— Не. — Сай впери поглед в събеседника си. — А ти знаеш ли?

— Всъщност, да. Вдовицата на Хенри Тенисън — усмихна се накриво директорът. — Опасна жена. Ръководи целия вътрешен клон на корпорацията и прави страхотни пари. Говори се, че Хенри сам я е обучавал, подготвял я години наред. Била неудържима, когато реши нещо, а точно сега искала правата върху залежите. Ние сме пречка в плановете ѝ за разширение на корпорацията, но пък директорите от борда ѝ изглежда не са съвсем съгласни с нея. Настоявали за конкретни резултати.

— Няма да им ги дам — заяви Сай. — Проклет да съм, ако позволя на някаква богата вдовица да дойде тук и да ми казва какво да правя в собствената си компания.

— Тя едва ли е някоя вятърничава особа — промърмори колегата му. — В противен случай Дон би командвал сам парада. Казват, че дори го засенчвала.

— Което едва ли му е особено приятно.

Директорът кимна и се обърна да поздрави останалите членове на борда, които заемаха местата си.

Голямата черна лимузина спря пред сградата на „Хардън пропъртиз“. Прозвуча сигналът на клетъчния телефон. Мередит целуна Блейк и слезе от колата.

Носеше светлосиво палто от кашмир, което чудесно подчертаваше светлия ѝ тен. Вървеше малко пред Дон и се отправи към заседателната зала под ръка с него.

— Нервна ли си? — запита той, когато застанаха пред затворената врата.

Тя вдигна поглед.

— Вече не. Странно, нали? Би трябвало да треперя, а всъщност се чувствам съвсем спокойна. Почти ми е жал за него.

Дон кимна. Отвори вратата и влязоха вътре.

През изпълнената с цигарен дим стая тя видя Сай, седнал начело на масата, и майка му от дясната му страна. Той забеляза Мередит и веждите му се склупиха, както и тези на Мирна.

Директорът, който говореше, кимна към Дон.

— В дневния ни ред тази вечер е включен още един въпрос — обърна се той към Сай. — Получихме предложение за сливане от „Тенисън интернешънъл“. Ако не възразявате, ще дам думата на Дон Тенисън да представи офертата си.

— Никакви възражения — отвърна Сай, леко развеселен. Хвърли към Дон поглед, в който просветна заговорнически блясък, а после се взря в Мередит с видимо смущение. — Но бих искал да знам защо имаме нужда от келнерки тази вечер — добави той, изпитвайки странно раздражение да я види до Дон Тенисън. Тя беше негова!

Мередит бе единствената, освен Мирна и Дон, която разбра шегата. Но не отговори. Само се усмихна на Сай, а в съзнанието ѝ отекваха обидите, лекотата, с която я беше прельстил, коварството му. Вечерта изведнъж натежа от злокобни възможности и тя откри, че няма търпение да влезе в ролята си. Гневът ѝ към Мирна отиде на втори план пред желанието да създаде малко неприятности на Сай. Бог ѝ бе свидетел, че той си го бе заслужил. Достатъчно я бе наранявал в миналото.

Сай удари с големите си ръце по масата, когато Мередит не отговори, и се обърна към директорите.

— Е, както скоро ще научите, едно предложение едва ли ще е в състояние да ме отстрани.

— Но, Сай, никой не оспорва твоите позиции — заекна Бил, почервенял. — Просто някои от нас смятат, че ти преднамерено се противопоставяше на прехвърлянето на правата върху тези залежи.

— Длъжен съм да се противопоставям — избухна Сай. — Или може би не си забелязал, че докато беше жив, Хенри Тенисън правеше всичко възможно да ни отстрани от този бизнес?

Мередит не го бе знаела. Хвърли поглед към Дон, но той отвърна очи.

— Това няма нищо общо с днешния въпрос — продължи да настоява Бил. — Нека поне останалите чуят какво има да каже Дон.

Сай се облегна на стола си, усещайки любопитния поглед на майка си, отправен към Мередит. Той също се втренчи в нея.

— Споменах, мисля, че заседанието е само за притежателите на дялове — рече той, вбесен от нелепата поява на Мередит тук в компанията на Дон Тенисън и в луксозен тоалет, който едва ли би могла да си позволи със заплатата на келнерка. Дали имаше връзка с Дон? Дали не бе той приятелят ѝ в Чикаго, а не Смит? Всичко бе толкова объркано и все пак той адски добре знаеше, че Мередит няма никакви акции в „Хардън пропъртиз“. Тогава защо беше тук?

— Като че ли не си в най-характерното си амплоа, а Мередит? — запита той студено.

— Така ли? — промълви усмихнато тя.

— Тя с вас ли е? — обърна се Сай към Дон.

— Боя се, че по-скоро е обратното — каза тихо Дон. Седна и остави Мередит да приготви материалите си и да се обърне към борда.

— Съжалявам, че трябва да започна с това, господа — изрече тя с ясен делови тон. — Но вашият президент и главен изпълнителен директор — тя хвърли поглед към смаяния Сай, — не ми остави никакъв друг избор. Налага ни се да пренасочим капиталите си в нови дейности. Имаме нужда от договорите за тези залежи и ни се наложи да предприемем някои заобиколни ходове, за да ги получим.

Сай се изправи на стола си, майка му го гледаше с разширени от ужас очи.

— Какво значи това „ние“? — запита заплашително той.

— Нима не се представих? Съжалявам. — Студеният ѝ поглед обгърна не само Сай, но и майка му. — Аз съм Кип Тенисън. — Изчака ударът да стигне целта си. — Вдовицата на Хенри Тенисън.

Вицепрезидент и главен изпълнителен директор на вътрешния сектор на „Тенисън интернешънъл“.

„Изразът върху лицето на Сай си струваше всичко това“ — помисли си тя за момент. Шест години на мъки и тревоги, цялата болка. Мирна бе силно преbledняла, сякаш всеки миг щеше да припадне. Но Мередит не можеше да си позволи да се наслаждава на ефекта, който бе предизвикала. Имаше да върши още работа.

И тя спокойно започна да обяснява предложението, очерта детайлно преимуществата му, назова цифрите и успешно отби атаките на директорите.

— Няма да превземете моята компания — каза студено Сай накрая.

Тя вдигна вежди.

— Напротив. — Гласът ѝ беше също така студен. — Имам необходимите пълномощия. И ще събера повече гласове от вас.

— Не и тези на чичо ми...

Тя ги плъзна по масата към него с хладна деловитост, като наблюдаваше как лицето му се вцепенява.

— Но той не би могъл! — задъха се Мирна.

— Старият господин като че ли няма особено високо мнение за вас, госпожо Хардън — каза спокойно Мередит. — Боя се, че той можа и го направи. Тези десет процента от дяловете ми дават решително преимущество. С тях мога да получа контрола върху компанията, освен ако вашите адвокати не изиграят някакъв невероятен номер. — Тя прибра документите в дипломатическото куфарче с явно безгрижие. — Имаме нужда от правата върху тези залежи. — Сивите ѝ очи се възряха в тези на Сай със сила и решителност. — И ще ги имаме, дори и ако трябва да присъединим цялата ви компания. Уведомете ме за решението си. Надявам се това да стане до следващата седмица. Предстои ми да подпиша договор с правителството и ако се наложи, ще потърся намесата на съответните органи. Предполагам знаете, че правителствените поръчки, свързани с военната индустрия, не могат да бъдат отлагани, особено сега.

Стана и се приближи до Дон.

— Благодаря за вниманието ви, господа — изрече тя плавно. — Ще очаквам да ми се обадите. Приятна вечер.

Напусна залата заедно с Дон и леко се усмихна на себе си, когато долови виковете, избухнали зад затворената врата.

Сай не помръдваше. Едва дишаше. В ума му просветваха светкавици, докато свързваше в едно всички неща, които го бяха смущавали, и си даваше сметка, че Мередит го е изиграла като последен глупак. Вдовицата на Хенри Тенисън да работи за една надница, в ресторант! Може би някой ден щеше да успее да се засмее на това.

Мирна докосна ръката му и той се сепна.

— Заради нея Хенри Тенисън се опитваше да ни унищожи — произнесе беззвучно тя.

Сай изведнъж си спомни всичките слухове и приказки. За предаността на Хенри Тенисън към младата му жена, за фанатичните му усилия да я скрие от обществото. Мередит е била жена на Тенисън, омъжена е била за него. И той е бил мъжът, за когото каза, че я е обичал...

— Господи! — Болката го задави. Бе я прогонил, а тя по някакъв начин бе срещнала и се бе омъжила за един от най-богатите мъже в страната. И сега бе най-големият му враг на този свят и ако не бе достатъчно ловък, щеше да го унищожи.

— Съжалявам. — Очите на Мирна плувнаха в сълзи. Тя хапеше долната си устна. — Всичко стана по моя вина. Всичко...

Сай изобщо не я слушаше, нито пък разбираше за какво говори. Изпитваше такава болка, каквато изобщо не си бе представял, че съществува. Казал беше на Мередит, че никога няма да успее да се впише в неговата среда, че ѝ липсва изтънченост. А тя би могла сто пъти да го купи и продаде. Как ли му се е смяла!

За него тя вече беше недосегаема, както бе той за нея преди шест години. Вдовицата на Хенри Тенисън. Със собствена империя и невероятно богатство. Имаше всички средства да си отмъсти и ги бе използвала. Той притвори очи. Надявал се бе, че тя продължава да го обича, въпреки всичко. А Мередит си бе поиграла с него, както голямата риба с малката, преди да я глътне. Нищо помежду им не е било истинско. Тя е мислила само за отмъщение, вероятно дори и когато му се отдаваше. Знаела е, че след това ще го боли по-силно, особено когато си даде сметка за играта, в която го е впримчила. Влюбил се бе до уши отново, а тя е искала само да заграби бизнеса му.

Той стана, отиде до прозореца и се загледа навън с неவிждащи очи. Някак заплахата да изгуби компанията не бе нищо, сравнена с болката от измамата на Мередит. Всичко му дойде изневиделица, без всякакво предупреждение. Сигурно тя се бе чувствала по същия начин преди шест години...

Тридесет минути по-късно господин Смит най-сетне пристигна при изнервените Мередит и Дон, като на всичко отгоре бе спукал и гума. А това означаваше, че все още чакаха, когато Сай и Мирна Хардън излязоха от заседателната зала и слязоха във фойето. Мередит трябваше да събере цялата си смелост, за да не отстъпи пред Сай, когато той се приближи към нея с очи, студени като смъртта. Изиграла беше своите карти и сега трябваше да удържи фронта. Не можеше да си позволи да прояви слабост.

— Господи, всичко ли беше част от плана? — запита той, а тъмните му очи хвърляха светкавици.

Тя знаеше какво има предвид. Усмихна се и вдигна вежди.

— Не беше ли ти този, който казваше, че в бизнеса всичко е позволено?

— Отговори ми, ти, жена-баракуда! — рече той през зъби.

Тя погледна към съсипаната Мирна Хардън, не толкова с интерес, колкото с глухо, мрачно съжаление. Изпитваше смътен срам от себе си.

— Да — отвърна тя равнодушно, лъжейки, за да спаси гордостта си. — Всичко беше част от плана.

Унижението върху лицето му бе прекалено, за да може да го понесе, но не биваше да му позволи да разбере колко много все още държи на него. Бе прекалено късно, а тя имаше отговорности, от които не можеше да избяга. Още по-лошо — имаше дете, което бе длъжна да защити. Да допусне Сай по-близо, би могло да означава да загуби Блейк. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато забеляза, че господин Смит, без да си дава сметка какво точно става, вече води Блейк към вратата.

Замръзна, когато вратата се отвори и Блейк хукна напред.

— Мамо, спукахме гума! — обяви той пред целия свят и протегна ръце да я прегърне.

Мередит го вдигна, притискайки го прекалено силно, с изплашени очи.

— Значи си се разтревожил, че ще закъснеете? — запита тя, като се мъчеше да не показва страха си. Знаеше, без да поглежда, че Сай и Мирна са зяпнали детето с отворени уста.

— Да, и господин Смит каза някои много лоши думи. Трябва да поговориш с него — заяви той с тон на възрастен.

В друг момент Мередит би се засмяла, но точно сега едва ли бе време за хумор.

Сай се взираше в нея с отровен гняв, разбирайки, че не само бе отишла при друг мъж, но му беше родила и дете. Тя държеше сина на Хенри Тенисън и той я мразеше за това.

Още повече мразеше широкоплещестия мъж със заплашителен вид, застанал плътно до нея, готов да я пази от всичко.

— Вие сте Смит, разбира се. — Сай го измери със студена неприязън, разбирайки най-сетне кой е той — бодигардът на Мередит.

— А вие сте Хардън, разбира се — дойде безцеремонният отговор, придружен от усмивка, не по-малко студена от тази на Сай.

Усетила напрежението, Мередит застана помежду им, но в объркването си пропусна да отчете ефекта, който присъствието на Блейк бе произвело върху Мирна Хардън. Сай може и да не бе забелязал приликата, но не и тя. Мирна се взираше в детето с изумени очи, а лицето ѝ бе бяло като тебешир. В следващия миг тя безмълвно се свлече на земята.

Разтревожен, Сай се впусна към нея. Мередит се почувства виновна, че бе предизвикала всичко това. Поднесе повече от достатъчно изненади на Мирна тази вечер, дори и да не бе мислила да ѝ показва Блейк. Това бе чиста случайност. Ако гумата не се бе спукала, Мирна изобщо не би видяла момчето. Но в този момент не биваше да мисли за последствията, иначе щеше да полудее!

Предаде Блейк на господин Смит и коленичи до Сай. Треперещите ѝ пръсти докоснаха пулса на възрастната жена. Усети го равномерен, макар и малко слаб.

— Шок — рече рязко Сай и злобно изгледа Мередит. — Бог е свидетел, че ѝ се събра доста за една вечер. А ти си студена като лед, нали, миличка?

Мередит не реагира. Очите ѝ спокойно срещнаха неговите.

— Бизнесът не е за хора със слабо сърце. А Хенри ме научи как да вода играта. Бях добра ученичка.

— Ще видим — бе всичко, което той каза и начинът, по който я погледна я накара да трепне.

Сай стана да повика линейката и остави Мередит при Мирна. Възрастната жена за миг отвори очи и видя директорите, струпани около нея, като се опитваха да не изглеждат глупаво. Те нямаха представа какво да правят и оставиха всичко в ръцете на Мередит.

— Детето... — задъха се Мирна, ноктите ѝ се забиха в ръката ѝ. — Детето, Мередит!

— Опитай да не се движиш — рече тихо Мередит. — Ще се справиш.

Очите на Мирна се замъглиха от сълзи и Мередит се почувства още по-зле.

— Съжалявам... — успя да промълви старата жена, преди очите ѝ да се затворят отново.

— Както и аз — рече мрачно Мередит.

Изправена пред резултата от опита си да влезе в ролята на провидението, тя изведнъж си даде сметка колко трудно ще ѝ бъде да оправдае действията си. Ако нещо се случеше с Мирна, нищо нямаше да е в състояние да спре Сай. Онова, което доскоро ѝ се бе струвало съвсем просто, сега се бе превърнало в някаква ужасна бъркотия.

Линейката се забави, Сай нервно крачеше напред-назад, пушеше и мислено и на глас обвиняваше Мередит за състоянието на майка си. Когато медицинският екип най-сетне пристигна, той придружи санитарите и помогна да качат Мирна в линейката. После седна до нея, като остави директорите, Мередит и всички заплахи зад себе си.

Хвана студената ръка на Мирна и я държа в своята, докато линейката ги отнасяше към болницата. В ума му се блъскаше всичко онова, което бе научил тази вечер.

Мередит бе извадила страхотен късмет, мислеше си той с горчивина. Кип Тенисън. Съпругата на Хенри. Скритото съкровище на Хенри Тенисън. И, както бе споменала майка му, вероятно причината, поради която Тенисън се бе опитвал да го унищожи. Искал е да отмъсти за Кип, за Мередит, за болката и мъката, която той ѝ бе причинил.

Прогонил я бе от живота си и вероятно я бе тласнал право в обятията на Хенри Тенисън. Дотук с признанията в любов. Толкова го бе обичала, че се бе омъжила за друг почти веднага и дори му бе родила дете. Не бе знаел коя е Кип Тенисън, но бе чувал доста за нея. В деловите среди отдавна се шушукаше, че предаността на Хенри към бизнеса била нищо в сравнение с предаността му към хубавата млада жена. Говореха, че Хенри я криел от всички, пазел я само за себе си и бил като омагьосан от нея. Имаше дори слухове, че чувствата им били взаимни и че никой не допускал Кип да се е омъжила за него по друга причина, освен любов.

По онова време тези клюки изобщо не го интересуваха. Сега изведнъж придобиха изключителна важност. Мередит се бе омъжила, бе обичала отчаяно съпруга си и го беше изгубила. И, както бе станало ясно, връзката им не бе останала безплодна. Видял бе малкото тъмнокосо момче да тича към нея, чул го бе да я нарича „мамо“. Нещо в него рухна при спомена за този миг. Твърде рядко бе мислил за деца, но когато си ги представяше, те винаги бяха негови и на Мередит. Заболя го двойно повече от мисълта колко пълно бе отмъщението ѝ.

Един стон привлече вниманието му. Той вдигна слабата ръка на майка си, прорязана от сини вени и здраво я стисна.

— Как си? — Той нежно ѝ се усмихна.

Тя отново простена. По страните ѝ рукнаха сълзи.

— Сай, детето — прошепна тя. — Видя ли... детето?

Той се намръщи загрижено. Сигурно бълнуваше.

— Мамо, добре ли си?

— Какво? — Тя широко разтвори очи и го погледна. — Припаднала съм.

— Да, така стана. Сега отиваме в болницата.

— Но това беше само припадък.

— Ще оставим докторите да решат — каза той твърдо. — Сега си лежи спокойно. Ще се справиш.

Пръстите ѝ стиснаха неговите.

— Мередит... — започна тя.

— Каква изненада, а? — Гласът му бе натезжал от горчивина. — А аз ѝ дадох работа като келнерка. Тя би могла да купи целия ресторант само от джобните си пари, ако последният годишен отчет въобще дава някаква представа за печалбите им.

Мирна едва сега започваше да го осъзнава. Нейният подкуп от двадесет хиляди долара вероятно бе развеселил безкрайно Мередит. Не бе знаела, изобщо не бе сънувала коя е станала тя. Изненадата продължаваше да отеква в крехкото ѝ тяло като пушечен изстрел. Миналото я бе настигнало. Мередит не само бе родила детето на Сай, то все още беше при нея. А Сай не знаеше. Мислеше, че малкото момче е на Хенри Тенисън, и ако тя сега му кажеше истината, собствената ѝ вина щеше да излезе наяве. А това щеше да означава да разруши и без това крехката им връзка. И което бе още по-лошо, щеше да развихри около детето такава страховита битка за родителските права, каквато нито Хардън, нито Тенисън досега биха могли изобщо да си представят.

Би ли могла да направи това, дори и с гаранция, че ще получи внучето си? Би ли могла да превърне малкото момче в заложник, само за да задоволи копнежа си за внуче и синът на Сай да носи името Хардън?

Тя закри лице с ръка. Толкова много измами. Толкова много лъжи. Мередит бе казала, че всичко е свършено, че жаждата ѝ за отмъщение е задоволена. Тя несъмнено имаше намерение да вземе детето, да се прибере у дома си и да забрави завинаги за Сай и за нея. Но Мирна вече не би могла да забрави. Имаше внук, когото никога нямаше да познава. Сай имаше син, за чието съществуване изобщо не подозираше. И вината за това беше именно нейна. Сай не би го простил, и как би могъл? Но ако продължаваше да крие от него, може би щеше да причини още по-голямо зло, отколкото досега.

— Не се разстройвай чак толкова — смъмри я той и се наведе да я целуне по челото. Идването ѝ в съзнание явно го обнадежди и известно облекчение се изписа върху лицето му. — Нямам намерение да позволя на Мередит да ни отнеме компанията.

— Никога не бих допуснала, че ще позволиш — прошепна Мирна. Очите ѝ се притвориха. — Макар че и това би било по-малко, отколкото заслужавам...

Той се намръщи, тъй като не разбра напълно думите ѝ, но реши, че тя все още не е съвсем на себе си. И все пак държанието ѝ го разтревожи. Майка му бе корава жена и бе посрещнала доста удари в живота си. Но разкритията на Мередит я засегнаха повече от каквото и да било друго през последните години. Всъщност, самото идване на

Мередит в Билингс я бе извадило от равновесие. Сай се запита какви ли тайни крият двете жени и дали именно те не са тласнали Мередит към подмолни заговори и превърнали майка му в жалка човешка купчинка. Пристигането в болницата му попречи да продължи размислите си в тази насока.

По пътя към къщата на леля Мери Мередит седеше на задната седалка до Блейк.

— Онази жена припадна, мамо — рече той. — Защо припадна? Аз ли я изплаших?

— Не, скъпи, тя просто получи шок — отвърна сковано Мередит. — А сега си стой като добро момче и си слушай новата приказка. — Тя включи касетофона и сложи слушалките на главата му.

— Тя не знаеше ли за Блейк? — запита Дон.

— Със сигурност не и до тази вечер — отвърна уморено Мередит. — Изобщо не исках да го научава. Ако гумата не се беше спукала, щях да се кача в колата половин час по-рано и да напусна града.

— Лош късмет.

— Да. — Тя вдигна очи към него. — Дали бордът ще приеме предложението ни?

— Съмнявам се — отвърна Дон със странно неспокойство. — Ще притиснат Сай да отстъпи правата върху залежите, но не смятам, че ще приемат ново ръководство или ще се подчинят на насилствено приобщаване към корпорацията. Не и на цената, която им предложихме.

„Във всеки случай, все още не“ — помисли си той. Имаше си свои планове и нито Мередит, нито Сай трябваше да знаят за тях, преди да е готов да им поднесе своята собствена изненада.

— Дано все пак излезе нещо добро от всичко това — каза тя.

— Изглеждаш съсипана — промърмори Дон с леко виновно изражение. — Това ти костваше много, нали?

— Да. Не исках... чак толкова да разстроя Мирна Хардън. Мислех...

— Тя ще се оправя.

— О, Дон, дано.

Мередит си спомни измъченото лице на Сай. Дори нещата помежду им да бяха напрегнати и враждебни, тя не искаше да му причинява повече никакви тревоги.

По-късно вечерта се обади в болницата и научи, че госпожа Хардън страда от изтощение, но в момента се възстановява много добре. Това бе единственият светъл лъч в този ужасен ден.

Поне не бе причинила инфаркт на майката на Сай. Но бе възникнал нов проблем. Мирна беше видяла Блейк. Щеше ли тя да каже истината на сина си? И ако да, тогава какво?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Мередит се опита да убеди Дон да остане през нощта, но той бе категоричен, че трябва да се върне в Чикаго за някакво важно заседание на другата сутрин. Толкова по-добре, помисли си тя. Макгий щеше да го държи под око, когато се върнеше. А и тя не желаше компанията му повече, отколкото той нейната. Най-сетне бяха разкрили картите си. Само час по-късно Дон се качи на корпоративния самолет и остави потиснатата Мередит да се оправя с Блейк.

Господин Смит бе паркирал лимузината пред къщата. Вече нямаше нужда да се преструват и ако някой вдигаше учудено вежди при вида на луксозната кола, това вече нямаше особено значение.

Блейк все още спеше, когато Мередит сънливо се измъкна от леглото на следващата сутрин, за да пригответи закуска.

— Би трябвало да си вземеш домашна помощничка — забеляза господин Смит, докато дъвчеше бекона си, а тя вадеше бисквитите от печката. — Мястото ти не е в кухнята.

Мередит го погледна с изнурена усмивка. Той също не изглеждаше на място в кухнята с джинсите и тениската си в цвят каки. Но умееше да готви по-добре от нея.

— Човек прави каквото трябва. — Отметна назад поразчорлената си плитка и седна на масата, облечена също в джинси и тениска. Само че сега джинсите имаха оригинален етикет, а тениската беше копринена. — Вземи си от бисквитите.

Той тъкмо посегна, когато някаква нетърпелива ръка зачука по задната врата.

— Аз ще отида — каза господин Смит, парирайки импулсивното ѝ движение.

Той отвори, а Сай го изгледа злобно, влезе в кухнята и хвърли „Стетсън“-а си на плота. После седна на масата.

Мередит бе смаяна. Почти бе изгубила дар слово. Изобщо не се надяваше да види отново Сай, а най-малко тук. Не и след миналата нощ.

— Чувствай се като у дома си — успя да произнесе най-сетне тя.

— Нима не съм се чувствал винаги по този начин? — залита безгрижно той. Още веднъж погледна сърдито към господин Смит, който също седна и продължи закуската си с обичайната си невъзмутимост. — Да не би да прекъсвам нещо?

— Закусваме — отвърна Мередит. — Ако искаш, вземи си една чиния.

Напук на Смит, той наистина си взе и я напълни.

— Как е майка ти?

Сай вдигна тъмните си очи.

— Ще се оправи. Не беше удар, слава богу.

Мередит ровеше яйцата в чинията си.

— Радвам се.

— Какво, по дяволите, става между вас двете? — запита направо Сай, като я накара да подскочи от изненада. — Никога не съм виждал майка си да припада, но тя пребледня като призрак снощи след твоите... разкрития. Защо толкова се страхува от теб?

— Не виждам какво може да я тревожи — увери го Мередит. — Вече се отказах да откъсвам. Това е прекалено уморително.

— Съжалявам да го чуя — забеляза замислено той, като я наблюдаваше. — С нетърпение очаквах фойерверките по случай приобщаването на моята компания към твоята.

— Мислиш, че не мога ли? — запита тя с лек цинизъм.

— Не. Но можеш да опиташ.

— Благодаря за разрешението. — Тя остави вилцата си. — Ти упорстваше за правата върху тези залежи въпреки съветите на адвокатите и директорите си. И причините ти не бяха само от делови характер.

— Така е — съгласи се Сай. Запали цигара, пренебрегвайки погледите, идващи от другата страна на масата.

— Не разбирах защо Хенри Тенисън прави всичко възможно да ми се противопоставя, не и до миналата вечер. Но да отстъпя тези договори не би било в мой стил. Не правя услуги на врага.

— Врагът те надхитри този път — усмихна му се Мередит. — Свари те неподготвен, ако смея да кажа.

Той кимна с присвити очи.

— Бях разсеян.

Начинът, по който го каза, я накара да се изчерви.

— Мамо!

Блейк влезе по пижама като търкаше очи и влачеше плюшеното си зайче.

— Мамо, събудиха ме гласове... — Той се облегна на нея.

Очите ѝ се изпълниха с нежност, тя го сложи в скута си и го залюля, усмихвайки се на съненото му лице.

Сай правеше всичко възможно, за да се овладее. Детето на Хенри Тенисън... а обичта просто струеше от лицето ѝ. Някога тя гледеше него така, със същото нежно учудване. А той ѝ го бе отнел, не ѝ бе повярвал и я бе прогонил от живота си. Сега вече разбираше от какво се е лишил. Не му харесваше да е на второ място.

Смит видя изражението върху лицето на по-младия мъж и присви очи. Ревност. Този поглед му беше познат.

Сай погледна към него, тъмните му очи проблеснаха. Представата за Смит го дразнеше дори повече от завистта към детето. Неприятно му бе да види този мъж седнал така непринудено с Мередит, плашещият факт, че живее с нея.

— Тайни е в пералнята, господин Смит — промърмори Блейк. — Да не би да иска да се къпе?

— Хайде да отидем да видим. Ела, момчето ми. — Той взе Блейк от Мередит и лицето му се смекчи, когато малчуганът се ухили. — Ще го облека.

— Благодаря — каза Мередит.

Сай ги проследи с поглед. Гледеше детето с неясен копнеж. Ако нещата се бяха развили по-различно, той и Мередит биха могли да имат дете в края на краищата. И то би могло да изглежда така. Той почти потръпна. Съмняваше се, че някога изобщо ще има дете, защото бракът бе дума, която отсъстваше от речника му. А и бог му бе свидетел, че никоя от жените, с които се срещаше, не искаше деца. Само Мередит. Защо не бе му казала, че има дете от Тенисън? Чувстваше се измамен, наранен до смърт.

— Кой е Тайни? — запита сковано той.

— Игуаната на господин Смит. Защо си тук?

Той стисна чашата за кафе и въздъхна.

— Нямаше къде другаде да отида.

Не биваше да го допуска отново до себе си. Не смееше. Очите ѝ се сведоха към ръцете му с тънки дълги пръсти и мургава кожа. Толкова добре си спомняше усещането от тяхното докосване.

— Съжалявам за майка ти.

— Тя ще се оправи. — Сай довърши кафето и цигарата и се взря в нея. — Обичаше ли съпруга си?

— Да. Не е трудно да обичаш хората, които държат на теб. Хенри се отнасяше с мен като с фин порцелан. Глезеше ме, закриляше ме, обичаше ме от цялото си сърце. — Тя сведе очи, болката се върна отново. — Беше толкова сам.

Сай остро си пое дъх.

— И те криеше, така ли? Затова не можах да те намеря.

Тя кимна.

— Всъщност, като си помисля, той лесно би се справил с евентуалните обвинения от криминално естество, които биха повдигнати срещу мен. Щяха да са му достатъчни само няколко часа. Но както веднъж каза моят девер, Хенри имаше съвършено лични мотиви да не иска ти да ме намериш. — Тя вдигна поглед към Сай. — Би направил всичко, за да ме задържи.

Сай не бе особено изненадан да го чуе. Просто не можеше да откъсне очи от лицето ѝ.

— Тогава вече си била бременна, нали?

Навлизаха в опасна територия. Трябваше да бъде внимателна.

— Да. Блейк беше целият свят на Хенри.

Толкова ѝ се искаше Сай да каже нещо, каквото и да е, за Блейк! Но той не можеше да знае, че Блейк е негово дете. И сякаш бе решил да се преструва, че детето едва ли не не съществува.

— И твоят свят също?

Тя се усмихна нежно.

— О, да. Също и моят. Той е причината, поради която ставам всяка сутрин.

— Начинът ти на живот оставя ли ти достатъчно време за него? О, да — кимна той, видял изненадата ѝ. — Знам много добре какво е — срещи, пътувания, конференции, вечери с клиенти, ухажване на директорите, за да гласуват както ти искаш... Правя го всеки божи ден. Но не ми се налага да пренебрегвам детето си.

— Аз не пренебрегвам сина си.

— Ти беше тук близо месец — възрази той.

— Но говорех с Блейк всяка вечер по телефона.

— Колко мило от твоя страна.

Пръстите ѝ се вкопчиха в масата.

— Само това ми липсваше — избухна тя. — Един ерген да ми казва как да гледам детето си!

— Ако имах дете, щях да направя всичко възможно то да не расте само.

— Да не би да искаш да кажеш...

— Как се казва зайчето му?

Мередит премигна.

— Моля?

— Плюшеното зайче. Как му вика той?

Тя знаеше, но Сай я бе вбесил до такава степен, че в момента не можа да си спомни.

Той вдигна вежди, когато бузите ѝ пламнаха.

— Е, нещата са достатъчно ясни, не мислиш ли?

— Моят син не е твоя работа.

— Съгласен съм. Синът на Хенри Тенисън е последната от тревогите ми точно сега. Майка ми иска да те види.

Значи затова беше дошъл. Тя не пожела да признае пред себе си, че се бе надявала да е по някаква друга причина.

— Защо?

— Нямам представа. Но тя ще е под наблюдение поне още два дни и иска да говори с теб. Обещах да предам молбата ѝ.

Мередит остави чашата на масата.

— Нямаме какво да си кажем една на друга.

— Тя твърди, че имате. — Сай присви очи, приведе се към нея и погали ръката ѝ. — Мередит, кажи ми какво става.

Ръката ѝ се отдръпна от възбуждащото докосване.

— То няма нищо общо с теб — излъга тя.

Сай стисна пръстите ѝ в своите, очите му проблеснаха.

— Значи не ти е приятно да те докосвам. Сега, когато смяташ, че си ми отмъкнала правата върху залежите, вече няма нужда да се преструваш, че ме искаш, така ли?

Тя го погледна безпомощно, сърцето ѝ биеше като лудо.

— Не е... това — прошепна задавено. Не можеше да понесе той да мисли, че е спала с него само за да го заблуди относно плановете си.

Лицето му малко се разведри и пръстите, които стискаха нейните, станаха по-нежни. Той се взря в тях, очите му се приковаха върху годежния пръстен, който все още украсяваше ръката ѝ.

— Ти беше моя много преди да станеш негова. Нараних те и съжалявам за това. Предполагам, че имаш право да си отмъщаваш по какъвто искаш начин. — Тя можеше и да не знае и той не го каза, но да роди дете на Тенисън, бе най-доброто отмъщение. Нищо не можеше да го нарани повече.

Изведнъж пусна ръката ѝ и стана с угаснали очи.

— Иди и виж майка ми, ако искаш, за да спре да се измъчва за онова, което е между вас. Знам, че не ти е особено симпатична, но тя също си има причини да бъде такава, каквато е. И е единственото, което ми остана.

Мередит притвори очи. Заболя я от думите му, защото знаеше, че са истински. Нямаше желание още веднъж да се сблъска с Мирна Хардън. Но едва ли би го избегнала, без да предизвика подозрение, а и можеше да тласне Мирна към някоя отчаяна стъпка.

— Добре — рече примирено. — Ще отида.

Лицето му бе белязано от някаква безкрайна горчивина. Той взе шапката си и я погледна с тиха настойчивост.

— Предполагам, скоро ще напуснеш Билингс?

Тя кимна.

— Трябва да се връщам на работа. — После се усмихна със съжаление. — Както ти каза, животът ми се състои от безкрайна поредица делови ангажименти. Не беше лесно да движа нещата оттук, независимо от телефона и факса.

— И летището? — запита Сай. — Дочух, че напоследък самолетът на „Тенисън интернешънъл“ ни е навестявал доста често. Сега връзката ми е ясна. Създаде си си доста проблеми, за да ме държиш на тъмно.

— Дори не можеш да си представиш колко много — промърмори тя.

— И вероятно сега мога да обясня на госпожа Дейд защо вече нямаш нужда от работата — подхвърли той със сух хумор. — Сигурно си се смяла като луда.

— Беше ми приятно. В сравнение с обичайната ми работа да обслужвам масите бе истинско развлечение.

Сай кимна. Очите му докоснаха устните ѝ и се задържаха там.

— Мислех, че държа силни карти в ръцете си, но се оказа, че всички аса са у теб, нали, миличка?

— Правата върху залежите ми трябва — отвърна тя просто. — Плановете ми за разширение зависят от тях.

— Би могла да ги получиш и в западните щати, включително и в Аризона. А ти се интересуваеш най-вече от молибдена, нали? — добави той с остро предчувствие, забелязал издайническия израз върху лицето ѝ. — Защо първо не отиде в Аризона?

— Защото ти не беше там — отвърна тя направо и очите ѝ проблеснаха.

— Точно така. Защото не ти трябва залежите, а моята глава на тепсия. И вече смяташ, че си успяла. Но все още не знаеш колко здраво държа директорите си и колко упорито ще се боря да запазя контрола. — Той бавно се усмихна. — Обичам добрите битки. Хайде, миличка. Щом искаш компанията ми, ела и я вземи. Но ти обещавам, че ще играя твърдо.

— Както и аз — отвърна Мередит със спокойна усмивка. — Хенри ме научи на това.

При споменаването на покойния ѝ съпруг лицето му се втвърди.

— Той имаше инстинкт на убиец. В това отношение двамата си приличаме. Но не мисля, че притежаваш нещо подобно, малка Мередит. И ще ти е нужно повече от новото ти фамилно име, за да ме изплашиш.

— Имам всички пълномощия — напомни му тя.

— Е, те вече веднъж са сменили собственика си — подхвърли весело той. Мередит не знаеше, но собственият ѝ девер бе най-добрият му съюзник. И това му позволи известна арогантност. Очите му проблеснаха. Вече действително се забавляваше. От горчивите разкрития и тревогата на нощта се надигаше нещо друго. — Някога ти не се опитваше да се състезаваш с мен. А даваше. И никога не вземаше.

— Времената се менят.

— Разчитай на това. — Сай нахлупи шапката върху тъмната си коса и я килна над едната вежда. — Но аз няма да се откажа и няма да

отстъпя. В момента преимуществото е твое. Да видим колко дълго ще успееш да го задържиш.

— Ще ти изпратя картичка от Чикаго — изрече провлечено тя.

— Заминаваш ли? — Очите му я обгърнаха. Той се приближи, надвеси се над нея и жилавата му ръка се опря на облегалката на стола. Дъхът му докосна челото ѝ, когато изрече: — По-добре гледай да си наоколо. Ще те заведе в апартамента си на най-горния етаж и ще се любим на килима.

— Не искам да... О!

Протестът ѝ замря, когато той обгърна гърдите ѝ и погали внезапно втвърдените връхчета.

— Какво „о“? — Устните му затвориха нейните, докато ръката му властно я завладяваше.

Тя се дръпна, но едва не изгуби равновесие. Сай я задържа в това несигурно положение, тъй че тя трябваше да се вкопчи в раменете му, за да не падне. И в този миг той я целуна горещо, интимно, езикът му проникна толкова дълбоко, че искри пробягаха в слабините ѝ и я накараха да се свие конвулсивно.

Сай отдръпна устните си, оправи стола и застана над нея без никакъв видим знак на вълнение, освен леката подигравателна усмивка, родена от малката му победа.

— Ти си моя — рече тихо. — Винаги си била. И винаги ще бъдеш. Бягай, докато можеш, но няма да успееш. Не и този път. Няма да позволя.

Той се извърна и излезе през задната врата, като я затвори здраво зад себе си. Наистина го мислеше. Дори и детето нямаше да го спре. Мередит бе в ръцете му и той имаше намерение да я задържи, независимо какво ще му коства. Изминалите шест години бяха истински ад. За нищо на света нямаше да мине отново през това, дори да се наложеше да измъкне Мередит от офиса ѝ и да я държи вързана у дома си. Дон щеше да му помогне да я свали от борда на „Тенисън“ и да я накара задълго да се раздели с поста си. И тогава щеше да е негова завинаги. Като каква точно, щеше да мисли по-късно.

Смехът на Блейк най-сетне достигна до нея, когато двамата с господин Смит се свлякоха по стълбите и влязоха в кухнята. Смит

вдигна вежди при вида на подпухналите ѝ устни и пламналите бузи.

— Изгони ли го, а? — промърмори той и се усмихна дяволито.

— Тръгна си доброволно — отвърна Мередит. После стана. — Майка му настоява да ме види. Трябва да отида до болницата. Обещах.

— И какво смяташ, че иска майка му?

Мередит наистина бе разтревожена.

— Не знам. Но съм почти сигурна, че е нещо свързано със... знаеш кого — добави тя, за да не предизвиква излишно любопитство у Блейк. — Не мисля, че ще му каже, но не мога да съм сигурна.

— А ако го направи?

Очите ѝ потъмняха от тревога.

— Както ти сам каза, по-добре ще е и двете да си потърсим някоя по-дълбока дупка, за да се скрием.

— Обзалагам се, че ще ви се наложи.

Мередит направи гримаса.

— Е, може би няма да се стигне чак дотам. Първо трябва да разбере какво е намислила. — Погледна часовника си. — Очаквам Хамилтън да ми се обади тази сутрин. Би ли се свързал с Дон и да го помолиш той да поеме разговора?

— Разбира се.

— Благодаря.

Тя целуна Блейк, остави господин Смит да го нахрани и изчезна в банята. Имаше само една рокля, която още не беше носила тук — от лек вълнен плат с оригинални индийски щампи. Облече я, прибра изрядно косата си и обу високи токчета. „За срещата, която ми предстои и рицарска броня не би била достатъчна“ — помисли си разсеяно. И все пак дрехите ѝ даваха малко повече самочувствие, отколкото в момента притежаваше.

Не биваше да си позволява да мисли за Сай и какво бе казал или направил той. Устата ѝ още носеше отпечатъка на неговата, още усещаше вкуса му върху устните си. Той я желаше. Това не се бе променило. Но тя не можеше да отстъпи отново. Трябваше да измъкне Блейк и себе си от Билингс, преди Сай да е научил истината.

Мирна Хардън седеше в леглото с изнурен вид и помътнели очи. Тя се изправи, когато Мередит се появи на вратата, жестовете ѝ бяха

нервни и някак унесени.

— Благодаря, че дойде. Седни, моля те.

Младата жена елегантно се отпусна на табуретката до леглото с вирната брадичка и ясни, спокойни очи.

— Какво искате?

— Ще кажеш ли на Сай? — запита тържествено Мирна.

— Помолих го да ви предаде, че няма за какво да се безпокоите. Не съм променила решението си. И няма да му кажа. Можете да бъдете напълно спокойна.

Лицето на Мирна пламна. Очите ѝ се сведоха към студените, треперещи ръце върху чаршафа.

— Какво смяташ да правиш?

— Нищо. Ще се върна в Чикаго, а вие можете да продължите живота си.

— А компанията?

Лицето на Мередит не трепна.

— Имам нужда от правата върху онези залежи. И ще ги имам, независимо какво ще ми струва.

Мирна я изучаваше съсредоточено.

— Ти си много силна, нали?

— Да, благодарение на вас. Пораснах бързо, след като напуснах Билингс. Да си изхвърлен на улицата, да си на осемнадесет и бременна, би направило силна всяка жена, ако не я убие.

Мирна притвори очи.

— Живях с това през всичките тези години — произнесе тя със слаб и равен глас. — И виждах как синът ми полудява, когато не загъваше в депресии или не се погубваше от работа. Мислех за теб и се питах и тревожех за нероденото дете. Най-сетне успях да забравя, или поне донякъде. Научих се... научих се да живея с това. И тогава ти се върна.

— Греховете винаги ни достигат, нали имаше такава максима? — запита тихо Мередит.

Мирна въздъхна, тъмните ѝ очи потърсиха тези на Мередит.

— О, да. Или поне моите ме достигнаха. Но ти караш Сай да плаща за тях. Аз съм тази, която трябва да бъде наказана, не той.

— Нима не направих именно това? — запита Мередит.

Мирна пламна и извърна очи.

— Разбирам.

— Децата плащат заради греховете на бащите си. Или в този случай, на майките — каза Мередит. — Аз ви мразех. Живеех заради деня, когато ще си отмъстя. Не мислех за нищо друго. След смъртта на Хенри отмъщението бе единствената причина да дишам, най-важното нещо в живота ми. Длъжна бях да го сторя!

Ръцете на възрастната жена се вкопчиха една в друга, тя трепна.

Мередит се овладя с усилие. Преглътна мъчително и нервно заигра с чантичката си.

— Изгубих дома си, сигурността си. Изгубих единствения мъж, когото някога съм обичала. Изгубих честта, репутацията си, всичко... И ако не беше Хенри Тенисън, бих могла да изгубя дори живота си.

Лицето на Мирна бе изопнато от напрежение.

— И той осинови детето?

— Да. Блейк беше светлината на живота му. Той узакони нещата. Върху свидетелството за раждане Хенри фигурира като баща на Блейк.

При мисълта за това страхът ѝ малко понамаля. Точно този документ бе най-силният ѝ коз. Каквито и искове да предявяха Хардън, той би издържал във всеки съд. Триумфиращо вдигна очи.

— Блейк е Тенисън от каквато и да било гледна точка. Така че не се безпокойте, че Сай ще научи истината. Аз няма да му кажа. А на вас няма да ви се наложи.

— Вероятно би трябвало да искам точно това — каза тихо Мирна. — Да не разкривам греховете си пред Сай. Но даваш ли си сметка какво означава? И от какво лишаваш Блейк?

Мередит кимна.

— Нищо не може да се направи. Вече е прекалено късно.

— Сай... щеше да го обича — прошепна Мирна.

Мередит прехапа долната си устна, почти до кръв. Притвори очи.

— Да.

— О, Мередит. — Очите на Мирна бяха пълни със сълзи. — Мислех, че Сай ще те забрави. Сигурна бях, че ще намери някоя друга, ще се ожени, ще има деца. Не си давах сметка доколко... доколко е емоционално обвързан с теб.

— Нямаше чувства от негова страна — произнесе студено Мередит. — А само физическо привличане, физическо пристрастяване.

— Не. — Мирна се раздвижи сред възглавниците, изглеждаше стара и крехка и някак уязвима. — Не, продължи прекалено дълго. Чета го в очите му, когато погледне към теб, дори когато само говори за теб.

— Вие не разбирате — отвърна Мередит и се приведе напред. — Той идва при мен преди заседанието на борда. Разказа ми за вашия съпруг, за да ме накара да разбера защо не иска обвързване. Каза, че никога не е желал семейство или деца. И не вярва, че верността съществува.

Мирна бе смаяна.

— Никога не ми е казал нещо подобно.

— Вие сте му майка. И той много държи на вас. Но говореше истината. Аз просто бях нещо ново за него. Знаеше, че не съм от неговата среда и изобщо не е имал намерение да се жени за мен. В това отношение бяхте права. Годещт е бил обикновена уловка, за да ме задържи при себе си.

— И все пак той има чувства към теб — упорстваше Мирна.

— Сигурно. Но аз не го искам. Нямам намерение да позволя да ме използват и през останалата част от живота ми. Имам собствени отговорности и син, за когото да се грижа. И не смятам, че призванието ми е да бъда метреса на Сай Хардън!

Страните на Мирна се заляха с червенина, но тя не отмести поглед.

— Би ли се омъжила за него, ако те помоли?

— Не. — Мередит стана. — Той вече два пъти ме отхвърли от живота си. Не възнамерявам да предизвиквам трети отказ.

— Но той не знае — заговори трескаво Мирна. — Мередит, той не знае за детето, за онова, което направих аз...

— Няма и да научи. — Тя изведнъж се почувства безкрайно уморена. — Госпожо Хардън, отмъщението е глупаво нещо. Един човек се опита да ми го каже, но аз не го послушах. Единственото, което искам сега е да се върна към собствения си живот и да продължа да го живея както мога. Съжалявам, че направих нещата толкова трудни за вас и за Сай.

— Не мога да повярвам, че ме молиш за извинение — промълви Мирна.

— Аз имам син. И бих направила за него всичко, за да го защита, да му спестя болката. — Тя се поколеба. — Донякъде... ви разбирам.

Възрастната жена въздъхна.

— Да. Майките правят какви ли не жертви заради децата си. Сай беше единственото, което имах. Това не се е променило. Обичах го и го закрилях, може би прекалено много. Но добрите ми намерения изглеждат прекалено егоистични сега, като има предвид какво му струваха. Той трябва да знае за детето, Мередит — рече твърдо Мирна. — Дори и да ме намрази. Той има право да знае за сина си.

— Аз няма да му кажа. Смятам, че вече е твърде късно. Няма никакъв смисъл и само ще разстрои живота на Блейк.

— Мога да те дам под съд — произнесе безжалостно Мирна. — Има хромозомни тестове, които могат да докажат бащинството.

— Да, но за тях трябва да имате разрешението ми, а аз няма да го дам. Няма да позволя на Сай да вземе детето. Вие двамата не искайте да имате нищо общо с мен преди шест години. Чудесно. А сега аз не искам да имам нищо общо с вас.

— Честно ли е да наказваш детето за грешките, които аз направих? — настояваше Мирна.

— Виж ти, кой говори за честност — произнесе Мередит опасно тихо.

Възрастната жена наистина трепна. Тя се облегна на възглавниците, тъмните ѝ очи обвиняваха, но силите я бяха напуснали.

— Добре. Прави каквото знаеш. Но аз ще кажа на Сай.

Мередит се вцепени. Но не биваше да показва страха си, за нищо на света. Все още имаше шанс Мирна да блъфира или да промени решението си.

— Правете каквото искате — изрече тя с достойнство.

Мирна тежко въздъхна.

— Нима наистина не вярваш, че бих могла да кажа на сина си в каква бъркотия превърнах живота му или какво му струваше моята прекалена любов? Аз съм лошият човек в пиесата и ще приема съдбата си. Но няма да позволя животът на Сай да мине без той да разбере, че е имал син.

Мередит я изгледа с негодувание.

— Ами Блейк? Ами бъркотията, в която ще превърнете неговия живот? Той смята Хенри Тенисън за свой баща.

— Блейк има право да знае кой е истинският му баща, нали? Помисли от какво го лишаваш, Мередит. Той може да те намрази някой ден, когато научи истината.

Мередит и друг път си бе задавала този въпрос, но от това нещата не ставаха по-лесни. Тя здраво стисна чантата си.

— Няма да дам детето си.

— Никой не иска това. — Гласът на Мирна бе почти нежен. — Нима не разбираш, че това е също толкова трудно за мен, колкото и за теб. Сай ще ме намрази.

— Вие сте му майка. Той не може да ви мрази. Ще намрази мен. — Тя горчиво се засмя. — Ще има още една причина за това, ако се нуждае от нея.

— Той не би могъл да мрази и теб — неочаквано се усмихна Мирна. — Каза, че няма търпение да си вземе компанията обратно. Това бе първата искрица живот, която забелязах у него от години насам, като че ли най-сетне бе намерил причина да се усмихне.

Мередит извърна очи.

— Той няма да получи родителски права.

— Говориш така, сякаш той ще хукне към съда в минутата, когато научи за Блейк. — Мирна бавно се надигна. — Мередит, той ще разбере през какво си минала. Няма да те обвинява. Струва ми се, че вече си дава сметка колко много те е наранил. Не мисли само лошо за него. Дори и да е мой син, той не е човек без чувства.

Мередит се взираше в чантата си, чувстваше се несигурна, млада.

— Блейк е всичко, което имам — прошепна тя.

Сълзи пареха в очите на Мирна. Доказателствата за нейното коравосърдечие бяха изписани върху това младо, измъчено лице и тя се почувства безкрайно унижена.

— Мередит...

— Трябва да тръгвам. Аз... — Тя се извърна и почти избяга от стаята, отстъпвайки на Мирна победата в тази битка. Нямахше сили да издържа повече.

Мирна проследи излизането ѝ с тревога. Не биваше да прави това, да разстройва Мередит толкова много. Сега тя сигурно щеше да грабне Блейк и да избяга, както бе постъпила някога. Чудеше се какво да прави. Сай трябваше да узнае, но да му каже, означаваше да

причини още по-голяма болка на Мередит. А не искаше това. През изминалите няколко седмици отношението ѝ към младата жена се бе променило напълно. И не желаше повече да я наранява. Но възможността за избор вече ѝ беше отнета. Трябваше да стисне зъби и да признае истината. Ако Сай я намразеше... е, заслужила го беше. Но поне съвестта нямаше да я мъчи повече, а и първата стъпка към поправянето на злото щеше да бъде направена.

Тя взе телефона и набра номера на Сай.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Сай Хардън отдавна не се бе тревожил за здравето на майка си. Но напрегнатото ѝ лице в болницата го обезпокои. Мирна изглеждаше по-зле от всякога, независимо че докторите го увериха, че изследванията ѝ са добри и може да се прибере вкъщи.

— Не за това те помолих да дойдеш — промърмори тя, докато се качваха в колата. Почти се бе стъмнило, докато той успее да се освободи и да стигне до болницата.

— Във всички случаи щях да дойда — усмихна ѝ се той. — Радвам се, че нямаше нищо сериозно. Така ме изплаши.

Тя извърна поглед към прозореца.

— Беше нощ на изненадите. — Пръстите ѝ нервно оправяха гънките на копринената рокля. Представи си, малката Мередит Аш изведнъж да се окаже прословутата госпожа Хенри Тенисън.

— А аз ѝ дадох работа на сервитьорка на минимална заплата — произнесе замислено Сай и запали цигара. — Сигурно още не може да спре да се смее. Идва ли да те види?

— Да. Затова... затова се обадох в офиса ти.

Тъмните му очи се присвиха.

— Така ли?

— Това е дълга история. Нека първо си идем вкъщи.

Сай сви рамене.

— Както искаш.

Изминаха останалото разстояние до елегантната къща в мълчание, като Мирна се опитваше да събере кураж да му каже какво е направила. Ръцете ѝ трепереха, докато Сай ѝ помагаше да слезе от колата, но вече знаеше, че няма връщане назад.

Тя нареди на икономката, госпожа Дафърти, да донесе кафе в дневната. После седна и докато чакаха да сервират, заговори със Сай за ежедневни неща.

— Няма смисъл да се безпокоиш за дяловете — каза ѝ той, докато отпиваха от горещото черно кафе в изящните порцеланови

чашки. — Мередит не знае, но собственият ѝ девер работи срещу нея. Иска да я отстрани от корпорацията. Предложи ми сътрудничеството си и онази част от дяловете, върху които в момента има контрол, преди бордът да вземе окончателно решение по предложението за присъединяване към тяхната корпорация.

Мирна се намръщи.

— Но това не е честно — рече неволно тя. — Подло е.

Той я погледна учудено.

— Мислех, че си най-големият враг на Мередит.

Тя сведе поглед към чашата си.

— Наистина бях, в много отношения. — Пое си дълбоко дъх и погледна високия си син, а очите сей изпълниха с тъга и съжаление. — Сай, аз извърших нещо ужасно.

— Добре дошла в клуба.

— Говоря сериозно. — Тя остави чашката и склучи ръце в скута си. Изведнъж се почувства много стара и не можеше да намери верните думи. — Сай, аз платих на Тони Тенксли да ограби сейфа и да обвини Мередит — изрече сковано. — Аз му казах шифъра.

Сай изобщо не реагира. Гледаше я втренчено, сякаш думите отказваха да проникнат в съзнанието му.

— Какво си направила?

Тя преглътна.

— Натопих я, сигурно това е най-точната дума. Сай, тя беше само на осемнадесет и толкова наивна и неопитна...

— Аз не знаех, че е на осемнадесет — каза той грубо. — Не и преди ти и Тони да ми го сервираше в оня ден. Тя ми беше казала, че е на двадесет.

Мирна не го бе знаела. Тя се поколеба.

— Сега го научавам.

— Почувствах се като пълен глупак, когато разбрах истината — рече той с тихо съжаление. — Нямах никакво право да я наранявам. — Той се взря в майка си с горчивина. — Ти знаеше ли, че е избягала?

— Почти бях сигурна, че ще го направи — отвърна Мирна с пребледняло лице. — Знаеш ли, тя беше горда и не би те помолила за помощ, след като... след като ти повярва на лъжите, които Тони и аз съчинихме за нея.

— Но тя не се е нуждаела от помощ, нали? — запита Сай. — Ти си й дала достатъчно пари, за да напусне града, предполагам?

— Да. — Мирна отметна косата си назад, чувстваше се безкрайно съсипана. По-трудно бе, отколкото си го бе представяла. — Но тя ми ги върна, заедно с нещата, които си й подарявал, и аз никога не ти казах. Бижутата и всичко останало са в едно от чекмеджетата на тоалетката ми.

Сай гледаше право пред себе си. Усети, че му се завива свят.

— Как си могла да го направиш? — успя да произнесе все пак. — Нима не знаеше колко много вече аз я бях наранил?

— Боях се, че ще се ожениш за нея, Сай. Да ме прости Господ, но исках за теб момиче от добро семейство, с възпитание и пари, и... обществено положение. Струваше ми прекалено много да вляза в доброто общество, да се задържим там... — Очите й се притвориха. — Мислех, че ще я забравиш.

— И аз мислех същото — произнесе той мрачно. — Но не можах.

Мирна видя болката в очите му и трепна.

— И накрая просто вече не знаех какво да правя. Не можех да ти позволя да разпитваш Тони от страх да не признае истината. Връчих му самолетния билет и го изпратих на летището, преди изобщо да се срещнеш с него. Но дори тогава се страхувах да не тръгнеш след нея.

— Аз го направих. Наех частни детективи. Но тя беше изчезнала.

— Да. Аз самата... също наех — призна Мирна и се усмихна на изненадата му. — Чувствах се толкова виновна. Не можех да живея, без да знам какво е станало с нея. Особено в положението, в което беше.

Той не долови намека.

— Значи затова се боиш от нея, така ли?

— Донякъде — отвърна Мирна. Замълча, надявайки се на помилване, но той я гледаше упорито и заплашително. — Сай, когато напусна Билингс, тя беше бременна.

Той не можеше да мисли, не можеше дори да диша. Дробовете му сякаш блокираха, също както умът и сърцето му. Усети ужасът на тези думи с всяка клетка на тялото си и се взря безпомощно в майка си.

Бременна. Мередит е била бременна! Бременна с неговото дете!

Мирна простена и зарови лице в ръцете си.

— Прости ми — прошепна тя. — Сай, прости ми! Сигурно съм била полудяла. Самата аз никога няма да си простя за онова, което сторих.

— И ти си я прогонила, след като си знаела, че носи детето ми? — запита той дрезгаво. Стана, лицето му бе преbledняло и ужасно, очите му напълно непроницаеми. — И въпреки това си я оставила да си отиде?!

Мирна се сви като от удар.

— Ти казваше, че не искаш семейство и деца! — извика тя.

— И си решила, че не искам собственото си дете? — Пред погледа му за миг се мярна лицето на едно малко момченце в пижама, влачещо плюшеното си зайче. Той се задъха. — О, боже, и онова малко момче в къщата ѝ не е син на Хенри Тенисън. А мой! — Това наистина бе повече, отколкото би могъл да понесе. Нищо чудно, че Мередит го мразеше! Лицето на детето се бе врязало в съзнанието му и той не проумяваше как е могъл да гледа очи и коса като своите и да не го осъзнае.

Мирна примирено отпусна рамене.

— Да — въздъхна тя тежко. — Твой е.

Той сви юмруци. Понечи да каже нещо, но думите го задавиха. Обърна се и излезе от стаята, без да погледне назад, умът му сякаш гореше в пламъци.

Мирна инстинктивно се спусна след него. Не знаеше какво би могъл да направи. Видът му беше убийствен. Дано не се нахвърлеше върху Мередит.

Сай скочи в ягуара си и чакълът се разхвърча изпод гумите. Нито мислеше, нито чувстваше, беше се вцепенил напълно. Мередит бе носила детето му и отровната му майка го бе знаела. Тя я бе оклеветила, прогонила я бе от града, а собственият му страх от обвързване ѝ бе помогнал да разруши живота на младата жена. Ако той не бе говорил непрекъснато против трайните връзки, Мередит сигурно е щяла да събере кураж да му каже, че е бременна. Може и да бе всякакъв, но ако го бе знаел, щеше веднага да се ожени за нея. Изобщо не му бяха дали шанс. Майка му се бе погрижила Мередит да изчезне от живота му. И съдбата я бе отвела при Хенри Тенисън.

Имаше син, който не го познаваше, син, който носеше името на Тенисън и щеше да бъде отгледан като Тенисън. Мередит бе решила да

не му казва. Но как би могъл да я обвинява? Тя бе истинската жертва във всичко това, и то напълно невинна. Беше я използвал и захвърлил, наранил и преследвал, и всичко — само защото майка му не я смяташе достатъчно добра да носи името Хардън.

Той пое по магистралата без никаква представа накъде отива. По някакъв начин трябваше да се овладее и да асимилира чутото. След години тревоги, самота, копнеж и жажда по Мередит. Тя се бе върнала и той най-сетне бе решил да заложи на един втори шанс да поправи нещата. Но Мередит бе поискала да си поиграе с него. И вече не беше дете, а мениджър с големи възможности и достатъчно власт да отнеме собствената му компания.

Мразеше ли го тя? Бог бе свидетел, че имаше това право. Планът ѝ сигурно бе замислян дълго време, нагласила бе нещата така, че Хардън да не заподозрат нищо и ударът да им дойде като гръм от ясно небе. И почти бе успяла, само дето девер ѝ искаше властта повече, отколкото правата върху залежите. И той бе ключът към победата на Сай.

Пред очите му отново се появи детето от тази сутрин. Сгушено в ръцете на Мередит, малко тъмнокосо момче с очи като кафяво кадифе. Нещо у Сай се сви при този спомен. Той всъщност никога не бе мислил истински за деца. И сега си даде сметка колко празен е бил животът му. Слушал бе служителите си да говорят за децата си, за досадните си семейни задължения, и бе изпитвал чувство на превъзходство, че е свободен от всичко това. Но въпреки блясъка и богатството на живота си той бе напълно сам, ако не се броеше Мирна. Сърцето му изстина след измислената измама на Мередит, а сега трябваше да признае, че я е прогонил свършено неоснователно. А също и че се бе боял от властта, която притежаваше над чувствата му. Това бе истинската причина да си позволи да допусне, че е виновна. По свой начин той също бе избягал.

Обвинил я бе в корист. И наистина бе повярвал, че е постъпила подло с него. А през всичкото време тя е била бременна с детето му и дори не е посмяла да му каже.

Простена и бясно натисна педала на скоростта. Как е могла майка му да причини това на Мередит? Шокът, когато научи истинската ѝ възраст, сякаш го заслепи за останалите лъжи. Кой знае защо това го засрами толкова силно, че не смееше да го признае дори

пред себе си, камо ли пред някой друг. Хладнокръвно бе прелъстил едно младо момиче, а не жената, за която си я бе представял, и не можеше да си прости, фактът, че тя го бе подвела, го вбеси до такава степен, че вече не бе в състояние да разсъждава ясно. Но след като Мередит си отиде и той съзна какво е загубил, въпросът за възрастта ѝ изведнъж изгуби всяко значение. Тя безкрайно му липсваше. Сега му се струваше, че изобщо никога не е вярвал, че е способна да открадне от него. Въпреки така нареченото „признание“ на Тони и доказателствата. Защото Мередит го обичаше.

Любов. Той никога не бе изричал тази дума, нито пък я бе мислил. Но когато Мередит примираше в ръцете му и стенеше, той я усещаше. Онова, което тя даваше на полуделите му от глад сетива, нямаше цена. Тя правеше всичко както трябва. Караше го да се чувства уверен и желан. Не бе искал да го нарича любов. Заклеймил го бе като страст и се ненавиждаше, задето ѝ се отдава така отчаяно. Мразеше се, че става пленник на този сляп екстаз. Но не бе в състояние да се отърси от него. Цели шест години остана негов роб. И все още беше. Достатъчно бе само да погледне Мередит и вече знаеше, че би умрял, за да я има. Само похот? Едва ли.

Трябваше да накара Мередит да разбере това. Трябваше да ѝ покаже, че наистина държи на нея. И не защото бе станала Кип Тенисън и притежаваше достатъчно дялове, за да измъкне компанията от ръцете му. Не заради богатството и властта. А защото бе единствената жена, която имаше значение за него и защото му беше родила дете.

Сигурно съществуваше начин да я убеди, че се е променил. Сега вече искаше обвързване. Искаше да опознае детето си, да разбере какво е да си баща. Знаеше, че Мередит излъга, когато каза, че е спала с него само за да го заблуди относно намеренията си. Тя не умееше да лъже. Тя го обичаше. И той би могъл да я накара да му прости, ако направеше каквото трябва. Любовта не умираше. „О, господи! — помисли си. — Не би могла! Нима Мередит не беше целият мой свят през всичките тези дълги и празни години?“

Олекна му, когато реши, че всичко това е възможно. Щеше да стане, ако успееше да запази самообладание. Не биваше да мисли за майка си, не и сега. Сигурно щеше да мине много време, преди да успее да ѝ прости за онова, от което го бе лишила, за годините без сина

му и Мередит. Точно сега единственото, което искаше, бе да отиде колкото е възможно по-бързо при Мередит и да ѝ каже какво чувства, да я помоли за един последен шанс.

Ягуарът изръмжа, когато Сай влезе в един остър завой по нанадолнището. И само минути по-късно... преди да успее да го помисли, блясъкът на фаровете на една друга кола го заслепи. Той завъртя волана, но прекалено късно. Светлините се разпръснаха и изчезнаха в някаква ужасна тъмнина, а той неотвратимо потъна в нея.

След като Сай излезе, Мирна закрачи из дневната, измъчвана от тревоги накъде ли се бе втурнал той. Вероятно към Мередит. Не знаеше как ще живее отгук нататък с презрението и омразата на сина си. Но нямаше начин да не му каже. Както бе споделила с Мередит, дължеше му поне това.

Пръстите ѝ нервно мачкаха кърпичката. В очите ѝ все още напиреха сълзи. Болеше я от измъчения израз върху лицето на сина ѝ. Би се отказала от всичките си амбиции, ако можеше да върне времето назад и да позволи на Сай да изживее живота си така, както той би искал. Но вече беше късно. Причинила му бе голямо зло. А той още не знаеше всичко...

На вратата се позвъни. Обикновено тя оставяше госпожа Дафърти да отвори, но сега бе прекалено нервна.

На прага стояха двама полицаи от Билингс с притихнали, тържествени лица.

— Госпожа Мирна Хардън? — запита единият.

Тя конвулсивно склочи ръце.

— Да. Нещо със Сай ли? Случило ли се е нещо със сина ми? — Предчувствието я прониза като нож.

— Боя се, че да, госпожо. Най-добре ще е да дойдете с нас. Ще ви откараме до болницата.

— Жив ли е? Моля ви, жив ли е? — запита тя трескаво и сълзите рiekнаха по бузите ѝ, докато вземаше чантата си и се обличаше.

— Беше, когато пристигна линейката — каза по-младият полицай. — Сигурен съм, че ще направят всичко възможно.

Тя им позволи да я качат в патрулната кола, ръцете ѝ стискаха до болка дамската чантичка. Сай щеше да умре и това също бе по нейна

вина. Позволи му да тръгне, след като го хвърли в дълбок душевен смут. Може би в края на краищата Мередит бе права. Мълчанието щеше да е най-добрият изход. Беше ли го убила?

Въпросът кънтеше в нея по време на стремглавото пътуване към болницата. Тя се втурна към помещенията на „Бърза помощ“ и трепереца започна да отговаря на въпросите, които служителката ѝ задаваше за Сай. Отговаряше механично, изтръпнала в очакване най-сетне някой да дойде и да ѝ каже нещо.

След около десетина минути доктор Брайнер, дежурният лекар, седна до нея в чакалнята.

— Сай е жив — каза той, — но е в критично състояние. Гръбнакът му е засегнат лошо, има вътрешни наранявания, скъсани сухожилия и нервни увреждания. Засега не мога да кажа какви точно. Можете да оставите номера си и ще ви се обадим, когато имаме резултат.

— Няма да си отида вкъщи — прошепна тя. — Не мога.

— Искате ли да се обадим на някой ваш близък, за да не сте сама? — запита съчувствено той.

Мирна поклати глава. Изведнъж си даде сметка, че няма никого. Но не и Сай. Той имаше семейство, макар и съвсем наскоро да бе научил това.

— Всъщност да — рече тя изведнъж.

Господин Смит тъкмо бе сложил Блейк да си легне. С Мередит седяха в кухнята, когато телефонът иззвъня.

— Не вдигай — рече той. — Лягай си.

Тя уморено се усмихна.

— Сигурно е Дон. Не мога да си позволя да не отговоря. — Тя вдигна слушалката. — Ало?

— Мередит?

Бе Мирна Хардън.

— Да?

— Мередит, станала е катастрофа — изрече Мирна, задавена от сълзи. — Аз съм в градската болница. Би ли дошла тук, моля те?

Мередит усети, че ѝ прилошава. Приседна, като едва си поемаше дъх.

— Сай? — промълви, изпълнена с лоши предчувствия. — Мъртъв ли е?

— Не. Но е... много зле. Моля те, можеш ли да дойдеш?

— Идвам веднага. — Тя затвори телефона. — Нещо се е случило със Сай. Ранен е.

— Ще облека Блейк и ще те закараме. Никакви спорове — добави Смит, като видя лицето ѝ. — Вземи си палтото.

Тя го взе механично, като остави господин Смит да поеме командването, както ставаше винаги в критични моменти. Точно сега не бе в състояние да мисли кое как точно да стане. И още преди да се осъзнае, той вече я бе отвел във фоайето на болницата. Там разплаканата Мирна Хардън чакаше новини за Сай.

Мередит остави господин Смит да се погрижи за Блейк и седна до нея.

— Какво стана?

— Ти беше права. Изобщо не трябваше да му казвам — прошепна нещастно Мирна. — Но аз не те послушах... И сега той ще умре, по моя вина!

— Стига! — рече твърдо Мередит. — Той няма да умре.

— Ранен е много лошо...

Мередит стана и помоли да говори с дежурния лекар.

— Доктор Брайнер — представи се той и се ръкува с нея. — Приятелка ли сте на господин Хардън, госпожо Тенисън?

— Стара приятелка — отвърна тя. — Какво може да се направи?

Той ѝ описа накратко нараняванията на Сай, както и резултатите от първоначалните изследвания — по-тревожни, отколкото бе предполагал.

— Назначена е незабавна хирургическа интервенция, преди състоянието му да се е влошило. Тук имаме хирург-ортопед, но той смята, че операцията трябва да се направи от неврохирург. Нещата са доста комплицирани.

— Кой е най-добрият в тази област? — запита направо Мередит.

Лекарят се усмихна.

— Доктор Майлс Данбъри от клиниката „Майо“.

— Можете ли да го извикате?

— Ако сте в състояние да си позволите хонорара му и ми осигурите самолет — да.

— Свържете се веднага.

„Невероятно — помисли си Мередит, — какво правят понякога парите и влиянието.“ Само след минути Данбъри се бе съгласил да поеме случая, а Мередит изпрати самолета на компанията да го доведе в Билингс.

— Току-що увеличихте шансовете на Сай да ходи отново с около седемдесет процента — каза ѝ доктор Брайнер.

— Направете всичко възможно. Всичко. Парите няма да са проблем.

— Ще ви държим в течение. Ще останете с госпожа Хардън, предполагам?

— Да — каза тя. — Благодаря.

Лекарят се усмихна.

— И аз ви благодаря. Приятел съм на Сай.

Мирна наблюдаваше сцената в някакъв унес.

— Колко си делова — рече тя несигурно. — Аз... просто не знаех какво да правя.

— Свикнала съм да организирам нещата — отвърна Мередит. — И се надявам, че направих каквото трябва.

— Аз бих могла да поема хонорара, но самолетът... Както и да е, във всички случаи ще ти възстановим разноските — добави тя с достойнство.

— Сай е баща на моя син — произнесе също толкова гордо Мередит. — И вероятно аз съм не по-малко виновна за нещастиято, отколкото вас.

— Той се разгневи на мен. — Гласът на Мирна бе тих, очите ѝ зачервени. — Не мога да му се сърдя за нищо. Сигурно вече никога няма да ми проговори.

— Времето лекува всичко — отвърна Мередит. — А и в тази история сме двете заедно. Аз не само се опитах да скрия сина му, но и да отнема компанията му. Това също си е казало думата.

По-възрастната жена се усмихна.

— Ако само се оправи, изобщо няма да ме интересува дали ме мрази или не.

Мередит отвърна на усмивката ѝ.

— И аз мисля същото.

— Мамо, искам да си вървим у дома. — Блейк се приближи и сънливо сложи глава в скута ѝ.

— Господин Смит може да те отведе, скъпи. — Тя целуна тъмната му коса.

— Няма да стане — промърмори господин Смит. — Ти как смяташ да се върнеш?

— Няма да се прибера, преди нещата тук да се изяснят — заяви Мередит и очите ѝ проблеснаха. — Ще остана още известно време. Сложи Блейк да си легне и ти също поспи. Ще се наложи да се грижиш за него, докато ме няма.

— Не може да висиш в чакалнята цяла нощ! — избухна господин Смит.

— Напротив, мога. Няма да си тръгна, преди да разбера как е, преди да съм сигурна, че е добре.

— Жени — изпръхтя презрително Смит.

— Мъже! — изфуча тя в отговор. — Тръгвайте.

— Добре. — Той тежко въздъхна. — Дано всичко да е наред.

— Надявам се. — Мередит отново прегърна Блейк и го целуна по бузата, усещайки втрещения, зажаднял поглед на Мирна към детето. — Спи добре, мъничкият ми — прошепна тя. — Мама ще си дойде утре заран, Окей?

— Окей. — Той позволи на господин Смит да го вдигне и изнесе навън.

— Хубаво дете — изрече с нежност Мирна.

— Да, отвън и отвътре. И не е разглезен — добави тя. — Никакви луксозни играчки, скъпи дрехи и други от този род. Искам да израсне с разбирането, че парите не могат да купят всичко.

— Мъдро решение — забеляза Мирна. — Бих искала някой да ми го бе внушил, когато бях по-млада. Едва сега научих какво проклетие могат да бъдат парите.

— Или благословия, поне в този случай — каза тихо Мередит, мислейки за шанса, който би могла да даде на Сай с богатството си.

— Той ще се оправи, нали, Мередит? — запита Мирна с трогателна тревога. — Ще оживее, нали?

— Разбира се — дойде категоричният отговор.

Те продължиха да седят притихнали, като отпиваха от черното кафе, докато хората от персонала изпълняваха около тях обичайните си

задължения.

Часове по-късно, почти на разсъмване, неврохирургът най-сетне пристигна. Слава богу, бе спал в самолета и изглеждаше бодър и отпочинал. Той се ръкува с Мередит и Мирна и отиде направо при доктор Брайнер, за да обсъдят случая. Само два часа по-късно Сай, в пълна упойка, бе откаран в операционната. Той дойде в съзнание за съвсем малко, но явно болките бяха толкова силни, че не можеше нито да говори, нито да разбере къде се намира. Когато го видя целия в синини и рани, с изкривено от болка лице, Мирна се разхлипа. Мередит с усилие потисна собствените си сълзи. Сега трябваше да бъде силна. Заради Блейк и заради себе си.

Не биваше да мисли в какво би се превърнал животът ѝ, ако Сай умреше в операционната. Гордостта, от мъщението, желанието да докаже себе си — всичко това отстъпи на заден план пред молитвата за живота му. Миналото вече не изглеждаше особено важно, след като настоящето можеше да ѝ отнеме единствения мъж, когото някога бе обичала. Не смееше да мисли за бъдещето. Ако Сай умреше, за нея вече нямаше да има такава.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Операцията продължи няколко часа. След безсънната нощ Мередит най-сетне изпадна в някакъв унес. Сънищата ѝ бяха тревожни и объркани и тя подскочи, когато една ръка внимателно я докосна.

— Мередит, изкараха го от операционната — рече Мирна, очите ѝ сияеха. — И е минало добре!

— Слава богу. — Мередит скри лице в ръцете си и дълбоко си пое дъх, опитвайки се да потисне сълзите. — Слава богу, слава богу.

Мирна седна до нея, очите ѝ бяха зачервени, лицето бледо и измъчено.

— Сега не можем да го видим, но доктор Данбъри е сигурен, че е оправил повечето неща. В най-лошия случай Сай няма да бъде напълно парализиран.

Мередит бавно се надигна, очите ѝ се разшириха от ужас, когато последната дума достигна до съзнанието ѝ.

— Какво искате да кажете с това „напълно“?

Мирна се поколеба. После хвана ръката ѝ.

— Възможно е да не е в състояние да ходи — отвърна тя.

Сълзите рiekнаха по страните на Мередит, пръстите ѝ стиснаха ръката на Мирна.

— Но нали операцията е минала успешно!...

— Всичко ще зависи от възстановителния период — каза уморено Мирна. — Поне още няколко дни няма да бъде ясно.

Това бе ужасяващо. Сай бе толкова жизнен, толкова енергичен човек. Да бъде прикован към инвалидния стол, би осакатило ума много повече от тялото му.

— Не бива да му го казват — произнесе бързо Мередит. — Не бива да му казват, че има възможност да се парализира.

— Вече го обясних на докторите — съгласи се Мирна. — И аз го познавам не по-зле от теб. Колкото и лоша майка да съм, все пак е мой син и много го обичам.

— Никога не съм се съмнявала.

Мирна се поколеба, търсейки някакъв сарказъм в думите ѝ, но не го откри. Както и самата тя, Мередит бе вече прекалено съсипана, за да се впуска в спорове.

Когато най-сетне им разрешиха да влязат в интензивния сектор, Мередит вече буквално спеше права. Тя се отърси от вцепенението и застана до леглото на Сай, докато Мирна галеше тъмната му коса и широкото бледо чело. Очите му бяха затворени, дългите гъсти мигли спуснати над високите, сега силно очертани скули. „Колко е блед — помисли си тя, — като мъртвец.“ Целият бе набоден с всевъзможни кабели и маркучи, водещи към различни уреди, той самият като че ли изглеждаше част от цялата тази машинария.

— Сай, чуваш ли ме? — запита шепнешком Мирна. — Чуваш ли ме скъпи? Мама е.

Не последва никаква реакция. Дори миглите му не трепнаха. Гърдите му се надигаха и отпускаха съвсем бавно. Мередит го гледаше с тихо отчаяние. Той бе силен мъж, но дали би искал да живее, ако научи в какво състояние ще трябва да прекара останалата част от дните си? Дори и да не му бяха казали, дали не го усещаше? Спомни си, бе чела някъде, че дори в състояние на кома пациентите понякога чували какво се говори около тях.

Тя се приближи до леглото, пръстите ѝ леко докоснаха гърдите му.

— Ти ще ходиш отново. — Гласът ѝ бе силен и настойчив и изненада майка му. — Ще се изправиш на крака, защото си човек, който се бори. Трябва да бъдеш такъв, освен ако не си решил да ме оставиш да ти измъкна „Хардън пропъртиз“!

— Мередит! — простена Мирна.

Но тя ѝ направи знак да мълчи. Наблюдаваше лицето на Сай. То не помръдваше, но тежките му вежди се сключиха и той направи гримаса.

— Да, чу ме, нали? — Мередит се приведе още по-ниско. — Трябва да се бориш и да се измъкнеш от това. Можеш, ако решиш да го направиш. А ти искаш, нали? Един Хардън не може да легне и да умре точно когато се води война.

— Да се боря... — устните му едва очертаха думите. После той бавно въздъхна, направи гримаса и сякаш отново изпадна в безсъзнание.

Мирна последва Мередит към вратата с тревожно лице.

— Трябваше ли да му казваш тези неща?

— О, да. — Мередит я погледна право в очите. — Не забелязахте ли, че той реагира на предизвикателството? Трябва да има причина да живее. И аз му дадох една.

— Наистина ли ще вземеш компанията?

— Все още не съм решила — отвърна замислено Мередит. — Но правата върху онези залежи ми трябва. В момента Сай и аз сме с равни позиции. Вътрешният сектор на „Тенисън интернешънъл“ и „Хардън пропъртиз“ са приблизително еднакви като мащаб. Всичко зависи от това кой ще контролира повече гласове.

— Той никога няма да ти прости — напомни ѝ Мирна.

Мередит сви рамене.

— Никога няма да ми прости и за Блейк. Какво значение има още един грях на съвестта ми?

— За това ще мрази мен — въздъхна уморено Мирна, — а не теб.

— Не бъдете толкова сигурна. Когато дойде на себе си, той ще си спомни всичко, включително и факта, че го изиграх като глупак, като измъкнах онези дялове под носа му. Това няма да е в моя полза. Нито фамилното ми име или пък деловите ми качества. Сай си спомня едно осемнадесетгодишно момиче, което едва ли е обсъждало нещо по-важно с него от това какво да поръчат в ресторанта или какво е времето. И изведнъж открива една напълно непозната жена.

Мирна взе чантата и палтото си.

— Сай не знаеше, че си на осемнадесет до онзи ден у дома, когато... поднесох изненадата си.

Мередит я погледна намръщено.

— Какво?

— Ти му беше казала, че си по-голяма, нали?

— Да. Нямах да искам да има нищо общо с мен ако научи, че току-що съм навършила осемнадесет. — Тя нервно трепна. — Дори не знаех, че е научил истината. Когато започнахме да ходим заедно, вече се боях твърде много да не го загубя и не му казах нищо.

— Каза ми, че бил смаян, когато разбрал. И това бе една от причините да те остави да си отидеш. А само два дни по-късно вече бе сигурен, че Тони е излъгал, но аз се погрижих да не намери Тони. — Лицето на Мирна сега изглеждаше съвсем състарено. — Бях толкова

усърдна. Знаех, че не закусваш, защото имах шпиони в кафенето. Знаех, че униформата вече ти е твърде тясна в талията и че често ти прилошава. Не бе нужна кой знае каква досетливост, за да разбере, че си бременна, и изразът ти, когато те попитах, го потвърди напълно. Опитах се да оправдая онова, което сторих, но не беше лесно. Едно бе да прогоня теб от града и съвсем друго — хладнокръвно да оставя внучето си на произвола. — Тя изтръска нещо от палтото си с невиждащи очи. — Трябва да съм била луда. Та аз дори не те познавах. Дори не направих опит да те опозная. Изключила бях от съзнанието си всичко, освен това да уредя подходящ брак на Сай, да бъде сигурна, че той никога няма да остане без пари.

— Доколкото си спомням, парите наистина се бяха превърнали в някаква мания за вас — рече рязко Мередит.

Мирна вдигна очи.

— Израсла съм в бедност — изрече с напрегнат шепот и върху лицето ѝ се появи нещо като усмивка. — Майка ми беше... проститутка. — Тя простена и затвори очи. — Не, не мога да говоря за това. Да вървим. Ще те откарам вкъщи с моята кола.

Мередит бе напълно зашеметена от чутото. Питаше се дали Мирна го е казвала някога на Сай или пък на когото и да било друго. Вероятно безсънието и тревогата бяха сринали иначе тъй страховитата стена на нейното високомерие. Сигурна бе, че още на следващия ден Мирна ще съжали за думите си и ще се опита отново да постави всичко на място. Но сега не можеше да си позволи да проявява съчувствие. Тази жена искаше детето ѝ. И това я правеше опасна.

— Мога да се обадя на господин Смит да дойде да ме вземе... — поколеба се тя.

Мирна спря напред фойето и се взря в нея с празни очи.

— Мередит, та аз съвсем забравих, че нямам кола. Нали дойдох с полицаите.

Мередит се усмихна.

— Е, в такъв случай наистина ще трябва да извикаме господин Смит.

Той пристигна с лимузината само минути по-късно и смаяно видя Мередит и госпожа Хардън да се качват отзад заедно със засмения Блейк.

— Цяла нощ и почти половин ден — изръмжа Смит. — Трябва да си починеш. Не може да караш така без сън и храна.

— Имах да върша по-важни неща — осведоми го Мередит и прегърна Блейк. — Надявам се, че си бил послушен.

— Да, мамо.

— И повече няма да пускаш гумени патета в тоалетната?

— Няма — обеща той. — Само хавлиени кърпи.

Мередит простена.

— Сай правеше същото — промърмори Мирна. — А веднъж изключи колата от скорост и се спусна с нея надолу по хълма. Бяхме побеснели, когато го стигнахме, а той се смееше и каза, че иска да го направи още веднъж.

Мередит се усмихна и се опита да си представи Сай като дете. Не знаеше почти нищо за личния му живот и миналото му. Никога не бяха разговаряли истински. През онези дни той винаги бе прекалено жаден за нея. Водеше я в леглото или някъде навън да хапнат и почти никъде другаде. Говореха най-вече за странични неща. И никога за себе си или за бъдещето. Сай сякаш смяташе, че то не съществува. Може и да е бил прав.

— Казахте, че Сай не е знаел, че аз съм на осемнадесет. Нима това... имаше някакво значение за него?

— Имаше голямо значение. — Мирна се извърна на седалката към Мередит. — Всички мислят, че на осемнадесет младите момичета непрекъснато се влюбват и разлюбват някого. Ти сякаш не си знаела нищо за мъжете. А той е очаквал да имаш повече опит, предполагам.

Мередит извърна очи.

— Да. Аз... мечтаех да излизам с него. А бях чувала, че не искал да има нищо общо с порядъчни момичета.

— О, Мередит — въздъхна тежко Мирна.

— Чудесно е да се вглеждаш в миналото, не мислите ли? — Тя разсеяно целуна тъмната коса на Блейк. — Направих толкова грешки. А толкова много го обичах.

— Той не го е знаел.

— Не искаше да го знае. Непрекъснато ми повтаряше, че не желае никакво обвързване. Бракът означава вярност, а Сай не допускаше, че тя съществува. — Мередит облегна глава назад и притвори очи. — Толкова съм уморена.

— Аз също. Ще... дойдеш ли пак?

— Нима бих могла да стоя настрана? Той ще има нужда от изкупителна жертва. — Тя погледна Мирна. — Знаете ли, господин Смит каза, че ние двете ще трябва да си потърсим някоя по-дълбока дупка, за да се скрием, когато Сай научи истината.

Мирна с усилие ѝ се усмихна.

— Е, предполагам мога да доставя лопатата, ако ми помогнеш да я изкопаем.

Мередит се засмя.

— Не бих имала нищо против, стига той да е достатъчно във форма да ни хвърли в нея.

— Да, наистина.

Те оставиха Мирна и се върнаха в къщата на леля Мери.

— Как е той? — запита господин Смит, след като Блейк вече се бе настанил пред телевизора и гледаше една от образователните програми.

— Състоянието му все още е критично, но смятат, че ще оживее. Влязох при него и го заплаших, че ще взема компанията му. Смятам, че това подейства. Той вече се бореше, когато си тръгнах.

— Добър импулс — забеляза господин Смит.

Мередит се усмихна със съжаление.

— Чакай само да дойде на себе си. Не бих искала да съм наблизко. А и майка му също ще се озове в самия ад.

— Ти все още много държиш на него, нали?

Мередит извърна очи и не отговори.

— Трябва да поспя няколко часа. Събуди ме към пет.

— Добре. Ще се погрижа за малкия. Дон се обади.

— Каза ли му за Сай?

— Не. Това си е твоя работа.

Мередит се ухили.

— Допада ми твоята лоялност, господин Смит.

— Работех за Хенри, а не за брат му. — Зелените очи се присвиха. — Дон крои нещо.

— Не съм сляпа. Подхвърлях ми това-онова неведнъж, а и научих доста последния път, когато бях в Чикаго. Знам какво готви. — Тя сви устни. — И изобщо няма да се изненадам, ако ме нападне в гръб. Когато се наспя, отново ще прегледам списъка с пълномощията.

Ако той смята да ме надиграе заедно със Сай, ще му се наложи отново да търси подкрепата на акционерите.

— И смяташ ли, че някой от тях ще проговори?

— Повечето няма да посмеят. Но старият чичо на Сай е човек на честта и той няма да ме излъже. Харесва ме.

Господин Смит се усмихна, защото точно сега тя бе разчорлена и недоспала.

— Напълно го разбирам. И аз те харесвам.

Мередит се намръщи.

— А Сай не. Той само ме искаше. Беше като побъркан по мен. Но дори не ме познаваше. Знам много повече за твоето минало, отколкото за неговото. И не мисля, че е имало поне един път, когато да сме говорили за нещо лично.

— Ти си била съвсем друг човек преди шест години.

Тя кимна.

— Да. Не съм вече момичето, което той си спомня. Чудя се дали изобщо го осъзнава.

— Дай му време и може да го осъзнае.

Мередит вдигна очи.

— Надявам се да има време. И се надявам да ходи отново.

— Времето ще покаже.

— Така е.

Тя тръгна нагоре по стълбата като леко влачеше краката си. Но когато легна и се опита да заспи, спомените започнаха да я измъчват отново.

Първият път, когато се любиха, Сай я бе завел да пояздят в семейното ранчо. Живееха в града, защото Мирна бе отказала да „затъпява“ на село. Сай веднъж бе споменал, че тя няма вкус към подобен начин на живот. Явно това не бе за нея социално приемлив фон. Сай обичаше ранчото. Развъждаше там арабски жребци и този ден бе наредил да оседлят за разходката два от тях.

Онази сутрин Мередит за пръв път срещна Мирна Хардън в голямата къща на Хардън в Билингс, където Сай се отби да се преоблече. Старата дама моментално зае студена и враждебна поза и едва си направи труда да забележи Мередит на път към някакво поредно бридж парти. Даде ясно да се разбере, че не се интересува от

случайните приятелки на сина си и му напомни за уговорената визита в дома на една от местните дебютантки същата вечер.

Случката бе оставила крайно неприятен спомен у Мередит. През изминалите няколко дни тя и Сай бяха ходили на пикник и веднъж той я бе извел на вечеря. Почти не бяха оставали сами. След подмятането на Мирна тя за пръв път си помисли, че Сай може да действа и на други фронтове и че никога не би могла да се сравнява с момичетата от хайлайфа. Нямаше нито дрехите, нито парите, нито маниерите им. Имаше само тяло, което той искаше. Но ако му го дадеше — а тя знаеше твърде добре колко много я иска той — това можеше да означава да не го види никога вече. Колко ѝ липсваше тогава някоя приятелка, с която да поговори за тези неща. За съжаление, точно по този въпрос за нищо на света не би могла да се посъветва с леля Мери. Бе оставена сама на себе си и нямаше никаква представа как да се справи с копнежа си по Сай и с неговия по нея.

Сай бе завързал конете за дърветата и бе повел Мередит към една малка горичка край потока, минаващ през мястото му. Носеше джинси, както и самата тя, памучна риза и сив „Стетсън“. В горещия летен ден откъм потока лъхаше приятна прохлада. Наоколо бе пусто, отдалечили се бяха на мили от къщата.

— Стори ми се ти каза, че е малко ранчо — изрече Мередит с пресъхнали устни и му се усмихна.

Сай се бе облегал на ствола на едно дърво, нахлупил шапката над очите си.

— Малко е, мъничката ми. Само хиляда акра. А това е нищо по стандартите на Монтана.

— Е, на мен ми изглежда ужасно голямо.

Тя подпря лакти на свитите си колена, отпусна брадичка върху дланите си и се загледа към водата. Вятърът развяваше дългата коса около лицето ѝ. Отначало дори не усети допира. Сай зарови ръка в косите ѝ и я притегли назад, тъй че тя загуби равновесие и падна на земята.

Силният му крак затисна бедрата ѝ, тъмните очи я пронизваха със странен блясък.

Толкова пъти го бе сънувала, че сякаш и сега не беше истина. Долавяше мириса на скъпия му одеколон, уханието на тютюн и кожа, което сякаш бе неразделна част от него. Беше целият мускули, топлата

му сила я обгръщаше и тя блажено потъваше в нея. Харесваше ѝ начинът, по който бедрата и гърдите му интимно докосваха нейните. Харесваше всичко у него. Обичаше го. Дни наред отчаяно бе копняла да я докосне, но той упорито пазеше дистанция. За първи път бе така близо и това караше тялото ѝ да трепери по нов и плашещ начин.

Същото беше със Сай. Гладът по нея го бе мъчил достатъчно дълго, вече не можеше да издържа. Имаше нужда от нея. Тя бе покорна и сладка и достатъчно голяма, за да отговаря за себе си. Нямаше причини да се въздържа повече.

— Толкова отдавна чакам това — произнесе дрезгаво. Очите му се спряха на устните ѝ. — Боиш ли се от мен, Мередит?

— Не. Никога не съм се бояла от теб — прошепна тя, макар че чувстваше точно обратното. Никога не бе изпитвала страстта на един мъж, а в сегашното положение можеше да почувства съвсем ясно силата и горещината на възбудата му до бедрото си. Спомни си приказките, че някои мъже били по-надарени от другите и изпита моментна паника, че няма да може да му даде онова, което иска.

Той не знаеше, че е девствена, защото с държанието си бе оставила съвсем друго впечатление. Мислеше, че е на двадесет, докато тя беше на осемнадесет. Толкова много лъжи, а сега моментът на истината я бе издебнал съвсем неподготвена.

Сай се приведе към устните ѝ и ги разтвори с бавни, милващи движения.

— Толкова си нежна — прошепна той. — И сладка като мед. Позволи ми.

Езикът му проникна в устата ѝ с бавен, чувствен ритъм, който имаше странен ефект върху тялото ѝ. Той сякаш събуди нещо в кръвта, защото връхчетата на гърдите ѝ се втвърдиха, а слабините ѝ пламнаха. Тя заби нокти в силните му рамене и го чу да се смее тихо на себе си.

Дългият му крак се провря между нейните и започна да се движи със същия ритъм като езика му. Секунди по-късно той свали блузата и сутиена и твърдата му жадна уста се впи в гърдите ѝ с ярост, която едва не я накара да се гърчи от удоволствие. Не успя дори да се притесни, че той я гледа, лавината на страстта я повлече с такава сила, че вече нищо нямаше значение, освен удоволствието, което ѝ даряваше.

После всичко се сля в някакъв неудържим екстаз. Преди тя изобщо да разбере, Сай вече бе свалил дрехите им, силното му тяло бе върху нея, бедрата ѝ се разтвориха като че ли от само себе си.

Той вдигна глава, тъмните му очи потънаха в нейните, и я завладя само с един яростен тласък.

Острата болка се затъмни от невероятния шок на проникването, толкова дълбоко и грубо, че тя едва го понесе, и в същия миг разбра, че са се слели напълно. Но дори тогава някак усети, че не е могла да го приеме целия.

— Господи, като девственица си — произнесе той през зъби.

Но очите му се затвориха от топлината, която го обгърна, а неволните ѝ отбранителни движения нажежиха до бяло желанието му. Той диво затърси удовлетворение, в един миг на просветление едва успя да хване бедрата ѝ и се опита да я увлече в своя ритъм. Конвулсията го разтърси почти веднага, от гърлото му се изтръгнаха дрезгавите стонове на най-пълния екстаз в живота му. Тялото му продължи сякаш безкрайно да потръпва над нейното, после напрегнатите мускули изведнъж се отпуснаха и той, потънал в пот, се срина като мъртъв върху нежната ѝ плът.

— Съжалявам — прошепна Сай минута по-късно. Устните му намериха влажните ѝ очи и той се усмихна. Мислеше, че сълзите са, защото не бе успяла да го следва. Захапа нежно устните ѝ. — Този път ще те изчакам, мъничката ми.

И наистина го направи. Вторият път я целуваше и докосваше по начини, за които само бе чела. Тялото ѝ пламна много преди да я привлече към себе си и да я доведе до сълзи на безпомощен възторг. Тя извика, удоволствието бе така невероятно, та ѝ се стори, че умира. Потъна в някакво тръпнещо забвение, завладяна докрай, сякаш можеше да съществува само като част от него.

После Сай дълго я държа в обятията си, главата ѝ бе отпусната върху влажните му окосмени гърди, той пушеше и се наслаждаваше на коприненото докосване на голата ѝ кожа в притихналия следобед. Не се облякоха, защото не се налагаше. Удоволствието му от голотата ѝ бе повече от явно, дланта му с наслада следваше очертанията на тялото ѝ. Той довърши цигарата си и остана загледан в Мередит. Откриваше у нея красота, която никога дотогава не бе срещал — от дългите бедра до нежните розови гърди, чиито тъмни връхчета сякаш се втвърдяваха

само като ги погледнеше. Спомняше си, че тогава не се бе смутила. Радостта, която му даряваше, прогони всичките ѝ задръжки. Нейният първи път бе истинско блаженство. Чудеше се дали Сай е разбрал, но нямаше смелост да попита.

Най-сетне той я целуна с бавна нежност и ѝ помогна да се облече. После се любиха още много пъти, дълго и с наслада. Той никога не говореше за чувства, никога не даваше обещания. В своята наивност Мередит смяташе за съвсем сигурно, че ще се оженят, след като нещата помежду им се бяха развили по този начин. Нямаше как да знае, че той иска само тялото ѝ, и то не завинаги.

Най-накрая Сай наистина успя да я разплаче оня последен път след посещението на бойното поле на Къстъър, когато я заведе в хотелския си апартамент и я люби цял ден. Тя го обвини, че я е направил своя любовница, че се срамува от нея и че я кара да се чувства като лека жена.

Може би съвестта още тогава го бе измъчвала, защото ѝ каза, че ще се оженят, ако това е, което иска тя. Но не го каза с желание и не спомена кога мисли да стане. Все пак я заведе в дома си при Мирна и ѝ заяви направо, че мислят за брак. Майка му промърмори нещо и излезе от стаята. Всичко щеше да бъде наред, обеща Сай. После я изпрати до дома ѝ и я остави там.

Три дни по-късно една сутрин Мирна Хардън ѝ се обади по телефона и я помоли да отиде у тях. Дори изпрати кола да я вземе. Мередит се надяваше това да е първата стъпка към помириенето. Беше толкова развълнувана, когато помахала от лимузината на съседите Кроу и се отправи към господарската къща на Хардън. През целия път се усмихваше.

Но усмивката ѝ бързо изчезна, когато влезе в къщата и се изправи пред вбесеното лице на Мирна.

— Знам, че си бременна, малка уличнице — изсъска тя. — Но нищо няма да спечелиш, ако му кажеш, защото вече си го загубила.

Тя отведе шокираната Мередит в приемната. Сай седеше там и мълчеше, погледът му бе натезал от презрение. Тони Тенксли, един симпатичен млад мъж, който работеше при Сай, също бе там. Мередит му се усмихна. Не го познаваше много добре, но бяха разговаряли няколко пъти в кафенето, където работеше.

Тази усмивка сви още повече примката около шията ѝ.

Със студен, овладян глас Мирна започна да изрежда обвиненията си. Мередит била помогнала на Тони да ограби един сейф в офиса на Сай. Тя наистина често бе ходила там и Сай знаеше, че е виждала как го отваря. Мередит започна да пребледнява, давайки си сметка какво ѝ готвят. Понечи да протестира, но Сай я сръза с опасно тих глас, който ѝ подежда като физически удар.

Госпожа Хардън описа кражбата в най-големи подробности и Тони потвърди, че Мередит му е помогнала да влезе в офиса с ключа, който е имала от Сай. И не само това. Каза, че с Мередит са били любовници и са се срещали, когато Сай е пътувал извън града.

Мирна не ѝ даде възможност да обясни каквото и да било. Тя обяви истинската ѝ възраст, като се надяваше, че Сай не я знае, и за допълнителен ефект прибави, че Мередит се е хвалила в кафенето със своя богат ухажор и как успява да го води за носа.

Когато Мередит за втори път понечи да заговори, Сай отново я прекъсна, очите му бяха черни от почти демоничен гняв и маниакална ревност. Тя не била нищо друго, освен една двулична уличница, обвини я той. Можела да върви, където си иска със своя любовник, но не и с неговите, на Сай, пари. Щял да нареди да я арестуват и да я прати да гние в затвора!

Най-сетне подмятанията на Мирна бяха стигнали целта си. Мередит можеше да повтаря колкото си иска, че е невинна, но тя вече бе заклеена в очите му. Не посмя изобщо да спомене за бебето, защото той щеше да помисли, че е от Тони. О, как бе възможно Мирна Хардън да е толкова жестока и да причини подобно нещо на някого, когото дори не познаваше!

Тя избяга. Най-вече обидата, че той може да повярва на подобни лъжи, я накара да побегне. Мирна Хардън я настигна до задната врата и пхна в ръката ѝ купчина банкноти.

„Махай се бързо — каза ѝ тя — и напусни Билингс“. Щяла да се опита да удържи Сай, докато Мередит замине, но не бивало и да помисля за връщане, докато е жива.

Мередит изпадна в истерия, бе изплашена до смърт и изцяло под властта на чувствата си. Ами ако Сай извикаше полиция? Тони вече бе потвърдил обвинението срещу нея. Ако свидетелстваше и в съда, как щеше да се оправя в затвора и бременна? И какво щяха да правят леля

Мери и особено чичо Ходещия гарван, който работеше за „Хардън пропъртиз“?

Бягството беше единственият изход. Лимузината я върна обратно в къщата на леля Мери. Там тя не каза нищо. Просто опакова нещата си, целуна разтревожената стара жена за сбогом, обеща ѝ със сълзи на очи да пише и да обясни всичко съвсем скоро. Даде ѝ в едно пакетче нещата, които Сай ѝ бе подарявал, заедно с парите на Мирна, и я помоли на всяка цена да ги предаде на Сай Хардън. После отиде на автогарата и хвана първия възможен автобус, който по една случайност отиваше в Чикаго. И там съдбата я застигна и промени живота ѝ.

Мередит отвори очи и се взря в тавана. Кръгът се бе затворил, помисли си безсилно. Животът ѝ бе започнал тук. И сега сякаш тук щеше да свърши. Сай можеше никога вече да не стане. Не че това имаше чак толкова голямо значение, защото тя би го приела дори без крака. Но горчилката и съжалението бяха лоша основа за една връзка. Тя все още не можеше да му устои физически. А той, както винаги, властваше над желанията ѝ. Сега щеше да му се наложи да се откаже от това, поне докато оздравее. Едва когато се възстановеше, Мередит можеше да си позволи да анализира чувствата си.

И, разбира се, Блейк. Той бе най-непредсказуемата карта в колодата. Нямаше представа как Сай ще реагира на факта, че е баща. За тези шест години от живота на Блейк, които бе изгубил, той можеше да обвини Мирна, Мередит или самия себе си. А бе възможно и наистина да е мислил онова, което каза преди години — че не иска деца — и изобщо да отхвърли момчето.

Мередит притвори очи и се опита да изключи всичко от превъзбудения си мозък. По някакъв начин трябваше да се справи с проблемите, ако възникнеха. А междувременно не биваше да забравя, че е Кип Тенисън и че не може да изостави корпорацията само защото нервите ѝ са обтегнати до крайност. Трябваше да работи.

Работата. Това я отведе към мисълта за Дон. Тя сви устни и се усмихна. Значи нейният девер се опитваше да играе едновременно за наследството на Хенри и за компанията на Сай. Добре тогава. Дон можеше и да спечели „Тенисън интернешънъл“, но това нямаше да

стане без бой, дори ако ѝ се наложеше да се бори едновременно с него и със Сай.

Ако предизвикателството бе нужно, за да върне борбения дух на Сай, то можеше да помогне и на Мередит да мобилизира силите си. Изведнъж тя се почувства достатъчно уверена, за да се изправи пред всичко, което би могла да ѝ поднесе съдбата. И мълчаливо поблагодари на Хенри, който я бе научил да върви напред.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Дори и да бе имала някакви съмнения относно замислите на Дон, обаждането му по телефона същия ден следобед ги отстрани напълно.

— Слушай — каза ѝ той, след като му разказа за катастрофата на Сай, — защо не си вземеш няколко седмици отпуск? Няма нищо неотложно и аз мога да се оправя с всичко тук. Ще изпратя Фостър в Европа вместо мен и ще приключа тая история с приобщаването на „Хардън пропъртиз“ както ти искаш.

— Аз съм в по-изгодна позиция да се оправя с нея, отколкото ти — напомни му сухо Мередит.

— Е, разбира се, ти си там на място. Имах предвид документалната страна.

Намеренията му бяха толкова ясни, че тя се усмихна на себе си.

— Окей. Имам нужда от още малко време, за да се справя с миналото си. Но все още държа да ме уведомяваш за всички решения, които се вземат, и сама ще водя кореспонденцията си. Нел може да ми изпраща писмата всеки ден по факса и аз съответно ще им давам отговор.

Настана пауза, после той въздъхна.

— Добре.

— И, Дон — благодаря ти за подкрепата. Знам, че Хенри би одобрил начина, по който ми помагаш.

Дон се изкашля.

— Пак ще ти се обадя. И дано всичко е наред.

Мередит затвори с нервен смях. Вече на никого не можеше да се вярва. Дори на хората, за които винаги си смятал, че са на твоя страна. Хенри би се обърнал в гроба, ако знаеше, че Дон е в дъното на цялата интрига срещу нея.

Но докато пиеше кафето си в кухнята, тя се опита да види нещата и от друг ъгъл. В края на краищата Дон бе брат на Хенри. И наистина имаше основания да негодува, че половината от корпорацията бе отстъпена на една съвсем млада жена без кой знае

какъв опит в бизнеса. Хенри може и да бе омагьосан от нея, но това съвсем не важеше и за Дон, а корпорацията бе целият му живот.

Тя се намръщи на опита си да оправдае човека, който съвсем преднамерено действаше срещу нея. До съзнанието ѝ достигна развълнуваният глас на сина ѝ, който играеше футбол с господин Смит в задния двор.

Двамата се появиха на вратата, разгорещени от продължителната тренировка.

— Ама че студ, мамо! — викна ѝ Блейк. — Но как само загрехме с господин Смит, докато ритаме...

— Страхотен е — каза ѝ господин Смит. — Направо за националния отбор.

— Мога ли и аз да пия кафе, мамо?

— Какво ще кажеш за едно какао вместо това? — усмихна му се тя. — Може да поканим и господин Смит.

— Аз сам ще си го приготвя — спря я Смит. — Сядай. Цяла нощ не си спала.

— При кого си била? — запита Блейк.

Мередит се поколеба. Не знаеше какво да каже.

— При един човек — рече най-сетне. — В болницата.

— Той ще умре ли?

Сърцето ѝ подскочи.

— Не. Не, няма.

— О!

Тя гледаше унесено как господин Смит разбърква млякото и какаото. Умът ѝ се въртеше все около това как ли ще реагира Сай, когато дойде на себе си. Погледна Блейк и видя баща му в тъмната коса, в очите и във формата на лицето. Сай също щеше да види приликата, но дали щеше да е доволен? Или Блейк щеше да е само още едно нежелано усложнение?

— Спри да се измъчваш и си изпий кафето — каза твърдо господин Смит. — Ще ходиш ли и тази вечер?

Мередит сви рамене.

— Не знам.

Тя погледна часовника. Наближаваше време за вечеря, но не усещаше никакъв глад. Господин Смит настоя да направи сандвичи и тя изяде един, без изобщо да усети вкуса му.

Малко след това телефонът иззвъня и тя грабна слушалката.

— Мередит? — Беше Мирна Хардън. — Искях да те попитам дали ще дойдеш в болницата.

— Да — отвърна ѝ без колебание. — Ще помоля господин Смит да ме докара.

— Няма нужда. Ще те взема на път за там. Ще дойда след петнадесет минути.

— Готова съм.

Затвори телефона, смаяна, че старата дама наистина търси компанията ѝ. Вероятно, помисли си, докато обличаше панталона и една розова копринена блуза, Мирна бе толкова разстроена, че искаше да има някой с нея. А както изглеждаше, в случая нямаше никой друг. Само Мередит се интересуваше истински от съдбата на Сай.

Мирна пристигна и дойде до вратата. Взря се напрегнато в Блейк, когато той прегърна майка си за лека нощ.

— Толкова е хубав — въздъхна възрастната жена и се усмихна. — Доста е едър за възрастта си, не мислиш ли?

— Да. Не е лошо, че ще порасне висок — съгласи се Мередит.

Блейк без притеснение погледна новодошлата.

— Аз съм Блейк Тенисън — съобщи той на Мирна.

Клепачите ѝ трепнаха. Тя погледна с лек упрек Мередит и се приближи до детето.

— Така ли? Ходиш ли на училище?

— Да, госпожо.

— Посещава предучилищна в Чикаго — поясни тихо Мередит.

— Към нашата презвитерианска църква също има подготвително училище — предложи Мирна.

— Ако се наложи да останем по-дълго, може да го запиша там. Не е ли време да тръгваме? — „Още едно усложнение“ — помисли си нещастно. Наистина не беше добре да лишава толкова време Блейк от занятията му.

— Разбира се. Радвам се, че се запознахме, Блейк. — Мирна му подаде ръка на сбогуване.

Мередит размени многозначителен поглед с господин Смит и я последва към колата.

— Блейк Тенисън — въздъхна тежко Мирна, когато потеглиха. Сякаш чак сега си даваше сметка, че синът на Сай е израсъл като

нечий друг син. Не можеше да обвинява Мередит — и как би могла — но болката беше ужасна. — О, Мередит! — промълви тя.

— Хенри беше с мен през цялото време на бременността. Беше в родилната зала, когато се появи Блейк. Помагаше ми да сменям пелените и да приготвям шишетата и обичаше Блейк дори повече от мен. — Сивите ѝ очи се замъглиха от спомена. — Ако изобщо някой заслужава да бъде наречен баща, това е Хенри Тенисън. Да, дадох на Блейк неговото име. Тогава изобщо не допусках, че някога отново ще видя Сай. Приела бях, че ще прекарам останалата част от живота си с Хенри.

— Да, знам. — Мирна не гледаше към нея, докато шофираше. Миналото я преследваше, и то не само онази част, която бе свързана с Мередит. Имаше тайни, които бе пазила цял живот, но ѝ ставаше все по-трудно да намира оправдание за това. — Направила си единственото нещо, което е било възможно. Само дете Блейк ще порасне, без изобщо да научи кой е истинският му баща.

— Сай може и да не го иска — отвърна тихо Мередит. — Не сте ли помисляла за това?

— Не. Сай обича децата.

— Когато са на другите.

— Нали не мислиш, че няма да обича собствения си син?

— Всъщност никога не съм познавала Сай, освен в някои отношения. Той не ме допускаше до себе си.

Мирна уморено въздъхна.

— Той никого не допуска до себе си. И мисля, че вината е на баща му. Съпругът ми владееше изкуството да открива слабостите на хората и да се възползва от тях. Той изобщо не искаше дете, но аз бях бременна със Сай и го молих да се ожени за мен и да му даде име.

Мередит я погледна смаяно.

— Обичахте ли го?

— Не. — Тя избегна погледа ѝ. — Единственият мъж, когото някога съм обичала... беше убит във Виетнам. Той беше военен. Бащата на Сай бе негов приятел. — Лицето ѝ придоби суров израз. — Франк Хардън имаше пари и бъдеще, а аз исках респект и сигурност. И се отказах от всичко заради тях. Дори забременях, за да го накарам да се ожени за мен. Но ми се наложи да платя скъпо за всичко.

— Обадиха ли ви се от болницата? — запита Мередит след дълга пауза.

— Да. Казаха, че възстановяването върви добре и Сай вече е вън от опасност. Само се моля да се възстанови напълно. Твоите думи явно са подействали, защото после дошъл в съзнание.

Мередит се взираше в чантата си.

— Не смея да се радвам преди още да сме го видели. — Тя се усмихна унесено. — Вече си представям как хвърля по мен всичко, което му попадне под ръка от нощното шкафче.

За нейна изненада Мирна се засмя.

— Е, това поне би доказало, че вече е във форма, нали?

Когато влязоха при Сай — вече бе в отделна стая, а не в интензивния сектор — той лежеше притихнал, тъмните му очи ги гледаха обвиняващо. Болката, която го измъчваше въпреки успокоителните, бе също тъй явна, както и гневът му.

— Как се чувстваш? — запита го плахо Мирна.

— Как, по дяволите, мислиш, че се чувствам? — Дълбокият му глас бе малко замъглен от упойките и все пак студен като лед. — Господи, ти наистина си смела. На твое място незабавно бих заминал някъде.

Мирна прехапа устни.

— Сай, опитай се да разбереш...

— Само това се опитвам, откак излязох от упойката. Съзнаваш ли изобщо какво ми причини?

— Да. — Тя извърна очи разтреперана. — Знам много добре. Но си мислех, че ще е за твое добро.

— Правото да реша е било мое. А не твое.

— Сай...

Той се взря в Мередит с твърд, нетрепващ поглед.

— А ти — рече той дрезгаво. — Защо изобщо не си направи труда да ми кажеш?

— Бях прекалено уплашена да не ме арестуват и дори не посмях да опитам — отвърна тя тихо.

— Можеше да ми пишеш! — избухна той.

Мередит не отговори. Би могла да му каже, че е писала, но майка му вече си имаше достатъчно неприятности и не искаше да влошава нещата още повече.

— Тя ти писа — призна нещастно Мирна. — Но аз скъсах писмото.

Сай диво изруга, а майка му преглътна сълзите си.

— Махай се — каза той на Мирна.

— Недейте — спря я Мередит, когато тя понечи да си тръгне. Доближи се до леглото и се взря в Сай. — Всичко това вече е минало. И никой не е бил наранен, освен мен. Няма нужда да се преструваш, че си умираш от любов. Ти ме искаше и ме получи. Всичко бе свършило, когато напуснах Билингс, и ти го знаеш. Радваше се, че си намерил извинение да ме махнеш от живота си. И сигурно си се утешил доста скоро след като заминах.

Той стисна зъби.

— Не съм знаел, че има дете!

Тя сви рамене.

— И какво ако знаеше? Ти не желаше да се обвързваш с мен. Ще ми е доста трудно да повярвам, че си искал Блейк.

— Но съпругът ти го е искал?

— О, да — потвърди измъчено тя. — Хенри много го искаше.

Сай тежко въздъхна, направи гримаса и затвори очи. Големите му жилави ръце стиснаха възглавницата.

— О, Сай — прошепна Мередит.

— Ще оживея — промълви той. Очите му се разтвориха и ядосано се втрениха в двете жени. — За нещастие на вас двете.

Мередит погледна към Мирна и откри нещо като съучастничество в тъмните ѝ, примирени очи.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита Мирна несигурно.

— Не — сряза я той.

Мередит кимна и извика сестрата. След като тя му сложи инжекция и излезе, Мирна отиде до бюфета, за да донесе кафе. Мередит седна на столчето до леглото и докосна хълтналата буза на Сай.

Очите му с мъка се отвориха, присвити от болката.

— Шест години — прошепна той.

Тя с усилие си пое дъх.

— Да.

— Не знаех — простена той. — О, боже, Мередит, та аз не знаех!

Очите му за миг се навлажниха. Мередит се приведе, ръката ѝ милваше тъмните му влажни коси, бузата ѝ се притисна до неговата.

— Недей — замоли го тя. — Сай, не мога да го понеса!

Пръстите му стиснаха още по-здраво възглавницата и той отново простена. Устните ѝ докоснаха бузата му, затворените му очи, брадичката, ъгълчето на твърдите устни.

— Скъпи — прошепна тя. — Съжалявам, толкова съжалявам...

Той премести главата си така, че докосна устните ѝ. Мередит го целуна с болезнена нежност, кратко докосване, което сякаш отне малко от болката върху лицето му. Подпря чело на широкото му рамо и вдъхна миризмата на антисептици и лекарства, която мъчително ѝ напомни за катастрофата.

— Ще мога ли да ходя? — попита той неочаквано.

— Разбира се — отвърна тя, като се молеше да не го е излъгала.
— Опитай се да поспиш. Сега трябва на всяка цена да почиваш.

— Майка ми... ме е измамила — произнесе с усилие той.

— Една майка би направила всичко за детето, което обича. Моля те, не се измъчвай повече. Трябва да се оправиш. И се опитай да не я обвиняваш много.

Той понечи да заговори, но бе прекалено слаб и прекалено измъчван от болки, за да намери думите. След дрезгава въздишка очите му се притвориха и лекарството започна да действа. Мередит мълчаливо даде воля на сълзите си.

Мирна се появи на вратата и разтревожено се взря в лицето ѝ. Нарочно се бе забавила, за да ги остави за малко сами. Толкова добре разбираше сега Мередит. И това я караше да се чувства още по-виновна и по-лоша...

Мина още един ден, преди Сай да може да сяде в леглото и да се храни. Колкото да бе блед и отслабнал, характерът му си бе все същият. Стана рязък и груб с всички наоколо, когато започна да осъзнава истинския обхват на нараняванията си и твърде реалната опасност да не може да ходи след операцията на гръбнака.

— Ти ме излъга — обвини той Мередит. — Каза, че ще мога да ходя. А хирургът изобщо не е сигурен.

— Знаеш много добре, че ще зависи от процеса на възстановяване и от това колко упорито ще работиш с физиотерапевта, когато излезеш от болницата — отвърна спокойно тя. — Доктор Данбъри смята, че имаш много добри шансове.

— Данбъри е долетял от клиниката „Майо“. — Сай се взря в нея с присвити очи. — Със самолета на „Тенисън интернешънъл“.

— Просто се опитах да помогна на майка ти. Но и тя би направила същото.

— Вие с нея бяхте врагове... Благодарен съм ти за онова, което си направила, но това не променя нещата в бизнеса. Ще се боря със зъби и нокти за моята компания.

— О, никога не съм очаквала нещо друго — увери го Мередит. — И харесвам битките с достоен противник.

Той се размърда в леглото и направи гримаса.

— Ама че дърпат проклетите шевове.

— Ще ти махнат конците след пет дни и ще можеш да си отидеш вкъщи — увери го тя.

Сай притвори очи и се отпусна върху възглавниците. Изглеждаше блед и измъчен.

— Ще трябва да подредят една от стаите на първия етаж — произнесе замислено той.

— Да. — Мередит кръстоса дългите си крака и се загледа в него.

Сай отвори очи и улови мига. Взираше се в лицето ѝ и търсеше знаците на умората.

— Не си напускала болницата, откакто дойдох тук, освен, за да поспиш.

— Мирна имаше нужда от някого. Изглежда нямате други роднини.

— Не мога да си представя, че се грижиш за майка ми.

— И аз имам син. Може би сега я разбирам по-добре от някога.

Той замълча и извърна очи към прозореца.

— Имаш ли негова снимка?

— На кого?

Челюстите му се стегнаха и той я изгледа ядосано.

— На моя син.

Тя цялата изтръпна от някакво предчувствие. Сай бе произнесъл думите с дълбоко вълнение и лека собственическа нотка.

— Да. — Отвори чантата си и затърси снимката на Блейк с ръце, станали изведнъж непохватни.

Подаде я на Сай. Той хвана китката ѝ със стоманена ръка и я задържа, докато пое фотографията с другата и дълго и мълчаливо се взира в нея.

— Има твоя поглед — рече той най-сетне, — макар очите му да са с цвета на моите. Но има моят нос и моята брадичка.

— И сигурно ще бъде висок — добави плахо Мередит.

Сай вдигна поглед и видя как руменината бавно изби по скулите ѝ.

— Кога го направихме?

Гореща вълна заля цялото ѝ тяло. Не искаше да си спомня.

— Кога? — прошепна Сай.

— Първият път.

— Господи. — Погледна отново снимката и нещо в изражението му бе така озадачаващо, така тайнствено, че Мередит безпомощно се взря в него.

Преди всичко ѝ се струваше толкова ясно. Тя и Хенри бяха ходили заедно в консултацията за бременни, той бе там, когато се роди Блейк, той бе винаги там, когато детето растеше и крепнеше. Но сега тя изведнъж си даде сметка, че Хенри бе само заместител, че винаги е искала Сай да е този, който да върши тези неща с нея. Сай да я бе прегръщал в нощта, когато започнаха родилните болки, той да я бе отвел до болницата и той да бе взел първото си дете на ръце. Сълзи пареха очите ѝ.

Той ги видя. Гърдите му се надигаха и отпускаха тежко, очите му бяха потъмнели от болка. Пусна китката ѝ и върна фотографията.

— Можеше и изобщо да не науча — промълви той като че ли на себе си. — Можеше никога да не го видя.

Ако Хенри бе жив вероятно, мислеше той. Мередит погали тъмната коса на сина си на снимката, преди да я прибере в чантата си.

— Някой ден щях да му кажа — въздъхна тя най-сетне. — Хенри и аз бяхме съгласни, че има право да знае кой е истинският му баща.

Мирна Хардън бе влязла в стаята, докато Мередит говореше. Стоеше тихо до вратата, но лицето ѝ се сви при последните думи. Значи, тя все пак е смятала да каже на Сай. Може пък да беше и за добро, че нещата най-сетне излязоха наяве.

— Доста бързо се върна — забеляза Сай саркастично. — Това за мен ли е? Омръзна ми от кафета.

Мирна подаде една чашка на Мередит и се оттегли на своето място до прозореца.

— Не е за теб — съобщи тя на Сай с великолепно безгрижие. Обикновено така се оправяше с буйния му нрав, като просто се правеше, че не го забелязва. Болеше я много от неговата враждебност, но нямаше намерение да му го показва, дори и напълно да бе заслужила това отношение.

— Чувствам се отвратително — промърмори уморено Сай. — В компанията ще я оплескат съвсем, докато се въргалям тук.

— Твоят вицепрезидент се справя чудесно — осведоми го Мирна.

— Така ли? Справя се и държи хищниците на разстояние? — Той хвърли многозначителен поглед на Мередит.

— Този хищник е прекалено уморен, за да се нахвърли сега върху компанията ти — подхвърли тя. — Ще изчакам да се изправиш отново на крака.

— Колко почтено. — Очите му потъмняха. — Ами ако изобщо не се изправя на крака?

— Доктор Данбъри каза, че ще се изправиш. А той е най-добрият в тази област.

Сай напрегнато се взря в нея, като се опитваше да прочете истината по изражението на лицето ѝ. Сякаш му олекна малко.

— Добре.

— Ще си дойдеш у дома само след няколко дни — рече Мирна.

— Ще се преместя в хотелския си апартамент — заяви Сай и видя как майка му пребледня.

— Не, няма — намеси се твърдо Мередит. — Ще си отидеш у вас, където е мястото ти.

Веждите му учудено се вдигнаха.

— Смяташ да ме занесеш там ли?

— Не. Но господин Смит ще го направи. Ще го заема на майка ти за седмица-две, докато нещата се наредят. Господин Смит е много добър във физиотерапията.

— На всичко отгоре трябва да търпя и любовника ти в къщата си! — избухна Сай.

— Господин Смит не е и никога не е бил мой любовник — произнесе спокойно Мередит. — Той е мой бодигард. Тази година имаше един опит за отвличане на Блейк. И не знам какво щеше да се случи, ако не беше господин Смит.

Сай се намръщи, в гърдите му се надигна нещо подобно на бащинска тревога.

— Опит за отвличане?

Сивите ѝ очи изучаваха лицето му.

— Сай, имаш ли изобщо представа какво значи да си наследник на Хенри? Такива пари превръщат всеки мой близък човек в сигурна мишена. И най-вече Блейк. Господин Смит не го оставя сам нито минута, ако не е убеден, че сме на сигурно място.

— Такъв живот сигурно е ад за детето.

— И за майка му — съгласи се тя. — Направо ми съсипва нервите. Господин Смит е работил в ЦРУ, известно време е бил и наемник. Повярвай ми, той си знае работата.

Сай сякаш се успокои донякъде, но очите му все още блестяха от възмущение.

Мирна ги слушаше напрегнато. Имаше решение, което би оправило всичко и дори би ѝ дало буфер срещу справедливия гняв на сина ѝ.

— Мередит — започна тя предпазливо, — защо не се преместите при нас, докато Сай се възстановява?

Младата жена я погледна смаяно. Би трябвало да го очаква, но не бе.

— Да, защо не? — запита Сай, сякаш това изобщо не подлежеше на обсъждане. — Къщата е достатъчно голяма. Има много стаи. Можеш да доведеш и господин Смит — добави той рязко, — стига да стои далеч от мен.

— Това би било идеално решение — заумилква се Мирна. — Имаме отлична готвачка и икономка. Ще можеш да работиш от къщи. Разполагаме с факс, телефон...

— Да, Мередит, можеш да работиш по превземането на моята компания от собствения ми телефон — произнесе проточено Сай и изглежда възмутено майка си.

— Значи ще имам възможност да саботирам отвътре — промърмори сухо Мередит.

— И все пак, помисли — молеше я Мирна.

Мередит разсъждаваше трескаво. Сай видимо се оживи след предложението на Мирна. Щеше да има възможност да му помага при възстановяването. Но Мирна щеше да се доближи до Блейк, а в това без съмнение имаше риск. И Сай, разбира се, също щеше да се доближи...

— Добре — каза тя най-сетне и Мирна и Сай явно си отдъхнаха. — Но имам едно условие. Блейк не бива да научава нищо за миналото.

Настъпи видимо колебание. Но Мирна знаеше, че няма друг изход, и отстъпи, защото това бе единственият начин да вижда внучето си.

— Щом трябва — съгласи се тя.

Младата жена кимна. Смениха темата на разговора, но през останалата част от деня Мередит се чудеше дали е постъпила правилно. И най-вече — как щеше да съобщи новината на господин Смит, който определено не бе най-големият почитател на Сай.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Домът на Хардън бе все така елегантен, както Мередит го помнеше. Не беше лесно да не си спомня последния път, когато идва тук, и мъката, която изпита тогава. Господин Смит ѝ хвърляше сърдити погледи, докато помагаше да пренесат куфарите в стаите, подготвени за тях от Мирна.

— Да не си полудяла? — упрекна я той. — Не знаеш ли какво замисля?

— Тя иска да опознае внука си — отвърна Мередит. — А аз ще съм наоколо, за да не я изяде Сай жива. Да, знам защо сме тук.

Той тежко въздъхна и ѝ хвърли многозначителен поглед.

— Все още си луда по него, а?

Тя се усмихна и кимна.

Смит сви рамене.

— Окей. Ще го уредим. Госпожа Хардън току-що обсеби Блейк и го заведе в кухнята. Обзалагам се, че смята да го натъпче със сладкиши. Не е добре за него. Той се нуждае от здрава храна.

— Веднага ще отида да ѝ кажа. — Мередит спря на вратата. — Опитай се да издържиш заради мен. Положението е много трудно. Трябва да реша какво да правя. Не мога да оставя Сай в това състояние. Внушил си е, че няма да може да ходи, макар че краката му не са безчувствени. Още е слаб и мисли, че така ще е винаги.

— Какво казаха всъщност специалистите?

Тя се върна отново в стаята, за да няма опасност да ги подслушат отнякъде.

— Един от прешлените му е бил счупен. Ако нервите са били увредени, той изобщо нямаше да е в състояние да ходи вече. Има и много натъртвания и разкъсване на мускули. Доктор Данбъри е направил всичко възможно, но известно време няма да може да се движи, ще чувства слабост и изтръпвания.

Господин Смит подсвирна през зъби.

— Горкото момче.

— Сай не вярва, че ще се оправи. Така че точно сега има нужда от всяка възможна подкрепа. Не мога да го изоставя. Каквото и да се е случило в миналото, той все пак е баща на Блейк.

— Това поне е съвсем сигурно. — Смит се усмихна леко. — Малкият изглежда досущ като него.

Мередит отвърна на усмивката му.

— Така е.

Когато влезе в кухнята, Мирна приготвяше специални дребни сладки за Блейк.

— Мамо, госпожата каза, че са само за мен — посрещна я въодушевено Блейк. — Сладки за чая. Госпожа Хардън казва, че ги е правила за нейното малко момче.

— Нейното малко момче вече е доста порасло — забеляза Мередит. — Гледай да не досаждаш тук.

— Няма, обещавам. Много обичам сладки.

— Имаш ли нещо против? — запита със закъснение Мирна.

— Аз не, но господин Смит — да. Да се надяваме, че няма да узнае.

Мирна направи гримаса.

— В някои отношения той много прилича на Сай. Страх ме е от него.

— Само външният му вид е такъв. Честно — увери я Мередит.

— Засега се въздържам от оценки. Искаш ли малко кафе?

— Да. Да занеса ли и на Сай?

— Нека отидем и двете — каза Мирна. — Можем да вземем и Блейк с нас.

— Колкото сме повече, толкова е по-сигурно, а? — подхвърли полугласно Мередит.

— Не мислиш ли, че така е по-разумно?

— Безспорно, като имам предвид какви изрази чух, когато влязох за пръв път — съгласи се Мередит.

Блейк непрекъснато задаваше въпроси, докато вървяха по дългия коридор, в дъното, на който се намираше стаята на Сай. Както и останалите помещения в къщата, тя бе отрупана със скъпи антики, включително и едно голямо старинно легло. Сай се бе подпрял на възглавниците, върху бедрата му небрежно бе метнат чаршаф, широките му гърди бяха голи. Той ги изгледа сърдито, измъчен от

пътуването в линейката и от необичайната твърдост на матрака, върху който лежеше.

— Това е леглото на дядо ми — заяви той вместо поздрав. — Нищо чудно, че е умрял млад.

Мередит едва скри усмивката си.

— Ти веднъж идва у дома — спомни си Блейк и се приближи до леглото. Предупредили го бяха, че в никакъв случай не бива да сяда на матрака и да се друсва, но никой не му беше казал, че не може да се подпре с ръце там и той го направи. — Болен ли си?

Сай съвсем не беше подготвен за появата на детето така близо до него. Той се взря в малкото личице, което бе почти негов огледален образ, и нещо заседна на гърлото му. Неговият син! Досега децата бяха само някаква смътна идея. Но това тук бе негова плът и кръв, част от него. И част от Мередит. Скулите му се изопнаха от напрежение, червенина изби по лицето му от радостния шок.

— Ти си Блейк, нали? — запита Сай, за да запълни неловката пауза.

— Аз съм Блейк Гарет Тенисън — потвърди момчето, без да знае колко това име наранява мъжа в леглото. — На пет години съм и мога да си пиша името. Обичаш ли игуани? Господин Смит има една. Тя живее с нас.

— И сега е тук — каза Мирна. Колкото и да бе смайващо, тя бе очарована от гигантския гущер и изобщо не се боеше от него. Нещо, което не можеше да се каже за икономката и готвачката, които веднага заплашиха с напускане.

— Тя харесва Тайни. — Личицето на Блейк се развесели. — А ти обичаш ли гущери?

— Никога не съм се замислял. — Сай не бе в състояние да откъсне очи от детето. — Но пък може и да свикна с един.

— Тайни си има свой кафез. Нощем спи там. Но понякога спи и върху корнизата на прозореца.

— Игуаните обичат високи места, така ли? — Мередит никога не бе чувала гласа на Сай толкова нежен.

— Болен ли си? — попита отново Блейк.

— Катастрофирах. И известно време ще бъда на легло.

— Жалко. Боли ли те?

Сай стисна зъби.

— Да — рече той дрезгаво. — Боли ме.

Бе повече от ясно, че не говори за физическите си рани. Мередит не знаеше какво да каже. Докато търсеше думи, Сай внезапно вдигна глава и очите му срещнаха нейните. Погледът му бе толкова настойчив, че лицето ѝ пламна.

— Нека погледнем какво става със сладките ти, Блейк — предложи Мирна и му протегна ръка.

Блейк я пое без колебание.

— Пак ще дойда да те видя, ако искаш — каза той на Сай. — Мъчно ми е, че те боли.

— Благодаря — отвърна тежко мъжът.

Вратата се затвори зад Мирна и Блейк, а Мередит погледна Сай с объркани чувства.

— Позволила си ми да ти направя бебе — произнесе той несигурно.

— Тогава още не знаех как да се пазя. И се боях да го призная. Надявах се ти да се погрижиш.

— А аз си мислех, че вземаш хапчета. Или може би не — каза той след малко. — И през ум не ми е минавало за бременност. Първият път със сигурност не. Толкова много те исках тогава, че изобщо не помня как съм те повалил на земята.

Тя се смути, защото и с нея бе същото. Не смееше да го погледне.

— Могла си да абортираш — настоя той.

Тя му се усмихна и поклати глава.

— Не съм и помисляла.

— Дори и след всичко, което повярвах за теб? Дори и когато си мислела, че те мразя?

— Когато стигнах в Чикаго, едно от първите неща, които направих, бе да се подхлъзна в дъжда и да попадна под колелата на колата на Хенри. — Очите ѝ засияха от спомена. — Той и господин Смит ме поеха още тогава, в буквалния смисъл. И докато се опомня, вече бях женена.

— Спомена, че си ми писала.

— Хенри настояваше. Той знаеше много добре какви са чувствата ми към теб. — Тя извърна лице към прозореца. — Искаше да е сигурен, че няма шанс да промениш отношението си към мен. И

когато не получих отговор на писмото... е, предположих, че войната продължава.

— Изобщо не съм го виждал.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— А ако беше?

Изражението му стана съвсем сурово.

— Това вече едва ли има някакво значение.

Не искаше да си спомня. Тя го прочете в тъмните му очи. Е, беше прав, че вече нямаше значение.

— Гладен ли си? — запита, за да смени темата. — Мога да ти донеса салата или сандвич.

— Смяташ ли да кажеш на момчето за мен?

Тя се поколеба. Не знаеше какво да отговори. Собствените ѝ чувства все още бяха тотално объркани. От смъртта на Хенри не бе мислила за нищо друго, освен за отмъщение.

— Не знам.

Сай се раздвижи сред възглавниците. Гърбът му причиняваше истински ад. Махнали му бяха шевове и той вземаше обезболяващи лекарства, но всяко движение бе безкрайно мъчително. И което беше най-лошото, все още не можеше да става сам.

— Защо не мога да ставам? — викна той и удари безсилно мускулестото си бедро. — Защо съм така отвратително слаб?

— Преживя ужасна катастрофа — каза нежно Мередит. — Не може да очакваш да се справиш за една нощ. Мускулите са били сериозно увредени.

— Гръбнакът ми също е бил сериозно увреден. — Очите му потърсиха нейните. — Затова е била и операцията, но ти и майка ми сте хванали доктора преди аз да успея. И сега той не иска да ми каже нищо.

— Той ти каза истината — заяви твърдо Мередит.

— Ще мога ли отново да ходя?

Тя не би могла да го излъже. Тези тъмни очи сякаш гледаха право през нея.

— Да.

— Ти не можеш да знаеш — настояваше той. — И изобщо нямаш представа дали ще стане или не. Само така говориш.

— Не. Ще ме чуеш ли най-сетне? Те нямаше да ти позволят да се върнеш вкъщи, ако не бяха сигурни, че ще ходиш отново.

— Явно си решила да го повтаряш непрекъснато.

— Но то е истина.

— А ти защо си тук? Защото държиш на мен или защото съм баща на Блейк?

— И двете.

Изражението му малко се разведри.

— Майка ми каза ли ти, че бях тръгнал при теб, когато се случи? Затова ли се чувстваш виновна?

— Не — заекна Мередит. — Тя не е знаела накъде си тръгнал. Спомена само, че ти е казала какво се е случило преди шест години.

Сай дишаше тежко.

— Не бях на себе си. Не беше лесно да преглътна истината. — Очите му бяха пълни с разкаяние, когато срещнаха нейните. — Не исках да те слушам, когато се опита да ми кажеш, че си невинна. И сигурно най-много от всичко те е заболяло, че уж бяхме близки, а аз все пак повярвах на думите на други хора, а не на твоите.

— Да — отвърна тя. После седна на един стол до леглото и кръстоса обутите си в джинси крака. — Защото те обичах — усмихна се унесено. — И явно съм имала налудничавата идея, че и ти чувстваш всичко по същия начин и че наистина ще се оженим. — Сведе очи и не видя изражението, което премина по лицето му. — Би трябвало да съм по-умна, но бях само на осемнадесет, влюбена за първи път, и изобщо не мислех какво ще стане.

— Нито пък аз. Всъщност смятах, че си на двадесет. Мислех те за по-опитна, макар че разбрах истината още първият път, когато ти извика и се опита да ме отблъснеш... — Той се отпусна назад и затвори очи. — Изобщо не знаех как да реагирам. Сякаш не вярвах, че има и такива момичета.

— Знаех, че няма да искаш да имаш нищо общо с мен, ако разбереш колко зелена съм всъщност — призна Мередит. — И те излъгах. Предполагам си се чудил дали бих могла да ти кажа истината, дори и да съм искала.

Тъмните му очи се плъзнаха по лицето, по устните ѝ и по-надолу, към меките очертания на гърдите под копринената тениска.

— Бях пристрастен към теб — каза Сай. — Сънувах те, копнеех за теб ден и нощ. Когато не бяхме заедно, ти бе единственото, за което можех да мисля. И ужасно те ревнувах. Обвиненията на Тони само потвърдиха страховете ми. Вече бях сигурен, че си прекалено млада и неустойчива за някаква сериозна връзка. И това бе главната причина да те пусна да си отидеш. — Той разсеяно прокара ръка по гърдите си. — После съжалих за всички тези предположения. Питам се дали собственият ми страх от обвързване не те е тласнал в ръцете на Тони. Нямах никаква представа, че майка ми е режисирала цялата проклета бъркотия, разбира се — добави горчиво. — А когато започнах да подозирам каква е истината, вече бе прекалено късно. Не можах да намеря Тони. Не можах да намеря и теб.

— Хенри ме изпрати в имението си на Бахамските острови, след като се оженихме. Прекарах цялата си бременност там.

— Моите детективи не търсеха Кип Тенисън — съгласи се Сай. После я погледна изпитателно. — Майка ми спомена, че си имала проблеми с Блейк?

Мередит кимна.

— Направиха ми цезарово сечение. И досега не знам какво точно не беше наред. Пуснаха Хенри в родилната зала — нещо, което обикновено не се прави, защото мислеха, че ще ме загубят.

Сай се намръщи. Усети, че има и нещо друго.

— Защо? — запита той тихо.

— Има ли значение?

— Ела тук.

Мередит се поколеба. Той протегна ръка в очакване. Най-сетне тя отстъпи и седна предпазливо на края на леглото. Сай притисна дланта ѝ до гърдите си.

— Защо са мислели, че ще те загубят? — повтори той нежно.

— Не исках да живея — прошепна тя, като се взираше в пръстите му, покрили нейните. — Хенри го знаеше. И... стоя до мен, и ми говореше през цялото време. Описваше Блейк и колко е хубав и че трябва да оживее, защото той ще има нужда от мен. — Смутено срещна погледа на Сай. — Затова ти говорих в интензивното. Спомних си какво ми бе казал Хенри и че можех да го чувам. Разбрах, че сигурно си чул какво са обсъждали докторите за гърба ти. Трябваше да ти дам причина да живееш, тъй както Хенри ми даде някога.

Пръстите му стиснаха нейните.

— Помисли ли за мен, когато видя Блейк?

— Да. И това правеше нещата... още по-трудни. Хенри ме обичаше отчаяно. Чувствах се толкова виновна, че не мога да отвърна на чувствата му. — Пръстите ѝ се преплетоха с неговите. — Нощта, преди да катастрофира бе първата в тригодишния ни брак, когато... го пожелах истински. Радвам се. — Тя смело вдигна очи. — Радвам се, че му дадох този спомен и надеждата, че мога да започна да го обичам, така че не загина нещастен.

Дъхът на Сай спря от чувството в измъчените ѝ очи.

— Господи, какво съм ти причинил... Ела тук!

Той я привлече към себе си, сълзите ѝ рукнаха по гърдите му, когато най-сетне даде воля на цялата мъка и болка.

Пръстите му се заровиха в гъстите руси коси, като в някакъв унес той целуна челото ѝ, вдъхвайки едновременно уханието на цветя и усещането за нейната собствена уязвимост. Тялото му изведнъж се събуди от мъчителното желание, което разпалваше тя у него.

Той остро си пое дъх.

— Господи!

Мередит вдигна глава и го погледна разтревожено.

— Извинявай. Болка ли ти причиних?

— Не е това. — Той дръпна ръката ѝ под чаршафа и я накара да усети силата на желанието му, пръстите му здраво стиснаха нейните, когато тя инстинктивно понечи да се отдръпне.

— Не — прошепна той. — Почувствай го. Поне все още съм мъж, макар и да не мога да ставам.

Ръката ѝ се отпусна, макар че бузите ѝ пламнаха, докато пръстите ѝ го обгръщаха и докосваха нежно. Той тихо простена и тя отдръпна ръката си. Сай дишаше тежко и се мъчеше се да се овладее.

— Толкова отдавна не съм... — Той се засмя грубо.

— Едва ли — промърмори Мередит, все още смутена. — Приятелката ти Лара изглежда способна да ти даде всичко, което трябва.

— Но не си ти — каза той тихо. — Никоя не беше. Което ми даваш ти, не може да ми го даде никоя друга. — Той я гледаше с нетрепващ поглед. — Лара изобщо не ме интересува. И никога не съм

спал с нея. След като ти се върна, просто ми бе невъзможно да го направя с никоя друга.

Спомените изпълниха очите му с нежност и копнеж и той се засмя, когато те отново хвърлиха тялото му в свирепа възбуда. Изражението му беше полуразвеселено, полуразкаяно.

— Виж какво ми причиняваш. Един мъж от двадесет може многократно да прави любов, без да спре. Така пише в книгите. А моето тяло не знае, че от него не се очаква да е способно на многократен оргазъм.

Мередит го гледаше безпомощно, разкъсвана от копнеж да задоволи желанието му, но не беше възможно. Не и при това положение. Зачервена, тя с усилие придърпа чаршафа върху него.

— Така е — прошепна тя. — Някога ти сякаш изобщо не се уморяваше. Спомням си, че веднъж се любихме три пъти подред, без изобщо да спрем.

— Последният път — добави той тихо. — В нощта преди изненадата на майка ми. — Усмивката му угасна. — Изобщо не знам дали някога ще ѝ простя.

— Няма как. Животът продължава. И станалото не може да се върне назад.

— Но ти също не бе склонна да прощаваш, когато дойде в Билингс — напомни ѝ той. — Искаше на всяка цена да пролееш кръв.

— Да. — Косите ѝ се разпиляха по гърдите му. — Но след катастрофата започнах да оценявам нещата по друг начин. След смъртта на Хенри живеях само за отмъщението. Искях да накарам майка ти да признае греховете си. — Тя трепна. — О, Сай, ако само можех да знам какво ще се случи!

Той сплете пръсти с нейните.

— Тогава щеше да си отидеш. И аз никога нямаше да науча за Блейк. И никога вече нямаше да видя теб.

— Оправял си се много добре и без мен цели шест години — напомни му тя.

— Не. — Той внимателно изучаваше лицето ѝ. — Всъщност имах една или две връзки. Но всичко бе само на физическа основа, без чувства. А когато загубех контрол, виждах твоето лице, виках твоето име. — Той извърна лице към стената и челюстите му се стегнаха. — И се чувствах виновен. Сякаш вършех изневяра.

— И аз... се чувствах така с Хенри — прошепна тя.

Очите му дълго не се откъснаха от нейните.

— И все още те искам.

— Знам. Но не може. Не и когато гърбът ти е в такова състояние.

— Но ти би ми позволила, нали? — запита той с присвити очи.

— Ако аз не мога да те любя, тогава ти би ме любила, ако те помоля.

Тя преглътна. Очите ѝ жадно обгърнаха широките му гърди.

— Нима вече не ти го доказах?

— Да. — Той протегна ръка и я повали върху себе си, тъй че устните ѝ се оказаха до неговите. — Ти ми върна мъжествеността. Вече мислех, че съм я загубил.

— Но не и аз — усмихна се Мередит.

— Целуни ме.

Устните ѝ бързо докоснаха неговите и се отдръпнаха. Жилавите му ръце хванаха главата ѝ и я наведоха надолу, устните му бавно и ненаситно започнаха да любят нейните.

— Толкова те искам — прошепна той. — Искам да ме обгърнеш с тази гореща, копринена мекота...

Тя простена, думите му накараха кръвта ѝ да закипи. Вкопчи се в него и го целуна тъй, сякаш животът ѝ зависеше от това. И всичко се завъртя наоколо.

— Съблечи се и легни при мен — прошепна той до устните ѝ.

— Не мога.

— Можеш. Заклучи вратата.

— Не си във форма.

— Напротив. — Той плъзна ръката ѝ по тялото си, за да ѝ го докаже.

— Да, но не и останалата част от теб. — Мередит се сгуши до него. — Ще съсия добра работа на доктор Данбъри.

Сай ухапа долната ѝ устна.

— И какво направи той?

— Отстрани смазания прешлен и направи ламинектомия.

— За да намали натиска върху нервите?

— Да.

Устните му се плъзнаха по шията ѝ, поколебаха се в меката пулсираща трапчинка, преди да пробягат по копринената тениска и внезапно да се впият в пулсиращото връхче на гърдта ѝ.

— Сай! — извика тя и се сви конвулсивно от жестокото удоволствие, пронизало я почти в същия миг.

Свободната му ръка се пхна под тениската и разкопча сутиена, докато устните му поглъщаха нейните. Само след секунда горната част на тялото ѝ вече бе открита и той леко хапеше гърдите ѝ и я надигаше така, че да може да ги гледа.

— Кърмеше ли сина ни? — промълви той.

— Да — простена Мередит.

— Позволяваше ли му да гледа?

Тя потрепери. Не можеше да мисли, не можеше да диша.

— Позволяваше ли му да гледа? — повтори Сай и устата му засмука още по-жадно гърдите ѝ.

— Да!

— Проклетата да си! — Устните му бяха свирепи и ненаситни, той я поглъщаше цялата и когато най-сетне се отдръпна, тя трепереше, пламнала от възбуда и удоволствие.

Сай я държеше здраво, болката в гърба беше забравена, гледаше я. Разчорлени руси коси, руменина по бузите, диви сиви очи, трепереща, с подпухнали устни и красиви голи гърди. Затаи дъх пред постижението си.

— Ти ще ми родиш и друго дете — изрече той грубо. — Но този път няма да избягаш. И аз ще те гледам как наедряваш с него. И ще бъда там, когато се роди. Това дете ще бъде само мое от мига, когато ще го заченеш. И никога няма да те пусна да си отидеш.

— Сай, ти... не можеш — прошепна тя.

Той бавно се усмихна, очите му се сведоха към корема ѝ.

— Мога. Може би не точно сега. Но след няколко седмици, когато счупванията и раните зараснат. — Лицето му се втвърди. — Дори и да не мога да тичам насам-натам, мога да се любя. Така че ако останеш тук, то ще се случи.

— Защо? — запита Мередит дрезгаво, докато оправяше блузата си.

— Искам си сина, Мередит. Ако си бременна, има по-голяма вероятност да останеш при мен.

Очите ѝ потъмняха от болка.

— Разбирам.

— Не, не разбираш. — Той я погледна твърдо в очите. — Но накрая ще разбереш. А междувременно ти и аз можем да се опознаем. Наистина да се опознаем един друг.

— Никога не сме разговаряли — промълви тя.

— Знам. И двамата сме се променили за шест години. Мисля, че ще е страхотна авантюра да се опитаме да понаваксаме. А ако забременееш, това ще е подарък от съдбата. — Лицето му стана сурово. — Ти си моя. Това не се е променило.

Тя не искаше да мисли за това и за заплахата му. Едно друго дете би я обвързало окончателно с него. Но все още не бе сигурна, че го разбира напълно. Дали Сай продължаваше само да я желае? Или искаше Блейк и нямаше да се спре пред нищо, за да го получи? Не смееше да му вярва и май беше добре, че не бе способен на интимност точно сега.

— Искаш ли да ти донеса едно топло кафе? — попита тя като забеляза, че предишното вече беше изстинало.

— Да. И един стек.

— Ще видя какво мога да направя.

— Мередит.

Тя се извърна с ръка върху бравата.

Сай се поколеба, юмруците му се свиха, докато се опитваше да си представи как е изглеждала, когато е носила Блейк.

— Нищо.

— Ще се върна веднага. — Тя бързо излезе от стаята.

Тази нощ Мередит остана при него. Тя и Мирна се бяха редували в болницата, едната винаги бе там, в случай че Сай се нуждае от нещо или му стане зле. Леглото у дома все още му се струваше неудобно и болките го измъчваха, физическата терапия, която трябваше да изтърпява всеки ден, увеличаваше още повече страданията му.

В ранните часове на утрото той се събуди, стенойки от болката в гърба и краката.

Мередит сепнато загали тъмната коса над потното му чело.

— Да ти дам ли нещо обезболяващо?

— Да. — Той стисна зъби. — Проклетите упражнения.

— Те ще ти помогнат. Ето. — Тя му подаде хапчетата и чаша вода.

Лицето му застина в измъчена гримаса, дланите му се вкопчиха в одеялото.

— Съжалявам — прошепна тя. — Сай, толкова съжалявам.

Той отвори очи и видя мъката в нейните. Дланта му докосна бузата ѝ в няма почуда от дълбочината на чувството ѝ. Никога не бе осъзнавал в такава степен колко празен е бил животът му без нея. Мередит правеше всичко поносимо, дори и болката.

— Ела, мъничката ми — рече той тихо. — Легни до мен.

— Но гърбът ти...

— Едва ли е възможно да ме заболи повече. Нека те прегърна.

Тя се поколеба, но не бе в състояние да му откаже. Отпусна се до него и му позволи да я притисне до мощното си тяло. Той беше гол под завивките, както спеше винаги, но тя все още бе с джинсите и тениската. Сай нагласи тялото ѝ до своето с дълга трепетна въздишка и скри лице в косите ѝ.

— Коприна до гола кожа е много прелъстително, знаеш ли? — прошепна той и я притисна към себе си. — Ухаеш на диви цветя.

— Парфюм — промърмори Мередит. — Но вече почти е изветрял. — Тя притвори очи и въздъхна, опиянена от допира и топлината му. Сънят бавно започна да я завладява.

— Никога не съм спал... до някого — изрече той бавно. Ръката му галеше косата ѝ. — Любил съм се, да. Но никога не съм оставал цяла нощ. Не съм го искал.

— Спомням си.

— Предполагам, че ти си спала при него. — Гласът му изведнъж стана груб.

— Не цялата нощ — прошепна Мередит. — Имахме отделни стаи.

Усети, че Сай си отдъхна за миг. Целуна челото ѝ с безкрайна нежност и притисна главата ѝ до гърдите си.

— Разкажи ми за Блейк. Играе ли бейзбол, какво обича да гледа по телевизията, какъв е?

— Мъжко момче е. — Гласът ѝ прозвуча гордо и нежно в тъмнината. — Играе футбол с господин Смит. Гледа „Улица Сезам“ и „Мистър Роджърс“ по телевизията и обича да му четат. Упорит е и с

буен темперамент, особено когато не успее да направи нещо от пръв път. Обича сладкиши и шоколадов сладолед, разходки в зоопарка и пикници.

— Водиш ли го на пикници?

— Да, заедно със Смит. Опасно е да съм сама с него.

Това не му хареса. Тялото му се стегна.

— Не ми е приятен този господин Смит, независимо дали е полезен или не.

— И той не е във възторг от теб — увери го Мередит. — Но ще трябва да свикнете един с друг, ако се наложи да остана. Смит е част от семейството ми.

Сай отметна една къдрица от косите ѝ.

— Какво искаш да кажеш с това „ако остана“?

Ноктите ѝ чертаеха някакви знаци по гърдите му.

— Когато се изправиш на крака, може и да не ме искаш вече тук.

Сай се намръщи. Нима тя все още не беше решила? Или стоеше при него само от съжаление?

Мередит прие мълчанието му като потвърждение на думите си, че ще се нуждае от нея само докато е безпомощен. „Сякаш Сай Хардън изобщо би могъл да се нарече безпомощен“ — помисли си за миг развеселена. Прегръдката му бе като на мечка; топла, но опасна.

— Прегърни ме — промълви тя, отказвайки да мисли повече за бъдещето.

Ръцете му се заключиха около нея.

— Сигурно не ти е удобно така — прошепна той. — Сложи си краката между моите.

— Не мога. Гърбът ще те заболи.

— Няма. Моля те.

Тя се подчини, бедрата ѝ внимателно разтвориха неговите. Чу го как остро си пое дъх и след секунда усети защо.

Той се изсмя остро.

— Полека. — Гласът му бе напрегнат. — Гледай къде стъпваш.

— Притеснявам ли те? — Ръката ѝ нарочно докосна долната част на тялото му.

Той простена, хвана дланта ѝ и я дръпна към гърдите си.

— Ти, вещице. Спри това.

Мередит скри усмивката си в гърдите му.

— Би могъл да си малко по-благодарен. Сега поне знаем, че не си импотентен.

— Не забравяй, че не съм в състояние да го докажа.

— Да — съгласи се тя тъжно. — Опитвам се.

Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и я замилваха.

— Ще бъдеш ли отново моя, когато стъпя на крака?

— Разбира се — каза тя без колебание.

— Обещай.

— Обещавам.

Сай дишаше тежко.

— Ще ти го припомня. А сега нека се опитаме да поспим, миличко.

Тя се сгуши до него и усети устните му до своите.

— Раят — промълви той и потъна в дълбок сън.

Мередит едва го чу, но се усмихна.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Мередит се намери просната върху Сай, когато най-сетне успя да прогони съня от умореното си съзнание.

— Сай — промълви тя и се раздвижи предпазливо.

— Какво?

— Трябва да стана. Така не е добре за гърба ти.

— Но е страхотно за друга част от мен — прошепна той. — Свали си джинсите и ми помогни да се отърва от това. — Той властно я притисна, за да усети възбудата му.

Мередит се взря дълбоко в очите, изпълнени с тлеещ огън. Усмиваше се.

— Не. Не и преди да се оправяш.

— Ами ако не се оправя? — запита той рязко. — Едва мога да ставам без помощта на Смит, въпреки всичките упражнения...

— Трябва да се въоръжиш с търпение, скъпи — прошепна тя и целуна устните му. — А сега ме пусни да стана, преди да сме направили някоя беля.

Ръцете му се заключиха на гърба ѝ.

— Имам нужда от теб. О, господи!

Тя потрепери от болката и желанието в гласа му, почувства се безкрайно виновна, но не смееше да отстъпи. Рискът бе прекалено голям.

— Минаха... седмици — простена Сай, — откакто те имах. Не разбираш ли?

Той бе чувствен мъж. Сексът му бе нужен както дишането, но това не правеше нещата по-малко опасни за момента. За негово собствено добро трябваше да му помогне да се въздържа.

— Разбирам те много добре. Но не бива. — Мередит се отдръпна внимателно и той я пусна с явна неохота.

Устните ѝ нежно докоснаха лицето му — затворените очи, носа, високите скули, твърдите устни.

— Какво правиш? — промърмори той.

— Целувам те за късмет. Имаш ли нещо против?

Той се усмихна, очите му, тъмни и нежни, срещнаха нейните.

— Не, нямам нищо против.

Тя леко захапа устните му, после брадичката, после зацелува силните му гърди.

— Тук — прошепна той и я отведе до твърдото мъжко зърно.

Тя се усмихна, когато той потръпна и си спомни как се вълнуваше, когато я накараше да почувства това. Не биваше да си играе с огъня. Трябваше да спре, преди да го е възбудила още повече.

Надигна се бавно, очите ѝ продължаваха да го гаят и накрая се гмурнаха в неговите.

— Извинявай. Май направих всичко още по-лошо.

Той с усилие си пое дъх.

— Нямахме как да стане по-лошо. — Тялото му се раздвижи и той направи гримаса. — Трябва да пия нещо, миличка.

— Ще ти донеса малко прясна вода.

Тя стана да напълни една чаша в банята. Подаде му лекарството и изчака докато той го взе. Изглеждаше блед и измъчен и тя се запита дали болката бе добър или лош знак.

Сай забеляза изражението ѝ.

— Не се тревожи чак толкова. Няма да умра.

— Мъчително ми е да те виждам в това състояние.

— Звучи убедително. Току-що ти казах от какво имам нужда, но ти не пожела да го направиш.

— Гърбът ти още не е готов за това.

— Сигурно. — Той се изви, направи гримаса и прокара ръка по кръста си.

— Съжалявам — рече нещастно Мередит. После отметна назад разчорлената си коса. — Искаш ли да хапнеш нещо, или предпочиташ първо лекарството да подейства?

— Бекон и яйца — промърмори Сай. — И нещо сладко, и сметана в кафето.

— Е, това е ново.

Той се засмя въпреки болката, очите му я поглъщаха.

— О, наистина се промених — съгласи се той. — За първи път в живота си наистина знам какво искам.

Хвана ръката ѝ и я застави да седне до него. Поднесе дланта към устните си.

— Ти спа в ръцете ми — произнесе той дрезгаво. — И аз за първи път спях истински, откакто това се случи. Събудих се само веднъж и те видях до себе си. Искях да те разбудя и да правя най-сладкия вид любов с теб в тъмното.

Тя леко се изчерви и отмести очи.

— Не бива да правиш такова усилие.

— Но мога да си го представя. — Той потърка кокалчетата на пръстите ѝ в бузата си, станала грапава от наболата през нощта брада. — Как ще работя в това състояние? — възкликна изведнъж и лицето му се изопна.

— Вземи телефона и кажи на директорите си, че ще ги пратиш в пкъля, ако ми позволят да им отнема пълномощията — опита се съвсем съзнателно да го предизвика тя.

Сай впери сърдит поглед в нея.

— Дори и да го направиш, ще успея да си ги възвърна.

— Разчитам на това. О, Сай, дори и без да използваш краката си, ти си повече мъж, отколкото много други, знаеш ли? Но няма да се стигне дотам. Ти набираш сили от ден на ден. И упражненията ще помогнат.

— Ще останеш ли, докато оздравея? — запита напрегнато той.

— Да. — Каза го без колебание, без дори да помисли за последствията.

— Ами собствената ти компания? Работата ти?

— Там Дон движи нещата. А и аз ще правя каквото мога по телефона и факса. Ако се наложи, ще си взема няколко седмици отпуск.

— Сигурен съм, че би ти се отразило добре. Майка ми спомена, че не си ме оставяла, откакто влязох в болницата.

Мередит сви рамене.

— Нямах какво друго да правя, а ти имаше нужда от грижи. Майка ти не можеше да се справи сама.

— Не мога да ѝ простя — каза той упорито.

— Ще трябва. — Тя се наведе и целуна своенравно свитите устни. — А сега почивай и оздравявай. Ще ти донеса закуската.

Той хвана ръцете ѝ и я притегли така, че да стигне до устните ѝ. Целуна я силно, с трескава възбуда.

— Искам те — рече грубо.

— И аз те искам. А сега затвори очи и се опитай да си починеш.

Сай с въздишка я пусна.

— Мислех, че е отслабнало поне малко през годините. — Той обгръщаше тялото ѝ с очи. — А всъщност е станало още по-лошо.

— Така е с пристрастяванията, ако не ги лекуваш — подметна тя, опитвайки се да скрие собствената си болка. Всичко беше винаги физическо със Сай. И никога не бе било нещо друго.

— Ти не си пристрастяване — каза той рязко. — Ти си всичко.

Лицето ѝ пламна. В този миг се боеше да го погледне. Той беше болен и тя се грижеше за него. Думите му можеха да са плод само на криворазбрана благодарност. Миналото я бе научило да не му вярва и не биваше да се размеква сега.

— Ще се върна след малко.

Излезе без нито дума повече, а Сай удари с юмрук по матрака в безсилен гняв. Тя не искаше да отстъпи дори и на сантиметър. Станала бе съвсем друга жена, овладяна и толкова самоуверена, че го правеше нервен. Някога можеше да я накара да му се моли само като я докоснеше. А сега бе в състояние да си отиде от него, без дори да се обърне назад. Това отслабваше увереността му, вече не бе така сигурен в нея. Тя го желаше. Но той искаше повече от това. Искане да бъде нейният свят, както тя отдавна бе станала неговият. Годините без нея бяха ужасни, мъчителни, самотни. Дори и при сегашните обстоятелства бе истински рай да я има при себе си. Нея и детето, което му беше родила. Простена от мъка по годините, пропуснати по вина на майка му. Защо му бе причинила това? Собственият му син не го познаваше, носеше името на друг човек и бе наричал друг мъж „татко“. А Мередит би прекарала целия си живот като Кип Тенисън, ако съпругът ѝ не бе загинал така неочаквано. И всичко само защото Мирна Хардън бе решила, че Мередит не е достатъчно добра за нейния син. По ирония на съдбата точно Мередит успя да му даде шанс да се движи отново. Мередит, която Мирна считаше за личност без значение. А сега тя бе в състояние да купи и продаде семейство Хардън, както и много други хора.

С удоволствие би хвърлил майка си от покрива. Но тя изглеждаше някак различна след катастрофата. Не така студена и високомерна, не така арогантна. Откак детето беше в къщата, тя дори се смееше. Станала бе съвсем друг човек.

Мередит също бе променена. Сега тя бе всичко, което той искаше. Не би могъл да ѝ позволи да си отиде отново. Трябваше да я задържи, независимо дали гърбът му щеше да оздравее или не. Вече бе сигурен, че не може да живее без нея.

Но ако не беше в състояние да ѝ предложи нищо? Въпреки помощта на Смит при физиотерапията, почти не можеше да ходи. Проклина, докато гърлото го заболя. Не искаше да бъде обект на съжаление. По-скоро сам би сложил край на всичко. Веждите му се сключиха. Но пък това означаваше никога вече да не види Мередит и сина си. „Дотук с лесните изходи“ — помисли си разкаяно. Да потъне в небитието без надежда да прекара вечността с нея бе представа, която му причиняваше физическа болка. Щеше да се наложи наистина да започне да ходи отново. Нищо друго не му оставаше.

Мередит се отправи по коридора към кухнята, където госпожа Хардън, господин Смит и Блейк заедно приготвяха закуската.

— Готвачката има почивен ден — усмихна ѝ се Мирна. — Можеш ли да правиш сладки, Мередит?

— Разбира се.

Тя се залови за работа, докато господин Смит пържеше бекон, госпожа Хардън бъркаше яйцата, а Блейк подреждаше салфетките върху масата.

— Мамо, нали е чудесно! — възкликна развълнувано Блейк. — Госпожата каза, че след закуска мога да поиграя с войничетата на сина ѝ.

— Сай имаше едни оловни войничета — обясни Мирна. — Запазила съм ги. Ако нямаш нищо против, мога да ги дам на Блейк.

— Съгласна съм. — Мередит импулсивно подаде на детето една салфетка и вилица. — Би ли занесъл това на Сай?

— На мъжа в леглото ли?

— Да.

— Окей. — Той изтича от стаята.

Мирна я погледна разтревожено.

— Довери ми се — успокой я Мередит. — Всичко ще е наред.

Мирна въздъхна тежко.

— Той твърде малко говори за Блейк.

— Не, разпитва ме за него. Искам Блейк да опознае баща си,
Мирна.

— Значи смяташ да му кажеш все пак? — Тя се опитваше да не издаде безпокойството си.

Мередит кимна, в очите ѝ имаше някакво примирение.

— Той има право да знае истината. Не мога да го излъжа за произхода му.

Мирна прехапа устни, нещо я измъчваше.

Усетил напрежението, господин Смит свали бекона от огъня.

— Трябва да ида до бензиностанцията да заредя. Вие тук ще се оправите докато ме няма, нали?

— Обещавам — усмихна му се Мередит.

Той кимна и остави двете жени сами.

— Какво има? — запита Мередит. — Ще ми кажеш ли?

Мирна студено се засмя.

— Много си досетлива. — Тя се отпусна на един стол. — Каква ирония, че мога да споделя проблемите си с теб, след като съм главната причина за твоите.

— Стари истории. — Мередит седна срещу нея. — Какво има?

Мирна все още се колебаеше. Вдигна разтревожен поглед към Мередит.

— Трябва да ти кажа защо те накарах да си отидеш. — Мередит не отговори, но изненадата бе изписана ясно върху лицето ѝ. Невероятно, Мирна явно искаше да обсъди нещо съвсем лично с нея. Това бе голям поврат.

— Сай не знае за миналото ми. Никога не му казах истината. Аз... аз винаги съм вярвала, че правя най-доброто за него. — Тя се приведе напред. — Проблемът на Сай донякъде се състои в това, че той не допуска, че верността съществува. Мисли, че баща му и аз сме били влюбени един в друг, но че баща му е бил неспособен да ми бъде верен. Но мен не ме интересуваха историите на Франк! Господи, та аз не можех изобщо да търпя да ме докосва и той го знаеше. Беше истинско облекчение, когато умря. Беше безскрупулен, алчен и

ненаситен, безнадежден женкар. — Направи гримаса. — Израснах в такава ужасна бедност, каквато дори ти не можеш да си представиш. Майка ми продаваше тялото си, когато бе достатъчно трезва. Баща ми... честно казано, дори не знам кой е бил. Не съм сигурна, че и тя го знае. — Лицето на Мирна посивя от усилието, което ѝ костваше да говори за това. — Нарочно забременях от Франк, за да го накарам да се ожени за мен. Той беше най-добрият приятел на мъжа, когото наистина обичах, но моят войник беше чистокръвен Кроу и беден като мен. Той замина на фронта от омраза към онова, което направих. Не знаеше и никога не бих му казала, че за мен няма нищо по-страшно от това да остана бедна до края на живота си. Ожених се за пари и ги получих. Но никога не съм обичала Франк Хардън. Никога!

— Обичала си мъжа, който е служел в армията, така ли? — запита предпазливо Мередит. — Оня, който е бил убит във Виетнам?

Мирна кимна.

— Той беше моят свят. И една от причините, поради които толкова негодувах от връзката ти със Сай, беше твоят стар чичо. — Тя притвори очи. — Не бих могла да понеса спомена. А той, както и други хора от резервата, знаеше какво причиних на онзи човек и как го измамих заради богатството на другия. Боях се Сай да не завърже познанства в резервата покрай теб и да чуе тази история.

Мередит усети, че я побиват студени тръпки. Гледаше Мирна напълно поразена.

— Разбирам.

— Ако се оженеше за Сай, чичо ти щеше да стане част от семейството ни. Той... познаваше човека, когото обичах много добре. Избягвах те, защото се страхувах от теб. Не исках около себе си никой, който има връзка с хората на Кроу. Не само заради непоносимите спомени, а и защото някой можеше да се сети коя съм била преди женитбата си с Франк, когато непрекъснато тичах към резервата.

— Не бих могла да си го представя! — избухна Мередит.

— Не бива да казваш на Сай — произнесе умолително Мирна. — Той не бива да знае.

— Защо?

— Защото това ще е още едно нещо, заради което да ме мрази. Целият ми живот мина във вина и срам. Вече съсипах и неговия. И няма да понеса да научи за баба си.

— О, Мирна. Нима не знаеш, че любовта прощава всичко? — Мередит се приведе напред. — Ние се обичаме един друг въпреки нашите недостатъци. Любовта не признава никакви уговорки. Как може да си живяла толкова дълго и още да не си го научила?

Мирна я погледна тревожно.

— Наистина ли мислиш, че Сай ще ми прости? Направих толкова ужасни грешки.

— Опитай се да му обясниш защо си ги направила. Сай също може да те изненада. И да погледне на нещата по друг начин, когато научи за детството ти и за истинските причини за брака ти.

Мирна дълго мълча, после каза:

— Не съм... и помисляла за това.

— Помисли. — Мередит се надигна спонтанно и целуна възрастната жена по бузата.

— Ах, ти, лоша жено — промърмори тя. — Защо най-сетне не привършиш с тези яйца, докато аз се оправя със сладките.

Мирна пламна. Погледна Мередит и плахо се усмихна.

— Вече не се чувствам толкова лоша. Ти наистина умееш да говориш убедително.

— Моят борд на директорите би се съгласил с теб. Дано Блейк вече не скача по леглото на Сай.

— Сай няма да му позволи. — Мирна отметна назад косата си с дълбока въздишка и се зае с яйцата. — Казват, че изповедта облекчава душата. Сигурно е вярно, защото не съм се чувствала толкова добре от години.

— Ние всички си имаме своите кошмари — каза Мередит. — Но това само доказва, че сме хора. Синът ти не е отмъстителен. В някои отношения той е чудесен човек.

— Но в други не е, знам.

— Само се моля да издържи на тези упражнения. Трябва да го направи, ако иска отново да се изправи на крака.

Мирна кимна.

— Толкова е нетърпелив.

Докато жените обсъждаха Сай, той наблюдаваше как синът му внимателно подрежда приборите върху една салфетка на нощното

шкафче. Усмихна се леко, когато малкото личице се намръщи съвсем като неговото.

— Готово! — каза Блейк, най-сетне доволен. — Мама прави сладки. Обичаш ли сладки?

— Много.

Блейк се приближи до леглото и се вгледа в мъжа с неприкрито любопитство.

— Ти приличаш на мен — обяви той.

— Да. — Сай предпочете да не се впуска в това. — Обичаш ли коне?

— О, да, но не мога да имам кон. Ние живеем в града.

— Имаш ли си някое домашно животно?

— Само Тайни. — Блейк въздъхна. — Исках кученце, но мама каза, че още съм малък. — Той чертаеше с ръка фигури върху чаршафа. — Твоята майка ми позволи да поиграя с оловните войници. Ти съгласен ли си?

Сай с усилие запази спокойния израз върху лицето си.

— Разбира се.

— Сигурно не искаш да играем заедно?

— Защо не?

Очите на Блейк светнаха.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Ще отида да ги взема!

— Чакай малко, приятелче. — Сай се разсмя. — Дай първо да закусим. Умирам от глад.

— Добре — промърмори момчето. — Говориш също като майка ми.

— Искаш ли да закусиш тук при мен?

— Може ли?

Нещо стисна гърлото на Сай. Синът му се радваше на компанията му. Е, това все пак бе някакъв напредък.

— Както искаш — отвърна той. — Но най-добре е да кажеш на майка си.

— Тя те харесва — увери го Блейк. — Плака, когато й казаха, че си в болницата, и господин Смит много се ядоса, задето дори не искаше да си дойде да спи. Мама обича ли те?

Гореща вълна заля Сай от главата до петите, отговорът на този въпрос бе запечатан дълбоко в душата му.

— Да — каза той нежно. — И то много. Имаш ли нещо против?

— Е... не — отвърна Блейк. Той внимателно погледна мъжа. —

А мен харесваш ли ме?

Сай се усмихна.

— О, да.

— Добре тогава. Ще кажа на мама, че ще ям тук.

— Но не й казвай какво си говорихме — предупреди го Сай.

— Окей.

Сай се отпусна върху възглавниците, като се опитваше да анализира целия хаос от нови чувства. Мередит го обичаше. Не бе сигурен кога най-сетне го осъзна, но самата мисъл звучеше в него като музика. Притвори очи. Каквото и да се случеше, щеше да има поне това.

След малко Блейк се върна заедно с Мередит. Тя носеше поднос с две чинии, мляко и кафе и изглеждаше леко развеселена.

— Блейк каза, че нямаш нищо против да закуси при теб?

— Точно така. — Сай се смъкна от леглото в стола си и трепна леко, усещайки, че проклетите упражнения наистина помагаша.

— Боли ли ви гърбът, господине? — запита Блейк.

— Да, синко — отвърна Сай, без да се замисли. — Но не чак толкова.

— Толкова съжалявам.

Мередит внимателно сложи подноса на нощното шкафче. Тревожеше се за Сай и не бе в състояние да го скрие. Дали й казваше истината, когато твърдеше, че се чувства по-добре?

Той улови напрегнатия й поглед и въздъхна.

— Добре съм. Сега поне не ме боли непрекъснато. Само от време на време ме присвива. Ще се оправя.

Такова бе и положението с краката му. Мередит го знаеше. Налагаше се господин Смит да му помага да ходи до банята и обратно, което бе още един повод за тревога. Сай не понасяше господин Смит и чувството бе повече от взаимно.

— Нали после ще поиграем с войниците? — напомни му Блейк и го погледна с тъмните си очи.

— Обещах. — Ръката на Сай разроши тъмните му коси. — Винаги спазвам обещанията си.

— Мама също. Тя казва, че иначе никой няма да ти вярва.

Сай кимна на Мередит.

— Доверието е нещо много важно. И ако веднъж го изгубиш, много е трудно да го спечелиш отново.

Мередит не реагира на думите му.

— Да ти донеса ли още нещо, Сай?

— Не. Всичко е наред. — Той я изучаваше с присвити очи. — Ще се измъкна от това проклето легло по един или друг начин. И тогава внимавайте, госпожо Тенисън. Ще се захвана с онези дялове още в минутата, когато мога да ходя, без да ми се прегъват коленете.

Тя се засмя с искрено удоволствие.

— Но това не значи, че ще ги получиш.

— Почакай и ще видиш.

Мередит разсеяно си играеше с приборите върху шкафчето.

— Доктор Брайнер каза, че веднъж седмично трябва да ходиш в болницата, за да се увери неговият рехабилитатор, че с господин Смит правите точно каквото трябва.

Сай направи гримаса.

— Мразя физиотерапията.

— И все пак ще я изпълняваш. Господин Смит ще те накара да страдаш — рече тя с нежна злоба.

— Вече го прави. Или още не си забелязала, че ме малтретира като кон всеки ден?

Нямаше как да не е забелязала, защото ругатните му отекваха из цялата къща, да не говорим за изразите, които господин Смит използваше по време на крайно неприятните и за него сеанси.

— Е, поне донякъде свиквате един с друг, нали?

Сай я изгледа възмутено и тя побърза да излезе от стаята, преди той да успее да ѝ каже какво мисли. Но то бе ясно изписано върху потъмнялото му лице.

След закуска Блейк донесе оловните войничета и Сай унесено се загледа в тях. Искаше да излезе навън и да кара колата си или да пояди кон, а не можеше. Знаеше, че движенията му сега са по-уверени от преди, но все още се чувстваше безсилен. А мразеше да го обслужват като малко дете.

Но видът на Блейк, който с огромен интерес разглеждаше дузината метални войничета, го откъсна от грижите му. Сякаш самият той се върна в детството си. Спомняше си много дъждовни дни, през които бе стоял в стаята си в компанията единствено на малките войничета.

Гледаше момчето и се питаше как ли ще реагира то на новината, че Хенри Тенисън не е истинският му баща. Имаше само един начин да го разбере, но сърце не му даваше да го направи без съгласието на Мередит. Тя имаше правото да вземе това решение.

Чудеше се дали тя наистина бе смятала да се върне в Чикаго, без да каже на Блейк. Явно не бе в състояние да движи бизнеса си от Билингс. Мястото ѝ беше в офисите на компанията. Задълженията и ангажиментите на човек с нейния пост поглъщаха ужасно много време.

Мисълта, че може да си отиде, продължаваше да го тревожи. Веднъж вече го бе напуснала. Разбира се, тогава тя нямаше друг избор. А сега? Какво ли щеше да реши? И дали той самият не трябваше да я помоли да остане?

Но как би могъл да поиска да се откаже от наследството и работата си? Той се намръщи, но не успя да прогони тревогата. Щеше да му се наложи да я пусне. И тогава какво? Голямата празна къща щеше да се превърне в студено бойно поле, на което да се опитва да се пребори със своя гняв и с враждебността към собствената си майка. Ако не беше Мирна, нищо от това нямаше да се случи. Той и Мередит щяха да се оженят, а Блейк щеше да бъде негов син и по име.

Но тогава той не искаше брак. Смайващо бе как мечтаеше за обвързване сега, колко много искаше Мередит и Блейк завинаги да останат при него. Но можеше и да е твърде късно. Твърде малко бе в състояние да им предложи в сравнение с онова, което вече имаха.

А на всичко отгоре и господин Смит. Той живееше в такава близост с Мередит и Блейк. Дали Мередит беше спала с него? Обичаше ли го? Блейк със сигурност да. Всяка негова втора дума беше „господин Смит“.

Сай трябваше да признае, че мъжът се грижи отлично за малкото момче и очевидно е много привързан към него. Приличаше на суетлива бавачка, когато проверяваше дали детето се е облякло добре и дали прави точно каквото трябва. Дори преподаваше на Блейк бойни

изкуства. Изумително бе в каква степен бе съумял да стане част от живота на двамата.

Спомни си, че всъщност Смит бе нает от Хенри Тенисън. Може би се опитваше да бъде верен на паметта му, а не толкова на Мередит и детето ѝ. А това можеше да се превърне в сериозен проблем, ако Сай в един момент решише да рискува и да помоли Мередит да се оженят. Какво щяха да правят тогава с господин Смит?

Направо му бе непоносимо да мисли за това. А можеше и изобщо да няма възможност да ѝ направи предложение. Както и да е, сега имаше други грижи, най-вече как да не позволи на Мередит да му вземе компанията. Не че го допускаше сериозно, разбира се. Просто отказваше да приеме подобна вероятност.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Дните на Мередит в дома на Хардън минаваха толкова бързо, че тя не усети кога се изнизаха първите две седмици. За пръв път след смъртта на Хенри имаше време да играе с Блейк, да прави дълги разходки навън, да позабави темпото и да се вгледа в живота си.

За времето, когато щяха да останат в Билингс, бе записала Блейк в местното презвитерианско подготвително училище, където господин Смит го водеше всеки ден. Той с лекота прие промяната и се връщаше винаги засмян оттам. Това радваше Мередит, която отново бе започнала да мисли за Билингс като за свой дом, без да се задълбочава в усложненията или последствията от тази мисъл. За момента бизнесът ѝ изглеждаше нещо много далечно.

Не си бе давала сметка колко много време е прекарала в правене на пари, сключване на договори, вземане на решения и просто работа. Блейк растеше и тя забеляза, че вкусовете и интересите на сина ѝ неусетно са се променили. А това бе тъжна констатация.

Ако свободното време бе добре дошло за Мередит, то бе страхотен проблем за Сай. Той стана груб с всички и най-вече с господин Смит. Бодигардът нямаше друг избор, освен да провежда терапията, защото рехабилитаторката, изпратена от доктор Брайнер, бе докарана до сълзи още първите тридесет минути и избяга от къщата. Господин Смит бе свикнал с различни видове физически тренировки и притежаваше нужната квалификация. Не че това имаше някакво значение за Сай, който побесняваше всеки път, когато Смит го приближеше.

Мередит просто не знаеше какво да прави. Доктор Брайнер ѝ каза, че състоянието на Сай може бързо да се подобри, ако следва инструкциите, но Сай не искаше да ги следва. Той се напрягаше прекомерно, нетърпелив да постигне резултат. Това тревожеше както Мередит, така и майка му, но не бяха в състояние да го успокоят.

Това като че ли най-добре се удаваше на Блейк. Той прекарваше повечето следобеди с баща си, като играеше с войничетата, оцветяваше

картинки или му четеше на глас. Очевидно това харесваше на Сай повече от всичко.

— Умен е, нали? — запита той една вечер Мередит, след като Блейк му дочете приказката за лека нощ и отиде да си легне.

— Будно дете е — съгласи тя. — Вече чете добре и влага чувство, както виждаш.

Сай я гледаше изпитателно.

— Училището му харесва.

— Да. Много добре свикна там.

— Смяташ ли да го оставиш тук, или отново ще трябва да сменя обстановката? — запита той с лек сарказъм. — Не ти ли липсва работата ти?

Тя не се поддаде на тона му.

— И тук си имам достатъчно. От друга страна, досега все нямах достатъчно време за Блейк и това не ми харесваше. Променяше се пред очите ми, но аз бях прекалено заета, за да го забележа. Чак се срамувам от това.

— Бизнесът е в състояние да заслепи много хора — каза Сай тихо. — Знам. И със сигурност заслепи и мен за най-важните неща. — Той се загледа в краката си. Седеше в леглото напълно облечен. — Мразя да съм прикован така. Все питам кога ще мога да шофирам, кога ще се върна на работа и те все ми казват „скоро“. Господи, толкова седмици вече минаха!

— Доктор Брайнер го знае. И все пак ти имаш забележителен напредък. Не бива да искаш невъзможното, Сай.

— Ако не го правя, може и никога вече да не изляза от къщата. Мразя бездействието.

— Ти имаше тежки наранявания и преживя сложна хирургическа операция. Всички ти казват, че възстановяването ще трае дълго. Но ти не желаеш да слушаш и искаш всичко да стане вчера.

— Нима си изненадана? Търпението никога не е било най-силната ми страна. — Той въздъхна. — А най-лошото е, че съм така отвратително слаб.

Тя ядосано стана.

— Сай...

— Защо не си идеш у дома? — Очите му бяха пълни с гняв и безпомощност. — Нямам нужда от теб.

— Ако си отида, Блейк ще дойде с мен. И кой тогава ще ти чете приказки?

Не искаше да мисли за това. Гърдите му се надигаха и отпускаха тежко и той отмести поглед.

— Свикнах с момчето.

— Той е твоят най-голям почитател — усмихна се Мередит. — Преди на всяка втора дума повтаряше „господин Смит“. А сега това си ти.

Сай неспокойно се раздвижи, широките му гърди бяха само отчасти покрити от синята копринена риза.

— Така чувам.

— Защо не опиташ малко да успокоиш нещата — предложи тя. — И да не се напругаш прекалено. Прогресът ти е безспорен. Вече можеш да ходиш доста добре, макар и да те боли.

— Да — призна той. — Тоя Смит защо непрекъснато се хили?

— Не се хили. Бил е лошо ранен при една бойна акция, в която е участвал. Лицето му е възстановявано с пластична хирургия. И някои от нервите на бузата не са заздравели напълно.

Сай се намръщи.

— Каква бойна акция?

— Споменах ти вече, че е бил професионален наемник, някъде по времето, когато работил за ЦРУ.

— Разбирам. И явно неведнъж самият той е бил обект на физиотерапия.

— Доста пъти — съгласи се Мередит.

Сай сви рамене.

— Е, предполагам няма да навреди да намалая малко темпото. Но съвсем малко.

Тя не посмя да се усмихне от страх да не бъде обвинена също в самодоволно хилене.

— Няма да навреди.

На другата сутрин, когато господин Смит се появи за редовния си сеанс, Сай се въздържа от всякакви забележки. Постара се да върши всичко според указанията. За първи път.

Мирна Хардън не можеше да повярва.

— Не съм и допускала, че ще се съгласи. Очаквах всеки миг да поиска да се качи на велосипед или на скейтборд.

— Опасността още не е минала — напомни ѝ Мередит. — Той продължава да мърмори и ако скоро почувства резултат, ще загуби търпение и отново ще обърка ритъма.

— И какво предлагаш?

— Ако се наложи, ще изиграя и последната си карта. Напоследък той е толкова депресиран, че просто не прилича на себе си.

— Знам. И сигурно е прекалено да го искам, но ми се ще да разговаря с мен не само с едносрични думи. Не е отстъпил нито на сантиметър. Мрази ме заради онова, което извърших.

— Ще го преживее. Дай му време. Събра му се много през последните няколко седмици — а и аз имам вина. Дойдох тук за отмъщение. Това няма да прозвучи много добре пред моя борд на директорите, когато нещата излязат наяве. А едва ли ще останат скрити, доколкото познавам девера си. Той иска да ме махне от корпорацията.

— Нима ще му позволиш?

Мередит се усмихна.

— Не. В течение съм на нещата, които прави. Той все още не знае, но следя всяка негова стъпка. Няма да получи ръководството от мен, ако аз не му го дам. А точно сега не съм сигурна, че искам да го направя. Предизвикателството ми към „Хардън пропъртиз“ може би е единственото нещо, което държи Сай в този момент. Наежва се всеки път, когато спомена за приобщаването на компанията.

— Да, но ако състоянието му не започне да се подобрява и това вече няма да е достатъчно да предотврати хлъзгането назад?

Мередит се съгласи в себе си. Само явната тревога на майка му я караше да крие страховете си. Сай Хардън не бе мъж, който ще позволи на една жена да измъкне компанията му. А тя не можеше да се откаже от собствените си отговорности. И как щеше да повлияе на отношенията им това, че контролът върху „Хардън пропъртиз“ ѝ бе нужен, за да спре Дон? Тя и Макгий бяха загрели телефонните линии от разговори по дяловете. Тя бе на път да получи болшинството от пълномощията. Но нямаше да е лесно да ги използва.

Упражненията бяха изнурителни. Сай целият плувна в пот и хвърляше убийствени погледи на господин Смит.

— Ругай колкото си искаш — заяви невъзмутимо бодигардът. — Знам, че не е приятно и че още не можеш да се убедиш в резултата. На твоето място и аз бих ругал.

Сай избърса чело и отметна назад мократа си коса.

— Проклет да съм, ако знам защо ти позволявам да ми причиняваш това. Заведи Мередит обратно в Чикаго и нека забравим цялата история. Тя може да се върне към предишния си живот.

— Не, не може — дойде грубият отговор. — Ти не си я видял в нощта, когато те доведоха тук, но аз — да. И да се раздели с теб сега би било като да ѝ отрежат едната ръка. Няма да тръгне. Не е от тези, които напускат бойното поле преди края на битката.

— Искаш да кажеш, че аз съм от тях?

— Не — увери го господин Смит. — Но и ти си само човек.

Сай уморено се отпусна върху масата за упражнения. Толкова бе уморен. Ходенето ставаше по-лесно с всеки изминал ден и все пак му се струваше, че тези усилия са излишни. „По дяволите — помисли си ядно, — защо точно на мен трябваше да се случи всичко това?“

Стана и за пръв път тръгна с почти естествена походка.

— Направи го пак! — нареди господин Смит.

— Кое?

— Това. — Сега господин Смит наистина се усмихваше. — Погледни — та ти ходиш, без да куцаш, без дори да си влачиш краката.

Сай затаи дъх. Обиколи стаята, смаян от собственото си постижение. Не го болеше. Не трепереше. Разсмя се леко, тъмните му очи проблеснаха, когато срещна тези на Смит.

— Така е по-добре, а?

Изпъна се, после коленичи и отново стана. Сега гърбът му бе погъвкав от преди, движенията не му причиняваха болка. Въздъхна от облекчение. Цялата тази работа значи все пак не беше напразно.

— Ще се справиш — заяви уверено господин Смит. — Най-добре е да идем до болницата и да видим физиотерапевта. Тъкмо малко и да поизлезеш от къщи.

— Дай ми телефона — ухили се Сай.

— Ето ти го. Ако нямаш нищо против, ще съобщя новината. Долу има две хубави жени с доста гузен вид.

Сай се поколеба. Но после кимна и Смит излезе от стаята.

Мередит накара господин Смит да повтори два пъти думите си, а Мирна се разплака като дете. Сай щеше да се оправи, сега можеха да бъдат сигурни. Дори и да ги мразеше и двете, вече бе по-добре.

Когато стигнаха до стаята му, той затваряше телефона.

— Ще отида да се видя с Брайнер в болницата. Каза, че имам забележителен прогрес.

Мередит се въздържа да спомене какво е коствал той на всички им.

— Страхотно! — засмя се вместо това. — Значи вече можем да започнем битката за компанията ти?

Сай уморено се усмихна.

— Аз ще я спечеля. — В гласа му имаше хладна непоколебимост.

— Няма — отвърна тя, чувствайки се като новородена. — Не и без тези дялове.

Той се усмихна бавно с присвити очи.

— Ще имаме достатъчно време да обсъждаме проблема, когато се върна на работа.

— Дискусиите няма да ти помогнат — заяви тя самодоволно.

— Ще зависи от вида на дискусиите — промърмори той и погледът на тъмните му очи накара сърцето ѝ да забие по-бързо.

— Излезте, докато той вземе душ — нареди господин Смит и отвори вратата. — Не искаме да караме доктора да чака.

— Ти на коя страна си? — промърмори Мередит, докато минаваше покрай него.

— На твоята. И на неговата. То е едно и също.

Мередит не посмя да погледне към Сай, но чу тихия му смях зад себе си.

Изследванията в болницата този път продължиха няколко часа. Сай едва се владееше, когато най-сетне свършиха, но резултатът си струваше усилието. Той и господин Смит научиха, че гърбът му нараства чудесно и че няма нервни или мускулни увреждания, които да не подлежат на възстановяване. Обясниха им следващия етап на физиотерапията и специалните упражнения.

Сай беше въодушевен. След като страхът от обездвижване вече не го задушаваше, той се зае методично с изпълнението на новите предписания. Знаеше, че трябва напълно да възвърне формата си, преди да се заеме с плановете си да задържи Мередит и Блейк при себе

си. Спасяването на компанията сега му се струваше второстепенно нещо, защото вече знаеше много добре какво точно иска. И трябваше да убеди Мередит, че тя също го иска. Не можеше да си позволи да я остави да смесва любовта със съжалението. Щеше да оздравее напълно и тогава да се опита да разбере какви са истинските ѝ чувства към него.

В собствените си чувства Сай вече нямаше никакво съмнение. Мередит бе върнала цветовете в неговия помръкнал свят. Само видът ѝ караше кръвта му да кипи, сърцето му да ликува. Имаше нужда от нея, но копнежът не бе само физически. Проблемът бе как да поправи злото, сторено в миналото, как да я убеди, че тяхната връзка е най-важното за него. За да успее, трябваше да действа, и то бързо.

— Ти все пак разбираш, че доктор Брайнер не иска да започнеш да се пързалияш със скейтборд още утре — рече предпазливо една сутрин Мередит, докато той правеше упражненията за заздравяване на гръбните мускули.

— Знам. Всичко си иска време — отвърна Сай.

— Не мога да повярвам, че това е същият мъж, на когото му излизаше пяна на устата само щом му кажеха да повтори упражнението.

Той се разсмя и направи гримаса, защото мускулите започваха да се събуждат и го боляха отмъстително.

— Това беше преди да знам какво ме очаква. — Очите му настойчиво се плъзнаха по тялото ѝ в елегантен черен копринен костюм с панталон. — Защо не свалиш тези секси дрехи и не легнеш при мен? — Той потупа гимнастическия дюшек, сложен върху пода на спалнята.

— Не сега — промърмори тя. — И престани да говориш такива неща. Ами ако Блейк или майка ти влязат?

— Пет пари не давам какво мисли майка ми. А Блейк е на училище.

Мередит се приближи и докосна ръката му.

— Отмъщението е тъжна история. Не ти дава нищо и накрая те съсипва от чувство за вина. Мога да напиша томове по въпроса.

Пръстите му обгърнаха нейните ѝ ги стиснаха здраво.

— Това означава ли, че ще си получа обратно дяловете?

— Не. Ако ги искаш, стани и се бори за тях.

— При първа възможност. — Той направи гримаса и раздвижи раменете си.

— Искаш ли нещо за мускулните спазми?

— Едва ли ще помогне. Нервите се събудиха и искат да знаят дали още функционират.

— Така ли? — попита усмихнато тя.

Пръстите му чувствено се преплетоха с нейните.

— Ела — рече той дрезгаво.

Тя седна и му позволи да я привлече към себе си. Свободната му ръка се зарови в копирената ѝ коса, като се наслаждаваше на мекотата ѝ.

— Харесвам я разпусната — каза той тихо.

— Нямах време да я вдигна тази сутрин.

— Недей, докато си тук. Приятно ми е да я усещам върху ръцете си.

— Сай...

— Шшт...

Ръката му се плъзна по врата ѝ и приближи устните ѝ до неговите. Мередит затаи дъх от вълшебната топлина на докосването, притвори очи и се отпусна в ръцете му. Той я целува дълго и нежно. Не увеличаваше натиска и не отстъпваше пред страстта, която обикновено ги връхлиташе само след секунди. Пръстите ѝ бавно очертаха шията, страните, ъгълчетата на устните му, докато той се наслаждаваше на полуразтворените ѝ устни.

Виеше ѝ се свят, когато най-сетне я пусна. Сивите ѝ очи горяха, устата ѝ бе леко подпухнала.

— Следващият път, когато се любим, ще бъде съвсем различно от всичко досега — прошепна Сай. — Ще бъде като тази целувка, нежно и бавно, и толкова хубаво, че ще плачеш в ръцете ми.

Тя потръпна. Думите я възбудиха не по-малко от погледа в тъмните му очи. Никога не бе нежен с нея. Онова, което изживяваха заедно, винаги бе шеметна експлозия, изпепеляваща страст. Но това... наистина бе съвсем ново.

Върховете на пръстите ѝ докоснаха устните му.

— Не разбирам — прошепна унесено.

— Така ли, мъничката ми? — Сай поднесе дланта ѝ към устните си и я целуна с бавен, мъчителен копнеж.

Тя отново бе във властта на магията му. Обичаше го. Дори и да напуснеше Билингс, нищо нямаше да промени това чувство. Щеше да прекара останалата част от живота си влюбена в него и това никога нямаше да свърши. А всичко, което той можеше да ѝ предложи, бе само една гореща страст...

— Не. — Мередит стана, изглеждаше изплашена. — Не! Проклетата да съм, ако ти позволя отново да ми причиниш това!

Сай се намръщи. Не го разбираше.

— Не е онова, което си мислиш.

— Така ли? — Тя горчиво се разсмя и отметна назад разчорлената си коса. — Ти ме искаш. Не можеш да ми се наситиш. Когато съм близо до теб, аз също се превръщам един вид сексуално зомби и дори нямам достатъчно гордост, да ти кажа „не“.

— Не разбираш. — Сай бе отчаян, че не успява да я убеди, че вече не става дума само за случаен секс.

— Напротив — срязва го тя. — Трябва да се погрижа за обяда. Ще се видим по-късно.

— Мередит!

Но тя излезе от стаята, сякаш земята под краката ѝ гореше, и не се появи през останалата част от деня. Сай тръгна да я търси, но тя се бе заключила в кабинета си и отказваше да отвори. Трябвало да работи, казваше му. И това не бе лъжа. Натрупали се бяха доста писма, на които бе длъжна да отговори, независимо дали се намираше в някаква неопределена ваканция.

Но бе умислена. Дори Блейк го забеляза. И пак Мирна бе тази, която я притисна до стената на другата сутрин. Пиеха кафе в трапезарията и чакаха госпожа Дафърти да поднесе закуската.

— Това е един мъжки свят тук, не мислиш ли? — въздъхна измъчено Мирна. — Не че наистина очаквам Сай да ми заговори, но не вярвах, че е изолирал и теб.

— Не е — призна откровено Мередит. — Аз сама се изолирах. Повече не искам да ме използват.

Мирна вдигна вежди.

— Какво?

— Той продължава да ме желае. А аз му помагам да се спаси от мен.

— О, значи затова е толкова избухлив напоследък — усмихна се Мирна. — Бедният Сай.

— Бедната аз — поправи я Мередит. — Нямам намерение да бъда негова играчка помежду сделките и заседанията на борда. Вече не съм онази вятърничава келнерка.

— Не, не си. Ти си много способна делова жена, богата и независима. — Мирна остави чашата на масата. — Но такъв живот е много самотен, Мередит. И празен.

— Не, всичко беше само една илюзия. Достатъчно дълго живях в рая на глупците, мързелувах, приятно ми бе да прекарвам времето със сина си и да гледам как Сай се възстановява. Толкова се боях нещата да не вземат лош обрат. Но сега вече той е на крака и повече няма нужда от мен. А преди имаше — добави.

— И сега има — увери я Мирна. — Може и да съм прокудена, но не съм сляпа. Сега той не те гледа както преди. Нещо се е променило. Нещо е станало съвсем различно.

— Причината бе в състоянието му.

— Не — произнесе замислено Мирна. — Той те гледа така, както аз някога гледах Гарсън Хатауей.

Мередит учудено вдигна вежди.

Мирна се усмихна и кимна.

— Мъжът, когото обичах някога. Беше тринадесет години по-голям от мен, но разликата във възрастта никога не е била от значение. Влюбихме се въпреки всичко. Никога не съм познавала баща си. Съмнявам се, че той и майка ми изобщо са били женени. При нея идваха различни мъже... — Мирна направи гримаса. — По времето, когато ходех с Гарсън, тя имаше връзка с един търговец на железария. Той ѝ каза, че се срещам с някакъв индианец, и тя побесня. Наистина ме заключи в стаята. — Очите ѝ имаха тъжен и някак отсъстващ израз, докато разказваше. — Гарсън бе помолил Франк да намине и да види дали съм добре. Майка ми и сестра ѝ много си падаха по Франк. Той още тогава беше богат и те ме тласнаха към него. Гледах майка си и виждах каква може да стана, ако нямам пари. Обзе ме паника. Започнах да се срещам с Франк и никога вече не говорих или не писах на Гарсън. Когато Франк сякаш започна да губи интерес, аз го накарах да мисли, че ме е прелъстил. Гарсън замина за Виетнам от омраза към мен. Две седмици по-късно го убиха. По онова време вече бях

бременна. И Франк се ожени за мен. Никога повече не видях майка си. Не можех да понеса някой да разбере коя и какво е била. Прекарах останалата част от брака си, като напълно се посветих на сина си и се опитвах да бъда жена от обществото, каквото и да означава това. — Тя зарови лице в ръцете си. — Мередит, целият ми живот е една лъжа. Респектът ми бе по-необходим и от насъщния. Франк ми даде богатство и власт, но с държанието си ме унижаваше. Мислех си, че ако Сай склучи добър брак, бих могла да превъзмогна преживяното с Франк и да затвърдя положението си. Но уважението на хората не е нещо, което можеш да вземеш на заем или да купиш. Трябва да го заслужиш.

— Не мислиш ли, че все пак си успяла през всичките тези години? — запита Мередит. — Научих много за теб, откакто съм тук. Членуваш в половин дузина благотворителни комитети, отделяш време и средства за болницата и за детския дом, работиш по програмата за ограмотяване... и наистина правиш нещо, а не само фигурираш в списъците. За бога, какво значение има кои са родителите ти и дали си била бременна или не, когато си се омъжила? Ходиш на църква също както и аз. Нима не вярваш, че Бог разбира как човешката природа ни подвежда да вземаме погрешни решения, независимо от всички добри намерения? Той ни е направил човеци. Но ти не можеш да приемеш онова, което си, нали?

— Сега вече се опитвам. — Възрастната жена се усмихна на Мередит. — Заради теб. Ти ме накара да се вгледам в себе си. Истината е болезнена, но пречистваща. Сякаш свалих огромен товар.

— Радвам се. Съжалявах, когато припадна след заседанието на борда. Ако нещо лошо ти се бе случило, не знам как щях да живея по-нататък. Но изпитвах такова ожесточение, че не можех да разсъждавам нормално. Просто не бях на себе си.

— Аз също. Но сега вече се разбираме, не мислиш ли? И Сай също ще се оправи.

— Да. Всичко, което трябва да направим, е да го накараме да разбере, че хората не са съвършени.

— Надявам се да го разбере — каза тихо Мирна. — Той знае, че го обичам. Но ме обвинява за миналото, а и друго не мога да очаквам. Прекалено много зло му сторих.

— Това е било много отдавна. А сега имаш внук, който обича да яде сладки и да чете на баща си.

Мирна се усмихна тъжно.

— Което е повече, отколкото заслужавам. Благодаря ти за времето, когато бях с Блейк. Не можеш да си представиш какво означаваше то за мен. Ще му позволиш ли да ми пише, когато се приберете у дома?

— Разбира се.

Мередит не искаше да мисли за връщането си в Чикаго. При мисълта за положението, в което се бе озовала, неволно се намръщи. Имаше компания, която да управлява, хора, които зависеха от нея. Колко време още смяташе да се измъква от отговорностите си сега, когато Сай вече беше добре?

Проблемът продължи да я измъчва и през останалата част от деня. Сай не я потърси отново, но това не ѝ помогна особено. Чувстваше се виновна задето страни от него, но близостта му я правеше прекалено уязвима. Мразеше се, когато не можеше да овладее чувствата си.

Блейк също добавяше масло в огъня.

— Онзи човек казва, че не искаш да идеш да го видиш — произнесе той обвиняващо. — Болен е. Не те ли интересува?

Тя коленичи до него.

— Напротив, много ме интересува. Но всъщност той няма нужда от мен. Много повече се радва на твоята компания.

— Не, не е така. Той и господин Смит се карат през цялото време. Защо този мъж прилича на мен?

Въпросът непрекъснато изникваше. Тя вече просто не знаеше какво да прави. Но мълчанието в случая не беше решение. Блейк беше умен и любопитен. И нямаше да спре да пита.

Мередит се чудеше какво да отговори.

— Хенри Тенисън не е истинският ми баща, нали? — запита той внезапно.

Мередит зяпна от изумление.

— Кой ти го каза?

— Господин Смит. Ами, аз го попитах. А господин Смит никога не лъже.

Господин Смит трябваше да бъде накълцан на парчета, помисли си тя вбесено. Но сега не бе време да се задълбочава по въпроса.

— Оня мъж в леглото прилича на мен — настояваше Блейк.

Мередит стисна зъби. Интелигентните деца наистина бяха упорити.

— Оня мъж в леглото — рече тя нежно и го погледна в очите, — е твой истински баща, миличък.

— Затова ли прилича на мен? — запита Блейк, приемайки новината без никаква видима реакция.

— Да.

Той се ухили.

— Радвам се. Защото много го харесвам. Може ли да останем да живеем при него?

„О, боже! — простена вътрешно Мередит. — Ето, започва се.“ Тя дълбоко си пое дъх.

— Блейк...

— Време е да си лягаш, момчето ми. Къде си? — викна господин Смит.

„Спасена съм!“ — помисли си тя, залята от моментно облекчение. Предаде Блейк на господин Смит.

— Какъв е тоя леден поглед? — запита той, когато Блейк се настани на рамото му.

— Той вече знаеше, че Хенри не му е истински баща.

Господин Смит сви рамене.

— Никога не си ми казвала да го крия. Аз не лъжа.

Тя простена.

— Знам. Но това усложнява всичко. Сега той иска да знае дали ще останем да живеем при баща му.

Господин Смит ѝ се ухили.

— Добър въпрос. И защо наистина не останете?

Преди Мередит да успее да измисли някакъв по-язвителен отговор, той се оттегли по посока на стълбището с Блейк.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Мередит имаше да води телефонни разговори, тъй че стоя будна доста до късно. Когато най-сетне свърши, остана седнала на бюрото, унесена в мисли. Позволила бе животът ѝ до такава степен да се преплете с този на Сай, че не виждаше как ще успее да ги раздели. Сега и Блейк вече знаеше за баща си. А това бе огромно усложнение.

Тръгна да си ляга, когато вече всички бяха заспали. Всички, освен Сай. Извика я, когато тя мина покрай стаята му. Вратата бе открената, тъй че тя нямаше как да се промъкне незабелязано.

— Още ли се криеш от мен? — запита той с подигравателна усмивка.

— Не се крия.

— Опитай нещо друго.

Тя се приближи до леглото, уморена и тъжна и малко пребледняла от късния час. Панталонът и сивата плетена блуза, които носеше, имаха почти същия цвят като лицето ѝ.

— Господи, колко уморена изглеждаш. — Той я гледаше изпитателно. — Защо не спиш?

— Загубих си съня, откакто ти катастрофира. Оттогава сякаш съм в някакъв водовъртеж.

— Искаш ли да спиш при мен, мъничката ми? — запита той нежно.

Сърцето се блъсна в гърдите ѝ. Само мисълта за това накара бузите ѝ да пламнат, стопли измръзналата ѝ душа. Но се колебаеше. Той отново се опитваше... да я хване.

— Както искаш, Мередит... Няма да настоявам.

— Никога не се е налагало, нали? Винаги е било достатъчно само да ме докоснеш.

Той протегна ръка и я привлече на леглото.

— Слушай — рече ѝ без да се усмихва, — не ти ли е хрумвало, че и аз съм също тъй безпомощен като теб? Също тъй уязвим?

Тя сведе очи към гърдите му, полуразкрити от тъмния копринен халат.

— Не — призна спонтанно. — Не съм се опитвала да видя нещата от твоя гледна точка. Винаги съм знаела само, че ме искаш и че се мразиш за това.

— Погледни ме.

Тя с усилие вдигна очи, поразена от изражението му. То бе, както спомена майка му, съвсем ново.

— Няма да има повече секс — каза той тихо. — Или поне за известно време. Освен очевидния факт, че не мога, докато гърбът ми не зарасне както трябва, има и нещо друго. Искам ново отношение с теб. Истинска връзка, основана на общи интереси и взаимно удоволствие, когато сме заедно. Искам да опозная теб и моя син, Мередит.

Очите ѝ се разшириха.

— Честно? — Гласът ѝ неволно стана нежен.

— Да. — Той галеше дългите ѝ пръсти. — Имах достатъчно време за размисъл напоследък. През годините бях станал циник по отношение на жените заради онова, което мислех, че си ми причинила. След като научих истината, светът се измести с няколко градуса. — Той потърси погледа ѝ. — Можеш ли да ми простиш?

Сълзи на безпомощност рукнаха по лицето ѝ.

— Не е ли... точно обратното? — прошепна тя. — Дойдох тук с единствената мисъл за отмъщение. Разруших връзката с майка ти, заплаших компанията ти, отрекох ти правото върху собственото ти дете!

Той я притисна до себе си, тя долови дори ударите на сърцето му, което биеше като чук.

— О, мъничката ми! — Ръцете му я обгърнаха, той притвори очи, смазан от мъката по изминалите шест години. — Какво не бих дал да върна нещата назад! Ако знаех за детето, не бих те пуснал да си отидеш за нищо на света. Никога!

Глухо ридание се изтръгна от гърлото ѝ. Вълнението в гласа му стигна право до сърцето ѝ.

— Ти не ми повярва.

— Така е. — Гласът му бе натежал от горчивина. — Не си позволявах да мисля за това като за нещо повече от желание. А когато научих колко млада си всъщност, чувството за вина едва не ме уби. —

Той галеше разчорлените ѝ коси. — Но и два дни ми бяха достатъчни да разбера какво съм изгубил и че възрастта ти няма никакво значение. Но не можах да те намеря.

Думите му наистина я трогнаха, най-вече начинът, по който ги изрече. Ръката ѝ нежно погали гърдите му.

— След като ти писах и не получих отговор, се отказах от всичко. Едва бях започнала да се връщам към живота, когато Хенри загина. После бизнесът стана всичко. И отмъщението.

— И никакви мъже? — запита Сай с тиха ирония.

— Никакви мъже — потвърди тя. — Не ти ли е ясно, че е трудно някой да дойде след теб? Колкото да ме обичаше дори и Хенри, завинаги... си остана само ти.

— Мередит — прошепна измъчено той. — И за мен винаги си била само ти.

Тя се разсмя накъсано.

— Наистина ли? И през колко жени трябваше да минеш, за да го установиш?

Палецът му притисна треперещите ѝ устни.

— Недей. Нямах представа колко се срамувам от тези жени — а те съвсем не са били толкова много, колкото си мислиш. Обвинявам себе си за всички изгубени години. Трябваше да ти повярвам, нали? Но тогава не знаех колко много ме обичаш. И се боях да рискувам заради младостта ти.

— Може и да си бил прав — въздъхна Мередит. — Толкова неща се случиха.

— Да. Ти си пораснала и си станала истински магнат. Или магнатка?

Тя се засмя.

— Както и да е. — Устните ѝ докоснаха гърдите му, усети как целият се напрегна. — Така ли е и с другите жени?

— Знаеш, че не е — отвърна той дрезгаво. Ръката му покри нейната и загали пръстите ѝ. — Мередит, не съм... бил с жена от две години. До деня, когато ходихме на бойното поле. Сексът вече не ми даваше нищо.

Начинът, по който го каза, накара сърцето ѝ да подскочи. Тя вдигна глава и го погледна.

— Затова ли...?

Той кимна.

— Затова бях толкова жаден за теб. Не че някога е било по-различно. Спомням си колко пъти съм те третирали като някоя ресторантска пеперудка, без нежност или респект. С това също е свършено. — Ръката му отметна един кичур от лицето ѝ. — Наистина мисля онова, което ти казах. Следващият път, когато се любим, ще бъда толкова нежен, че ще те накарам да плачеш. Няма да бързам и няма да бъда груб.

Тя се усмихна разтреперана.

— Внимателно, тигре мой. Още малко и ще помисля, че наистина държиш на мен.

Сай не се усмихна. Очите му светеха с мек, тъмен блясък.

— И защо да не си го помислиш? То е вярно. Наистина държа. И то много.

„Като летене“ — помисли си замаяно Мередит. Никога преди не ѝ бе говорил такива неща. Разбира се, можеше да е от лекарствата, които той все още вземаше, или от криворазбрано желание, или...

Сай прибра косите ѝ и привлече устните ѝ към своите. Още преди да ги разтвори, тя вече беше отстъпила. Големите му длани обгърнаха лицето ѝ и той продължи целувката, докато малки експлозии разтърсиха тялото ѝ.

Сай се облегна назад и тихо въздъхна, очите му бяха съвсем притихнали.

— Никога не сме го правили така, нали? Сякаш душите ни се докосват.

— Да — прошепна тя.

Той поднесе дланта ѝ към устните си и я целуна.

— Най-добре е да си лягаш. Не искам да разваля онова, което вече е между нас.

— Как би могъл? — запита тя замаяно.

— Искам те прекалено много — промълви той, но очите му останаха сериозни. — А сега не е моментът.

— И аз те искам — усмихна му се тя. — Но... искам и онова, което ми обеща. Никога не сме били нежни един с друг.

Пръстите му галеха брадичката ѝ.

— Тоест, аз никога не съм успявал да бъда нежен с теб. Но вече мога да бъда. Знаеш ли, сега за мен твоето удоволствие е по-важно от

моето. Не е ли това началото на любовта, скъпа?

Мередит преглътна сълзите си. То беше любов. Но никога не бе очаквала от него да ѝ я предложи. Никога не бе усетила нещо друго, освен безпомощното желание, което разпалваше у него.

— Целуни ме и си лягай — каза Сай.

Тя послушно се наведе, тръпнещите ѝ устни потънаха в неговите, поели с почуда топлия и твърд отклик.

— Толкова те обичам. — Гласът ѝ почти пресекна.

— Знам. — Сай наведе главата ѝ и целуна затворените ѝ клепачи с безкрайна нежност. — И този път няма да избягаш. Ако се опиташ, ще бъда само на една крачка зад теб. Ще те следвам до края на света, ако се наложи.

— Сигурен ли си, че не говориш под влияние на лекарствата? — запита тя колебливо.

Той ѝ се усмихна.

— Почакай да се изправа отново на крака и ще ти дам възможност сама да си отговориш.

— Добре. — Тя се надигна и въздъхна с истинско удоволствие. — Сай... аз казах на Блейк.

— Какво си му казала?

— Че ти си истинският му баща.

Сай я изгледа поразен, после се намръщи.

— Смяташ ли, че е разумно? Той е израснал с мисълта, че Тенисън му е баща.

— Господин Смит вече му бе казал, че Хенри не му е истински баща. Без аз да знам. Но смятам, че той има право да научи истината. Хенри също мислеше, че някой ден ще трябва да разбере. Като че ли сега моментът е подходящ.

— И какво каза той? — запита Сай с такова напрежение, сякаш животът му зависеше от отговора.

Мередит се усмихна.

— Че се радва, защото приличаш на него.

Сай притисна ръката ѝ до гърдите си.

— Така е, нали? Същата коса, същите очи.

— И същият инат...

Той се разсмя.

— Предава се по наследство. Майка ми също го има. — Лицето му помръкна. — По дяволите майка ми!

— Майка ти изстрада не по-малко от теб — каза твърдо Мередит. — Тя не е съвсем чудовището, за което я смятах. Би могъл да помислиш и за нейните чувства. Животът ѝ не е бил никак лек.

Той се намръщи.

— Какво по-точно искаш да кажеш?

— Знаеш ли, например, нещо за детството ѝ или за оня военен, в когото е била влюбена?

Сай вдигна вежди.

— Не.

— Наистина имаш нужда да поговориш с майка си. Заради нея и заради самия теб. Колкото и да е жалко, ти изобщо не я познаваш. Тя съвсем не е толкова лоша, колкото изглежда.

— Баща ми я направи такава, знам.

— Не съвсем. — Мередит не искаше да разкрива още една от тайните на Мирна, но изглежда, така беше писано. — Била е отчаяно влюбена в друг човек. Но се оказала от него и се омъжила за баща ти, защото се е страхувала от бедността.

— Бедна ли е била? — запита Сай шокиран. — Майка ми?

— Бедна и изоставена. Не ѝ казвай, че си научил. Тя сигурно ще ти го разкаже някой ден. Не е искала да говори за миналото си с теб, защото мислела, че ще я презираш. — Мередит му се усмихна с обич. — Нека ти разкажа за майка ти, Сай. Може би когато научиш всичко, ще промениш лошото си мнение за нея.

Сай изслуша разказа ѝ в стоическо мълчание. Накрая бе пребледнял, но имаше нещо ново в погледа му.

— Никога не съм обичал баща си — произнеса той в някакво вцепенение. — Обвинявах го, че майка ми не беше щастлива. Дори не плаках, когато го погребвах. Тогавата ми се струваше странно. Имаше моменти, когато мислех, че съм осиновец, но знаех, че той трябва да е истинският ми баща, защото толкова си приличахме. Също както Блейк прилича на мен. Мургавата ми кожа идва от френски прадеди, а тази на Блейк може да е от твоя страна, от кръвта на Кроу.

— Не. Чичо ми Ходещият гарван бе мъж на старата ми леля и нямам никаква кръвна връзка с него. Всъщност бабите и дядовците ми са холандци и ирландци.

— Което значи, че Блейк има холандска, ирландска, английска и френска кръв. Доста сложна ще е природата на нашия син.

— Всичко най-добро от нас двамата.

Сай кимна. Тъмните му очи потърсиха нейните.

— Ще ми родиш ли и друго дете, когато се оправя? Може би дъщеря с твоите руси коси и сиви очи?

Сърцето ѝ заби като лудо.

— Хубаво би било... — прошепна тя. — Но сега всичко е толкова объркано, Сай.

— Само защото все още се въргалям тук. После ще ти помогна да се отървеш от ония дялове и ще се оженим.

Тя учудено вдигна вежди.

— Не си ме питал.

— Не се и налага. Нека го направим като облог. Ако аз си възвърна контрола върху компанията, ти ще се ожениш за мен. Ако успееш да ме отстраниш, ти сама ще избереш каква да бъде наградата ти.

Мередит се усмихна. Той наистина умееше да я предизвиква.

— Значи ще ми се наложи да се боря едновременно с Дон и с теб, а?

— Какво искаш да кажеш с това и с Дон?

— Нима не знаеш, че моят девер има намерение да ме изрита от компанията на Хенри? — запита ядосано тя. — Но и той ще пие една студена вода. Мразя, когато хора, които уж държат на мен, се опитват да ми забият нож в гърба. И особено така наречените роднини.

— Усецаше се, че Дон замисля нещо. Но не знаех, че ти знаеш.

— А щеше ли да ми кажеш?

Той преплети пръсти с нейните.

— Е, сигурно щях да ти го подсказва в края на краищата. Но имах някои сладки фантазии как ще се откажеш от бизнеса и ще си останеш вкъщи, за да гледаш децата ни.

Гневът изчезна и лицето ѝ се разведри.

— И да се откажа от сделките и правенето на пари?

Думите ѝ го смутиха, но той не искаше да мисли колко богата е всъщност.

— Ти имаш достатъчно пари, но само едно дете. — Очите му палаво проблеснаха. — Не бива да оставяме Блейк сам на този свят.

— Е, първо ще трябва да изчакаш гърбът ти да заздравее — напомни му Мередит. — А и аз няма да се предам без бой. И няма да ти върна дяловете. Ти ще трябва да си ги вземеш. Както и Дон — добави тя.

Сай се разсмя.

— Нямам нищо против. Един мъж се нуждае от някои предизвикателства, които да го държат във форма. — Пръстите му галеха косите ѝ. — Искаш ли да спиш при мен тази нощ?

— Повече от всичко на света. Но още е твърде рано.

— Добре. Тогава ще го правим спокойно и бавно — произнесе чувствено Сай.

— Това би било нещо ново.

— Нали? — Тъмните му очи се плъзнаха по тялото ѝ. — Знаеш ли, от всички жени, с които съм бил — а имаше няколко в младите ми години — ти си единствената, която ми пасва напълно.

Мередит се изчерви и извърна очи.

— Смутих ли те? — засмя се той тихо. — Защо? Винаги съм смятал, че сигурно значи нещо, щом толкова добре си пасваме в леглото. Но не съм знаел най-важното. Че сме си направили едно хубаво малко момче.

Мередит го погледна плахо.

— Така стана, нали?

— Ще говоря с майка ми — рече изведнъж Сай. — Не споменавай, че изобщо сме я обсъждали. Ще я накарам да ми разкаже всичко.

Мередит му се усмихна.

— Ти си добър. Винаги съм го знаела. Разбира се — добави тя, — струваше ми доста да го установя.

— Значи сега трябва непрекъснато да го потвърждавам.

— Не е нужно. Опитай да си починеш.

— Няма да мога, докато не си легнеш при мен.

— Тогава съвсем няма да можеш.

— Амин. — Той се отпусна с въздишка назад. — Ти си също тъй красива, както преди шест години. Хубава като картина. Когато се оженим, можеш да уволниш Смит.

Внезапната смяна на темата ѝ подейства като камшик.

— Как така ще уволня господин Смит? Глупости!

— Няма да живея с него — заяви Сай. — А синът ми ще има баща, а не някаква горила заместител, целият в белези.

— На теб ще ти останат белези, ако се опиташ да прогониш господин Смит — заплаши го Мередит.

— Любовник ли ти е?

— Можеш и сам да си отговориш. Или не си спомняш как бях оня ден, когато се върнахме от бойното поле?

Сай стисна зъби. Да, спомняше си. Причинил й бе болка и всичко бе прекалено бързо, прекалено разгорещено.

— Няма да бъде така следващият път — обеща той дрезгаво. — Никога вече няма да те боли.

— О, Сай, знам, че не си искал. И не е там въпросът.

— Ти просто ме караш да губя контрол — промърмори той, гледайки я настойчиво. — Две години въздържание, спомени от миналото, всичко ме връхлетя изведнъж. Но нямах право да се държа по този начин. Дори не те попитах дали ме искаш. А просто те взех.

— Знаеше, че те искам. Нямах нищо против.

Той извърна лице.

— Но аз имах.

Тя се наведе и го целуна.

— Обичам те. И всичко, което ми правиш, е хубаво.

Сай стисна зъби.

— Любовта значи едновременно да даваш и да вземаш. — Той докосна лицето й с безкрайна нежност. — Искам да те любя, разбираш ли? То е нещо съвсем различно от грубия секс или дивата страст. Искам да те любя с цялото си тяло.

Тя потрепери. Онова, което той се опитваше да й каже, бе толкова ново, че пламна цялата.

— Сай!

Той отвърна на нетрепващия й жаден поглед, после се разсмя ядосано на собствената си безпомощност и с усилие отмести очи.

— Проклетият ми гръб... Няма ли да си тръгваш? Някои мои части са направо в агония.

— Съжалявам. Ако бе в по-добра форма, можех да направя нещо.

— Наистина щеше да направиш, нали? Обещай ми, че няма да заминеш! — настоя изведнъж той с потъмнели от тревога очи.

Мередит се поколеба.

— Трябва поне за известно време да се върна в Чикаго. Имам задължения, отговорности.

Той въздъхна.

— Тогава ми остави Блейк.

Подобна мисъл никога не бе минавала през ума ѝ. Не можеше изобщо да си представи на какъв край би извело, макар че Блейк обичаше баща си и се разбираше с баба си. Тя се взря в Сай, като се питаше дали това не е някоя нова клопка, целяща да отдели Блейк от нея. Сай твърдеше, че сега всичко е друго, но дали наистина беше?

— Виждам тухлите на стената, която се мъчиш отново да издигнеш — произнесе той, като я наблюдаваше. — Смяташ, че искам да ти открадна Блейк и да те прогоня отново, така ли?

Тя пламна.

Сай убедено кимна.

— Точно това си помислих. Налага ни се да извървим дълъг път, миличка. И все още ти е доста трудно да ми вярваш.

— Не те познавам — отвърна Мередит.

— Така е. — Той леко въздъхна. — Окей, ще помисля върху това. Може пък да намеря начин да те убедя, че не искам само Блейк. По една случайност искам и теб. И не само заради това прекрасно тяло, което ми дава такова върховно удоволствие.

— Свикнала съм да работя... — започна Мередит.

— И да вземаш решения и да даваш заповеди — съгласи се той. — Чудесно. Действай. Но после се върни и аз също ще ти дам някои заповеди.

Тя го изгледа смаяно.

— Не приемам заповеди.

Той бавно се усмихна.

— Ще ги приемеш.

Сай наистина прекаляваше. Тя скочи и тръгна към вратата, като проклинаше собствената си слабост.

— Ти си неудовлетворена малка женичка. — Той се отпусна върху възглавниците и притвори очи със самодоволна усмивка. — Няма да ми е трудно да реша проблема ти, стига отново да мога да използвам гърба си.

— Ти, самомнителен...

Той отвори очи и огледа стройното ѝ тяло със собственически поглед и такава чувственост, че краката ѝ омекнаха.

— И ще те гледам през цялото време. Ще те изтощя докрай, но когато свърши, няма да искаш да си отидеш от мен. И никога вече няма да се разделяме.

— Не играеш честно! Помниш ли какво каза преди малко?

— Аз не играя, миличка. — Изражението му се помрачи.

Мередит не знаеше какво да отговори. Точно сега бе прекалено уязвима и начинът, по който я гледаше, я караше да усеща и собствените си желания по-остро от всякога.

— Лека нощ — успя да изрече, преди да отвори вратата.

— Лека нощ, мъничката ми.

Мередит спря и погледна към него. Той се усмихваше. Само след миг тя също се усмихна. После излезе и затвори вратата зад себе си.

На следващата сутрин Блейк се втурна в трапезарията, където Мирна и сънливата Мередит закусваха. Госпожа Дафърти вече бе занесла един поднос в стаята на Сай за него и Блейк.

— Мамо — възкликна детето, като се облегна на скута ѝ, — онзи мъж казва, че мога да остана при него, докато си в Чикаго. Мога ли наистина?

— Онзи мъж? — промърмори тихо Мередит, като хвърли поглед към Мирна.

— Моят татко!

Ръцете на Мирна, стиснали чашата за кафе, се разтрепериха. Тя я остави и смаяно впери очи в Мередит и Блейк.

— Да, можеш да останеш при татко си.

Блейк погледна Мирна и се намръщи.

— Ти си майка на моя татко. Значи ли това, че си ми баба?

Мирна едва можеше да говори.

— Да — с усилие произнесе тя.

Блейк заобиколи масата и се облегна в скута ѝ, като я гледаше с невинно възхищение.

— Никога не съм имал баба. Ти харесваш ли ме?

— О, да — каза дрезгаво Мирна и докосна тъмната му коса. — Много те харесвам.

— Мога и на теб да чета приказки, ако искаш. Моят татко обича да му чета.

— Сигурна съм. — Мирна едва дишаше. Блейк се ухили и избяга от стаята.

— Снощи му казах — обясни Мередит.

Мирна попиваше сълзите си със салфетката.

— Благодаря. При тези обстоятелства почти не съм очаквала...

— Какви обстоятелства? — запита спокойно Мередит. — Та ти не си вещицата от Ендор. Всъщност — тя погледна изпитателно по-възрастната жена, — бих искала да те имам в моя борд на директорите. Ти и аз бихме могли да пратим Дон Тенисън по дяволите.

Мирна несигурно се разсмя.

— Нима и без мен няма да успееш да го пратиш там?

— Надявам се. — Очите на Мередит потъмняха при мисълта за предателството на девера ѝ. — Ще помоля господин Смит да ме закара до планините Биг Хорн. Трябва да се видя с чичото по повод офертата, която сигурно е получил. — Тя се усмихна съзаклятнически. — Но не казвай на Сай, моля те.

Мирна сякаш не можеше да повярва.

— Знаеш, че би трябвало да му кажа.

— Не. Не би трябвало. Длъжна съм да се погрижа внукът ти да наследи една компания. Но и това не бива да казваш на Сай.

Мирна се намръщи.

— Какво си намислила?

— Почакай и ще видиш — бе загадъчният отговор.

В дъното на коридора Сай мърмореше, докато господин Смит му помагаше да стане от дюшека, където бе правил упражненията.

— Стига си ръмжал — каза невъзмутимо господин Смит. — Ще разтревожиш детето.

— Той е мой син — напомни му Сай. — И ръмженето едва ли ще го разтревожи чак толкова.

— Е, може би не. Слушай, недей прекалява. Справяш се добре и скоро ще ходиш без всякакви проблеми. По-полека.

Сай погледна към Блейк, който лежеше по корем на килима, погълнат от някаква книжка.

— Страхотно момче е.

— Да. Надявам се да имаш време за него, когато оздравееш. Има нужда от баща.

— Нима? Нали има теб — изрече със злоба Сай.

Той се прехвърли на стола и се протегна, измъчен от голямото усилие. Господин Смит втренчи поглед в него.

— Аз не съм му баща — каза рязко. — Аз съм неговият бодигард. В началото на тази година няколко господа отвъд океана си опитаха късмета при него. Аз се оказах на съответното място в съответното време и успях да им попреча. Но той е наследник на повече пари, отколкото имаш дори ти, и това го прави постоянна мишена. Не можеш да го наблюдаваш през цялото време. Аз мога.

В себе си Сай бе принуден да се съгласи с господин Смит. Всъщност искрено се възхищаваше от него и това го дразнеше. Погледна сина си със загрижени очи.

— Надявам се, че поне тук е на сигурно място.

— Мислиш ли? — подхвърли остро бодигардът. — Никой, който е толкова богат, не може да е сигурен, където и да било.

Господин Смит отиде да се подготви за пътуването до ранчото на стария джентълмен. Но сега вече не бе чак толкова угрижен. Сай обичаше момчето, поне това бе ясно. Имаше всички основания да смята, че обича и Мередит, дори още повече. Нещата се нареждаха чудесно. И той започна да си подсвирква, като вървеше по коридора.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Лоурънс Хардън не бе особено изненадан да види отново Мередит и това я развесели. Лицето на стария господин светна, когато тя застана на верандата пред къщата му.

— Охо — промърмори той. — Очаквах, че ще наминете. За да разберете дали не съм ви продал, предполагам.

Тя се засмя.

— Не мисля, че има нужда да питам. По-добре ще е направо да си вървя.

— Но не и преди да пиете кафе. Кой е приятелят ви отвън?

— Моят бодигард — отвърна просто тя. И начинът, по който беше облечена, създаваше впечатлението, че наистина има нужда от такъв. Огромната лимузина го потвърждаваше.

— Поканете го. Може да пие кафе с нас.

Мередит го извика и господин Смит се присъедини без всякакви церемонии.

Старият господин Хардън уведоми Мередит, че го е посетил един от директорите на „Хардън пропъртиз“ — Бил, който бе враждебно настроен към Сай.

— Той наистина иска тези дялове — разсмя се Лоурънс. — Смята, че по този начин ще успее да отстрани Сай и да заеме мястото му. Но аз казах, че ще си помисля. Предполагах, че ще наминете.

— Не съм чак толкова глупава, колкото ме мислят някои хора — рече сухо Мередит. — Оценявам жеста ви. Сай също би го оценил, макар че това едва ли ви интересува особено.

— Той не е лошо момче, когато е далеч от Мирна.

Мередит се намръщи.

— Има много неща за нея, които не знаете. Тя не е точно онова, което изглежда.

Лоурънс озадачено вдигна вежди.

— Мислех, че е най-големият ви враг.

— И аз така мислех. Но вече съм на друго мнение.

Поговориха още малко, после тя и господин Смит си тръгнаха, като поблагодариха на Лоурънс Хардън за помощта му.

— Жилав старец — рече господин Смит, докато пътуваха обратно. — И много свестен.

— Да. Истински стар каубой в най-добрия смисъл на думата. — Тя се облегна назад и въздъхна. — Мисля си, че би било чудесно да имам свое ранчо.

— Купи си. Можеш да си го позволиш.

— Да, но не мога да си позволя да стоя там. Животът ми става все по-сложен с всеки изминал ден. Да изоставя компанията, би означавало да предам Хенри. Не мога да направя такова нещо. От друга страна, нямам намерение да позволя на Дон да ми я отнеме. Или на Сай.

— Тогава ти диктувай правилата — предложи ѝ Смит. — Сложи ръка върху „Хардън пропъртиз“ и тогава се пазари, за каквото искаш. Можеш да го направиш.

— Не играеш честно, господин Смит — подхвърли му дяволито Мередит.

— Но умно, което е нещо съвсем различно — възрази той. Гледаше право пред себе си, докато приближаваха околностите на Хардингс. — Сай иска да се ожени за теб.

— Знам.

Той я погледна многозначително.

— Можеше и на по-лошо да попаднеш.

— Както и той. Аз съм неприлично богата.

— Но той не те иска заради това. И е луд по момчето. Дори и за слепеца е ясно.

Тя гладеше гънките на полата си.

— Иска да оставя Блейк при него, докато съм в Чикаго.

— Не е лоша идея. Аз ще остана с тях.

Мередит го погледна учудено.

— Но със Сай ще се избие един друг.

— Едва ли. Лека-полека започваме да се разбираме. А и той има нужда от мен, за да се изправи на крака. Няма да ми създава много грижи.

Господин Смит имаше съвсем скоро повод да съжали за думите си. Защото щом научи, че Мередит говори за заминаване, Сай по три пъти на ден превръщаше живота му в ад.

От инверсионната терапия, която ставаше върху една подвижна маса, му се завиваше свят. Електрическата стимулация му се струваше излишна. Настояваше да се върне на работа. Беше бесен, задето докторът не му позволява да шофира. Нещата вървяха отвратително бавно. Той непрекъснато се оплакваше и ругаеше. Дори Мередит, майка му и синът му не бяха пощадени. Държанието му бе по-ужасно от всякога и ставаше все по-непоносимо.

— Ти направо ще ни подлудиш — заяви му ядосано Мередит. — Престани най-сетне да си го изкарваш, на когото ти попадне.

— Не си го изкарвам. — Сай я изгледа сърдито. — Искам да се върна на работа. Не мога да се оправям само с този проклет телефон.

— И защо? Аз как се оправям?

— Смит не изпълнява каквото му казвам и не ми позволява да наложя мое собствено темпо.

— Естествено, защото твоето темпо ще те върне отново в болницата. Нямах никаква мярка.

Той скръцна със зъби.

— Господи, времето сякаш е спряло, Мередит. И на всичко отгоре се чувствам слаб като бебе.

Вероятно точно там беше проблемът, помисли си тя. Сай мразеше да зависи от други хора. Мразеше да бъде безпомощен. Сега, когато вече знаеше, че няма да остане на място, отново бе станал нетърпелив и раздразнителен.

Тя се приближи усмихната.

— Не стига ли толкова за днес? Господин Смит вече излезе да заведе Блейк на училище. Дай си малко почивка.

Сай я погледна настойчиво. Изглеждаше по-слаб от всякога в тъмносинята копринена пижама, която все още носеше в този ранен час. Тъмните му очи се плъзнаха по кокетния розов анцуг, в който беше облечена.

— Какъв е тоя спортен екип? — промърмори той.

— Бягах. Правя го почти всеки ден, стига да имам време.

— Така ли? Аз също обичах да спортувам, но все нямаше кога.

Тя се приближи и обгърна тесния му кръст. Той ухаеше на одеколон и сапун и от допира до мускулестото му тяло коленете ѝ се разтрепериха.

— Отслабнал си. — Но сега поне можеше да ходи нормално, макар и малко да се олюляваше след голямото физическо усилие. Имаше огромен прогрес, откакто Смит включи и по-интензивните упражнения.

— Боледувах — подхвърли Сай и я прегърна. — Ти също си отслабнала. Не ядеш ли?

— О, напротив. Майка ти и госпожа Дафърти съвсем ни разглезиха.

Той не отговори. Отношенията между него и Мирна все още бяха напрегнати. Говореха си, но Сай не успяваше да преодолее враждебността си.

— Блейк всяка вечер ми чете по една приказка — промърмори. — С нетърпение чакам времето за лягане.

Мередит му се усмихна.

— Той те обожава. Можеш ли да си представиш?

— Ще ми липсва. — Той се изправи с лице към нея. — Ти също ли ме обожаваш?

— С цялото си сърце. — Тя се надигна на пръсти и докосна устните му.

Сай ги пое със своите с безкрайна нежност, като усмихнато следеше трепетните ѝ движения.

— Харесва ти, нали? И на мен. Харесвам начина, по който устните ти се разтварят, когато ги докосвам, как трепваш, когато почувстваш езика ми...

Тя премалая, защото докато говореше, той го правеше. Ръцете му обгърнаха бедрата ѝ и я притиснаха към бавната, властна възбуда на тялото му.

— Хубаво е — промълви той. — Надигни се.

— Ще те нараня.

— Не, няма. Направи го.

Тя се подчини, като внимаваше да не го извади от равновесие. Копнежът ѝ бе по-силен от всякога. Въздържанието бе трудно и за двама им, бе започнала да чувства ефекта му и върху собствените си нерви. Повтаряше си, че една нощ в ръцете на Сай само ще направи

нещата още по-лоши. Но го желаше повече от всичко на света. Само мисълта за вредата, която би могла да му причини, успяваше да я държи настрана.

— Не — прошепна неуверено.

Той въздъхна измъчено, очите му се впиха в нейните с безпомощна жажда.

— Дали някога ще можем отново да се любим? Усещам се като една безкрайна болка.

— И аз. Но няма да ти позволя да се нараниш. Прекалено много държа на теб.

Той притисна челото ѝ към гърдите си и целуна косите ѝ.

— Можеш поне да си легнеш до мен — прошепна той. — Можеш да ме милваш, без да натоварвам гърба си.

Лицето ѝ пламна. Тя притвори очи, цялата се потопи в уханието му.

— Но накрая... няма да можеш... — заекна тя.

— Няма да мога да контролирам тялото си, искаш да кажеш. — Той потръпна при мисълта за удоволствието, което би могъл да изпита. — О, господи, толкова е хубаво. Като умирање...

— Да. — Ноктите ѝ се забиха в гърба му и тя отчаяно се притисна към него.

Устните му нежно докосваха лицето ѝ. Ръцете му се плъзнаха под тениската. Тя не носеше сутиен под анцуга и той се усмихна на откритието си. Дръпна дрехите нагоре, за да може да вижда гърдите ѝ.

— Недей — едва успя да изрече Мередит, защото ѝ бе не по-малко приятно, отколкото на него.

— Искам да те гледам.

Тя остро си пое дъх, очите му я обгръщаха, топлите му ръце я галеха. Палците му се отпуснаха върху твърдите зърна, влудяващото докосване прониза тялото ѝ, очите ѝ се разшириха.

— Гърдите ти винаги са били чувствителни — прошепна той. — Обичах да ги усещам. Мечтаех за начина, по който изглеждаше първия път, когато те целунах там, за шока и удоволствието в очите ти, за треската, обхванала тялото ти.

— Ти не знаеше, че ми е за първи път.

— Отначало не. На повечето жени им бе трудно да приемат тялото ми. А някои направо се плашеха, когато бях възбуден. Но се

научих, че когато не бързам и съм много, много нежен, повечето от тях все пак успяваха да ме приемат. Затова не разбрах веднага, че си девствена.

Тя го погледна смутено.

— Нищо не знаех тогава... Никога не бях виждала мъж така... освен теб.

Той я целуна, ръцете му я караха да обезумява.

— Заклучи вратата — прошепна ѝ дрезгаво. — Не, недей да спориш. Само ще си легнем за малко, нищо повече. Няма да рискувам здравето си, но страхотно те искам, мъничката ми.

Тя не можеше да му откаже. Толкова бе хубаво да е близо до него. Заклучи вратата с разтреперани пръсти.

Обърна се и се облегна на нея. Сай съблече горницето на пижамата си и го пусна на земята. Без да откъсва очи от нейните, посегна към панталона, смъкна и него, после бавно го прекрачи. Бе напълно възбуден, тя го гледаше с очи, които обожаваха неоспоримата му мъжественост и бронзовото съвършенство на тялото му.

— Не е възможно да има друг мъж като теб — прошепна тя.

— Или жена като теб. Съблечи се и ми позволи да те гледам.

Треперещите ѝ ръце бавно смъкнаха анцуга, тениската, дантеленото бельо, докато очите му я поглъщаха и тялото му пулсираше от жажда.

— Толкова време мина, мъничката ми...

— Да. — Тя потъна в ръцете му и се задъха от допира до пламналата плът.

Ръцете му я притиснаха и я задвижиха ритмично до тялото му.

— Ела — рече той дрезгаво. — Нека си легнем.

Сай се отпусна върху леглото, тя вече беше до него и ръцете ѝ галеха широките гърди, мускулестите рамене, силните му ръце.

— Отпусни се върху мен — прошепна той, милвайки с устни съвършените и гърди.

Мередит го направи в някакво пълно замайване и усети как една стоманена ръка разтваря бедрата ѝ. Само след секунда той проникна в нея.

— Сай, не, още не бива! — задъха се тя.

— Шшт... Ще рискувам. — Устните му затвориха клепачите ѝ, тялото му потръпваше в ритъм, бавен като прилива и неумолим като

времето.

— Искам да ме усетиш — промълви той. — Как мога да те изпълня докрай.

— Гърбът ти... — изхлипа тя.

Той се усмихна въпреки разяждащото желание. Устните му докосваха пламналото ѝ лице, тялото му я любеше с бавно обожание.

— Нищо няма да ми стане.

Сякаш вече наистина се чувстваше напълно здрав. Болките бяха почти само спомен. Онова, което правеше на Мередит, ги заличаваше напълно. Чувстваше единствено меката топлина, която го обгръщаше, покорното ѝ, зажадняло тяло. Долови тихите ѝ стонове, когато ускори ритъма и тя отчаяно се вкопчи в него. Вдигна глава, защото искаше да вижда лицето ѝ. То бе като маска на непоносимото удоволствие, очите ѝ бяха притворени, замъглени от желание.

— Сай, обичам те.

— Да. Полека, скъпа. — Ръцете му притискаха стройните ѝ бедра. — Остани при мен — прошепна той. — Нежно, мъничката ми. Така... Нежно. Вземи ме. Вземи ме целия, Мередит. — Бавно задълбочаваше проникванията си, притискаше я все по-близо и по-близо.

— Ще те... нараня. — Последната разумна мисъл бе страхът ѝ за него.

— Ако това е болка — успя да прошепне Сай през надигащото се удоволствие, — бих искал да умра от нея.

Мередит се задъха, очите ѝ се изпълниха със сълзи от бавната спирала на удовлетворението. Застина безпомощна, сляпа за всичко, освен онова, което ѝ даваше той. Нежността му бе безкрайна, екстазът — невероятен. Никога не бяха преживявали нещо подобно. Не бе и мечтала, че двама души могат да се слоят така пълно, че телата, умовете и душите могат да се разтворят в този божествен водовъртеж.

— Давай, миличка — прошепна той, когато лицето му започна да се замъглява, пот изби по челото му, ръцете му се вкопчиха в нея и мощното му тяло се разтърси. — Прави го. Така е добре, добре е, Мередит, да, да, мила!

Тя простена от тревога, но се подчини. Реалността се изгуби в експлозии от свирепо удоволствие. Чу вика му, но бе отвъд всичко, когато собственото ѝ тяло започна да се извива в своя безумен екстаз.

Ноктите ѝ му причиняваха болка. Тя най-сетне си даде сметка за това и пусна раменете му. Цялата трепереше. Дори не можеше да диша нормално. Тялото ѝ бе напълно извън контрол.

— Сай? — Откри, че лежи до него, косата ѝ бе мокра от пот. Тялото му още не се бе успокоило, очите му бяха затворени, гъстите мигли се очертаваха върху бледите бузи. — О, Сай, добре ли си?

Очите му бавно се разтвориха. Бяха почти черни, но онова, което бе разширило зениците и родило невероятната усмивка, не бе болка.

— Да. — Гласът му бе натежал от изтощителното удоволствие. — Ти...

— Добре съм... — произнесе тя дрезгаво.

Ръката му проследи очертанията на лицето ѝ, задържа се върху меките устни, леко наранени от целувките му.

— Само добре ли?

Тя смутено извърна очи към пулсиращата вена на шията му.

— Нямам думи.

— Аз също. — Той целуна очите ѝ. — И това трябва да е любов, Мередит. Това невероятно сливане. Не беше просто секс, а отдаване и вземане докрай.

— Знам. Чак се боя...

Сай притисна главата ѝ към рамото си.

— Няма от какво да се боиш. Никога вече. Сега вече си принадлежим докрай и не може да има някой друг нито за теб, нито за мен. Докато сме живи.

Сърцето ѝ почти спря да бие. Сай говореше за тотално обвързване, но тя не смееше да му вярва. Дълго време бе стоял без жена и тя бе успяла да го задоволи. Ако не бе това, значи бе всичко, което някога бе искала. Но все още не бе сигурна.

Сай усети колебанието ѝ, но само се усмихна. Вече можеше да я има. Щеше да му е нужно време, но тя му се бе отдала напълно, без всякакви задръжки. Беше негова. Радост заля душата му. Привлече я към себе си с ликуващ смях.

— Добре ли е гърбът ти? — Мередит се опита да не обръща внимание на смеха му, който ѝ се стори подигравателен.

— Гърбът ми е много добре. Не съм го увредил. Казах ти, че можем да се любим, стига да го правим по съответния начин. — Той се

отдръпна, очите му потърсиха нейните. — И беше точно както ти обещах. Ти плака от удоволствие.

— Да. — Тя не бе в състояние да отмести поглед. — Никога не е било така.

— Знам. Господи, и дори след всичко това продължавам да те искам.

Мередит се усмихна плахо.

— Както винаги.

— Не, не е същото. Преди всичко беше само секс.

— А сега? — запита тя несигурно.

Палецът му погали меките ѝ устни.

— Сега е нещо, което дори не мога да изразя с думи. — Очите му не се откъсваха от нейните. — Не се отдръпнах накрая — прошепна той. — Не можах. Съжалявам. Но наистина мисля онова, което ти казах. Целта ми не е на всяка цена да забременееш и да те лиша от всякакъв избор.

Мередит се колебаеше.

— Сай... ако стане някое бебе... аз... аз...

Сърцето му заби ускорено.

— Искаш да кажеш, че не би имала нищо против?

— Да — рече тя, останала без дъх.

— Нито пък аз. — Той също се бе задъхал. Очите му бяха яростни и нетрепващи. — Защото никога преди не съм бил способен да се отдам напълно, дори и на теб. Но сега беше като две половини, които се съединиха, за да направят цялото. Бе всичко, което трябва да е физическата любов.

Тя се сгуши до него.

— Наистина го мислиш, нали?

— Но не ми беше лесно да те накарам да го разбереш.

— Това важи и за мен — напомни му Мередит. — И на теб ти бе трудно да повярваш, че съм способна на любов.

— Сега вярвам. Ти ми го доказа, когато седя с мен нощ след нощ. Останах жив благодарение на теб.

— И аз съм жива заради теб.

— Ожени се за мен.

Това бе най-съкровеното ѝ желание. Но все още съществуваше проблемът с проклетите дялове, плановете ѝ за превземане на

компанията и предателството на Дон.

— Мислиш за корпорацията, нали? — запита Сай, раздразнен, че тя не се съгласи незабавно. Не му бе приятно, че работата ѝ е по-важна от самия него. Е, сега имаше известно предимство. Ръката му се отпусна върху корема ѝ и той се надигна, за да я погледне. — Добре, направи каквото трябва, само че бързо. Не искам да влезеш в църквата с мен в рокля за бременни.

— Та то бе само веднъж — промълви несигурно Мередит.

Усмивката му стана още по-широка.

— Колко време ти трябваше, за да забременееш с Блейк? Доколкото си спомням, каза, че е станало още първия път.

— Може да не съм чак толкова фертилна сега.

— Може и да не си. — Той приглади косата ѝ и усмивката му угасна. — Трябва да вземеш някои трудни решения. Не можеш да живееш в Чикаго, докато си бременна с второто ни дете. Искам да бъдеш с мен. Искам да те виждам как наедряваш. Искам да спя до теб и да усещам как бебето рита. Искам всички онези неща, които съм пропуснал при Блейк.

Мередит въздъхна, защото тя също го искаше. Усмихна му се.

— Дай ми няколко седмици.

Той кимна. Бе твърде близо до целта, за да рискува да я изгуби точно сега. Мередит го обичаше. Можеше да ѝ позволи известна свобода. Ако тя искаше битка за контрола върху компанията, щеше да я има. Време беше да ѝ покаже, че ако не другаде, поне в бизнеса той ще диктува нещата.

Тя видя изражението му и го разтълкува съвсем точно. Сай смяташе, че ще успее да я победи. Но той я бе видял да действа само един-единствен път. И трябваше да получи още някои уроци.

Мисълта за евентуалната ѝ победа обаче я тревожеше, защото той си имаше вродена мъжка гордост. Дано да бе достатъчно силен да приеме с достойнство поражението си, ако се стигнеше дотам.

Не можеше да му даде дяловете, защото Дон също ги преследваше. А тя държеше да покаже на девер си, че не е някаква фигурантка, а наистина заслужава поста, поверен ѝ от Хенри. Самочувствието ѝ го изискваше. Гневът се смесваше с желанието да бъде на върха. Доверила се беше на Дон, а той я бе предал. И щеше да си плати за това!

След като въведеше ред във владенията си, можеше с достойнство да се оттегли и да даде на Сай децата, които той искаше. „Хардън пропъртиз“ вероятно бе достатъчно голяма компания, където би се намерила работа и за нея, стига да пожелаеше. А междувременно можеше да си позволи лукса да се грижи за Блейк, докато той порасне, да отгледа и детето, което може би някой ден също щеше да се роди. Бизнесът бе нещо добро, ако е единственото, което имаш. Но едно дете бе нещо безценно. И то заслужаваше достатъчно от времето на майка си, за да получи добър старт в живота. Разбира се, от баща също имаше нужда. Тя бе очарована от начина, по който Сай се държеше с Блейк, от мястото, което му отделяше в сърцето си. Животът им можеше и да е добър сега, когато вече бе сигурна в чувствата си. Но нямаше намерение да му поднесе всичко на тепсия.

— Трябва да си вървя — прошепна тя и с неохота се отдръпна.

— Така ли? — запита сънливо Сай. — Защо?

— Защото господин Смит всеки момент ще се върне и може да надникне при теб. Или пък майка ти може да реши да си побъбрите.

Той я погледна със съжаление.

— Това последното е неизбежно, нали?

— Майка ти не е чак толкова лоша жена. И си има своите оправдания за онова, което е сторила.

— Точно ти ли се нае със защитата на майка ми?

— Точно аз. Няма да ѝ е лесно да ти каже истината. Ти ѝ причиняваш същото, което аз се опитах да причиня на теб. Но аз имах причини, които ти не знаеше. Същото важи и за Мирна.

— Вероятно. — Той отново я притисна до себе си. — Реалността вечно се изпречва на пътя на мечтите ми.

— Както и на моите. — Тя го целуна.

— Сънувай ме тази нощ, когато си легнеш.

— Бих искала да спя до теб.

— Тогава ела, когато всички си легнат. Ще те любя пак.

Тя преглътна с усилие.

— Не мога. Скъпи, не мога. Повече няма да те излагам на рискове. Ако ти се случи нещо, няма да го понеса.

Той се усмихна малко накриво.

— Добре. За известно време ще се задоволя с откраднати целувки и фантазии.

— А когато се справиш съвсем, ще се радваш, че си почакал — обеща тя.

Сай тихо подсвирна.

— Не знам дали мога да преживея цялото това вълнение.

Тя се ухили.

— О, ще успееш, надявам се.

Тя стана и облече анцуга, притихналите му, жадни очи не се откъсваха от нея. Обу маратонките си и му подхвърли пижамата и халата.

— Да ти помогна ли да ги облечеш?

— Само ако си готова после да ми помогнеш да ги съблека. Бягай оттук.

— Аха, значи вече съм персона нон грата, след като получи каквото ти трябваше.

— Нищо подобно. Нахрани ме. Един мъж огладнява, когато изразходва много енергия. Тази сутрин съм пил само кафе.

Мередит се засмя с искрено удоволствие.

— Наистина ли? Какво искаш?

— Доктор Брайнер каза, че повече протеини са полезни за мускулите. Донеси ми един стек. Трябва да закрепна бързо.

Тя се изчерви.

— В такъв случай ще се погрижа. А сега си почини.

— Искаш ли да се обадя на доктора и да го питам дали правенето на любов е добро за терапията ми?

— По-добре не. Може да си помисли, че имаш лоши намерения по отношение на господин Смит.

— Да те вземат дяволите! — Сай възмутено хвърли една възглавница по нея.

Тя излезе в коридора, неспособна да удържи смеха си. Господин Смит тъкмо идваше отвън.

— Какво става? — вдигна вежди той. — Да не би войната да започва отново?

— Засега е само бой с възглавници — отвърна Мередит с неразгадаемо изражение.

Той се усмихна на себе си и тръгна към стаята на Сай. Щом можеха да се смеят заедно, значи нещата отиваха на добре.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Сай се бе клел, че му няма нищо на гърба, но необичайното усилие върна болките. Можеше да го скрие от Мередит, но не и от господин Смит.

— Попрекалил си — обвини го той.

— Малко, може би — промърмори Сай, като се надяваше видът му да не го издава.

— Оттук нататък внимавай с някои упражнения — рече твърдо господин Смит.

Сай се съгласи с крива усмивка.

Но когато след малко бодигардът спомена, че гърбът отново създава проблеми на Сай, Мередит се почувства виновна. Реши повече да не ходи при него, като измисляше всевъзможни претексти.

Сай веднага усети каква е работата и това го направи раздразнителен. Телефонният му разговор с Брад Джордан, неговия вицепрезидент, също допринесе за това.

— Носят се слухове за някакво присъединяване към друга компания — напомни му Джордан. — Служителите са в паника и дори се съмняват, че изобщо ще се върнеш на работа.

Сай побесня.

— И кой, по дяволите, разпространява тези слухове?

— Не знам. Опитвам се да разбера. Акциите непрекъснато сменят собствениците си. Дори не успявам да следя какво става.

— Работата ти е да следиш — напомни му Сай. — Ще се върна следващата седмица, независимо какво казват докторите. Кажи го на хората ми. И ще хвърчат глави, ако разбера, че някой се опитва да срине бизнеса ми.

— Е, не е чак толкова лошо — засмя се Джордан. — По-добре ли си вече?

— Да. Само дето ме пробожда от време на време, но иначе бих тичал, стига тия проклети доктори да не ми забраняваха.

— Гледай да изпълняваш каквото ти казват. Не бих искал да те внасят на следващото заседание на борда.

Сай направи гримаса.

— Е, все нещо мога да свърша и по телефона. Ще поговоря лично с някои от акционерите. Може би ще успея да убедя Лоурънс да се съюзи с мен, ако му обещаая един нов бик.

— Като подкуп ли?

— Стига да свърши работа. Точно сега не мога да позволя „Тенисън интернешънъл“ да ме победи. Дръж ме в течение.

— Това ми е работата. Оправяй се.

— Правя каквото мога.

След минути Мирна влезе при него и го намери мрачен и потиснат.

— Нещо не е наред — каза тя.

Сай нямаше какво да й отговори. Не искаше да я въвлича в тази битка. Тя беше само негова. Запали цигара — първата след връщането у дома.

— Дай ми пепелник, моля те — рече рязко.

Тя намери един и го сложи на масичката, без да прави забележка за лошия му навик. Отпусна се на стола срещу него и притеснено скръсти ръце в скута си.

— Все отлагах това. — Очите й се взряха неவிждащо през прозореца. — Смятах, че правя най-доброто за теб, като крия истината. И изглежда загубих мярката през годините. Понякога е трудно да осъзнаеш, че малкото момченце, което си люляла на коленете си, е станало мъж, който вече не се нуждае от покровителство. И ти ще почувстваш това някой ден с Блейк.

Той започваше да го разбира. Откритието на собственото му бащинство го бе накарало да бъде по-снизходителен в преценките. Но все още му беше трудно да разговаря с майка си. Сякаш изобщо не я бе познавал.

— Минавам свръхскоростен курс по бащинство — призна неохотно. Взря се настойчиво в нея и видя как тя пребледня под погледа му. — Спомена, че искаш да ми кажеш нещо.

— За... Франк — започна тя.

Той се изсмя рязко, като се опита да даде вид, че не знае нищо.

— Имаше ли и други грехове, освен изневерите?

— Не. Но аз имам.

В следващия половин час синът ѝ напрегнато слушаше историята, която тя вече бе доверила на Мередит.

Когато майка му свърши, Сай остро си пое дъх.

— Защо не си ми го казала още преди години?

Тя сви рамене.

— Трябваше да науча, че уважението е нещо, което човек трябва да заслужи, а не да вземе назаем отнякъде. Това бе дълъг и мъчителен урок. Съжалявам. Причиних ти толкова зло, че никога няма да мога да го изкупя.

— Обичала ли си баща ми?

Очите ѝ станаха тъжни.

— Не. Съжалявам. Но обичах теб.

На Сай му се струваше, че разговаря с напълно непознат човек.

— Не знам нищо за детството ти. Не си спомням изобщо някога да си го споменавала.

— Прекалено много се срамувах. Глупаво, нали? Защото аз не съм нито майка си, нито съпругът си. Аз съм си аз. И независимо какво са сторили другите, то може да ме засегне само ако аз позволя. Не мога да отговарям за чужди грехове. Само за своите. А напоследък те са повече от достатъчно.

Сай се усмихна.

— О, не си чак толкова лоша. Блейк те обича.

Тя се изчерви от удоволствие.

— Забелязах. Понякога четете и на мен вечер...

— Четете ли ти „Грите мечета“? — запита я развеселен Сай.

— Да! А разказвал ли ти е за Спящата красавица? И как Принцът катастрофирал и наранил гърба си?

Сай се заля от смях.

— Чудо момче е този мой син.

— Да. — Очите ѝ потърсиха неговите. — Ще се ожените ли с Мередит?

— Разбира се. И се надявам да стане доста скоро. Може да има едно малко усложнение.

Тя се намръщи.

— Имаш пред вид дяловете?

— Да — многозначително се усмихна той. — Независимо от всичко, не мога да позволя на Мередит да лапне компанията ми. Не че допускам, че е в състояние да го направи. Но няма да мога да избегна битката, ако не се откажа от правата върху онези залежи. — Очите му потъмняха. — Мразя да ме притискат до стената. Дори не си направиха труда да поискат съгласието ми, а направо се заеха да ме превземат. Не знаех още коя е Мередит, когато казах „не“. Е, ще се оправя някак, без да накърня много гордостта ѝ. Но тя ще загуби тази битка.

Мирна не посмя да не се съгласи. Но имаше чувството, че Сай подценява Мередит в това отношение. След като я бе видяла да се разпорежда в най-критичната ситуация, когато той беше в болницата, можеше да си представи, че е същата и в бизнеса. И щеше да е сериозен противник, но Сай не желаше да го признае.

— И все пак, бих се обзаложила, че ще има сватба, независимо какво ще се случи. Тя и Блейк вече просто не могат без теб.

— Както и аз без тях. — Той се раздвижи с тежка въздишка. — Къде е тя? Няма ли да дойде да ме види?

— Значи затова все още си тук — поусмихна се Мирна. — Защото ти е приятно да се грижи за теб.

— Срамота — изглежда я сърдито Сай. — Откъде си сигурна, че можеш да четеш мислите ми?

— Ти си мой син. И е срамно за теб, че се опитваш да спекулираш със съчувствието ѝ. Всъщност, тя цяла сутрин не е пускала телефона. Господин Смит спомена, че ще трябва да я закара до Чикаго.

Сай направи гримаса.

— Знаех, че скоро ще стане. Кажи ѝ, че трябва да поговоря с нея, моля те.

— Добре.

Сай взе ръката на майка си с известно чувство за вина, защото бе труден и си го знаеше.

— Много държа на теб — произнесе някак рязко. — Понякога превръщам живота ти в ад, и все пак е така.

Тя се усмихна несигурно.

— Същото важи и за мен.

Той пусна ръката ѝ, смутен от подобна изява на чувства.

— Повече няма да се връщам към миналото. Мередит може би беше права. Истината пречиства.

— Тя е необикновена жена — каза Мирна. — Съжалявам, че не й дадох шанс преди шест години.

— Е, сега поне разбрах защо. Не е било само от снобизъм, нали? Мирна поклати глава.

— Не мога да си позволя да гледам отвисоко на никого, като знам какъв е произходът ми.

— Ти си жена от класа — произнесе той упорито. — Независимо от миналото ти.

— Същото важи и за теб. — Тя преглътна сълзите си. — Ще ти изпратя Мередит.

— Майко...

Мирна се извърна и видя израза върху лицето му.

— Не се опитвай да се извиняваш — каза му нежно. — Всички имаме голяма вина. Но ще поправим нещата. Ще видиш.

После затвори вратата зад себе си. Някаква буца заседна в гърлото на Сай. Най-сетне знаеше всичко. Защо Мирна бе прогонила Мередит, защо бе толкова самотна и тъжна през по-голямата част от времето. Най-сетне бе намерил обяснението за всички мистериозни неща, съпътствали го през целия му живот. Той притвори очи. Всичко, с което трябваше да се справи сега, бе битката с Мередит за дяловете. Не би трябвало да е чак толкова трудно, каза си той с мрачен хумор. Помогнал си бе доста в това отношение през последните седмици.

Мина половин час, преди Мередит да влезе в стаята му. Изглеждаше бледа и някак несигурна.

— Ела при мен — протегна й ръка той.

Тя застана до него, като явно се владееше с голямо усилие. Изведнъж Сай разбра защо.

— Смит ти е казал, че гърбът ми не е добре ли? — разсмя се той. — Е, понаболява ме малко. Но не е станала никаква беля. Затова ли не дойде толкова време? Защото мислеше, че ще ме върнат обратно в болницата?

— Да. — Сълзите рукнаха от очите ѝ и той утешително я притисна до себе си. — Толкова съжалявам. Просто не можех да те погледна в очите.

— По-жилав съм, отколкото си мислиш — прошепна в ухото ѝ.
— Не плачи, мъничката ми. Добре съм. — Привлече я върху скута си.
— Поразмърдахме някои мускули, това е всичко. Но не сме повредили гърба. Повярвай ми.

Тя вдигна очи. Наистина не личеше да го боли. Избърса сълзите си, но все още бе смутена.

— Напоследък се превърнах в най-обикновена ревла.

— Просто ти дойде много. Чух, че се готвиш за Чикаго. Мислех, че ще останеш още една-две седмици.

— Мирна ти е казала, предполагам.

Сай кимна.

— Каза ми и за баба ми — добави той с усмивка.

— Слава богу.

— Не ѝ беше лесно, но тя е корава жена. Сега вече се разбираме доста по-добре.

— Радвам се, Сай.

— Чудя се — той нежно докосна лицето ѝ — дали бебето, което си направихме вчера, ще прилича на теб също толкова, колкото Блейк прилича на мен.

Мередит пламна цялата.

— Много си сигурен.

— Да. — Той потърси очите ѝ. — А ти не си ли?

Тя също бе почти сигурна. Някак си го усещаше, същото навярно беше и със Сай. През последните дни те двамата сякаш носеха една душа.

— Да. — Наведе се и го целуна. — Дано този път бъде дъщеря.

— И аз се надявам на същото. Трябва ли да се връщаш в Чикаго?

— Да. Съжалявам. Има доста неща, които се налага да свърша лично.

Не спомена за стария му чичо и за дяловете, нито за кампанията, която смяташе да подемe, за да не позволи на Дон да окупира вътрешния сектор. Както и факта, че можеше да се наложи да превземе „Хардън пропъртиз“, за да я спаси. Точно сега нямаше как да му го каже.

— Окей — кимна той. — Блейк ще остане ли?

Мередит се колебаеше. Мисълта да се лиши от детето я разстройваше неимоверно.

— Най-добре ще е да го взема с мен — произнесе смутено.

— Знаеш, че той ще е по-добре тук, при мен. Пък и тъкмо посвикна в училището. Не е честно отново да го откъсваме от средата му.

— Разбира се, че не е — съгласи се тя. — Но през изминалите години доста често бях разделена от него. Не мога пак да го изоставя. Престоят ми там може да продължи седмици.

— Можеш да говориш с него по телефона, също както и преди. Освен това, мъничката ми, този път той ще има мен и баба си. Ще е в познато обкръжение. — Сай й се усмихна. — Няма да му позволя да те забрави. Ще му говоря за теб през цялото време.

Не й бе приятно да отстъпи, но виждаше, че е прав. Дори би могла да прескача през почивните дни и да не се откъсва напълно от тях. Но точно сега бе изключително важно да се върне. На карта бе поставено нейното бъдеще и това на Блейк.

— Прав си — съгласи се най-сетне. — Не бива пак да го откъсвам от училище, ако искам догодина да го запиша в първи клас. Господин Смит също ще остане.

— Ще останеш съвсем сама — каза Сай рязко. — Това не ми харесва. Вземи Смит с теб.

Това бе невероятен жест, защото Сай я ревнуваше от него. Мередит се усмихна.

— Благодаря. Но предпочитам той да остане с Блейк. А вероятно и ти.

— Предполагам. — Сай си спомни историята с отвличането. — Но ще се тревожа.

— Ще ви се обаждам всяка вечер. Не се тревожи. В края на краищата живея в Чикаго от шест години. Корпорацията има достатъчно служители за охрана. Ще ангажирам временно Холмс. Той е ученик на господин Смит. Това би ли те задоволило?

— Не колкото ти успя вчера — заяви усмихнато Сай. — Но се надявам той да се грижи добре за теб.

— Ще се върна, преди да съм започнала да ти липсвам. Обещавам.

— Не е възможно — рече той тихо. — Вече ми липсваш.

Тя преглътна сълзите си. Тази нова връзка помежду им бе толкова красива, толкова вълнуваща. Благодареше на бога, въпреки че

се питаше колко ще продължи. Имаше да върши доста неща, а и да вземе някои важни решения. Само след минути вече опаковаше багажа си.

Най-трудното беше да каже на Блейк. Когато се върна от училище и научи, че майка му заминава, той се разплака горчиво.

Мередит го прегърна и се опита да му обясни, но детето не беше на себе си. Наложил се Сай да се намеси и да му обещае, че Мередит ще се обаждат всяка вечер.

— Майка ти би могла да си идва за събота и неделя — добави той с настойчив поглед.

Тя с готовност се съгласи, макар да не бе сигурна, че ще ѝ е възможно. От опит знаеше, че голяма част от сделките се вършеха по светски изяви. А за да пресече пътя на Дон, трябваше да се заеме с акционерите, от които зависеше развитието на нещата.

Блейк си остана докрай нацупен и съвсем не убеден, но поне не плачеше, когато тя тръгна за летището. На сбогуване Мередит целуна леко Сай, защото всички ги наблюдаваха, но очите ѝ казваха достатъчно ясно колко не ѝ се иска да заминава. Неговите казваха същото.

Пътуването до Чикаго ѝ се видя много дълго, макар и да бе в самолета на „Тенисън“. През цялото време разлистваше отчетите и данните, предоставени от верните ѝ хора във връзка с последните намерения на Дон. Много от тях бяха свързани с нейния вътрешен сектор. Наистина не си бе давала сметка колко ловко Дон е измъквал юздите от ръцете ѝ. А за някои от номерата, които ѝ бе погледил, бе готова направо да го убие.

Възползвал се бе докрай от вендетата ѝ срещу Сай и бе казал на хората на възлови постове — своите и нейните — че е обзета от емоционална истерия и жертва интересите на компанията за лични цели. Е, не можеше да му отрече известно право. Когато научи, че Сай Хардън държи правата върху онези залежи, мисълта за отмъщение почти успя да я заслепи. Вярно, че донякъде бе рискувала интересите на корпорацията. Никакви изключителни обстоятелства не бяха в състояние да оправдаят този факт.

Но накрая бе взела разумно решение и това донякъде поставяше нещата в положителна светлина. Вече се бе свързала с Макгий и двама от директорите, които я подкрепиха, когато пое поста на Хенри. Те все

още бяха на нейна страна. Но това не беше достатъчно. Трябваше да попречи на Дон да събере достатъчно акции на „Хардън пропъртиз“ и да завземе контрола. А после да осуети плановете му да я елиминира. Щеше да поиска вот на доверие от своите директори. Усмихна се сама на себе си. Е, казваха, че в бизнеса акулите се изяждат взаимно. Облегна се назад и започна да остри зъбите си.

Дон я посрещна на летището, изглеждаше смутен и несигурен.

— Нямах да знам, че пристигащ, ако Макгий не го беше споменал на една среща по маркетинга тази сутрин — рече той малко обвиняващо.

— Смятах да те изненадам — отвърна любезно тя, но очите ѝ останаха студени и изпитателни; нещо, което той не пропусна да забележи. — Успях, нали?

— Наистина. Напоследък нещата се понатрупаха доста.

— Това не е проблем. Работих върху приобщаването на компанията, докато чаках Сай да се оправя.

— Наред ли е всичко? — запита напрегнато Дон. — Ще може ли да ходи отново?

— Съвсем сигурно е. Скоро ще се върне на работа. — Това не бе съвсем вярно, но нямах да е зле Дон да мисли, че е така. — Сай не е от тези, които се оттеглят преди края на битката.

— Казах ти го още в началото.

— Така е. — Мередит се извърна към него на задната седалка на лимузината и го погледна право в очите. — Аз също няма да се оттегля. Напоследък научавам доста неща, макар и да не съм на предната линия.

— Не те разбирам.

— Наистина ли? — Усмивката ѝ стана още по-широка и тя с въздишка се облегна назад. — Няма значение.

Кое то накара Дон да се намръщи и да мълчи през целия път до жилището ѝ на „Линкълн парк“.

Следващите три седмици тя посвети на възвръщането на позициите, които бе изгубила по време на отсъствието си от

компанията. Трудно ѝ бе да е разделена от Сай и Блейк, но разговаряше с тях всяка вечер по телефона. Сай остро настоя да се върне за следващия уикенд, но щеше да има някакъв благотворителен обяд, а после неделна закуска, на които тя трябваше да присъства и да търси подкрепа. Опита се да му го обясни, но той бе вбесен, че не е готова да остави всичко и да се втурне към него. После даде телефона на не по-малко разочарования Блейк. Единствено Мирна бе любезна с нея, но Мередит си даде сметка, че е развалила вечерта на цялото семейство. Това ужасно я потисна, следващите ѝ разговори със Сай бяха някак принудени и отчуждени.

Той вече се бе върнал на работа, макар и за ограничени часове. Но Мередит не знаеше, защото бе забранил да ѝ казват.

Джордан бе шокиран, когато влезе в големия кабинет на Сай и намери там шефа си седнал зад бюрото с мрачен и решителен вид.

— Позволено ли ти е да бъдеш тук? — запита Джордан.

— Не, по дяволите — дойде острият отговор. — Но ако остана още една седмица вкъщи, мога да се сбогувам с контрола върху компанията си. Мили, къде са ония списъци на акционерите? — изгърмя той.

Изплашената му дребничка секретарка се втурна с купчина листи в ръка.

— Заповядайте, господин Хардън.

— Свържи ме по телефона със Сам Харисън и кажи на Тери Оджън да дойде веднага.

— Да, сър. — Тя изхвърча и захлопна вратата зад себе си.

— Бедничката Мили — промърмори Джордан.

— Нищо ѝ няма. Свикнала е. И тъй, какво научи за „Тенисън интернешънъл“?

Джордан се настани срещу бюрото му и започна доклада си.

През следващите дни Сай напомняше истински ураган. Раните го боляха и сигурно не му беше никак лесно, но вече държеше здраво юздите и Джордан почти съжеляваше Дон и Кип Тенисън. Те щяха да се опитат да съборят каменна стена с дървена тояга.

В Чикаго Мередит се усмихваше, като гледаше как вървят акциите на „Хардън пропъртиз“ на борсата по бизнес канала на телевизията.

Сай не искаше тя да знае, че вече поглъща дяловете с помощта на верните си хора. Но тя естествено го знаеше. Следеше прехвърлянията не само по телевизията, но и чрез компютъра си. Забелязваше, че разликата между дяловете на Дон и тези на Сай нараства чувствително в полза на последния. Но тя самата все още имаше достатъчно, за да победи в гласуването и двамата им. Дон явно се предоверяваше на хората си и сякаш не си даваше сметка, че пълномощията се прехвърлят буквално пред очите му. Мередит се задоволяваше с устни обещания и не смяташе, че още е време да разкрива картите си. Щеше да поднесе своята изненада и на двамата мъже при следващото заседание на борда на „Хардън пропъртиз“. А междувременно бе свикано извънредно заседание на борда на „Тенисън интернешънъл“. Мередит разбра веднага, че инициативата е на Дон и че става въпрос за нейното положение.

По ирония на съдбата тя всъщност нямаше вече желание да оглавява вътрешния сектор. Посветила му беше много време и се чувстваше уморена. Все още притежаваше голяма част от дяловете, от които можеше да получава сигурни дивиденди докато е жива, притежаваше недвижими имоти и инвестиции. Хенри я беше осигурил добре, без да ощетява брат си.

Дон имаше достатъчно пари. Но той искаше власт. И дори Мередит да бе готова да отстъпи част от своята, тя в никакъв случай нямаше намерение да позволи на коварния си девер да я елиминира напълно.

Тя се появи на следващия коктейл в пълна бойна форма. Блестящата ѝ външност и изисканите разговори имаха единствената цел да подкопаят позициите му в корпорацията. Нито един от директорите не бе лишен от вниманието ѝ. Знаеше, че така се върши повече работа, отколкото по който и да било друг начин, но усети още по-голямо охлаждане в отношенията със Сай, когато му спомена, че ходи на партита. Не можеше да му обясни защо го прави и това още повече влошаваше нещата. Опасяваше се, че в краен случай той ще се съюзи с Дон. Сай искаше тя да се откаже от компанията и бе в състояние да действа съвсем безогледно. Тази битка той не можеше да си позволи да загуби.

Блейк не приемаше отсъствието ѝ с по-голям ентузиазъм от баща си и някои вечери затваряше телефона, без дори да каже „Обичам те,

мамо“. Непрекъснато говореше само за Сай. Това би трябвало да я радва, но всъщност я плашеше. Работата не можеше да замени детето ѝ. Защо ѝ бе нужно толкова време, за да го разбере? Все се надяваше, че по-късно ще успее да навакса пропуснатото. Нямаше да понесе, ако Блейк се настроеше против нея.

Постепенно нещата се влошиха дотолкова, че Сай вече сякаш не се радваше да чуе гласа ѝ, нямаше и следа от предишното вълнение. Може би наистина само болестта и уязвимостта му го бяха карали да бъде така нежен с нея. Сега той се оправяше и вероятно се бе излекувал от страстта си. И всичко можеше да се върне отново там, откъдето бе започнало.

Все пак Сай и Блейк ужасно ѝ липсваха. Умората и напрежението си казваха своето и тя разреши обажданията по едно на няколко дни. Някои вечери дори нямаше сили да вдигне телефона. Разстоянието между нея и Билингс ставаше с всеки изминал ден все по-голямо, но нямаше как да напусне Чикаго преди заседанието на борда.

Най-лошо от всичко бе честото прилошаване, което започна да я измъчва през четвъртата седмица след раздялата ѝ със Сай. Знаеше много добре каква е причината и със стоическа усмивка отказваше питиетата и сандвичите. В очите ѝ се появи някакъв нов блясък, лицето ѝ сякаш излъчваше сияние, което го правеше още по-прекрасно. Това бе най-хубавият подарък, който щеше да направи на Сай. Когато научеше, той отново щеше да се върне към нея. Дори не си позволяваше да мисли, че това би могло и да не стане.

— Заседанието на борда е утре — напомни ѝ Дон една седмица по-късно. Тя тъкмо си тръгваше към къщи след една вечеря, на която бе успяла да си осигури последния от гласовете, гарантиращи поста ѝ.

— Не съм забравила, Дон — усмихна му се тя.

Тази усмивка бе започнала да го нервира. Хенри се усмихваше по същия начин, когато се канеше да лапне някоя компания или да вземе главата на някого.

— Мередит... — започна той несигурно. — Действително ценя работата, която свърши през изминалите години. Хенри би се гордял с отговорностите, които пое, и с печалбите, които успя да осигуриш за компанията.

— Знаем. Освен всичко друго ми беше и интересно.

Дон присви очи. Тя се държеше така, сякаш знаеше какво предстои, и той усети познатото чувство на вина. Държеше да си върне компанията, но не му харесваше начинът, по който трябваше да се разправи с Мередит.

— Тази история с „Хардън пропъртиз“...

— Можем да поговорим и утре, Дон. Наистина съм много уморена.

— Забелязах. Тази седмица не си си тръгвала преди девет часа — рече той с неохотна загриженост.

Тя вдигна вежди и неволно докосна с ръка корема си.

— Да, знам. И спя твърде малко. Лека нощ, Дон.

Той кимна и проследи с поглед как Холмс, служителят от охраната, я придружава до лимузината. Напоследък не разбираше съвсем какво става. Тя бе влюбена в Хардън, както и той в нея, ако можеше да се вярва на клюките. Блейк все още беше при Хардън в Билингс. Както и Смит. А последният път, когато неуморимата Кип Тенисън бе останала съвсем без сили, бе по време на бременността ѝ с Блейк. Нужно бе да продължи още малко мислите си в тази посока и щеше да стигне до някои интересни заключения. Е, утре всичко щеше да свърши. Кип щеше да бъде отстранена и той да поеме нещата. Тогава може би тя щеше да се върне в Билингс за нейно добро, а той да продължи собствения си живот.

Междувременно Сай бе получил обещания за дяловете, с които да среже примката, стягана от „Тенисън интернешънъл“ около компанията му. Получил бе и вот на доверие от директорите си — само един се беше въздържал. Това го изненада, тъй като въздържалият се беше Бил. Знаеше, че той не му симпатизира, но сега компанията бе под обсада и мисълта, че някой застава открито срещу него, го разтревожи. Но вече бе готов да осъществи плановете си. Нямаше точна представа какво става в Чикаго, макар да се носеха слухове за някакво извънредно заседание на борда и че положението на един от шефовете на корпорацията е под въпрос. Той се усмихна на себе си. Мередит щеше да бъде отстранена. Добре. Най-сетне щеше да я прибере при себе си, където ѝ беше мястото, и да я отдели от бизнеса, от който жестоко я ревнуваше. Достатъчно бе слушал неубедителните

извинения за отсъствията ѝ. Оттук нататък той щеше да бъде бизнесменът в семейството.

Мередит си легна рано тази вечер, но заспа късно, дори прекалено късно. На другата сутрин се облече прибързано в един перлен копринен костюм, вдигна косата си и слезе в трапезарията. Едва отпи от кафето и не помисли и да рискува със закуската. Трябваше да е във форма тази сутрин. Много неща зависеха от нея.

Лимузината я остави пред сградата на „Тенисън интернешънъл“. Сякаш историята се повтаряше. Точно така тя бе пристигнала и за заседанието на борда на „Хардън“ и бе изненадала директорите там. А сега имаше една истинска изненада за Дон. Надяваше се той да не е прекалено разочарован, че мечът му не е отсякъл главата ѝ.

Директорите вече бяха заели местата си, когато влезе. Мередит им се усмихна и седна. Дон изглеждаше необичайно нервен. За разлика от нея. Дяловете, които гарантираха надмощието ѝ, бяха в куфарчето. Готова бе за всякакви атаки от страна на Дон.

След като заседанието бе открито и прочетен дневният ред, Дон се обърна към директорите. Хвърли бърз поглед към Мередит, преди да започне да говори.

Той представи собствената си интерпретация за подхода ѝ към завземането на „Хардън пропъртиз“, намекна за вендетата и заяви, че е застрашила интересите на „Тенисън интернешънъл“, изкупувайки дяловете на необичайно висока цена. Посочи, че нужните им залежи биха могли да се намерят и на други места в Монтана, без да се сблъскват с интересите на такава стабилна компания като тази на Сай Хардън. Мередит си отбеляза, че той пропусна да спомене евентуалните транспортни разходи. После Дон призова за вот на недоверие на Кип Тенисън.

Думата бе дадена на Мередит. Тя стана.

— Първо, позволете ми да потвърдя, че всичко, което Дон Тенисън каза дотук, е чиста истина — започна, шокирайки Дон и двамата директори, които не бе успяла да спечели в подкрепа на каузата си. — Поех риск, като подцених финансовото положение на Сай Хардън и предложих висока изкупна цена за дяловете. Обаче — добави хитро тя, — сега вече контролирам „Хардън пропъртиз“ и мога

да ви кажа направо, че няма да ни се наложи да превземаме компанията. Но ще преговаряме за молибденовите залежи.

Дон бе смаян.

— Дяловете имам аз — изрече той бавно. — Обещани ми бяха достатъчно пълномощия, за да отстраня Хардън и да изкупя компанията на цена, доста по-ниска от предложената отначало.

— Съжалявам, че твоят приятел Бил явно те е подвел — заяви твърдо Мередит. — Когато трябваше да вземе окончателно решение, той не посмя да тръгне срещу мен, без да е сигурен, че мнозинството от акционерите ще го подкрепи. — Тя измъкна купчината пълномощия. — Получих дяловете, на които ти си разчитал. Включително и онези, които Лоурънс Хардън уж се е съгласил да ти прехвърли. И въпреки че Сай ти помагаше, в момента компанията е повече моя, отколкото негова. А и Сай не е знаел, че ще се обърнеш срещу него. Но той не те познава така добре, както аз.

Дон я гледаше поразен.

— Проклет да съм — произнесе той дрезгаво.

— А сега — продължи Мередит, като остави книгата на масата, — за вота на недоверие. Това бе компанията на моя съпруг. Той я е основал, той я е ръководил, той я е направил това, което е. Никога не съм го молила за контрола върху вътрешния сектор. Хенри сам ми го възложи, научи ме да го ръководя, изпрати ме да се уча, за да съм на нивото на изискванията. През всяка от годините, когато го оглавявах, имахме десет процента печалба, успех в значителна степен да разширя дейностите ни. Общественият ни имидж се подобрява с всеки изминал ден, клиентите ни се увеличават. Побеждаваме конкуренцията почти във всички направления — от компютърния хардуер и софтуер до минното дело и производството на стомана. Моят девер ви каза, че позволих на една вендета да застане на пътя на най-доброто за корпорацията. Вярно е — повтори тихо. — И аз съм човек. Имах проблеми, които щях да разреша и в съда. Но чувствата могат да заслепят всеки. Никога не съм искала да застраша корпорацията, но вероятно съм била близо до това. За което съжалявам.

Очите ѝ обиколиха масата и срещнаха погледа на всеки един от директорите.

— Вие трябва да решите дали да продължа да работя като вицепрезидент на вътрешния сектор. Ако сметнете, че заслужавам още

един шанс, чудесно. Ако не, нямам нищо против. Но искам да знаете, че тази двойствена и подмолна политика не може да ме засегне. — Леденият ѝ поглед бе отправен към Дон, който изглеждаше готов да се пъкне под масата. — Ако аз бях решила да тръгна срещу теб, Дон, щях да водя войната открито. Но стана така, че аз ти платих със същата монета. За което също съжалявам. Хенри никога не забиваше нож в гърба, колкото и изгодно да би било за корпорацията.

Дон пламна. Очите му бяха приковани в масата.

— Е, гласувайте — подкани ги Мередит и седна. — Можете да избирате между два подли червея. Единственото, което трябва да решите, е какъв да бъде полът на оня, който ще оглави вътрешните сделки.

Чу се приглушен смях. Гласовете бяха пуснати и предадени на адвоката на корпорацията. Той ги преброи и поклати глава. После стана.

— Два гласа „против“. Останалите са „за“. Както изглежда, червеят ще бъде женски.

Мередит искрено се разсмя.

— Благодаря ви, господа. Нямаме представа какво означава това за мен.

Извикаха един от директорите на телефона. Отсъствието му се проточи и Мередит бе доволна, че все още имаха кворум, когато посегна към плика в чантата си. Нямаше време за губене.

Дон въздъхна тежко и се приведе напред.

— Съжалявам — каза той на Мередит, като я погледна за миг, а после отмести очи. — Права си. Това беше една мръсна история. Хенри би се срамувал от мен.

— И от двамата ни, вероятно — съгласи се тя. — Но преди да закрием заседанието, трябва да свършим още нещо.

Всички проследиха с учудени погледи как тя плъзна запечатания плик към средата на полираната маса.

— Какво е това? — попита Дон.

— Моята оставка. — Мередит широко се усмихна на смайването им. — Оттеглям се като вицепрезидент на вътрешния сектор.

— Но ние току-що ти гласувахме вот на доверие! — възкликна единият от директорите.

— Знам. И го ценя изключително много. Но напоследък имам други приоритети. Възнамерявам да се преместя в Билингс и да приема едно сливане от друг характер. Надявам се да бъда щастлива и изключително заета през следващите години. Ще запазя мястото си в борда на „Тенисън“, волята на Хенри и собствените ми дялове в корпорацията ми го гарантират. Но следващия път, когато някой се опита да превземе „Хардън пропъртиз“, ще трябва да знае, че съм минала към другия отбор.

Дон се разсмя.

— Господ да ни е на помощ.

— Ще имате нужда от него. — Тя му протегна ръка. — Съжалявам — повтори още веднъж. — Но трябваше да си тръгна така както аз искам. Ти ще се справиш добре. Боя се само, че напоследък работата е целият ти живот. Имаш нужда от време, за да забележиш света около себе си.

Дон сви рамене.

— Бизнесът е всичко, което ми трябва. Благодаря ти — произнесе тържествено той.

— За мен беше удоволствие.

— Има и едно малко допълнително преимущество — добави той, след като приключиха.

— И какво е то? — запита Мередит.

Той бавно се усмихна.

— Господин Смит и гущерът му ще дойдат да живеят при теб в Билингс. А аз ще мога да си купя ново куче.

Заседанието свърши малко след това. Мередит се усмихваше по пътя към колата си и докато минаваше покрай директора, който все още разговаряше по телефона. Той ѝ кимна учтиво и тя не забеляза, че изведнъж стана някак нервен.

— Тя току-що излезе — каза мъжът на събеседника си от другия край на линията. — Много ми беше трудно да се свържа с теб.

— Влизам в заседание и няма да можеш да ме чуеш повече тази вечер. Добре че все пак успя — каза Сай Хардън. — Бързам. Какво има?

— Свършен си.

— Какво?

— Кип Тенисън показва достатъчно пълномощия за контрола върху компанията ти и ги използва, за да накара борда да ѝ гласува доверие. Явно е решила, че най-добрият начин да стигне до залежите е да ги притежава.

Сай изруга. Бе шокиран, наранен, вбесен от измяната ѝ. Превзела бе компанията му, докато е била под собствения му покрив. Това ли е била целта ѝ? Дали не беше спала с него, само за да го извади от равновесие? Дяволите да я вземат! Откакто дойде в Билингс, не правеше нищо друго, освен да заговорничи срещу него. А сега му заби и нож в гърба.

— Можеш ли да я спреш? — запита директорът.

— Нямам особен опит с ураганите — промърмори Сай. — Но ще ѝ трябва ризница, когато се върне тук.

— Тя тръгна към летището.

— Благодаря. Ще я посрещна тъй, че няма да го забрави докато е жива. Задължен съм ти — каза той и затвори.

Късно същата вечер Мередит може би за последен път се качи в служебния самолет на „Тенисън“ и в блажено неведение се отправи към Билингс. Обадила се бе на господин Смит да я посрещне. Никога в живота си не се бе чувствала толкова щастлива. Всичко, което трябваше да направи сега, бе да се изправи пред Сай и да му каже какво е сторила. Като бе спечелила компанията за себе си, може би бе рискувала онова лично сливане, което желаше. Но се надяваше и се молеше да греша — и Сай да е достатъчно великодушен да приеме положението такова, каквото е, без да позволи на гордостта си да ги раздели.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Господин Смит изглеждаше някак необикновено сериозен, когато спря до самолета на „Тенисън“. Мередит забеляза, че Блейк не е с него.

— Да не би нещо да не е наред въщи? — запита още щом се качи в колата.

Той огледа зеления ѝ памучен костюм с панталон, пристегнат с пьстър колан, и каза:

— Нищо особено. Изглеждаш уморена.

— И съм — усмихна се измъчено тя. — Уморена съм до смърт. Тези пет седмици ми се сториха безкрайни. Как е Блейк? А Сай?

— Блейк вече чете приказка за лека нощ на всички възрастни в къщата.

— А... Сай?

— Мога да се сетя за няколко прилагателни — рече Смит заплашително. — Държиш ли непременно да ги чуеш?

— Толкова ли е лошо? — направи гримаса Мередит.

— Колкото е по-добре, толкова е по-лош. Дано твоето завръщане го промени малко.

Тя уморено се облегна назад.

— Ще се въздържа от оценки, докато не научи какво направих. Заклех Дон и членовете на борда да мълчат, за да мога сама да го съобщя на Сай, преди слуховете да стигнат до него.

— От което разбирам, че си осуетила плановете на Дон.

— Наистина го направих — съгласи се тя, без да споменава, че е подала оставката си. Тази новина трябваше да почака, докато види реакцията на Сай. — Но за да успея наистина да им попреча, се наложи да поема контрола върху „Хардън пропъртиз“.

Господин Смит тихо подсвирна.

— На някого това няма да му хареса.

— Ти ми го кажи. — Тя се загледа навън към потъналия в сумрака пейзаж. — Ямата, която копая за себе си, става все по-дълбока

и по-дълбока. И сигурно трябваше поне на първо време да остана в Чикаго, а не да се появявам тук и да се опитвам да се правя на Господ.

— Е, човек се учи, докато е жив. Хардън купи на Блейк куче. — Той й хвърли бърз поглед. — Голямо куче.

— Страхотно. Като се върнем в Чикаго, ще го настаним на верандата и ще му построим собствена стая. — Можеше да се стигне и до това. Нищо чудно Сай да се ядосаше толкова, че да ги изхвърли заедно с голямото куче и всичко останало.

— Не ме разбра — каза Смит. — Игуаните мразят кучетата.

— О! — Тя едва успя да скрие усмивката си. — В такъв случай ще трябва да построим стаичка и за Тайни. Какво ще кажеш? С фонтанче и фикуси, по които да се катери.

Той я погледна ликуващо.

— Наистина ли?

— Защо не? Не се безпокой. Ще се справим.

— Къде? — запита той грубо. — Тук или в Чикаго?

Тя стисна устни, защото не знаеше. Това щеше да зависи от Сай. Имаше за какво да бъде загрижена, особено с оглед на настоящото си положение.

През останалата част от пътя Мередит се опита да не мисли за нищо. Затвори очи и се заслуша в мелодиите по радиото, докато стигнаха дома на Хардън.

Къщата бе ярко осветена. Мередит забеляза, че завесата на предните прозорци бе дръпната, когато колата спря пред вратите. Ужасяваше се от онова, което предстоеше, но знаеше, че няма избор. А фактът, че е бременна — почти съвсем сигурно бременна — щеше да усложни всичко. Ако Сай я отхвърлеше, задето бе загубил компанията си заради нея, историята просто щеше да се повтори. Ами Блейк? Дали не й предстоеше някаква страховита съдебна битка за родителските права?...

— Мамо!

„Е, поне синът ми все още е луд по мен“ — помисли си Мередит, застанала в предверието. Засмя се и го притисна в прегръдките си. Но за разлика от друг път не се опита да го вдигне. Мисълта за бременността вече диктуваше действията й.

— Толкова е хубаво да си дойдеш у дома, Блейк — прошепна тя, сълзи напиреха в очите й. Той й се стори толкова мъничък, че чак

сърцето я заболя. — Липсваше ми, момчето ми. Никога няма да разбереш колко много.

— Ти също ми липсваше. Господин Смит не харесва кучето ми — заяви той обвиняващо. — Моят татко ми го купи и то е черно и бяло и името му е Хари.

— Господин Смит ще получи цяла стая за Тайни и тогава ще харесва Хари — обеща тя.

— Татко ми ли ще построи стаята?

Мередит се поколеба. Очите ѝ се спряха на отворената врата на кухнята, където стоеше Мирна, широко усмихната.

— По-късно ще поговорим за това, миличък.

Тя влезе, като остави господин Смит да се оправя с багажа и детето.

— Как си? — запита тя Мирна.

— Всичко е наред. А ти? — Някак неволно възприеха отчуждения тон отпреди и Мирна реши да стопи леда. — Изглеждаш уморена. Влизай, ще помоля госпожа Дафърти да ни направи кафе. Гладна ли си?

— Хапнах преди да тръгна. Но наистина съм свършена.

— Работила си прекалено много. Сай прави същото.

— Как е той?

Напоследък разговорите им по телефона бяха станали съвсем кратки, сякаш самото разстояние влияеше на отношенията им. Отговорите му обикновено бяха резки и някак принудени. Всеки път, когато тя заговореше за състоянието му или за делата на фирмата, той сменяше темата.

— Добре е — отвърна Мирна някак озадачено. — Вече по цял ден е на работа.

Мередит залитна.

— По цял ден! Ами гърбът му!

— Зараства добре. Все още не бива да вдига тежко, наистина, но не се и налага. Само за известно време ще трябва да се откаже от ездата в ранчото. — Тя се намръщи. — Не ти ли е казал?

Това не предвещаваше добро. Пак тайнственост. Умишлено не отговори на въпроса.

— Той вкъщи ли е?

Мирна поклати глава.

— Беше. Но излезе за някакво късно заседание.

— Значи и шофира? — попита нещастно Мередит. Времето на отсъствието ѝ започваше да ѝ се струва все по-неясно.

— Да.

Икономката сервира кафето, а господин Смит отведе недоволния Блейк да си легне. Кученцето му спеше в една малка къщичка в ъгъла. Но му бяха обяснили, че щом то порасне, ще трябва да си има собствено жилище навън.

След като целуна Блейк за лека нощ, Мередит се върна в дневната.

— А при теб какво става? — запита я загрижено Мирна.

— Ударих як ритник на девера си. Ще си помисли добре, преди да се опита да ми прави номера втори път.

— Ами работата ти?

Мередит се поколеба.

— Все още не съм решила — излъга тя.

Не искаше Сай да знае, че се е отказала от високия си пост. И вече действително се питаше дали не направи ужасна грешка. Сай бе пострадал тежко и бе възможно всичките му думи и действия да са били резултат на собствената му уязвимост. Сега, когато вече всичко беше наред, нищо чудно чувствата му да бяха съвсем различни. И дали вече бе научил, че тя държи контролния пакет на компанията?

— Напоследък бях толкова притеснена — говореше Мирна. — По всякакъв начин се опитвах да накарам Сай да не се преуморява. Но той се втурна като луд в работата си, когато разбра, че Дон Тенисън иска да изкупи останалата част от дяловете. — Тя се усмихна леко. — Знаеше, че Дон действа срещу теб. Девер ти му предложи дяловете при условие, че Сай го подкрепи и му помогне да те отстрани от корпорацията.

Мередит изстина цялата.

— И Сай се е съгласил?

— Не знам — отвърна Мирна. — Беше бесен, когато излезе тази вечер. И аз не знам защо. Компанията значи много за него, но надявам се не чак толкова, че да го накара да се съюзи с Дон срещу теб.

Мередит не бе толкова сигурна. Сай се бе променил след заминаването ѝ, а и знаеше колко неприязнено е настроен към работата

й. Тя направи гримаса и отпи от кафето. Май нещата бяха по-лоши, отколкото очакваше.

Не мина много време и входната врата се отвори рязко, а после се захлопна грубо. Тежки стъпки отекнаха в посока към дневната и Сай застана на прага в тъмносин костюм и студени, обвиняващи очи.

— Ти имаш проклетите ми дялове, нали? — запита той.

Мередит не трепна. Значи знаеше. Сигурно си имаше агенти и в собствения ѝ офис и това обясняваше гнева му. Но той вероятно бе разбрал и за оставката ѝ и затова тя не се разтревожи особено. Вдигна глава и го погледна спокойно.

— Точно така.

— Включително и тези на стария ми чичо?

— Не трябваше да се доверяваш толкова на Дон — забеляза тя. — Той и един от твоите директори работеха срещу теб вече седмици наред.

— Кой директор? — запита той рязко.

— Приятелят ти Бил. Не знаеше ли? — подхвърли тя, ядосана от начина, по който се нахвърли върху нея. Дори не си направи труда да я поздрави. Е, не че не очакваше неприятности. И ги беше получила.

— Не, не знаех — каза студено Сай. — А и ти не можа да ме предупредиш, така ли? Никакви помощи и поощрения за врага, а? — Той хвърли „Стетсън“-а си на един стол и седна на канапето до майка си. Изглеждаше съсипан, но седеше изправен, което явно му костваше голямо усилие.

— Можеш поне да кажеш „добре дошла“ на Мередит — обърна се Мирна към сина си.

— И защо? — Очите му я пронизваха. — Тя няма да остане дълго. Така ли е, Мередит? Сега, когато получи каквото искаше, ти ще се върнеш в Чикаго, за да управляваш корпорацията на мъжа си. Но няма да е толкова просто. Няма да легна и да се предам, докато ти командваш проклетата ми компания!

Невероятно, той не знаеше за оставката ѝ! Тя изведнъж си спомни виновния поглед на оня директор на „Тенисън“, който говореше по телефона, и разбра какво бе станало. Директорът не бе разбрал за оставката ѝ, докато е говорел със Сай, и явно не се бяха свързвали оттогава.

— Да, сега аз имам контрола върху „Хардън пропъртиз“ — започна тя с намерение да обясни.

Но Сай не ѝ даде възможност.

— Гледай колко време ще го задържиш! — Чувстваше се буквално като изритан. Госпожа Бизнес в действие! А си бе представял, че тя ще се откаже и ще си остане вкъщи да гледа децата му. А ето я тук, поела още повече отговорности. — Наистина ли мислиш, че ще гледам спокойно как съсипваш компанията ми?

— Нямам подобни намерения — отвърна Мередит. — Просто притежавам контролния пакет.

Той се изсмя.

— Но не за дълго, миличка. Докато се върнеш в Чикаго, аз вече ще съм си възвърнал контрола. — Той я изгледа злобно. — Кога си тръгваш?

Сърцето ѝ натежа като олово. Това ли искаше той? Сякаш нищо вече не го интересуваше. Очите му бяха ледени, гласът — режещ като нож.

— Или си решила да останеш тук и да поемеш ръководството на „Хардън пропъртиз“? — Той се усмихна подигравателно. — В такъв случай ще е най-добре да се върнеш в къщата на леля си, защото няма да търпя подривни елементи у дома си.

— Сай...

— Синът ми ще остане тук, разбира се — добави той решително. — Няма да го взимаш със себе си.

Тя го погледна изумено. Скочи на крака, разтреперана от гняв. Беше уморена, изнервена, шокирана. И бясна. Отишъл бе прекалено далеч, дори за уязвен мъж в неговото положение. Дори не си бе направил труда да я изслуша.

— Няма да стане — изсъска тя. — Детето е мое. Допреди няколко седмици ти дори не знаеше за съществуването му.

— Но сега знам. — Сай кръстоса крака с лека гримаса. — Не е удобно да го водиш в Чикаго. Искам да бъде тук, за да имам достъп до него. Няма да ти позволя за втори път да отделиш единственото ми дете от мен.

Това можеше даже да е смешно, защото Блейк нямаше да е още дълго неговото единствено дете. Но точно сега нямаше как да му го каже.

— Не се опитвай да ми заповядваш — заяви му остро Мередит.
— И ако не внимаваш, ще те изхвърля направо през главния вход на „Хардън пропъртиз“

— Опитай се! — Очите му проблеснаха опасно.

— Стига. — Мирна застана между тях. — Не мога повече да търпя това. Престани веднага — каза тя на сина си. — Мередит си е дошла след толкова седмици и дори не си е починала от полета, а ти се нахвърляш върху нея заради бизнеса.

— Тя си го заслужи. Господи, не разбираш ли какво е направила? Става дума за собствената ти прехрана.

— Нима компанията е по-важна за теб от Мередит и Блейк? — запита Мирна.

— Адски си права, ако смяташ, че е — заяви побеснял той. Мередит го бе измамила и в този момент той я мразеше. Беше му измъкнала компанията, докато се преструваше, че се грижи за него. Не би могъл да ѝ прости, дори и да го бе направила само за да си отмъсти за миналото. — Делото на един живот не може да се сравнява с няколко часа удоволствие в леглото — добави злобно той.

Мередит пребледня. Сведе очи към скута си и не каза нито дума повече. Чувстваше се толкова зле, че нямаше дори воля да тръгне обратно. Борила се бе толкова дълго, за да стигне дотук. А сега беше бременна и безпомощна и той бе забил нож в сърцето ѝ, това студено изчадие. А най-абсурдното бе, че го направи за него, за да спаси компанията от контрола на Дон. Той би подменил целия борд на директорите на „Хардън пропъртиз“ със свои хора, които щяха да изхвърлят Сай без изобщо да се замислят. Не бе искала компанията за себе си. Мислила бе за Блейк, който някой ден щеше да я наследи. Но Сай не знаеше това. И както винаги си мислеше най-лошото, независимо какво правеше тя.

— Сай, как можа — промълви нещастно Мирна.

Той стана и изгледа презрително Мередит, ненавиждайки смазания ѝ вид. Обичал я бе, а тя го беше предала. Победила го бе в собствената му игра. И той не бе в състояние да го понесе.

— Няма да те изхвърля тази вечер — произнесе той тихо. — Но искам утре ти и твоят бодигард, любител на гущери, да се махнете.

— Аз и моят бодигард, любител на гущери, ще се радваме да си отидем заедно с моя син — отвърна Мередит с глас на смъртник.

Сай се бе надвесил над нея, треперещ от гняв, но тя не вдигна поглед. След секунди той напусна стаята, като едва се владееше.

Явно се бе качил на втория етаж, защото след малко чуха как една врата се затръшна.

— Ще взема Блейк със себе си — каза Мередит на Мирна, като с усилие се изправи на крака. — Колкото и да не му харесва на Сай, ще го преглътне.

Мирна я погледна съчувствено.

— Не знам какво му става. Толкова съжалявам, Мередит.

— Този път ти нямаш вина. Но кой знае защо, всичко сякаш се повтаря. И ако нещо не е както трябва, виновната винаги съм аз. — Тя сви рамене. — Защо ли винаги се надявам да бъде по-различно? Но за всеки случай му кажи да държи под око Бил. Той и Дон действаха заедно напоследък. Попречих на Дон да завземе контрола, но Сай може да бъде сигурен само докато аз имам тези дялове. Ако се откажа от тях, ще остане съвсем сам. Дон няма да отстъпи и е способен да смени целия борд на директорите, за да си осигури правата върху залежите. С увеличаването на търсенето на стратегически метали точно сега той няма да се поколебае, повярвай ми. А и аз вече не съм в състояние да се боря с него.

— Ще се откажеш от дяловете? Но защо? — възкликна Мирна.

— Нямам друг избор — отвърна Мередит, без да обяснява, че след като оставката ѝ бъдеше гласувана на заседанието следващия месец, вече нямаше да има право на контрол. В интерес на истината, нямаше да ѝ остане нищо друго, освен богатството, гордостта ѝ и Блейк. Бе рискувала и загубила. И сега се чудеше защо ѝ бе всичко това. Трябваше някъде другаде да потърси тези залежи. Защо не го направи?

— Върви си легни — замоли я Мирна. — Изглеждаш зле, Мередит. Дали не трябва да повикаме лекар?

— И това може да стане в някой от следващите дни. Но сега искам само да спя. — Гласът ѝ бе замъглен от умора. — Лека ноц.

— Лека ноц. Спи добре.

Това бе доста вероятно, макар сърцето ѝ да бе съкрушено. Едва можеше да си държи очите отворени, докато пресичаше гостната и се преобличаше в стаята си. И само минута след като главата ѝ докосна възглавницата, тя потъна в дълбок сън.

На другата сутрин Мередит стана и набързо опакова нещата си. Е, щом Сай държеше да си отиде, нямаше да спори. И тя си имаше гордост.

Блейк също вече беше облечен, но когато му каза, че ще заминават, започна да плаче.

— Проклет да си, Сай — промърмори Мередит. Ако той бе тук, а не в офиса си, с удоволствие би строшила някой стол в дебелата му глава.

Успокои Блейк, доколкото можеше, а господин Смит се занимаваше с багажа и всичко останало. Мирна бе тъжна, но Мередит обеща синът ѝ да намира достатъчно време за баба си... и за невъзможния си баща.

Не ѝ бе приятно да изпрати Блейк на училище в такова състояние. Отиде с него и обясни на учителката, че детето е разстроено, без да уточнява защо. Жената бе много любезна и обеща да ѝ се обади, ако той не се успокои.

После с господин Смит отидоха в къщата на леля Мери и отново се настаниха там.

Измина една седмица, през която Сай нито се обади, нито направи някакъв опит да се свърже с нея. Мередит научи от Мирна, че той се държи така, сякаш нищо не е станало, макар и непрекъснато да намира извинения да не се връща вкъщи. Мирна смяташе, че тя и Блейк му липсват. Мередит не беше чак толкова сигурна. С всеки изминал ден прилошаването я измъчваше все повече и повече, но не смееше да сподели с никого. И също като Сай се преструваше, че нищо не се е случило. Единствената връзка с него сега беше чрез майка му, която се обаждаше по телефона и идваше да ги види. Блейк също тъгуваше за баща си. Дори присъствието на любимия му господин Смит не бе в състояние да го замести.

Следващата събота заваля първият сняг. Господин Смит беше в кухнята и правеше сандвичи за обяд. Блейк играеше в задния двор с Хари. Мередит вече почти не можеше да яде нищо. През почивния ден реши да се свърже с някои хора по телефона и да разбере дали Дон не

се опитва да ѝ измъкне дяловете, преди още да е успяла да ги хвърли в лицето на Сай. Смяташе това да бъде прощалният ѝ подарък, защото той явно нямаше намерение да отстъпи. Вече спокойно можеше да си отиде вкъщи. Нищо повече не я задържаше тук. И най-добре щеше да е да го направи скоро, защото времето застудя много.

— Наред ли е всичко? — запита несигурно господин Смит.

Тя се бе отпуснала на канапето в яркочервения си анцуг, с разчорлени коси и лице почти толкова бяло, колкото снегът навън.

— Просто съм уморена — отвърна уклончиво тя.

— Имаш нужда от лекар — каза той твърдо. — Изглеждаш ужасно.

— Не, нямам.

— Ще ти взема час — заяви той и се запъти към телефона.

Опитите ѝ да протестира нямаха никакъв ефект. Той ѝ уговори час при доктор Брайнер за следващата сутрин.

— Ще отидеш, дори и ако се наложи да те занеса дотам.

Тя изфуча сърдито.

— Ако посмееш, ще излея кафето върху главата ти. До гуша ми дойде от мъже, мразя ви всичките! Нямах да съм в това състояние, ако не беше Сай.

— Ти беше тази, която искаше да попречи на Дон да те елиминира...

— Нямах предвид това състояние. А състоянието, за което Сай носи отговорност. — Тя нарочно сложи ръка върху корема си.

Господин Смит вдигна вежди и се ухили до уши.

— Още едно бебе? — Гласът му бе неописуемо нежен. — Може би едно малко момиченце този път, Кип?

Тя избухна в сълзи. Тази нежност ѝ бе така позната. Спомняше си я толкова добре от времето, когато носеше Блейк. Хенри и господин Смит винаги бяха нежни с нея. Разплака се още повече, като си спомни колко нежен бе и Сай в нощта, преди да се върне в Чикаго. За тази нежност се бе върнала миналата седмица. Смяташе да му каже всичко, най-вече за детето, и си бе представяла как ще я прегръща и ще се радва на бременността ѝ. Но всичко отново се бе объркало.

— О, да го вземат дяволите! — изхълца тя.

Смит я вдигна от канапето, настани я в скута си и я залюля като малко дете.

— Стига, стига — мърмореше той. — Всичко ще се оправи.
— Мразя го. — Тя заудря господин Смит с юмруци по гърдите.
— Знам.

На задната врата се почука, но Смит не стана да отвори. Вратата беше отключена и те знаеха много добре кой може да бъде.

— Някой чука — подсмръкна Мередит.
— Чух.

Вратата се отвори и Сай влезе в кухнята, видът му бе не по-малко измъчен и нещастен от този на Мередит. Но щом я видя в скута на господин Смит, нещо в тъмните му очи експлодира.

— Пусни я — нареди му той с режещ тон.

— Не го прави. — Мередит обгърна с ръце врата на господин Смит и изгледа сърдито Сай със зачервени очи. — Върви по дяволите, Сайръс Хардън!

Той за миг се вцепени, но не отстъпи. С арогантно нахлупения си над едното око „Стетсън“ изглеждаше също тъй опасен като някой разбойник от старите филми.

— Защо плачеш? — запита той. — От угризения ли?

— Няма за какво да се чувствам виновна.

— А това, че ми открадна компанията, не те ли безпокои?

— Щом не ти харесва, вземи си я обратно.

— Благодаря. Точно това мислех да направя. — Той изгледа ядно Смит. — Ти си новият обект на сантименталния й интерес, предполагам?

Господин Смит се ухили.

— Щастливият аз.

Сай трепереше целият.

— Пусни я и излез — рече опасно тихо.

— С удоволствие, но не преди да спре снегът — отвърна любезно господин Смит. — Не искаме да се подхлъзнеш и да си удариш гърба.

Сай се хвърли към него, ослепял от гняв.

— Не го пипай. — Мередит се вкопчи още по-здраво в Смит. — Той държи на мен. Не ми вика, не се съмнява във всичко, което казвам, не се фука с любовниците си пред мен. И не ме използва, за да ми открадне детето!

Сай замръзна.

— Никога не съм го правил — произнесе той.

— Не си ли? — Очите ѝ се изпълниха с безпомощни сълзи. — Прелъсти ме, за да ме задържиш в къщата и да имаш достъп до Блейк. — Сълзите започнаха да се търкалят по бузите ѝ. — Но когато разбра, че съм взела контрола върху „Хардън пропъртиз“, спря изобщо да се интересува от нас. Или поне така каза миналия път. А може би никога не сме те интересували особено. Защото единственото, което наистина искаш, е проклетата ти компания. — Тя зарови лице в ризата на господин Смит, като хълцаше отчаяно. — Е, управлявай си я тогава! Аз не я искам! Никога не съм я искала!

Сай не знаеше какво да каже. Никога не се бе чувствал толкова безпомощен. Мередит наистина мислеше, че само я бе използвал, за да се добере до Блейк. Е, вероятно имаше основания да разсъждава така. Държал се бе враждебно, откакто се бе върнала, изхвърли я от къщата си, обвини я, че го е предала, без изобщо да я изслуша. Дори ѝ каза, тя и синът му не значели нищо в сравнение с компанията му.

Ненавиждаше се заради всичко това. Отсъствието ѝ едва не го подлуди. Когато тя не се върна, той се изплаши, че не може да ѝ предложи достатъчно, за да я задържи при себе си. Обхвана го паника. Не бе мислил нещата, които каза тогава. Дори проклетите дялове нямаха чак толкова значение, защото знаеше, че ако се заеме истински, ще успее да си ги върне... Но гордостта му бе силно засегната. Мередит бе победила девера си и бе доказала, че може да се бори с акулите и да отстоява себе си.

Поколеба се, преди да заговори.

— Мередит, нека излезем за малко. Трябва да поговорим.

— Няма за какво да говорим, Сай. — Тя подсмръкна и се избърса с кърпичката, която ѝ подаде господин Смит. — Приключих разговорите с теб. Утре си тръгваме за Чикаго. Ако решиш да наемеш адвокат и да ни повлечеш по съдилищата заради Блейк, давай. Но ще ти трябва много добър адвокат и доста време и пари. Защото първо ще трябва да ни намериш.

Лицето му се присви, когато осъзна колко много е разстроена и докъде я е докарал. Можеше да избяга и никога вече да не я намери. Целият кошмар на миналото щеше да се завърти отново.

— Не е така, Мередит...

Устните ѝ трепереха, тя го изгледа сърдито.

— Върви си.

— Няма ли поне да ме изслушаш?

— Не!

Той стисна устни.

— Виж...

— Татко!

Блейк се втурна в стаята и се хвърли в ръцете му. Сай притвори очи, потънал в мига, за който бе копнял толкова дълго. После внимателно пусна детето на земята и му се усмихна въпреки тревогата си.

— Татко, да ме видиш ли дойде? Хари е в задния двор и вече може да се изправя. Искаш ли да видиш?

— След малко, синко.

— Баща ти трябва да тръгва, Блейк — каза Мередит. — Много е зает.

— Защо седиш у господин Смит, мамо? — запита Блейк, любопитно ококорил очи.

— Защото е по-удобно, отколкото на пода — отвърна отсъстващо тя.

Сай неволно се усмихна. Само преди миг бе готов да убие Смит, но вече започваше да проумява, че Мередит почти не е на себе си. Вината беше негова, и то в далеч по-голяма степен, отколкото бе предполагал.

Той слушаше механично Блейк, който разказваше за кученцето си, а очите му несъзнателно се спряха на корема на Мередит и се задържаха там с тихо, но явно любопитство.

Мередит бършеше очите си и пропусна този поглед. Но не и господин Смит.

Когато Сай вдигна очи, той му намигна. Сай остро си пое дъх и скулите му пламнаха от радостен шок.

Но не биваше да се издава пред Мередит. Доколкото я познаваше, това щеше да стане още една причина да избяга.

Изражението върху лицето на Хардън даде на Смит да разбере ясно, че той умира за нея, а и Мередит го обичаше. Възникнало бе идиотско недоразумение, но той нямаше да допусне те да страдат още шест години.

Не беше съвсем сигурен какво трябва да направи, но трябваше да измисли нещо, преди Мередит да изпълни ужасното си решение, плод на наранена гордост. Тя не бе в състояние да разсъждава разумно, значи той трябваше да го направи вместо нея.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Сай не знаеше как да постъпи. Макар и да се бе надявал на друго дете, сигурността на този факт просто го зашемети. В очите на Смит четеше ясно предупреждение да не избързва. Мередит бе силно засегната от думите му онази вечер и просто не бе на себе си.

А бяха станали толкова близки, докато беше болен. Но после бе позволил на собствените си съмнения и несигурност да затъмнят чувствата му. И през ум не му беше минавало, че може да загуби битката за дяловете. Дори ако бордът му се съюзеше с нея и предотвратеше превземането на компанията от „Тенисън“, Мередит пак щеше да държи всички козове. Беше го надиграла, въпреки всичките му хитри номера. Тя го притежаваше. Гордостта му понесе тежък удар и това направо го удари в главата. Изобщо не бе в състояние да мисли, когато ѝ нареди да напусне къщата. А най-малко би се сетил, че може да е бременна. Обидил я бе толкова, че едва ли можеше да очаква да отстъпи лесно. Бременна, а той я беше изхвърлил. За втори път. Не ѝ бе дал никакъв шанс. За втори път. Никога ли нямаше да се поучи от собствените си грешки?...

— Господи, аз съм първокласен негодник — изрече той гласно. Въздъхна дълбоко и видя очите на Мередит да се разширяват от изумление. — Чу ме много добре — продължи той горчиво. — Изобщо не съм се променил, нали? И винаги когато нещо не е както трябва, вината е твоя, а не моя. Аз загубих дяловете и гордостта ми не можа да го понесе. Захвърлих всичко, за което мечтаехме и те изгоних. Но дори това не ми стигна. Казах ти, че компанията означава за мен повече от теб и Блейк и те заплаших, че ще ти отнема родителските права. О, страхотен съм, Мередит! — Засмя се измъчено и ядосано мушна ръце в джобовете си. — На твое място сигурно бих наредил на Смит да ме изхвърли през този проклет прозорец.

Мередит не знаеше как да се справи с подобна директна атака. Очакваше обвинения, гняв, дори ярост. Но не и подобни признания. Втрени се невярващо в него, без да може да проговори.

— Най-добре ще е да поизчакаме, докато оздравееш — забеляза господин Смит. — Не искам да съсипвам добрата работа на доктор Данбъри. А ще трябва да сменяме и стъклото. Ще пробиеш огромна дупка.

Междувременно Блейк се бе възползвал от това, че вниманието на възрастните е съсредоточено другаде, и бе излязъл навън да играе с кученцето си.

Господин Смит със съжаление погледна към вратата.

— Най-добре ще е да ида да видя дали Блейк не е решил да направи от Хари снежен човек. А и не видях дали се облече.

— Не можеш да ме оставиш тук с него! — проплака Мередит.

— Стига, Кип! — Смит я остави на канапето. — Не може вечно да бягаш.

— Ти и Хенри винаги издигахте стени, за да го предотвратите — измърмори тя.

— Защото те познавахме. — Той се обърна към Сай. — Тя вече се гласи да си тръгне оттук. Ако смяташ да предприемеш нещо, най-добре ще е да побързаш.

— Предател! — изсъска Мередит.

Но той само хвърли поглед към разрошените ѝ коси и се ухили.

Вратата се захлопна и останаха сами. Със Сай Мередит се чувстваше уязвима, нервна и необичайно плаха. Не смееше да го погледне, а той мълчеше. Измъкна цигара и разсеяно я запали със запалката, която тя му бе подарила толкова отдавна. Усмихна се, загледан в малкия предмет.

— Знаеш ли, че я нося със себе си още откакто първия път напусна Билингс? Ти ми я подари, помниш ли?

Тя кимна.

— Не струваше кой знае колко, но бе най-хубавата, която можех да си позволя. Посребрена. Никога не съм допускала, че ще я запазиш толкова дълго. Смаях се, когато видях да я използваш отново.

Той не се усмихна. Очите му изучаваха бледото ѝ лице.

— Това бе единственото, което ми остана от теб — рече той дрезгаво. — Всеки път, когато я докосвах, сякаш докосвах теб, и всички спомени се връщаха отново.

— Мислех, че това е последното, което би искал.

— Така ли? — Той седна в креслото срещу канапето и се приведе над малката масичка, която ги разделяше. — Миналата седмица наговорих много глупости. И тази сутрин дойдох да се извиня. Трябваше да го направя по-рано, но гордостта ми беше смазана и дори не знаех дали ще мога да престъпя прага ти след всичко, което ти наговорих. Но бих искал ти, Смит и Блейк да си дойдете вкъщи.

Устните ѝ се разтрепериха.

— Това не е нашият дом.

— Но е, мъничката ми. — Каза го толкова нежно, че сълзите ѝ отново рукнаха. — Домът не е просто някакво място. Той е в хората, които го обитават. — Сай се размърда на стола и се усмихна със съжаление. — Липсва ми дори зеленият гущер. Къщата е празна без него. Няма следи от нокти по пердетата, нито люспи по килима, нито зеленчуци, приготвени в кухнята. Сърцето ми се къса.

— Господин Смит може да ти вземе Тайни. Или пък сам да си купиш игуана.

— Състоянието ми може отново да се влоши, ако не си дойдеш. — Той я наблюдаваше внимателно. — За да забравя, се съсипвам от работа.

— Майка ти се тревожеше за същото — рече неволно Мередит.

— Права е. Доста попрекалих. — Той стисна устни и очите му усмихнато я обгърнаха. — Ако си дойдеш у дома, ще намаля темпото. Блейк ще ми чете приказки за лека нощ. А Смит и аз ще можем да се бием за теб.

— Господин Смит е мой приятел — каза враждебно тя. — Много по-добър, отколкото ти изобщо си ми бил някога.

— Не се съмнявам — съгласи се без възражения Сай. — Бди над теб като див петел. Нищо не може да ви се случи с Блейк, докато е наблизо. Промених си мнението за него. Той ще остане с нас. В свободното си време може да поеме ръководството на охраната на компанията. Няма да е лошо да понаучи момчетата на това-онова.

— Господин Смит ще дойде с мен. Връщам се в Чикаго.

— Ще бъдеш сама. — Тъмните му очи бяха тихи и настойчиви. — Както и аз. Дори Блейк и Смит няма да са доволни.

— Дълго време бях сама, Сай. И вече съм свикнала. Корпорацията е всичко, от което имам нужда.

— Едва ли.

— Не мислеше ли същото, когато ме изхвърли?

Той дръпна дълбоко от цигарата.

— Държах се като идиот. Това се случва понякога на мъжете, когато се почувстват заплашени, не знаеш ли?

— Ако аз не се бях добрала до тези дялове, Дон щеше да те глътне без изобщо да се замисли — каза тя неочаквано. — Щеше да уволни целия борд на директорите и да назначи свои хора. А ти щеше да се озовеш на улицата. Той е брат на Хенри. Хенри го е научил как се свалят глави и наистина е много добър в това. Аз не притежавам инстинкта на убиец, но Дон го има.

Сай вдигна вежди.

— Мислех, че поемаш контрола върху моята компания, за да покажеш на Дон, че не може да има твоята?

— Спасявах скъпоценния ти бизнес за твоя син — рече направо тя. — Предполагам, че все някой ден ще се оттеглиш.

Сай я гледаше, останал без дъх. Значи, това било! Тя е действала в негов интерес. А той си бе мислил... Простена вътрешно заради заблудата си.

Господи, колко беше хубава. Дълга, объркана руса коса, меки сиви очи, лице, озарено сякаш от някаква вътрешна светлина. Мередит... Той въздъхна измъчено.

— Някой трябваше да те спаси от Дон — казваше тя.

— Какво? — Сай не бе проследил мисълта ѝ.

— Слушаш ли ме изобщо?

Той кимна унесено.

— Сега лицето ти има повече цвят, отколкото онази вечер. Изглеждаш малко по-добре, но все още си много бледа. Храниш ли се?

— Да. В паузите, когато не те проклинам.

Той се усмихна, забравил цигарата, която димеше между пръстите му.

— Ако си дойдеш у дома с мен, ще те любя отново. — Гласът му бе дълбок, галещ. — И няма да има нужда да спиране, защото гърбът ми вече почти оздравя.

Мередит го изгледа ядосано.

— Няколко часа удоволствие помежду най-важното нещо в живота ти? — запита тя с режещ сарказъм.

— Ох! — промърмори той.

— За теб винаги съм била само това. Някоя, с която да се отъркаляш в сеното.

— Никога не сме го правили в сеното — произнесе замечтано Сай. — Би било чудесно.

— Няма да спя с теб — изфуча Мередит.

Той сви рамене.

— Ще се простудиш. В къщата става течение през зимата, въпреки парното отопление.

— Нито пък ще живея с теб.

— Помниш ли нощта, преди да заминеш за Чикаго? — запита той с тон, който накара коленете ѝ да омекнат.

— Престани.

— Аз не мога да я забравя. Беше най-еротичното нещо, което някога сме правили, толкова бавно и нежно. Като ритъм на блус.

— Не искам повече да седя тук и да те слушам!

— Тогава седни на коленете ми и ме слушай — предложи Сай. Лицето му се втвърди. — Както бе седнала у Смит.

— Бях разстроена — промърмори тя. — Той ми уговори час при доктор Брайнер, който не исках.

— Добре е направил. Изглеждаш зле.

— Много ти благодаря — рече тя злобно. — Аз също те обичам.

— Обичаш ме, нали? — Очите му бяха настойчиви и нежни. — Казваше ми го толкова често, но явно не съм те слушал достатъчно, за да те нараня толкова лошо. Никога не съм сигурен в теб — добави с крива усмивка. — Защото винаги успяваш да ме подлудиш.

Мередит премигна.

— Не си сигурен в мен ли? — попита тя колебливо.

Ударил бе часът на истината, помисли си мрачно Сай.

— Ти струваш милиони, Мередит. Оглавявала си корпорация, в сравнение, с която моята е дребна като джудже. Свикнала си да вземаш решения, да даваш заповеди, да поемаш отговорности. — Той се облегна назад и кръстоса крака. — Бих могъл да ти предложа брак, когато работеше като келнерка в ресторанта ми, и сега щях да се чувствам много добре. Но съвсем различно е да направя предложение на вдовицата на Хенри Тенисън. Какво бих могъл да ти дам аз, което още нямаш? И как бих могъл да те моля да се откажеш от империята

си и да се върнеш в Монтана, за да бъдеш само моя жена и майка на Блейк?

Тя се чувстваше и изглеждаше шокирана.

— Но нали ми предложи да се оженим? — напомни му тя.

— Дори и когато го казвах, знаех, че е само мечта. — Сай стисна зъби. — Искам те до лудост. Това е истината. Когато те видях с Блейк, настръхвам целият при мисълта какво би било да те имам в къщата си през цялото време, да виждам как Блейк расте. Но това не може да стане истина. Както ти сама каза, когато се върна да се бориш с Дон, имаш задължения и отговорности, от които не можеш да избягаш. Свикнала си с работата си. След всичко, през което си минала, да седиш вкъщи с едно дете едва ли би те задоволило.

Очите му бяха сведени, но той усещаше върху себе си безизразния ѝ поглед. Не искаше да казва всичко това, но то сякаш само излизаше от него. Винаги собствените му желания бяха заемали първо място, винаги бе мислил първо за собственото си удобство. За първи път се опитваше да види нещата и от нейната гледна точка. Едва когато разбра, че не може да я върне отново в живота си. Прекалено късно бе. Сега тя искаше свободата си. И ако той ѝ я дадеше, може би щеше да се върне при него някой ден.

— Сай? — промълви Мередит, защото той бе мълчал доста време. Та тя не искаше това. Нима той не знаеше?

— Ако решиш да се върнеш в Чикаго, няма да кажа нищо. Бих искал понякога да виждам Блейк. Ако ми позволяваш да го вземам през почивните дни или за известно време през лятото...

Сякаш нож прониза сърцето ѝ. Сай не би могъл да знае колко я болеше да го види така смазан, готов да се откаже от всичко.

Сай рязко стана, лицето му не издаваше нищо. Но в очите му имаше такава болка, че не бе в състояние да я прикрие. Мередит се разтрепери. Той наистина щеше да я остави да замине, защото не вярваше, че ще успее да я направи щастлива. Не се опитваше да промени решението ѝ, защото смяташе, че няма какво да ѝ предложи.

— Какво каза? — прошепна тя.

— Най-сетне разбрах какво се опитваше да ми обясниш през цялото време. Че не си онова малко момиченце, което познавах някога. — Той бавно си пое дъх. — Досега не си давах сметка какъв невероятен егоист съм. Но не е прекалено късно да поправя грешката

си. Вземи Блейк и Смит и се върни в Чикаго, ако това ще те направи щастлива. — Дори успя леко да се усмихне, очите му я милваха. — Бог е знаел, че сигурно ще станеш много по-богата без мен, мъничката ми. Сигурно и аз съм го знаел преди шест години, дори и ти да не си. — Не смееше да мисли за детето, което тя носеше, иначе щеше да полудее. За първи път бе решил твърдо да ѝ даде право на избор. А освен всичко, тя можеше и да не иска детето. Изобщо не бе сигурен, че все още иска и него след всичко, което ѝ бе причинил. Дала му бе да го разбере достатъчно ясно. — Довиждане, мъничката ми. — Очите му я обгърнаха влюбено за последен път. Сърцето му се късаше, но трябваше да ѝ даде време.

Той тръгна към вратата, а Мередит изхълца, защото миналото се повтаряше. Решението ѝ бе взето само за частици от секундата.

— Не! — почти изкрещя тя. — Не! Ако те загубя отново, няма да искам да живея!

Той се завъртя, очите му горяха.

— Какво каза?

Тя протегна ръце, разплаканото ѝ лице разкриваше всичко, пратила бе гордостта си по дяволите.

— Казах, че те обичам — прошепна без дъх. — Не ме интересува какво можеш да ми предложиш. Само искам да живея с теб. О, моля те, не си отивай... — Гласът ѝ пресекна.

Той стигна до канапето само с две големи крачки, коленичи до нея и силните му ръце я обгърнаха. Тя зарови лице във врата му, Сай я притисна до гърдите си, цялата трепереща.

Като в сън топлите му устни намериха нейните и ги погълнаха, настойчиво и жадно.

Той простена и се опита да се овладее. Взря се в пламналото ѝ лице, в изпълнените ѝ с обожание очи. Докосна бузата ѝ с леко разтреперани пръсти, после седна на канапето и я обърна така, че главата ѝ се отпусна на силните му гърди. Сърцето му биеше като чук.

— Все някак ще се оправим, Мередит. Можеш да оставяш Блейк при мен, когато ходиш в командировки. Смит също може да пътува с теб и да те пази.

— Не разбираш. — Тя се отдръпна, пръстите ѝ галеха слабото му лице. — Отказах се.

— Отказала си се от какво?

— От работата си — усмихна се тя през сълзи. — Заявих на борда, че Дон и сам може да се оправи чудесно, и им връчих оставката си. — Тя бързо го целуна. — Казах им, че имам предвид едно сливане от друг характер.

Тялото му се напрегна.

— Защо не ми каза?!

— Ти изобщо не ми даде възможност. Нахвърли се върху мен като луд, когато пристигнах от Чикаго. Изобщо не искаше да ме слушаш.

— Имах телефонен разговор с...

— С един от директорите ни — прекъсна го тя. — Да, знам, но той излезе преди края на заседанието. Исках да ти кажа същата вечер, когато пристигнах, но ти скочи срещу мен.

— Не мога съвсем да го проумея. Отказала си се от всичко заради мен? — Изглеждаше му съвсем невероятно. Почувства се безкрайно смирен. — Но нали корпорацията бе всичко за теб!

Мередит бавно поклати глава, сивите ѝ очи бяха смели и горди.

— Ти си това — прошепна тя. — Ти и нашият син.

Ръцете му я притиснаха жадно, лицето му се зарови в косата ѝ. Тя потръпна от силата на чувствата, причинени от изповедта ѝ.

— Има и още нещо, Сай... — добави след минута с тревожно лице.

— Да. — Ръката му се плъзна надолу и се притисна към корема ѝ с безкрайна нежност. — О, да, има и нещо друго — задъха се той.

Мередит потръпна.

— Ти знаеш?

— Знам. — Устните му намериха нейните и ги целунаха почти благоговейно. После вдигна глава, тъмните му очи ѝ се усмихваха. — Този път няма да пропусна нито секунда. Ще те гледам как наедряваш и ще се грижа за теб. Заедно със Смит.

Сърцето ѝ ликуваше. Пръстите ѝ проследиха очертанията на устните му.

— Толкова те обичам! Не знам как щях да оживея, ако ме бе пуснал да си отида и този път.

— Нямахше начин да не дойда на себе си — призна Сай. — Майка ми ме заплаши с един от железните тигани на госпожа

Дафърти, задето се колебаех да дойда тук. Можеш ли да си представиш?

Мередит се усмихна снизходително.

— С майка ти се сбlijихме напоследък. И между нас казано, с нея заедно се грижим за теб...

— Липсваше ми. — Той потърси очите ѝ. — И денем, и нощем. Ставаше все по-лошо и по-лошо, докато накрая започнах да си въобразявам несъществуващи неща.

— Пак старата история, а? — рече проникателно тя. — Боиш се от любовта, защото означава прекалено голям риск.

— Боя се да не те изгубя. Първо мислех, че си прекалено млада, за да обичаш. После се боях, че си заслепена от горчивина и жажда за отмъщение, когато се върна отново тук. А когато научих коя си станала, реших, че в никакъв случай няма да се задоволиш с живота, който мога да ти предложа. Борих се с това години наред, Мередит. Защото знаех, че ако му се поддам, можеше и да не успея да те задържа.

— Мислех, че ненавиждаш начина, по който те карах да се чувстваш.

Сай сви рамене.

— И това също. Превръщаше ме в пощуряло момче, лишено от всякакъв самоконтрол. Но дори тогава светът започваше и завършваше с теб. За мен ти бе всички цветове на дъгата, събрани в едно. И когато си отиде, светлината в живота ми угасна.

Тя го погледна разтревожено.

— Наистина ли държиш на мен толкова, че да искаш да останем заедно? — запита несигурно. — Защото не бива да е само заради Блейк или заради новото бебе, или защото ме желаеш...

Той грабна ръката ѝ и я притисна към устните си, като я целуваше със затворени очи.

— Искаш думи, които не съм казвал на никого. Думи, които не съм произнасял през живота си.

— Не — рече тя примирено. — Просто... искам да знам дали си готов наистина да се обвържеш. Защото държа на това. Нищо друго не остана от гордостта ми. — Засмя се горчиво. — Изглежда както винаги се задоволявам с трохи, Сай.

— Не. — Очите му проблясваха и бяха пълни с тайни. — Не разбираш. Никога не съм... казвал думите.

Сърцето ѝ спря. Не можеше да диша. Дори и да бе сляпа, щеше да разбере какво чувства той. Бе изписано върху лицето му, усещаше се в дишането му, в начина, по който я докосваше, в напрегнатите мускули, дори в уханието на мургавата му кожа. Може и винаги да е било там, но тя не бе успявала да го забележи. Той ѝ казваше, че никога не е изричал думите, а не че не ги е чувствал. И внезапно разбра, че винаги я е обичал. И не само обичал. Тя беше целият му свят. Очите му ѝ го казваха толкова ясно, сякаш го бе изкрещял.

— О, господи... — прошепна задавено.

— Да — рече той тихо. — Сега ме разбра, нали? Знаеше го и последния път, когато се любихме. Защото това е нещо невероятно. И се задушавам дори когато се опитам да говоря за него. — Дланите му нежно обгърнаха лицето ѝ. — Тогава направихме бебето, нали?

— Да. Но откъде знаеш, след като аз самата още не съм сигурна?

— Погледнах към корема ти и Смит ми намигна. Смразих се целият при мисълта какво може да стане, ако не успея да те задържа. Представяте ли си това, госпожо Корпоративен магнат? Мога да ям пирони, но мисълта да живея без вас ме ужасява.

— Представям си го — прошепна тя. Ръката ѝ обви врата му и го наведе надолу. — Целуни ме.

— Ами ако не мога да спра?

— Ще можеш. Защото трябва много бързо да се ожениш за мен. И бебето ни да има име. Истинското си име.

Устните му леко докоснаха нейните.

— Ще се ожения за теб още утре, стига да е възможно.

— Блейк също е твой син. Ще трябва да направим нещо и за неговото име...

— По-късно ще говорим за това. — Той я погледна с копнеж. — Знаеш ли колко си красива? Сърцето ме боли като те гледам.

— И аз чувствам същото. — Тя блажено се сгуши до него. — Толкова съм изморена напоследък. Не спя добре.

— Оттук нататък всяка нощ ще те люлея в ръцете си и ще те гледам как заспиваш.

— Хубаво звучи.

Той затвори очите ѝ с целувка.

— Бих убил заради теб — прошепна той. — Бих умрял заради теб. Ти си целият ми живот.

Очите ѝ отново се насълзиха, сърцето ѝ бе така препълнено, че се боеше да диша.

— Мислех, че никога няма да кажеш думите...

— Следващият път, когато те любя, ще ги кажа — обеща той.

— Когато ме любиш, ти го казваш без думи, Сай. — Мередит се раздвижи бавно и чувствено и усети как тялото му се напрегна. — Искаш ме, нали?

Той се разсмя.

— Сама ли се сети?

— О, много съм наблюдателна. — Ръката ѝ се плъзна надолу и го погали.

Той скочи, останал без дъх от внезапния шок на удоволствието.

— Господи, не го прави!

— Ама че си срамежлив.

— Срамежлив... по дяволите! — Опитваше се да си поеме дъх. — Ти наистина все още знаеш твърде малко за мъжете.

— Знам, че когато са в подобно състояние, мъжете са много податливи на внушения — прошепна тя закачливо. — Искаш ли да чуеш моето?

— В задния двор има двама души — произнесе Сай през зъби. — Единият от тях ще си умре от смях, а другият ще има страхотна история за разказване в детската градина.

Вярно бе, помисли си благоразумно Мередит.

— В такъв случай трябва да ме заведеш у вас, нали?

— Ще дойдеш ли?

Тя кимна.

— Всички ще дойдем. Ако си сигурен, че точно това искаш.

Сай се намръщи.

— Само за теб се безпокоя, Мередит. Жертваш толкова много...

— Не съм се отказала от мястото си в борда на директорите. Нито от наследството, нито от собствеността си. И когато децата поотраснат и имаш някое свободно място в „Хардън пропъртиз“, може да се изкуша да се върна на работа.

— Тогава ще трябва да поддържаш формата си — предупреди я той. — За да не ръждясаш.

Мередит се засмя.

— Ами дяловете?

— Когато се оженим, всичко, което е твое, ще стане и мое, госпожо Хардън. Семейна собственост.

— Значи така — прошепна тя, докато поемаше устните му. Притисна се чувствено до него и простена, когато дланите му обгърнаха бедрата ѝ. — Отгатни какво искам в момента!

— Мередит — простена той.

— Бременността явно ме прави особено похотлива. Защото единственото, за което мога да мисля напоследък, е как лежа гола до теб.

— Спри, за бога!

— Ако си съберем нещата веднага, може да стигнем у вас само след половин час. И нощес мога да дойда при теб, или ти при мен, и да се любим безкрайно нежно.

— Да! — Блесналите му очи срещнаха нейните. — О, боже, да!

— Ще бъде като първия път. Защото няма да има вече тайни.

Ръцете му милваха корема ѝ, той я целуваше с нежно учудване.

— Ще направя всичко за теб, Мередит. Кълна ти се.

— Имаме да наваксваме доста, скъпи. Просто нямам търпение.

Той успя да се засмее, преди да се предаде на изкушението на устните и ръцете ѝ. Разгорещената увертюра току-що бе започнала, когато Блейк и господин Смит влетяха през задната врата. Тогава обясненията излязоха на преден план. Не че господин Смит имаше нужда от никакви. Сияещите им лица му казаха всичко.

Ухилени до уши, двамата с Блейк отидоха да приготвят багажа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Мередит и Сай се ожениха само седмица по-късно на скромна церемония в тесен кръг в местната презвитерианска църква. Мирна, господин Смит и Блейк бяха свидетели. После Блейк с господин Смит и Мирна се върнаха вкъщи, а Сай и Мередит се качиха на един самолет за Канада, където щяха да прекарат уикенда вместо меден месец на езерото Луиза в Алберта.

— Искаше ми се да останем по-дълго — каза ѝ със съжаление Сай вече на терасата на хотела, кацнал над една живописна пропаст.

— На мен също — съгласи се Мередит. — Но и двамата имаме някои дребни задължения. — Усмихна му се щастливо. Миналата седмица бе научила от доктор Брайнер, че със сигурност е бременна.

— Не стана прекалено скоро, нали? — Сай продължаваше да се чувства загрижен, че ѝ е наложил едно решение, за което може би не е била готова.

— Не говори глупости.

Тя обви ръка около врата му. Бяха изключително сдържани напоследък и сякаш от суеверие избягваха всякаква интимност, преди връзката им да бъде узаконена. Това бе първият път, когато Сай я докосваше от нощта, в която се бе съгласила да се омъжи за него.

— Може би нямаше да се откажеш така лесно от отговорностите си, ако ти бях дал възможност за избор.

— О, Сай — усмихна му се Мередит. — Наистина ли мислиш, че каквато и да било работа би ме накарала да се откажа от теб?

„Не съм го заслужил — мислеше си той, притискайки я към себе си. — Не заслужавам такава преданост, такава безумна любов.“

— Нараних те толкова лошо.

— По-добре ме целуни — прошепна тя. — Искам да ме любиш.

Очите му я изгаряха.

— Обожавам те с цялото си тяло.

— Сай! — Бедрата ѝ бавно галеха неговите, докато усети свирепата му възбуда. — Да — прошепна тя. — Сега можеш...

Той се засмя на собственото си нетърпение.

— Значи забелязваш такива неща?

— Няма начин да не го забележа. Трябва да съм от дърво.

— Мередит... — Вдигна я на ръце въпреки протестите ѝ и я отнесе в спалнята.

Съблякоха се бързо, нетърпеливи да стигнат един до друг. Реалността бавно започна да изчезва и те бяха погълнати напълно от собствения си чувствен свят.

Той я повали върху златистозелената кувертюра, очите му с обожание се спряха на едва доловимото доказателство за състоянието ѝ — набъбналите гърди, потъмнелите зърна, леката извивка на корема ѝ.

— Така ли изглеждаше и когато носеше Блейк?

— Да — усмихна се тъжно Мередит. — Съжалявам, че го пропусна. Но този път ще бъдеш с мен от край до край. Не искам да мислиш за миналото, Сай. Няма причина да изпитваш враждебност към Хенри сега.

— Е, поне се е грижил за теб — призна той неохотно. — Благодарен съм му за това.

Тя притисна ръката му към гърдите си.

— Аз те обичам. Имаме остатъка от живота си и нашия син. И още едно дете, което е на път. Ти отново можеш да ходиш. Вече няма огорчения и омраза. Толкова много щастие, Сай. Толкова неща, за които трябва да бъдем благодарни.

— Добре — съгласи се Сай. — Няма да се занимавам с миналото. — Наведе се над разтворените ѝ устни. — Докосни ме.

Ръката ѝ бавно се плъзна по гърдите му и усети как тялото му се изопва като тетива.

— Не — простена той. — Не... така, скъпа.

Очите ѝ се впиха в неговите, той взе ръката ѝ и ѝ показа как да го прави, мускулите на лицето му бяха изопнати до болка.

— Никога не съм те учил, нали?

— И никой друг не ме е учил. А някога нямахме много време за увертюри.

— Сега имаме — прошепна той и се приведе над гърдите ѝ. — Ще бъда добър с теб, мъничката ми. Никакъв груб секс, никакви следи.

Тази нощ ще бъде като другата, когато направихме бебето, само кадифе и блус.

— Гърбът ти...

Топлите му устни поеха връхчето на гърдата ѝ и тя се изви под него.

— Напомни ми да ти прочета някои пасажи от една медицинска книга, която си купих по въпроса — каза той след малко. — Там се изтъква благотворното влияние на бавния, равномерен любовен ритъм.

— Наистина ли?

— Наистина.

Той внимателно се прехвърли над нея, лактите поеха тежестта му, и внимателно се притисна към тялото ѝ.

— Искаш ли да ти покажа как точно става?

Тя вече тръпнеше под безкрайно чувственото му докосване.

— О, да... — задъха се тя. — Но за теб няма ли да е по-добре... иначе?

— Може би. Но този път те искам под мен. — Бедрата му властно разтвориха нейните. — Помогни ми, мъничката ми — прошепна той, усещайки движенията, с които тялото ѝ се опитваше да приеме яростната му възбуда. — Хайде.

Тя затвори очи, потопена в невероятното усещане.

— Недей — рече той дрезгаво. — Искам да ме гледаш, докато се любим. — Очите му бяха също тъй нежни както внимателните движения, с които проникваше в нея. — Да, точно така. Никога преди не сме се гледали.

— Никога нямаше... достатъчно време...

— Никога не е било така... Искам да те гледам... искам да видя как губиш контрол...

Мередит потръпна от удоволствие. Сега той я притежаваше почти напълно. Трябваше да се опита да се отпусне, защото тази нощ бе възбуден повече от обикновено. Ноктите ѝ се забиха в силните му рамене.

— Отпусни се — шепнеше ѝ, усетил напрежението ѝ. — Само се отпусни. Можеш целия да ме имаш. Не бързай, мъничката ми. Не бързай... — Устните му се движеха върху нейните с безкрайно благоговение. Това бе бавният, дълбок ритъм на блуса, който идва от бездните и те води до върха, където те ослепяват светкавици. Да —

прошепна, когато тя най-сетне пое ритъма му. Простена тихо и най-сетне тялото ѝ му се отдаде докрай.

Той също се задъха от невероятното усещане за пълното сливане на телата им, пронизало гръбнака му от край до край.

— О, господи, миличка, имам те цялата... и то сега!

Тя не бе в състояние да говори. Ужасният сладък ритъм я владееше, усещаше Сай както никога досега. Бавно, като агония, удоволствието ги погълна и ги хвърли в шеметната спирала към върха. Само след миг и двамата потънаха в някаква тъмна бездна, владение на неописуемия екстаз.

Мередит не бе в състояние да диша. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне, тялото ѝ бе плувнало в пот. Отвори очи, усетила гъста коса върху нежните си гърди, и мощни бедра, притиснали нейните. Разсмя се с ленива, хищна усмивка.

Сай също се усмихваше, малко уморено, докато ръцете ѝ с наслада рошеха тъмните му коси.

— Обичам те — прошепна той с гласа и с очите си.

Казал ѝ бе, че никога преди не е произнасял думите.

Нещо стисна гърлото ѝ.

— Знаех го и преди. И все пак е самият рай да го чувам.

— Да. Кажи ми го и ти.

— Обичам те. — Тя захапа устната му. — Направи го пак.

— Оптимистка.

Но Мередит бе сигурна. Раздвижи палаво бедрата си и реакцията му бе мигновена.

— Един мъж от двадесет... — започна тя, задъхана от възбуждащите движения.

— ... е способен на многократен оргазъм — довърши той вместо нея. — Аз мога. А ти?

— О, да — въздъхна с искрено удоволствие тя. — Цяла нощ.

— Когато ти стигне, кажи „чичо“ — рече Сай и двамата се засмяха.

Бе почти утро, когато тя най-сетне го каза, и по това време той също вече бе изтощен. Заспаха с преплетени тела и не се събудиха преди мръкване.

Мередит почти не бе в състояние да се движи, когато отвори очи, и първата ѝ мисъл бе за гърба му. Как наистина можаха да го забравят!

Скочи рязко с разширени от ужас очи. Сай бавно се разбуди и я погледна озадачено.

— Да не би да мислиш, че си ме убила?

— Гърбът ти!

— Гърбът ми е добре. А как е бебето ни? — Ръката му се плъзна по топлия ѝ корем. — Не сме го наранили, нали?

— Не, той или тя е добре, благодаря. — Мередит се отпусна с уморена въздишка, пронизана от насладата на близостта им. — Обичам те.

— Това важи двойно повече за мен. — Той целуна косата ѝ и я притисна към себе си. — Само се опитай да ми избягаш сега.

— Не бих посмяла, дори и да ме пуснеш.

— Никога вече. Ако се наложи, ще дойда с теб. — Повали я по гръб и я огледа внимателно. — Никакви следи — установи доволно. — А преди цялата беше в белези. Радвам се, че бях по-различен миналата нощ.

— Никога не съм имала нещо против — промълви тя. — Но тази нощ беше като умирање.

— Оттук нататък така ще бъде всеки път, когато се любим — обеща той, без да откъсва очи от нейните. — Защото вече няма да крием тайни, няма да развяваме фалшиви знамена. И ще се обичаме докрай, без никакви резерви.

— Радвам се, че се върнах в Билингс, Сай. Макар и първоначалните ми намерения да бяха погрешни.

— Аз също. Но ако знаех къде да те намеря, Мередит, никога не бих чакал толкова дълго. Търсих те години наред. Всъщност, никога не съм спирал да те търся. И изведнъж ти се появи сама.

— За да си отмъстя — кимна тя.

— Направи го. — Той докосна корема ѝ. — Но отмъщението се оказа бумеранг, нали?

— О, не бих казала.

— Така ли? А какво би казала тогава?

— Че той или тя е продукт на изключително изгодна сделка между два индустриални гиганта.

Сай избухна в смях.

— Е, тогава той или тя ще има висока пазарна цена и ще гарантира устойчиви печалби.

Седем месеца по-късно бе роден Ръсел Лоурънс Хардън, въпреки розовия комплект дрешки, които майка му бе подготвила с такова желание.

— Предупредих те — промълви доволно Сай, като поемаше сина си в ръцете си. — В нашия род се раждат почти само момчета. И доколкото знам — добави той с чувство на превъзходство, — бащата е този, който определя пола.

— Почакай да се върнем в къщи и ще ти покажа кой определя пола — заяви предизвикателно Мередит с блестящи очи.

— Това ще ни е първата работа — произнесе той замечтано. — Трябваше едва ли не да се крия в шкафа, за да те държа настрана през последния месец.

Тя направи гримаса.

— Какво да правя, като си толкова секси, че коленете ми омекват още щом влезеш в стаята?! Възбуждам се дори когато те слушам да говориш по телефона.

Очите му проблеснаха.

— Веднага ще наредя да инсталират още два телефона.

Мирна Хардън влезе, облечена като Сай в бяла престилка. Набръчканото ѝ лице засия, когато ѝ подадоха второто ѝ внуче.

— Как е Блейк? — запита Мередит, защото Блейк и господин Смит бяха останали вкъщи.

— Тъгува за теб и няма търпение да види брат си. — Мирна загука на бебето. — Толкова е хубавичък.

— Хубав е — поправи я сърдито Сай.

— Той е бебе и ако иска, може да бъде и хубавичък — възрази Мередит.

— За бога!

Мередит се засмя.

— Стига си се цупил.

— Няма как да не се цупя. Ти се възстановява толкова дълго, а това е първият ден, когато изобщо имаш някакъв цвят на лицето. Толкова се тревожех.

— Ще се оправя — увери го тя. — Ти стоя при мен, докато ме откараха в родилната зала. — Лицето ѝ се сви измъчено, защото се бе

наложило отново да ѝ направят цезарово сечение. Не че не го бяха очаквали, а и тя бе постъпила в болницата в деня, определен от гинеколога. — Сигурно си уморен.

— Не, сега това се полага само на теб. — Сай погали ръката ѝ. — След четири дни ще можеш да се върнеш вкъщи.

— Чудесно.

— И Блейк ще може да чете на теб приказки за лека нощ — предложи Мирна.

Мередит се засмя. Очите ѝ потънаха в тези на съпруга ѝ за един дълъг, прекрасен миг, после ги прехвърли върху мъничкото личице на сина си и сияещото старческо лице, надвесено над него. Трима от най-скъпите ѝ хора на света, двама, от които най-сетне бяха разкрили истинските си ликове и захвърлили маските на болката, вината и съмненията.

— Маските — произнесе унесено.

— Какво? — запита Сай.

Тя усмихнато поклати глава.

— Нищо. Просто си мисля на глас.

Затвори очи и умората започна да я завладява, примесена със сънливостта от лекарствата. Но когато сънят най-сетне дойде като слънце след бурята, тя сънуваше дъгата.

Издание:

Сюзън Кайл. Истински цветове
ИК „Слово“, Велико Търново, 1995

Американска. Първо издание

Редактор: Детелин Гинчев

ISBN: 954-439-338-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.